COLECȚIA

Jubiri de poveste

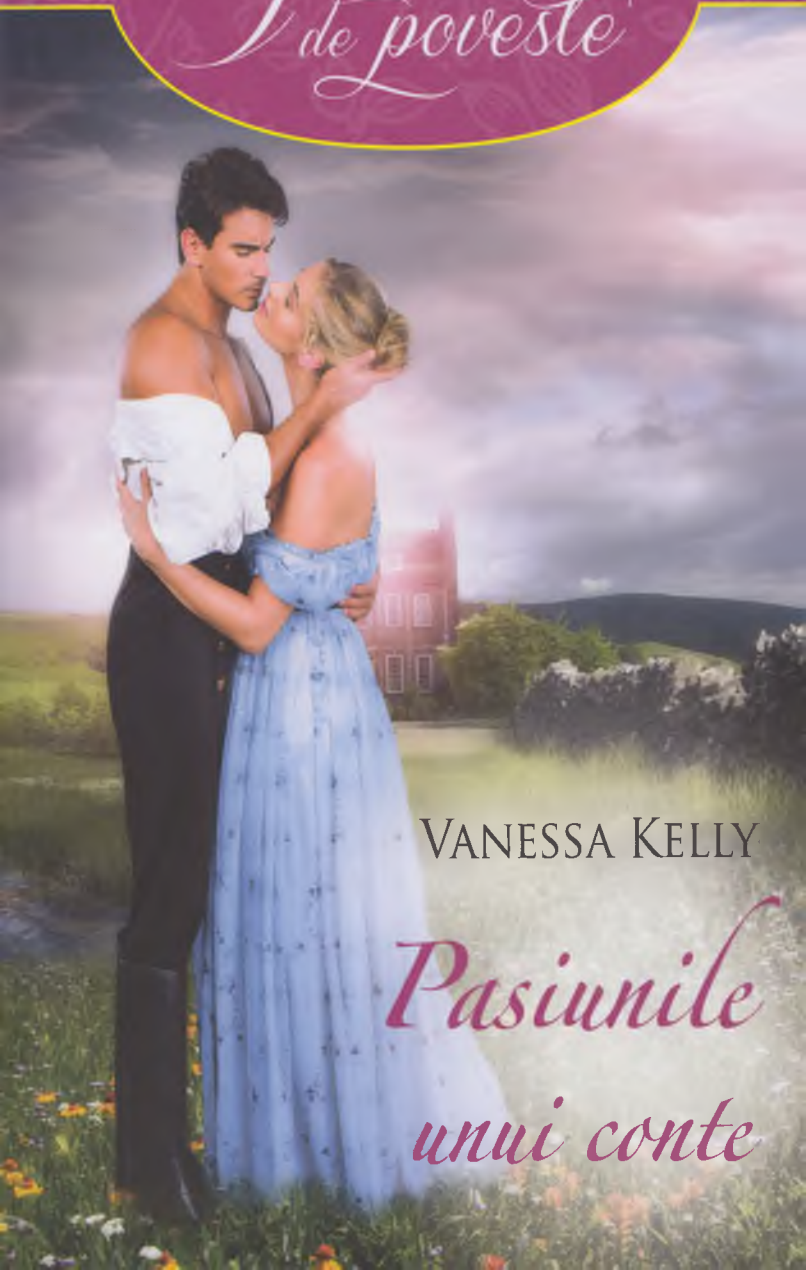

VANESSA KELLY

Pasiunile unui conte

SERIA „FAMILIA STANTON"

Simon St. James, al cincilea conte de Trask, este hotărât să încheie un mariaj de conveniență pentru a-și putea îndeplini cum se cuvine responsabilitățile de conte. Sophie Stanton, femeia pe care vrea să o ceară de soție, îi este prietenă din copilărie, și întotdeauna a văzut-o ca pe o soră. Dar zestrea pe care tânăra urmează să o primească este exact lucrul de care el are nevoie pentru a deveni unul dintre cei mai importanți oameni de afaceri din Anglia.

Sophie este îndrăgostită nebunește de Lord Trask de pe vremea când era doar o copilă și, deși a visat să ajungă o femeie voluptuoasă și atrăgătoare precum doamnele pe care el le curtează, reușește doar să intre în tot felul de necazuri care îi pun în pericol reputația. Cel care o salvează întotdeauna și o ajută să iasă din situațiile dificile este chiar Simon, prietenul ei din copilărie, care nu pierde nici o ocazie să o dojenească precum un frate mai mare.

Fire rebelă, Sophie nu acceptă ca Simon să îi spună cum să își trăiască viața și îi refuză cererea în căsătorie, atâta vreme cât el nu îi împărtășește sentimentele. Dar când dojenile se transformă în săruturi năucitoare, Simon descoperă că mica lui prietenă a devenit o femeie pasională, iar Sophie își dă seama că singurul lucru căruia nu i se poate opune este dragostea.

Vanessa Kelly este o autoare contemporană foarte apreciată, care a fost numită de *Booklist* una dintre „noile stele ale romanelor de dragoste istorice". Cărțile sale plasate în perioada Regenței au câștigat importante premii ale genului, printre care și prestigiosul Maggie Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2820-6
9 786063 328206
Alma
eBook disponibil

VANESSA KELLY

Pasiunile unui conte

Sex and the Single Earl
Vanessa Kelly
Copyright © 2010 Vanessa Kelly
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pasiunile unui conte
Vanessa Kelly

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KELLY, VANESSA
Pasiunile unui conte / Vanessa Kelly.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2820-6

I. Arhire Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VANESSA KELLY

Pasiunile unui conte

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA
2018

Prolog

Yorkshire, august 1815

Sophie l-ar fi ucis dacă ar fi descoperit vreodată ce plănuise să facă. Dar, cu siguranță, avantajele cântăreau mai mult decât riscurile.

Simon St. James, al cincilea conte de Trask, se aplecă peste grumazul calului său și scrută dealurile unduitoare și acoperite cu grozamă ale peisajului din Yorkshire. Întregul corp îi fu cuprins de o stare de satisfacție, iar mușchii i se încordară, având acel bine cunoscut sentiment ce punea stăpânire pe el înaintea următoarei provocări.

Bărbatul care se ocupa de afacerile lui, Henry Soames, se chircise jalnic pe iapa blândă pe care o călărea alături de murgul puternic al lui Simon. Îi aruncă o privire lui Simon, apoi scrută orizontul șfichiuit de vânturi.

– Se pare că inspectorul are dreptate, milord.

Un vânt puternic, surprinzător de rece chiar și pentru văile din Yorkshire în verile târzii, acoperi cuvintele bărbatului. Simon îl înghionti cu genunchii pe Romulus, îndemnându-și calul să se apropie de iapă, ca să nu strige pentru a acoperi rafalele ascuțite.

– Ai vorbit chiar tu cu omul, spuse Simon, rostind vorbele ca pe o afirmație, nu ca pe o întrebare.

Soames nu ar fi lăsat niciodată așa ceva la voia întâmplării. Îl cunoștea prea bine pe Simon ca să riște.

– Da, milord. Domnul Bedford a fost recomandat de Societatea Regală a Inginerilor. Sunt cel puțin trei filoane importante de cărbuni pe dealurile astea și, de asemenea, există mari depozite de alte minerale.

Simon încuviință din cap.

– Excelent. Pământul ăsta ar trebui să furnizeze tot cărbunele de care este nevoie pentru noile fabrici din Leeds.

Simon își încleștă pumnii în pielea moale a mănușilor de călărie, fără să-și mai ascundă sentimentul de victorie pe care îl avea datorită faptului că avusese dreptate. Acum urma să pună piatra de temelie în drumul lui – piesa finală care avea să-i îndeplinească planul de a domina industria cărbunelui din Marea Britanie. În curând, urma să aibă o influență covârșitoare asupra fiecărei părți din acest domeniu, de la producția materiilor prime pe care să le vândă la produsele finite din magazinele din fiecare oraș din țară.

Desigur, trebuia să rămână vigilent când avea să facă acești ultimi pași și să se asigure că iscusința stranie a lui Sophie de a isca tot felul de scandaluri nu avea să arunce pe apa sâmbetei toată munca lui.

– Generalul Stanton îți va vinde sau îți va arenda pământurile? întrebă Soames.

– Poate ar fi făcut-o în urmă câteva luni, dar, de curând, a promis că va adăuga moșia la zestrea nepoatei lui. Simon schiță un zâmbet cinic. Ca să mai îndulcească hapul, se pare.

Chipul lunguieț al lui Soames afișă expresia nedumerită a unui baset.

– Și cum o să dobândești... Oh! Se cuvine să te felicit, milord?

Simon oftă.

– În sfârșit!

Își schimbă poziția în șa, iritat de compătimirea fățișă a celuilalt bărbat. Când Romulus porni speriat, Simon atinse cu o mână liniștitoare gâtul puternic al murgului. Soames își întoarse privirea spre dealurile de calcar.

– O să iau legătura cu domnul Russell ca să începem imediat negocierile.

Ca de obicei, Soames îi simțise deja starea de spirit și schimbă subiectul. Simon nu avea chef să vorbească despre Sophie ori să se gândească la schimbările majore care îi așteptau pe amândoi – nu voia să facă asta până ce nu își dădea seama cât de mult se schimbaseră sentimentele lui pentru Sophie. În afară de asta, mai era Bathsheba, situație complicată care îl aștepta la Londra.

„Fiecare problemă la rândul ei."

Simon dădu aprobator din cap spre Soames. Jedediah Russell construise și condusese cele mai de succes fabrici de textile din Bristol. Acum industria se muta la nord, ca să fie aproape de cărbune, iar Russell avea de gând să se miște odată cu ea. Iar Simon era pe deplin

hotărât să îi devină partener în construirea unui lanț de țesătorii în Leeds, chiar dacă alți investitori îl curtau deja pe Russell.

– Așa să faci, Soames! Pot să mă întâlnesc cu Russell în Bath, înainte să plec spre Somerset. Se prea poate să îi fac o vizită mătușii mele cât timp mă aflu prin partea aceea de țară.

Peste o săptămână, Simon urma să meargă la nunta celui mai bun prieten, marchizul de Silverton. Moșia miresei era la doar vreo douăzeci de kilometri depărtare de Bath și de elegantul conac de la oraș al mătușii lui, Lady Eleanor St. James, și al surorii mai mici al acesteia, Lady Jane. Nu le mai văzuse din ziua Sf. Mihail și le era dator cu o vizită, chiar dacă mai curând ar fi umblat prin Whitechapel în cămașă de noapte decât să petreacă o zi în cel mai plictisitor oraș din Anglia. Dar, dacă putea să se vadă cu Russell, călătoria se dovedea utilă.

– Îi scriu imediat, milord.

Simon aruncă o ultimă privire lungă peste dealurile unduitoare care aveau să îi aparțină cât de curând, apoi se întoarse și plecă spre cabana de vânătoare de pe moșia vecină cu proprietatea lui Stanton. Pământurile familiei St. James erau lângă cele ale familiei Stanton de generații întregi, la fel ca familiile, în vremuri de război și de pace.

Iapa lui Soames mergea la galop ușor lângă murgul lui Simon.

– Lord Trask?

Simon îi aruncă o privire secretarului său. Chipul sinistru al omului parcă era și mai lunguieț.

– Da?

– Domnul Russell o să dorească niște garanții că poți oferi resursele necesare în afacerea asta. Cărbunele de pe moșia Stanton este vital pentru planurile tale. Cum o să...?

Soames lăsă incomoda întrebare în aer.

Simon pufni scurt și amuzat și lovi ușor cu cravașa în coastele calului. Romulus o luă la goană prin pământul noroios, ridicând bulgări mari în urma lui.

– O să fac tot ce trebuie, Soames! strigă el peste umăr.

Londra

Femeile din viața lui sigur urmau să îl trimită direct la azilul de nebuni, începând cu cea care avea să devină fosta lui amantă. Simon

își dădu seama că ar fi trebuit să aibă un sentiment de vinovăție pentru încheierea relației, dar, în mod ciudat, nu simțea nimic. De fapt, relația lor se terminase cu câteva luni înainte și nu se mai culcaseră împreună... Nici nu își amintea când o făcuseră ultima dată când. În orice caz, Bathsheba nu era genul de femeie care să cerșească mila unui bărbat.

Cunoscută în înalta societate mai degrabă drept văduva contesă de Randolph, Bathsheba era o femeie încântător de frumoasă, până în 30 de ani, mică de înălțime, dar cu sâni plini și rotunzi și cu șolduri unduitoare. Rebelul ei păr arămiu fusese îmblânzit fără milă în cel mai la modă stil, încadrând un chip care avea frumusețea senină a unui înger pictat nu de Tițian, ci de un alt pictor renascentist al cărui nume îl uitase.

Totuși, spre deosebire de un înger, ochii îi licăreau precum cuburile de gheață, iar marginile a ceea ce trebuiau să fie două buze ademenitor de pline căpătau o ascuțime de rău augur când o supăra cineva. Bathsheba își cunoștea propria valoare și, de la moartea soțului ei, care pierise într-o cursă de trăsuri în urmă cu doi ani, avea grijă ca toți cunoscuții ei să afle acest lucru.

Ea rămase în picioare în fața lui, în mijlocul budoarului în stil francez, cu pumnii mici încleștați pe șoldurile abia acoperite de un halat din mătase, cu ochii verzi ca smaraldele pe care el i le oferise cu o lună înainte.

El, pe de altă parte, se rezemase confortabil de spătarul canapelei, convins că luase decizia corectă.

– Deci, așa se termină. Vocea ei melodioasă răsună înaltă și subțire, de parcă mușchii gâtului îi erau încordați. Simon, aș vrea să știu de ce ai hotărât să te descotorosești de mine așa, dintr-odată, de vreme ce nu am făcut nimic ca să merit o asemenea insultă. Ce efect crezi că va avea asta asupra reputației mele după ce m-ai curtat cu atâta stăruință? Ce Dumnezeu vor crede prietenii noștri?

Uluit, Simon își înăbuși un hohot de râs. O curtase? Bathsheba știa prea bine ce fusese între ei. Se folosiseră unul de altul și o făcuseră cu vârf și îndesat. Era absurd să sugereze altceva. Ea știa asta, la fel ca toți prietenii lor. Dintre toate persoanele pe care le cunoscuse în viața lui, Bathsheba Randolph era ființa care se asemăna cel mai puțin cu o fecioară rămită.

Desigur, existau lucruri de care avea să îi fie dor. Nopțile de pasiune înflăcărată, animate de discuții spirituale în care analizaseră slăbiciunile înaltei societăți. Dar Bathsheba devenise posesivă și acaparatoare, de parcă se aștepta să primească mai mult decât putea el să îi ofere. Chiar și fără schimbările pe care Sophie urma să le aducă în viața lui, timpul petrecut alături de voluptuoasa contesă ajunsese la final.

Se îndepărtă de canapea și începu să se plimbe pe covorul moale de la Savonnerie, oprindu-se în fața ei. Pielea strălucitoare a cizmelor lui lungi aproape că atingea vârful degetelor ei de la picioare, cu unghii vopsite într-o nuanță țipătoare. Ea fu nevoită să dea capul pe spate ca să-i întâlnească privirea.

– Hai, Bathsheba! Nu face o dramă din asta! Știi că, mai devreme sau mai târziu, totul trebuia să se termine între noi.

El se uită în jos și zâmbi spre chipul ei frumos. Era ciudat că nu observase niciodată că, atunci când devenea furioasă, chipul ei parcă se ascuțea.

– Nu înțeleg de ce, răspunse ea. Am făcut ceva care să te nemulțumească? Te-am stânjenit în vreun fel?

– Acum te prefaci că nu pricepi, draga mea. De fapt, reacția ta îmi spune clar că o continuare a relației noastre ar însemna să stricăm ceea ce a fost – și sper să fie în continuare – o prietenie dintre cele mai frumoase.

Ea se îndepărtă brusc, de parcă ar fi plesnit-o. Un val de un roșu aprins i se ridică dinspre gât spre obraji până la rădăcina părului roșiatic. Ochii ei se făcură mici ca două gămălii de furie întunecată.

– Numești prietenie ce a fost între noi? Cum îndrăznești? Când ți-am dăruit atât de mult fără să aștept altceva în schimb decât...

Bathsheba răsuflă întretăiat și își mușcă buza, probabil ca un răspuns la uimirea evidentă de pe chipul lui.

– Draga mea contesă de Randolph, începu el, folosind intenționat titlul, în speranța că Bathsheba avea să își recapete demnitatea. Am fost întotdeauna sincer cu tine. Atunci când am început relația, am căzut de acord că nu exista un viitor dincolo de prietenie. Nici un viitor dincolo de plăcerea reciprocă. Sunt întristat să descopăr că ai crezut altceva.

Ea se încruntă, dar mânia din privire începu să i se risipească, transformându-se într-o tristă circumspecție. Simon se aștepta

ca ea să asculte de glasul raţiunii. La urma urmei, Bathsheba nu era o persoană exagerat de sensibilă.

După câteva clipe, ea încuviinţă scurt din cap.

– Bine. El zâmbi aprobator. Ştii că poţi să fii sigură de prietenia mea. Trebuie să vii în continuare la mine când ai nevoie de sfaturi financiare sau când vrei să discuţi despre investiţiile tale. Întotdeauna le voi acorda atenţia cuvenită propriilor mele interese.

Dumnezeule, acum vorbea ca un politician, nu ca un iubit! Nici măcar ca un fost iubit.

– Mulţumesc, milord, zise Bathsheba cu o voce exagerat de politicoasă, încuviinţând încă o dată din cap.

Chipul ei îşi recăpătase masca obişnuită a frumuseţii de alabastru.

Simon înăbuşi fără milă urma de vinovăţie care, în cele din urmă, se risipi prin cotloanele minţii lui. Avea puţine motive să se simtă vinovat. Bathsheba primise multe de la el, atât cadourile generoase pe care i le oferise, cât şi îndrumarea financiară care îi dublase averea în ultimii doi ani în care îi fusese amantă. *Ea* nu avea nici un motiv să se plângă, iar *el* nu avea de ce să regrete.

– Minunat, draga mea!

Simon tresări în sinea lui când rosti acel răspuns stupid. „Idiotule!" Scoase un săculeţ de catifea din buzunarul vestei şi îi goli conţinutul în palmă. O revărsare de smaralde strălucitoare i se împleti printre degete.

– Bathsheba, aş fi recunoscător dacă ai accepta asta ca un mic simbol al respectului şi mulţumirii mele. Vreau să ştii cât sunt de sincer când spun că voi preţui întotdeauna prietenia noastră.

Chipul ei se făcu alb ca varul. Întinse mâna şi luă încet brăţara dintre degetele lui, apoi îşi retrase mâna, strângând în pumn scumpa şi delicata bijuterie.

– Mulţumesc, milord.

El îi studie îndelung privirea nedesluşită, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă cu paşi mari spre uşa budoarului.

– O să te văd prin oraş, milord?

Vocea ei pluti prin încăpere şi alunecă asemenea unei eşarfe de mătase fine peste ceafa lui.

Simon îşi înăbuşi impulsul de a-şi încovoia umerii. În schimb, întoarse privirea zâmbind.

– Nu. Plec la Bath în după-amiaza asta, apoi la Somerset.

Ochii ei se aprinseră cu o curiozitate ascuțită.

– La Bath? Nu te duci niciodată la Bath în perioada aceasta a anului. Nu mergi niciodată la Bath, dacă poți să faci asta.

– Totuși, mă duc la Bath.

Simon răspunse intenționat pe un ton rece. Ea își dăduse seama că totul se terminase între ei. Făcu un pas spre el, apoi încă unul. El întinse mâna și apăsă pe clanță.

– Asta are legătură cu afacerile, nu-i așa? Simon, te cunosc mai bine decât te cunoști tu. Pui ceva la cale și nu vrei să fiu implicată și eu. Crezi că o să-ți stau în drum.

Mâna lui încremeni pe clanță. Cât de multe îi dezvăluise Bathshebei în agoniile plăcerii? Rareori vorbeau despre speculațiile lui comerciale, dar ea avea talentul de a scoate informații de la un bărbat, mai ales când era vorba de bani.

Simon îi aruncă o privire peste umăr, conștient de frumusețea și de firea ei acaparatoare. Simți în piept o frustrare rece și grea, din pricina ei, dar mai ales din cauza lui însuși.

– Îmi pare rău, Bathsheba, dar afacerile mele nu te mai privesc. Cel mai bine ar fi să nu uiți acest lucru, spuse el încet, încercând să își ascundă asprimea din voce.

Ea scoase un șuierat ușor printre dinții încleștați, dar ochii ei se aprinseră cu o reacție care îl izbi ca o lovitură. Simon se întoarse, închise ușa în urma lui și traversă holul casei fostei lui amante.

„Fără regrete."

La urma urmei, afacerile erau întotdeauna pe primul loc.

Capitolul 1

Bath, octombrie 1815

Sophie Stanton simți o smucitură bruscă la încheietură, iar șnurul cu mărgele al săculețului i se adânci dureros în piele înainte să se rupă. Se întoarse să pună mâna pe micul derbedeu murdar care îi scăpă printre degete.

– Oprește-te! Hoțul! strigă ea.

Se întoarseră câteva capete. Cumpărătorii distinși de pe Milsom Street își întinseră gâtul în timp ce Sophie își apucă fustele din batist și se avântă pe urmele băiatului cât putu de repede.

„La naiba!"

O luă la goană pe stradă printre oamenii uimiți, încercând să nu îl piardă din ochi pe băiat. Era iute ca vântul, dar și ea era la fel. Nu putea să îl lase să scape. Altfel, nu avea să își mai vadă niciodată brățara din aur. Era pe fundul săculețului, pusă acolo pentru o vizită la bijutier, ca să fie curățată și pentru o reparație minoră. Dar, în loc să meargă direct la bijutier, zăbovise în fața vitrinei de la Barratt și devenise ținta perfectă a unui hoț îndrăzneț.

Sophie o luă pe aleea lungă de promenadă care traversa centrul orașului Bath, neluând în seamă exclamațiile uluite ale celor trei doamne îmbrăcate sobru când trecu pe lângă ele. Dacă ar mai fi avut energie, ar fi plâns. Una dintre ele era Lady Connaught, care sigur avea să o informeze pe Lady Eleanor despre ultima ei aventură înainte de lăsarea serii.

Dar panica puse stăpânire pe Sophie. Ferindu-se și luând-o la goană pe stradă, încercă din răsputeri să îl prindă din urmă pe băiat. Inima ei, care deja îi sărea din piept de la atâta osteneală, bătea cu și mai multă putere la gândul că putea să îi piardă pe băiat și, mai ales, mult iubita și neprețuita bijuterie, amintire de la mama ei.

Chiar în faţa ei, băiatul se strecură pe o alee din apropierea unei cafenele. Sophie ocoli iute cafeneaua, apoi se opri brusc lângă o grămadă de gunoi care bloca parţial aleea.

Băiatul se oprise în faţa unui zid înalt, unde se înfunda strada din spate. Scruta zidul din priviri, căutând un reazem pentru picior în cărămida zgrunţuroasă, când Sophie apăru în spatele lui.

– Opreşte-te, băiete! îi spuse ea cu răsuflarea întretăiată, aplecându-se în faţă ca să îşi tragă sufletul.

Vocea ei răsună puţin mai tare decât un chiţăit, aşa că nu se aşteptă ca băiatul să îi acorde vreo atenţie. Dar copilul încremeni, apoi se întoarse uşor, de parcă îl înfrunta pe diavolul însuşi.

Se priviră unul pe altul, de o parte şi de alta a aleii mizere. Mirosul de gunoi ce se ridica în aer din coşurile pline şi sprijinite de zid o făcu pe Sophie să îşi dorească să nu fi mâncat atât de mult la micul dejun. Pietrele de sub picioarele ei erau alunecoase şi umede, pătate din loc în loc cu ceva maroniu şi lipicios, ce o murdărise până la glezne. Nici măcar nu voia să se gândească ce putea să fie, dar bănuia că ghetele noi şi scumpe din piele de ied erau distruse.

Înăbuşindu-şi enervarea provocată de faptul că îşi distrusese încălţările, Sophie se îndreptă de spate şi, privindu-l pe băiat de la înălţimea ei – care nu era prea mare –, păşi hotărâtă prin noroi. Dar se opri de îndată ce zări privirea îngrozită de pe chipul tras şi micuţ.

Trase uimită aer în piept şi îşi impuse să rămână neclintită cât îl studie pe derbedeul din faţa ei.

Era mic de statură, la fel ca un copil de cinci sau şase ani, dar chipul lui părea cu câţiva ani mai mare – aproape de vârsta pe care o avusese ea când îi murise tatăl. O bluză tricotată grosolan, cu câteva numere mai mare, se deschidea larg prin şnururile înnodate peste pieptul lui osos. Pantalonii din pânză de sac se terminau cu un tiv zdrenţuit, care i se strângea în jurul gleznelor, iar picioarele goale erau acoperite cu atâta murdărie, că abia mai păreau umane.

I se strânse inima în piept de milă când îi văzu membrele costelive. Apoi îi privi faţa micuţă şi îngrozită şi i se tăie respiraţia, uluită de ceea ce vedea. Era un copil frumos, cu trăsături atât de delicate, simetrice şi bine conturate, încât îşi închipui că se uita la chipul unui înger. Un înger care fusese abandonat de Creatorul lui în străfundurile iadului. Ochii lui mari, albaştri înfrânară lacrimile.

– Nu-ți fie frică, băiete, spuse ea cu o voce blândă. Nu o să-ți fac nici un rău. Încercă să schițeze un zâmbet, mâhnită de frica ce se citea pe chipul băiatului. Poți să păstrezi banii și săculețul dacă vrei, dar înăuntru este o brățară pe care tata i-a dat-o mamei acum mulți ani. Aș fi foarte tristă dacă aș pierde-o. Crezi că ai putea să o scoți și să mi-o dai?

Tenul fantomatic al copilului începu să își recapete culoarea, iar groaza lui păru să se risipească sub tonul liniștitor al vocii ei. Aruncă iute o privire dincolo de Sophie, de parcă încerca să își măsoare capacitatea de a trece pe lângă ea ca să ajungă în stradă. Sophie se mișcă încet spre mijlocul aleii, lăsând clar de înțeles că avea să-i zădărnicească orice încercare de a fugi. Băiatul se retrase încet spre zid, iar expresia de panică îi reveni pe chip.

Ea se încruntă. Pentru un hoț de stradă, copilul părea incredibil de sfios. Sophie însă petrecuse mult timp alături de mama în acțiunile de caritate prin Londra și știa că majoritatea derbedeilor își ascundeau frica în spatele unei măști de bravadă.

– Nu o să-ți fac nici un rău, promit, repetă ea. Și nu o să te dau pe mâna polițistului. Zâmbi și făcu un pas mic în față, întinzând mâna cu palma în sus într-un gest de alinare. De fapt, mi-ar plăcea să te ajut... Dacă o să mă lași.

Băiatul se lipi de zid, aproape dispărând în hainele prea mari. Sophie avu o strângere de inimă și făcu din nou un pas în față, hotărâtă să ajute copilul înspăimântat.

– Eu mă numesc Sophie Stanton. Pe tine cum te cheamă?

El șovăi și o privi serios în ochi. Privirea ei păru să-l fi încurajat pentru că băiatul își îndreptă corpul mărunțel și dădu să vorbească.

– N... numele meu e T...

Răspunsul lui bâlbâit fu întrerupt de o izbitură puternică, atunci când o ușă din peretele de lângă ei se deschise și se trânti de cărămizi. O spălătoreasă – evident, de la cafenea – se ivi în ușă brusc și aruncă pe alee conținutul unei găleți mari.

Sophie sări și își înăbuși un strigăt înfiorat când conținutul rânced din găleata de lături se împrăștie peste rochia ei. În aceeași clipă, băiatul o zbughi. Sărind în față, ea îl prinse de mânecă, dar copilul găsi un reazem în zid și se ridică deasupra ei. Sophie îl ținu preț de o clipă, dar materialul bluzei i se rupse între degete. El se trase înapoi, se chinui să se cațăre pe zid și dispăru într-o clipită.

– Vai, domnișoară, ce sperietură am tras! Ce faceți pe aleea asta mizerabilă? țipă spălătoreasa.

– La naiba!

De data asta, Sophie nu se mai abținu și blestemă. Băiatul speriat începuse să aibă încredere în ea, iar acum probabil că nu avea să îl mai vadă niciodată.

Și nu avea să mai vadă nici brățara neprețuită care fusese în familia ei vreme de generații întregi și pe care o purtase aproape în fiecare zi de când mama ei i-o oferise când împlinise 17 ani.

Tristețea pe care tot încercase să o alunge de la nunta fratelui ei o cuprinse, în cele din urmă, precum ceața umedă și rece din Londra. Cum de permisese să se întâmple așa ceva? Mama ei ar fi fost devastată, iar restul familiei ar fi văzut în comportamentul ei încă un exemplu al neatenției față de lucrurile cu adevărat importante.

În ultimele zile, făcuse un talmeș-balmeș și își dezamăgise la nesfârșit familia. Ei își doreau să o vadă fericită și așezată la casa ei, dar, fără nici un motiv anume, Sophie părea pur și simplu incapabilă să se supună. Și nu știa cum să îndrepte lucrurile.

– Dumnezeule, domnișoară, lăsați-mă să vă ajut!

Spălătoreasa scoase o cârpă murdară din brâul șorțului și șterse energic partea din față a rochiei lui Sophie. Picăturile urât mirositoare se întinseră și brăzdară corsajul și talia țesăturii de un verde crud.

– Mulțumesc, dar nu e nevoie, rosti Sophie cu glasul sugrumat. E o rochie foarte veche. O port numai când merg la cumpărături.

Se dădu înapoi, întrebându-se de ce simțea nevoia să-i dea explicații unei slujnice știrbe.

De fapt, rochia – precum ghetele – era nouă, tocmai primită de la croitoreasa ei preferată din Londra. Se îndoia serios că, dacă era lăsată la înmuiat în oțet, s-ar fi curățat revoltătoarele pete de pe batistul delicat.

Sophie flutură un gest de rămas-bun spre femeie, se întoarse și se îndepărtă în grabă de pe alee. Se avântă iute pe stradă, fără să se mai uite în stânga sau în dreapta. Și se izbi de pieptul foarte tare și foarte lat al unui bărbat.

– Ce naiba?

O voce gravă se auzi deasupra capului ei. Sophie trase adânc aer în piept, iar fiecare terminație nervoasă din corpul ei deveni

sensibilă, aproape dureroasă. Apoi auzi un mormăit exasperat și mult prea cunoscut.

– M-am gândit eu că ești tu. Sophie, porți ochelarii! Asta înseamnă că te ajută să nu orbecăi ca un elefant într-un magazin de porțelanuri. Ce Dumnezeu făceai pe aleea aia?

Chiar dacă rămânea fără ochelari, Sophie era în stare să recunoască oriunde vocea aceea răgușită și mirosul de tutun scump.

Simon, contele de Trask.

Bărbatul pe care îl iubea nebunește de la 12 ani. Același bărbat care uneori o irita atât de tare, încât abia mai reușea să gândească. Tonul acela de reproș din vocea lui întotdeauna o scotea din minți, așa că se chinui câteva secunde ca să reziste impulsului de a-l înghionti în braț. Cu mult timp în urmă, aflase că un ghiont dat contelui avea același efect cu un pumn dat într-o stâncă.

Sophie își aranjă ochelarii, se îndreptă din spate, ajungând chiar sub bărbia lui. Micul ei grup de admiratori devotați îi spusese în multe feluri – înger divin, zână, spirit al pădurii. Numai Simon era în stare să îi spună că era ca un elefant într-un magazin de porțelanuri.

– Un hoț a fugit cu săculețul meu. Pur și simplu încercam să-l recuperez, răspunse ea cu dramul de demnitate pe care îl mai avea.

Ochii lui negri căpătară o expresie tăioasă de îngrijorare.

– Te-ai rănit? O apucă de braț și o trase spre el ca să se uite mai bine. Ai căzut?

Ea clătină din cap.

– Nu, sunt bine. Hoțul era doar un băiețel.

Chipul lui fu cuprins de o expresie stranie când trase adânc aer în piept. „Exact ca un copoi", își spuse Sophie supărată în gând.

– De unde vine mirosul ăsta?

Ea începu să se burzuluiască sub privirea lui critică, apoi oftă resemnată.

– De la mine. O spălătoreasă a ieșit pe alee și a aruncat o găleată de lături peste mine.

El pufni.

– Tipic. Ei bine, nu poți să umbli pe străzile din Bath mirosind așa! Trebuie să te duc acasă înainte să te vadă cineva.

Șansele ca așa ceva să nu se întâmple erau practic inexistente de vreme ce câțiva oameni pe care Sophie îi cunoștea trecuseră pe lângă ea în ultimele câteva minute, scrutând-o cu o curiozitate lacomă.

Nici nu îndrăznea să îi spună lui Simon despre toți ceilalți care o văzuseră alergând ca o nebună pe străzile orașului.

– Da, Lord Trask.

Simon făcu semn unei trăsuri care se apropia de pe cealaltă parte a străzii.

– Oh, nu te zbârli așa, Sophie! Știi că mamei tale nu i-ar plăcea să știe că ai defilat pe străzi arătând așa.

Oh, Doamne! Nu avea nici un rost să încerce să se arate demnă în preajma afurisitului. El o cunoștea mult prea bine.

– Da, Simon, răspunse ea, înăbușind tonul morocănos care amenința să i se strecoare în voce.

Traversară împreună, spre trăsura care aștepta. Îl văzu cum aruncă o privire scurtă pe stradă și tresări când observă că Nigel Dash, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui, flutură un salut nesigur spre ei din ușa unui magazin de pânzeturi. Simon aproape o zvârli în trăsură. El detesta bârfa și scandalurile, iar escapada ei din ziua aceea urma să le provoace pe ambele.

Înainte să urce, Simon îi dădu vizitiului câteva indicații scurte. Se așeză cât mai departe de ea, se înghesui într-un colț al trăsurii și aproape că își scoase capul pe fereastră. Sophie mirosea urât, dar era iritată de felul în care reacționa el.

Din păcate, incidentul acela era un lucru obișnuit pentru ea. Simon o cunoștea de când era o copilă și, cu siguranță, avea despre ea o părere un pic mai bună decât despre o fetiță șleampătă de 12 ani, care cădea mereu din copac și ajungea în lac. În ultima vreme, de fiecare dată când vorbea cu ea, părea că îi făcea observație sau o certa. Refuza să priceapă că Sophie era deja o femeie matură – doar își făcuse ieșirea în societate în urmă cu patru ani.

Nu că ar fi contat cu adevărat, din moment ce el nu avea să o privească niciodată altfel decât ca pe o rudă sâcâitoare. O vedea mai degrabă ca pe o soră. Gusturile lui Simon înclinau spre tinere matroane și văduve voluptuoase și sofisticate din înalta societate, nu spre domnișoare costelive, care purtau ochelari și care, în mod evident, nu știau să se poarte. Singurul lucru pe care îl avea în comun cu bine-cunoscutele cuceriri era că și ea îl adora. Totuși, din fericire pentru mândria ei, nu o făcea la fel de fățiș precum toate celelalte.

Îi aruncă o privire piezișă, studiindu-l pe ascuns pe bărbatul care întotdeauna o făcea să se înfierbânte toată. Simon avea doar câțiva

centimetri peste înălțimea medie, dar trupul lui era tare și musculos ca al unui sportiv înrăit. Umerii lui lați și brațele puternice întindeau superb haina frumos croită, în vreme ce picioarele lui viguroase, în pantaloni și cu cizme de călărie, ocupau cea mai mare parte din trăsura micuță.

Cei care erau invidioși atât pe iscusința lui pe câmpul de luptă, cât și, bănuia Sophie, în dormitor spuneau zeflemitori că Simon arăta ca un fierar cu părul negru tăciune, ochii negri și fioroși și fizicul musculos. Dar Sophie credea că el arăta absolut perfect și, dacă nu ar fi avut tendința înnăscută să o enerveze, cu siguranță și-ar fi petrecut tot timpul în compania lui, agitându-se ca o școlăriță îndrăgostită până peste cap.

– Sophie.

Vocea lui adâncă o făcu să sară pe banchetă.

– Da?

– De ce l-ai urmărit pe băiat? Puteai să te rănești, ca să nu mai vorbesc de bârfele pe care ar putea să le atragă faptele tale. Tinerele cuviincioase nu umblă de colo, colo după hoți.

Sophie încremeni și aruncă disperată o privire în jur ca să găsească un motiv prin care să își explice purtarea năvalnică. Nu putea să îi spună, pur și simplu, că își pierduse brățara de aur. Încă nu putea. Și mai ales nu lui.

Ea făcu ochii mari, sperând că poate părea distrasă și nevinovată.

– Știu, Simon. Dar, ah, brățara din coral era înăuntru! Cea pe care mi-a dat-o Robert după ce a murit *papa*.

„Te rog, Doamne, nu mă pedepsi că spun o asemenea minciună îngrozitoare!"

El se răsuci pe banchetă și se uită la ea, iar chipul lui frumos fu îmblânzit de o expresie înțelegătoare. Care înrăutăți și mai tare lucrurile.

– Îmi pare rău, Puck. Ai avut ghinion.

Îi luă mâna și șterse cu blândețe o pată de murdărie de pe încheietură, degetele lui aspre întețindu-i bătăile inimii.

– Nu-mi spune Puck!

Răspunsul veni de la sine. El începuse să îi spună așa cu mulți ani în urmă, când o asemuise cu spiridușul neastâmpărat dintr-una dintre operele bardului, cea care îi plăcea cel mai puțin.

– Sunt sigur că Robert ar putea să găsească altă brățară la fel, spuse el cu o voce sfâșietor de blândă și de ocrotitoare.

– Nu vreau alta! O vreau pe aia.

Simon își încordă maxilarul, de parcă încerca să își potolească nerăbdarea.

– Scumpo, nu poți să pleci în goană după fantome pe străzile din Bath, de parcă ai fi un copil în pădurile de pe moșia bunicului tău. Știu că nu suntem în Londra, dar în orașul ăsta există persoane dezgustătoare, care nu s-ar gândi de două ori înainte să îi facă rău unei domnișoare bine-crescute. Trebuie să înveți să îți controlezi impulsurile.

Sophie se retrase într-o tăcere de piatră, conștientă că se purta ca un copil, dar era incapabilă să se abțină. Ultimul lucru de care mai avea nevoie în ziua aceea – dintre toate zilele – era încă o dojană din partea lui.

Simon își întoarse capul și privi pe fereastră, nepărând să fie tulburat de încercarea ei de a-l ignora. După câteva minute inutile în care încercă să își recapete demnitatea, Sophie își dădu seama că putea la fel de bine să coboare de pe piedestal. Nimic nu putea vreodată să tulbure cumpătarea implacabilă a lui Simon.

– Când ai ajuns în oraș? întrebă ea.

– De dimineață. Tocmai plecam din apartamentele de pe Milsom Street când te-am văzut avântându-te pe stradă ca o nebună.

Sophie nu luă în seamă ultima parte din răspunsul lui.

– Nu stai la mătușile tale?

De obicei, când Simon venea în Bath, stătea la mătușile lui mai în vârstă, Lady Eleanor și Lady Jane, la reședința lor elegantă din St. James's Square. Cele două femei erau nașele lui Sophie. După nunta lui Robert cu Annabel, o rugaseră să vină la Bath pentru o vizită mai lungă. Sophie profitase de ocazie, în speranța că, dacă schimba peisajul, reușea să alunge neliniștea care o apăsa.

– Nu, răspunse Simon. M-am gândit că este mai bine să-mi închiriez ceva pe cont propriu din moment ce tu stai la ele toată luna următoare. Nu vreau să-ți invadez intimitatea.

Tristețea lui Sophie se adânci și mai tare. Fără îndoială, Simon voia să aibă camerele lui ca să se vadă cu ultima amantă cât timp stătea în oraș. Sau i se părea că este atât de enervantă încât nu avea chef să stea în aceeași casă cu ea.

Trăsura se opri în St. James's Square. Simon o ajută să coboare și o conduse pe treptele de culoarea mierii ale terasei, până la intrarea principală a reședinței mătușilor lui. Sophie încercă în zadar să își netezească fusta distrusă, în vreme ce el bătu la ușă.

– Bănuiesc că vrei să intri ca să-ți vizitezi mătușile, spuse ea.

– Nu chiar acum. Te rog să-i spui mătușii Eleanor că o aștept mâine la prima oră. Am niște treburi urgente de rezolvat în oraș. Într-acolo mă îndreptam când m-ai abordat.

– Te-am abordat? întrebă ea tăios, iritată de aluzia gratuită.

Sophie trase aer în piept și se pregăti să își dezlănțuie mustrarea clasică despre lipsa lui de devotament familial când se deschise ușa.

– Bună ziua, milord, domnișoară Stanton. Doriți să intrați? întrebă majordomul lui Lady Eleanor.

– Nu, mulțumesc, Yates. Eu tocmai plecam, îl informă Simon.

Totuși, Yates examină atent rochia lui Sophie, cu o expresie de îngrijorare abia mascată.

– Milord, mătușile tale vor să te vadă, insistă Sophie. Nu ai mai trecut de secole prin Bath. Acum, că ești aici, de ce nu intri câteva minute?

Sprâncenele lui Simon se arcuiră într-o încruntătură aspră. Reacționa de fiecare dată când ea îi făcea morală, mai ales în fața slujitorilor. El considera că insistența ei era încă un exemplu al comportamentului ei jalnic și lipsit de eleganță.

– După cum tocmai am explicat, spuse el cu același ton ocrotitor, am o întâlnire urgentă în oraș. Acum du-te înăuntru, Sophie, și aranjează-te! Arăți de parcă că te-a târât cineva printr-un tufiș.

În cele din urmă, Sophie își pierdu răbdarea.

– Oh, să arzi în flăcările iadului, nătâng încrezut ce ești!

Se întoarse pe călcâie și păși cu aroganță pe lângă Yates, care rămase mult de uimire. Aruncând o privire peste umăr, Sophie simți un val de mulțumire când văzu expresia indignată a lui Simon.

Ei bine, el merita să vadă că își pierduse cumpătul. Și, măcar de data asta, ea avusese ultimul cuvânt.

Simon știa întotdeauna ce își dorea, iar în clipa aceea voia să o tragă pe Sophie în salonul mătușii, să o pună de-a curmezișul în poala lui și să îi dea câteva peste fundul ei mic și rotund. Firește, fiind un bărbat disciplinat, își controlă impulsul.

După un semn aprobator din cap către Yates, Simon se întoarse iute la trăsură și îi spuse vizitiului să îl ducă la banca lui de pe strada principală. Ar fi putut să-și sacrifice câteva minute din timp ca să își viziteze mătușile, dar nu avea de gând să dea ochii cu ele – sau cu Sophie – până ce nu își recăpăta calmul obișnuit.

Mormăi ceva în barbă, amintindu-și felul în care Sophie se încruntase cu aroganță spre el, cu ochelarii într-o parte pe obrajii înflăcărați. Cum de reușea mâna aceea de om, absolut exasperantă, să îl facă să își piardă controlul? O făcea de ani întregi, iar el nu se afla mai aproape de un posibil răspuns. Probabil că era complet nebun pentru că avea de gând să facă ceea ce plănuise.

Dar apoi Simon i se gândi la ochii ei frumoși și la tristețea din ei când Sophie îi povestise despre brățară și simți brusc nevoia familiară, aproape primitivă de a o proteja.

Sophie avea niște ochi minunați – de culoarea chihlimbarului, cu reflexe verzui –, care străluceau mereu în lumina fiecărei emoții pe care o resimțea. De obicei, ochelarii le ascundeau profunzimile, dar Simon învățase de mult timp să ignore ramele aurii.

Cei câțiva pretendenți pe care îi avea o numiseră înger sau, chiar mai extravagant, regină a zânelor. Totuși, pentru un înger, Sophie putea să fie incredibil de țâfnoasă, un defect de caracter de care Simon fusese conștient chiar din ziua în care o scosese din lacul de pe moșia generalului Stanton.

La vremea aceea, ea avea 12 ani și se legăna într-o bărcuță, în apropiere de mal, împreună cu fratele ei, Robert, chicotind și scoțând țipetele acelea agasante cu care făceau paradă fetele de vârsta ei. Simon tocmai se întorsese dintr-o plimbare călare pe dealuri și, în drum spre casă, trecea pe lângă lac. Când Sophie se ridicase în picioare ca să strige după el, barca se răsturnase, iar fata și fratele ei căzuseră în lac. Robert ieșise numaidecât la suprafață, dar Sophie alunecase cu totul sub apă.

Inima lui Simon încremenise de groază când îi văzuse ghemul de păr castaniu-deschis dispărând. Dar se aruncase în lac și o găsise imediat, apoi o ținuse lipită de el cât înotase înapoi spre mal.

După ce își revenise, Sophie fusese îngrozită. Când Simon încercase să o înveselească și îi spusese că arăta ca un șoarece plouat, ea îl privise încruntată, cu niște ochi roșii, fără să clipească. Apoi îl dojenise aspru și îl lovise în picior. Și chiar îl duruse, de vreme

ce se descălțase de cizme înainte să se arunce după ea, iar ghetuțele ei reziste erau pline cu apă. Se smulsese din hrațele lui și plecase spre casă, cu chipul ei drăgălaș împietrit de mânie.

Sophie era, cu siguranță, mai degrabă un spiriduș decât un înger, iar peste ani, Simon căpătase nenumărate vânătăi care dovedeau acest lucru.

Trăsura se opri în fața băncii. Îl plăti pe vizitiu, dar rămase gânduri, mintea lui întorcându-se la Sophie și la brățara pierdută. În ciuda părerii pe care o avea ea, Simon chiar înțelegea ce însemna pierderea acelei bijuterii lipsite de valoare. La urma urmei, el îl ajutase pe Robert să aleagă podoaba aceea afurisită, la nici o lună după moartea bunicului. Dar nu avea de gând să îi permită să își riște siguranța și reputația pentru nimic în lume. Acest ultim episod reprezenta dovada limpede că lui Sophie pur și simplu îi era imposibil să aibă singură grijă de ea.

Sophie nu avea decât să se împotrivească intervenției lui, dar trebuia să se obișnuiască, până la urmă, cu ideea. El bătuse drumul până la Bath cu intenția fermă de a se însura cu ea și, chiar dacă își dorea pământurile ei – de fapt, *avea nevoie* de ele –, asta nu însemna că nu puteau să aibă o căsnicie plăcută. Și, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut, Simon avea să o transforme într-o soție cuviincioasă și fericită. Spre binele ei, dar și al lui.

Capitolul 2

Lady Eleanor își întrerupse lectura atentă a *Bath Chronicle*, ridică privirea și se încruntă spre Sophie din celălalt capăt al salonului.

– Nu fi prostuță, fetițo! Nici un hoț de pe pământ nu ar fi interesat de un asemenea fleac. În plus, suntem în Bath, nu pe Bow Street. Chiar trebuie să scapi de ideile astea romantice și ridicole.

Nașa ei avu nevoie doar de o clipă ca să distrugă planurile lui Sophie de a-și recupera brățara. Lady Eleanor se pricepea de minune la asta și era celebră pentru logica aspră care le reducea la tăcere pe multe dintre victimele ei neștiutoare. Sophie sperase să țină ascunsă povestea furtului, dar intrarea teatrală în casă, cu o zi înainte, se petrecuse chiar în clipa în care Lady Eleanor era pe cale să intre

în salon ca să o caute pe sora ei, Jane. Interogatoriul ulterior nu fusese plăcut, dar măcar Sophie își convinsese nașa că doar brățara de coral îi fusese furată, nu moștenirea familiei Stanton.

Sophie oftă și luă o bucată de pânză parțial brodată de pe fundul coșulețului de cusut. Se surprinsese oftând foarte des în ultimele zile, un obicei melancolic care i se păruse întotdeauna enervant la alte persoane. Mama ei ar fi spus că era din pricina nervilor, dar i se părea ceva absurd. Sophie nu avusese niciodată probleme cu nervii și nu suferise de crize de depresie, exceptând perioada cruntă survenită după moartea tatălui ei.

– Mă asculți, Sophia? Insist să renunți la orice idee de a-ți recupera brățara. Știu că ți-a dat-o Robert, dar, la urma urmei nu este o moștenire de familie sau ceva foarte valoros. Nu ai spus așa?

– Nu am spus nimic, milady, răspunse Sophie și blestemă icnetul care îi scăpă printre buze.

Lady Eleanor părea suspicioasă, dar continuă:

– Nu trebuie să exagerezi pentru ceva atât de neînsemnat. Domnul a dat, Domnul a luat. Acesta a fost mereu mottoul meu în viață și mi-a fost de mare folos. Ai face bine să ți-l însușești și tu. În orice caz, cum ar putea cineva măcar să recupereze un asemenea lucru?

Era exact întrebarea la care se gândise Sophie în ultimele douăzeci și patru de ore. Dar o privire rapidă aruncată spre bărbia proeminentă a lui Lady Eleanor o convinse pe Sophie că era mai bine să își păstreze gândurile pentru sine.

– Sunt sigură că nu știu, doamnă. Să îți mai tai o felie de prăjitură cu prune? Este cu adevărat delicioasă. Când se întinse după farfuria bătrânei, Sophie încercă disperată să se gândească la un subiect care să îi distragă atenția de la afurisita brățară. Apropo, milady, vrei să mă uit după o anumită carte azi la Barratt? Am înțeles că au apărut volume noi semnate de cel care a scris *Waverly*.

Sprâncenele subțiri ale lui Lady Eleanor se arcuiră, iar ochii mici, dar ageri o priviră lung. Însă Sophie fu scutită de o nouă mustrare când se auzi o bătaie ușoară în ușa salonului.

– Intră! strigă Lady Eleanor.

Sophie se ridică și își aranjă fusta din muselină catifelată, pregătindu-se să le ureze bun venit primilor vizitatori din St. James's Square. Detesta ideea că trebuia să fie sociabilă, dar măcar atenția nașei avea să se îndepărteze de fiascoul petrecut cu o zi înainte.

– Contele de Trask, spune Yates cu intonație.

Simon intră în încăpere și îi aruncă lui Sophie o privire încruntată, înainte să își întoarcă atenția spre mătușa lui. Făcu o plecăciune grațioasă, iar haina de echitație, de culoarea sticlei verzi, se mulă pe umerii lui masivi. Sophie își feri capul ca să își ascundă îmbujorarea înflăcărată care îi copleșea obrajii, deplorând în gând – nu pentru prima dată – reacția rapidă pe care o trezea înăuntrul ei masculinitatea lui intensă.

– Bună dimineața, dragă mătușă. Ce plăcere să te revăd!

– Păi, dacă e așa o mare plăcere, nepoate, nu pricep de ce nu apelezi mai des la ea. E o minune că mai știu cum arăți.

Sophie zâmbi larg, savurând sentimentul de jenă care se citea pe trăsăturile imperiale ale lui Simon. Dar dispăru într-o clipită.

– Iartă-mă, mătușă! Treburile din oraș mi-au ocupat mult timp.

Fără să mai dea altă explicație pentru purtarea lui, îi trimise lui Lady Eleanor un zâmbet fermecător. Sophie simți o urmă de iritare când văzu modul degajat în care Simon făcu față reproșului mătușii. Dar, chiar dacă neglijarea obișnuită a mătușilor lui o enerva întotdeauna, tot simți nevoia nebunească de a-l apăra de mustrarea inevitabilă a asprei doamne.

În loc să tune și să fulgere spre capriciosul nepot, expresia sumbră a lui Lady Eleanor se îmblânzi într-un zâmbet afectuos când îl invită pe Simon să i se alăture, lovind ușor canapeaua moale din mătase pe care era așezată. Enervarea se risipi de pe chipul ei ridat, transformându-se în afecțiune și îngrijorare. Ca de obicei, tot ce trebuia să facă Simon era să intre într-o încăpere, și fiecare femeie se înmuia numaidecât, lucru valabil și pentru bătrâna și arțăgoasa lui mătușă.

– Prostii, băiatul meu drag. Lady Eleanor scoase un tril care imita surprinzător de bine un chicot de domnișoară. Nici nu mă îndoiesc că ai avut alte treburi, în afara afacerilor, care te-au ținut în Londra. Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare că a început sezonul de toamnă. Ce s-ar face toate doamnele fine din lumea bună dacă nu ai fi prin preajmă ca să-ți facă ochi dulci?

Cu înțeles, Lady Eleanor îi făcu cu ochiul nepotului ei.

Sophie își înăbuși un râset îngrozit când Simon îi aruncă o privire în treacăt. Chiar dacă îi întoarse privirea încruntată, ea reuși cumva să se abțină de la comentariul tăios ce amenința să i se strecoare printre buze.

– Sper că ești bine, milady, răspunse el și ignoră gestul straniu al mătușii. Chiar ești într-o formă de zile mari, în ciuda vremii umede. Cum te descurci cu guta?

În timp ce Lady Eleanor se lansă într-o relatare detaliată despre diferitele tratamente de la băi, Sophie se îndreptă agale spre fereastră și își dori, așa cum o făcuse de o mie de ori, ca Simon să primească, într-o bună zi, mușteluiala pe care o merita.

Dădu la o parte draperiile grele din mătase ce acopereau ferestrele înalte și elegante, apoi privi strada liniștită. Dalele galbene calcaroase ale caselor reflectau razele blânde ale soarelui de octombrie. O doamnă respectabilă, îmbrăcată după moda anului trecut, se plimba pe trotuar, urmată de o slujitoare care se chinuia cu o grămadă de pachete. Doi bărbați se iviră în susul străzii, cărând un scaun cu rotile. Din el se ridică un bătrân care urcă șchiopătat treptele casei de vizavi, sprijinindu-se de brațul unuia din bărbați, protejându-și piciorul bolnav de gută.

Întreaga scenă era mai tacticoasă și mai de bonton decât își putea imagina cineva vreodată. Și extraordinar de plictisitoare. La fel de plictisitoare ca în urmă cu o zi, cu două, cu trei.

Cu excepția furtului brățării, firește. Dar povestea aceea putea fi cu greu considerată o distracție interesantă.

Cât timp ascultă bâiguiala lui Lady Eleanor despre tratamentele ei medicale, Sophie se temu că nu suferea cu nervii, ci de un început de nebunie provocată de plictiseală. De la nunta lui Robert și a lui Annabel, în urmă cu trei săptămâni, fusese cuprinsă de o emoție obositoare și confuză, ce se înrăutățea pe zi ce trecea. Sentimentele cu care se confrunta în clipa aceea nu semănau cu nimic din ce simțise înainte.

– Sophie, am uitat să te întreb ieri despre Annabel și fratele tău. Sper că erau bine când ai plecat.

Comentariul politicos al lui Simon îi întrerupse gândurile.

Își lipi un zâmbet pe față înainte de a se întoarce ca să-i răspundă.

– Chiar mă întreb de ce ai uitat. Trebuie să-ți fi distras ceva atenția, deși nu pot să-mi imaginez ce anume. Oh, stai! Poate că a fost brățara mea furată. Sau faptul că miroseam ca o oală de noapte.

– Sophia, nu-l mai tachina pe conte și răspunde la întrebare! îi porunci Lady Eleanor. Serios, draga mea, trebuie să ai grijă cum

vorbești în preajma persoanelor mai în vârstă. Și să nu crezi că am uitat ce ai făcut ieri. Încheiem discuția mai târziu.

– Nu-ți face griji pentru mine, dragă mătușă. Trăsăturile frumoase ale lui Simon căpătară un aer sumbru. Și eu îmi doresc să discut despre comportamentul lui Sophie.

– Ei bine, acum, că avem ocazia, răspunse Sophie căpătând curaj, și mie mi-ar plăcea să discut despre asta cu tine. Am nevoie de ajutorul tău.

Aerul lui sumbru deveni prudent.

– Ajutor pentru ce?

– Ca să-mi recuperez brățara, firește.

Sophie hotărâse cu o noapte în urmă, după multe ore de nesomn, că Simon era singurul om din Bath care putea să o ajute. Dacă *avea să accepte* era altă problemă.

– Și cum propui să facem asta?

El nici măcar nu încercă să își ascundă sarcasmul din voce, dar Sophie îi cunoștea prea bine obiceiul. Cel puțin o întrebase.

– Ei bine, Simon, speram să angajez pe cineva care prinde hoți și care să găsească băiatul. Nu ca să îl dea pe mâna magistratului, adăugă ea în grabă când observă expresia uimită de pe chipul lui. Ci doar să îi dea de urmă. Știu că polițiștii de pe Bow Street sunt foarte pricepuți la asta. Sigur trebuie să existe cineva în Bath care să facă același lucru. Poate vreun polițist local?

– Sophia! o întrerupse vocea ascuțită a lui Lady Eleanor. Ți-am explicat deja de ce nu se poate. Simon, poate reușești să o faci să înțeleagă pe copila asta nechibzuită înainte să provoace un scandal mai mare decât până acum. Lady Connaught mi-a scris deja ca să mă întrebe dacă Sophie era cea care alerga ca o turbată ieri pe Milsom Street.

Sophie își încleștă maxilarul și întâlni sfidătoare privirea lui Simon. El se ridică încet de pe canapea și traversă încăperea, oprindu-se în fața ei. Ea își ridică bărbia și reuși să reziste dorinței de a se pierde în ochii lui negri și adânci, plini de o surprinzătoare compasiune.

– Ascultă-mă, Puck! Îți înțeleg pierderea. Știu cât însemna brățara aceea pentru tine. Dar, crede-mă, ți-ai propus ceva absolut imposibil. Sunt prea mulți derbedei și hoți pe străzile din Bath, iar brățara ta din coral nu este atât de extraordinară încât să trezească vreun

interes pentru lumea criminală sau pentru casele de amanet din Holloway sau de pe Avon Street.

Sophie își impuse să rămână complet inexpresivă. Simon habar nu avea cât de mult interes urma să trezească brățara ei. Dar nu pierderea brățării și, implicit, reacția familiei ei erau motivele pentru care rămăsese trează aproape toată noaptea.

– Nu... Nu este vorba doar de brățară, se bâlbâi ea, dând ascultare, în sfârșit, vocii sâcâitoare care îi tot suna în minte. Îmi fac griji pentru băiat, Simon. Era atât de mic, de temător! Cum ar putea un copil atât de mic să fie un hoț înrăit? Trebuie să se fi întâmplat ceva groaznic ca să fie forțat să fure de la mine.

– Doamne Sfinte, Sophia, nu trebuie să fii atât de naivă! o certă Lady Eleanor. Copii ăștia sunt învățați de mici să fie hoți. Încep să fure de la vârste foarte fragede. Nici nu mă îndoiesc că își trag natura păcătoasă din laptele mamelor lor. Iar dacă ar fi să-l găsești pe băiatul acesta, sunt sigură că nu mai poate fi salvat.

Lui Sophie îi apăru în minte chipul îngrozit și unsuros al copilului. Ceva groaznic îi făcuse rău, îi rănise sufletul. Era absolut sigură.

– Refuz să cred că un copil ar fi rău prin definiție, ripostă ea. Nouă ne este ușor să dăm vina pe micuții sărmani. Cum să te aștepți ca un copil care trăiește într-o asemenea sărăcie și disperare să acționeze altfel? Cum să supraviețuiască altfel? Nu, milady, nu o să accept că o persoană atât de tânără nu mai are nici o speranță.

Fustele din tafta ale lui Lady Eleanor foșniră indignate, dar Sophie refuză să bată în retragere. Știa că avea dreptate în privința băiatului. Era un copil inocent, pierdut într-o lume subterană îngrozitoare, iar ceva dinăuntrul ei insista că trebuia să îl ajute, chiar dacă Simon și Lady Eleanor erau categoric împotrivă.

Sprâncenele Excelenței Sale începură să zvâcnească din nou, semn ce anunța clar o izbucnire iminentă. Sophie își ținu respirația, în așteptarea exploziei.

– Îmi pare rău că nu sunt de acord, mătușă Eleanor, dar cred că Sophie are dreptate în această privință, interveni Simon. Am auzit nenumărate rapoarte din partea Comitetului restrâns din Camera Lorzilor. Este teribil de nedrept să dăm vina pe sărmanii copii, iar eu nu cred că au o înclinație înnăscută spre fărădelegi. Este un eșec al guvernului și al magistraților faptul că nu reușim să reducem numărul de delincvenți juvenili care umblă pe străzi.

Sophie fu absolut uluită de reacția lui. Simon chiar fusese de acord cu ea.

– Nu te agita prea tare, Sophie, spuse el sec, după ce îi aruncă o privire fugară. Sunt de acord cu mătușa Eleanor în privința faptului că nu ai ce să faci. Băieții ăștia își încep activitatea de mici. Sunt sute în Bath. Există un număr foarte mare de hoți pentru un oraș de mărimea lui.

– Numai din cauza vizitatorilor înstăriți care vin la băi, interveni Lady Eleanor. Hoții vin în stațiune din Londra, fiindcă găsesc o pradă mai bună aici pe perioada lunilor de vară.

– Nu putem nici măcar să încercăm? insistă Sophie. Mahalalele nu sunt foarte mari. Ar trebui să se poată găsi un băiețel fără prea multe bătăi de cap. L-aș recunoaște imediat, vă asigur.

Simon scoase un sunet nerăbdător.

– Sophie, nu ești rezonabilă. Poate că mahalalele sunt mici, dar sunt pline. Iar Holloway este puțin mai mare decât o colonie de cerșetori. Nu aș risca să te duc acolo, cum nu aș risca să te duc în mahalalele din Londra.

Ea se întoarse spre el și privi absentă pe fereastră. De ce Simon nu putea să înțeleagă? Ea trebuia să îl găsească pe băiat spre binele ei, dar și al lui. Sophie știa ce însemna să îți fie frică și să fii singur, iar chipul uscățiv al băiatului avea să o bântuie până la finalul zilelor dacă nu îl găsea.

Trase adânc aer în piept și se întoarse să înfrunte cele două chipuri dezaprobatoare. Nepotul și mătușa o priviră lung înapoi, cu maxilarele încleștate cu aceeași hotărâre. Întâlni privirea lui Simon, rece și de neînțeles, și se întrebă încă o dată cum putea să îl iubească atât de mult.

– Nu sunt naivă, indiferent ce credeți voi, spuse ea, încercând să fie chibzuită. Știți că mama a lucrat mulți ani în asociații caritabile și în orfelinate. Le vizitez de când mi-am făcut debutul în societate. Nu mi-e teamă și am văzut mai multe decât v-ați putea imagina.

– Nu ai văzut nimic, răspunse Simon cu o voce neînduplecată. Traversă distanța dintre ei din doi pași, o apucă blând, dar necruțător de încheietură și o trase spre un scaun din lemn de nuc. Nu este același lucru, Sophie, spuse el în vreme ce ea se cufunda în scaun. Mama ta și-a limitat activitatea caritabilă în cadrul unor instituții onorabile, conduse de clerici respectați. Nu te-a lăsat niciodată să vezi ceva

ce nu se cuvenea. Habar nu ai de mizeria și depravarea din mahalale, din cartierele sordide. Locuitorii lor mai degrabă ți-ar tăia gâtul și te-ar lăsa însângerată să zaci pe caldarâm decât să-ți vorbească. Dacă te duci vreodată de capul tău pe acolo...

El se opri și o studie cu ochi scrutători. Se aplecă spre ea, evident, dorindu-și să o intimideze. Pentru o clipă, Sophie se lăsă distrasă de apropierea seducătoare a trupului său viguros.

– Nici să nu te gândești, Sophie! mârâi el. Dacă aflu vreodată că te-ai dus singură pe Avon Street...

Ea vru să vorbească, dar el ridică o mână pentru a o opri.

– ... sau cu vreun slujitor după tine, o să am grijă să nu mai poți să te așezi o săptămână întreagă.

– Simon!

Sophie se uită urât la el, iritată peste măsură și furioasă că el o trata ca pe un copil. *Mereu* o trata ca pe un copil.

Din celălalt colț al încăperii, Lady Eleanor scoase un chicotit surprins la auzul amenințării nepotului. Sophie simți că îi iau foc obrajii și se ridică brusc de pe scaun pentru a se îndrepta spre ușă.

Simon scoase un oftat frustrat și o apucă de braț, îndemnând-o tăcut să se așeze la loc. El se trânti pe scaunul din lemn de nuc de vizavi și îi prinse o mână în mâinile lui.

– Iartă-mă, Sophie! Am spus ceva de neiertat. Sunt o brută și te las să mă ciupești cât vrei tu de tare. În ochii lui apăru o expresie de mâhnire, care îi domoli furia lui Sophie. El o privi gânditor în timp ce îi studie cu atenție chipul. Dar să nu uiți că te cunosc la fel de bine precum te cunoști tu. De îndată ce îți intră o idee în cap, nu poți să nu treci la acțiune. Cum mici mama ta, nici Robert nu sunt în Bath, este responsabilitatea mea să am grijă de tine. Trebuie să-mi promiți că nu o să te avânți de una singură prin mahalale.

Ea își mușcă buza, detestând faptul că trebuia să îl mintă din nou, dar era mai hotărâtă ca niciodată să găsească băiatul. *Și* brățara.

Gura aspră a lui Simon se arcui într-un zâmbet neîncrezător.

– Și trebuie să-mi promiți că nu te duci acolo nici dacă iei un slujitor cu tine. Pur și simplu, este prea primejdios.

Ea răbufni exasperată.

– Oh, bine! Dacă ai de gând să fii atât de sufocant, îți promit că nu mă duc acolo singură sau, spuse ea mormăind enervată de suspiciunea lui, doar cu un slujitor care să mă însoțească.

Zâmbetul lui se adânci într-un râs strengăresc, care o făcu pe Sophie să se simtă cuprinsă de o înflăcărare blândă.

– Asta este fata mea cuminte.

O bătu ușor pe mână și se ridică, scoțând ceasul din buzunarul de la haină ca să verifice ora.

– Mătușă Eleanor, spuse el. Am o întâlnire cu bancherii mei, la care trebuie neapărat să ajung. Mătușa Jane primește vizite în dimineața asta? Mi-ar plăcea să o văd înainte să plec.

– Desigur. Sophie, sună după Yates.

Sophie se ridică și se îndreptă încet spre clopoțelul din colțul salonului. Apoi îi mai veni o idee.

– Simon?

– Da, Puck? El își puse ceasul la loc și scoase un carnețel de buzunar din haină, notând ceva cu un creion mic. Ce este? întrebă el fără să ridice privirea.

– Măcar crezi că ai putea să te uiți după săculețul meu pe la casele de amanet? Este foarte frumos, iar un samsar ar putea să considere că valorează mai mult decât câțiva șilingi.

Ea își ținu răsuflarea, în speranța că Simon avea să muște momeala. Dacă săculețul ei se găsea prin casele de amanet din Bath, putea să îi pună întrebări samsarului și să capete informații despre băiat.

Simon își ridică privirea din carnețel. Se uită lung la ea, cu o încruntătură ușoară. După o clipă, încuviință din cap, apoi își închise carnețelul și îl strecură înapoi în haină.

– Bine, Sophie. Probabil că este o pierdere de timp, dar presupun că asta nu face rău nimănui.

Ea scrâșni din dinți la auzul tonului lui nepăsător, dar își înăbuși vorbele care îi stăteau pe buze.

– Dar mi-ai promis că nu o să te duci în mahalale, adăugă el. Ne-am înțeles?

El o scrută din priviri, părând arogant, dar și protector. Sophie se întrebă dacă se uita și la iubitele lui vreodată așa, dar presupunea că Simon păstra încruntătura aceea numai pentru ea.

Schiță spre el cel mai dulce zâmbet și încercă din răsputeri să pară nevinovată.

– Promit, Simon.

Ochii lui, care scăpărau cu suspiciune, o urmară în timp ce ea se îndreptă spre clopoțel.

Era pe bună dreptate suspicios, căci Sophie nu avea nici cea mai mică intenție să își țină promisiunea. Nu într-o situație atât de disperată. Trebuia să găsească băiatul și *trebuia* să își găsească brățara înainte ca toată lumea să afle că dispăruse. Simon nu avea să o ajute, așa că era nevoită să găsească pe cineva care să o facă. Cineva în care să aibă încredere și care să știe unde să caute. Găsirea acelei persoane putea fi o provocare, dar nu era una de netrecut. Doar că Sophie avea nevoie de timp ca să se gândească după ce plecau toți musafirii din ziua aceea.

Mai ales Simon. I se părea mereu foarte greu să gândească rațional când era el prin preajmă.

Și trebuia să se gândească serios. La urma urmei, ce avea de făcut pentru a găsi un hoț?

Capitolul 3

Simon mută nerăbdător dintr-o parte în alta hârtiile împrăștiate în fața lui, dar mintea lui refuza să se concentreze asupra afacerilor urgente.

„Obrăznicătura asta nu mică o să mă înnebunească."

Întâlnirea cu Sophie din ziua precedentă fusese alt eșec. Se dusese acolo ferm convins să înceapă să își curteze viitoarea soție. În schimb, își pierduse cumpătul.

Iar ea își pierduse cumpătul din cauza lui. Nu putea să o condamne pentru reacția ei. La urma urmei, o amenințase că avea să o pună pe genunchi pentru a-i da câteva palme. Nu îl ajutaseră nici amuzamentul neinspirat al mătușii Eleanor și glumele ei cu subînțeles despre reputația lui de crai. O iubea pe bătrâna zgripțuroaică, dar îi amintea prea des de bunicul lui – era gălăgioasă, arogantă și, din păcate, teribil de directă.

Evident, nici Sophie, nici mătușa lui nu aveau să facă din peținul lui o misiune ușoară, pe care să o rezolve în câteva zile.

– Iertați-mă, milord. Ați spus ceva? întrebă Soames.

– Nu. Te rog, continuă.

Simon făcu un gest spre agentul lui de afaceri, care se încruntă spre el din colțul opus al mesei pline cu documente și planuri

arhitecturale. Orice gând despre Sophie sau despre peţitul lui haotic trebuia să mai aştepte.

– Cum doreşti, milord.

Soames continuă să îi dea explicaţii detaliate despre resursele de care era nevoie pentru construirea noilor fabrici din Leeds.

Simon ascultă, cu toate instinctele pe deplin concentrate pe provocare. Momentul era perfect. Criza din 1814 îi ruinase pe mulţi dintre investitori, nu şi pe el. Constant şi discret, cumpărase fabrică după fabrică. Dacă reuşea să încheie un parteneriat cu Russell, urma să deţină controlul asupra comerţului cu lână din cea mai mare parte din Anglia şi de pe continent. Iar controlul, atât în viaţă, cât în afaceri, era totul.

Desigur, era nevoie să ascundă amploarea afacerilor lui comerciale de toată lumea, cu excepţia câtorva prieteni şi a familiei. Cei mai mulţi nu îi înţelegeau pasiunea de a obţine bani sau nevoia de a face altceva decât să ducă o viaţă de nobilă indolenţă. Bunăoară, mătuşa Eleanor avea să se arate dezgustată de talentul lui vulgar de a face avere, la fel cum ar fi gândit bunicul care murise de multă vreme. Banii erau vulgari, iar un St. James nu era niciodată vulgar. Filosofia aceea îi fusese inoculată de către bătrânul conte şi de aproape orice alt membru al familiei din clipa în care învăţase să vorbească. Vechile obiceiuri erau cele mai bune, spuneau ei – o viaţă legată de pământul şi de tradiţiile care rămăseseră în picioare generaţii de-a rândul.

I se strepezeau dinţii numai când se gândea la asta, la monotonia pură şi înnebunitoare a unui mod de viaţă aristocratic. Nu. El avea nevoie de provocarea pe care o reprezentau manipularea cifrelor şi intrarea în afaceri. Avea nevoie de încântarea pe care o simţea atunci când una dintre corăbiile lui se întorcea din Orient sau din America, plină ochi cu bogăţii care îi permiteau să îşi întreacă cei mai buni competitori. Fără acea stimulare, ar fi înnebunit de plictiseală.

Iar vechile obiceiuri erau pe moarte. Era absolut sigur. Orice om cu judecată îşi dădea seama că viitorul Angliei nu stătea în pământ, ci în rotiţele şi motoarele comerţului.

Soames dădu la o parte un teanc de registre din colţul mesei, desfăşurând schiţele fabricilor.

– Milord, vreau să-ţi atrag atenţia asupra unei eventuale probleme în planurile domnului Russell. Mă întreb dacă nu cumva arhitectul

nu a calculat greșit suprafața totală de spațiu necesară pentru războaiele de țesut.

Simon se uită pieziș peste schițe. Lumina abia dacă se mai strecura prin ferestrele bătute de ploaie ale apartamentelor lui din Milsom Street.

– Cât este ceasul, Soames?

– Aproape patru, milord.

– Russell nu trebuia să fie deja aici?

– Trebuie să apară în orice clipă, milord. Sosește din Bristol azi după-amiază.

Simon scoase câteva lumânări din dulapul din mahon lustruit și le așeză în mijlocul mesei. Lumânările ascuțite împrăștiară o aură de lumină peste schițele arhitectului, dar restul încăperii frumos aranjate fu cufundat în întuneric.

Observă numaidecât problema.

– Abia dacă este loc pentru un om ca să treacă printre mașini, darămite pentru treizeci care să se miște de la un război la altul. Lovi încet desenul, în vreme ce calculă costurile greșelii. Arhitectul are cea mai mică idee despre ce face? Astea nu sunt planuri pentru o grădină de recreere sau pentru budoarul unei doamne. Între războaie trebuie să fie suficient spațiu de mișcare și pentru ca lâna să fie transportată la vagoane.

– Poate că domnul Russell are de gând să angajeze copii care să lucreze la războaie.

Simon înjură în barbă.

– Atunci trebuie să-i scoatem ideea asta din cap. Posturile sunt pentru bărbații care au nevoie de ele, nu pentru copii. Copiii nu au ce să caute într-o fabrică.

Se întinse să ia un creion și o riglă.

Soames scoase un oftat lung.

– Nu este nevoie să corectezi, milord. O să discut chestiunea cu domnul Russell și îi scriu arhitectului în după-amiaza asta.

Sunon nu îl luă în seamă, așeză rigla pe pergamentul scorțos, își făcu o idee clară despre spațiu, în vreme ce schița în minte imaginea fabricii. Calculele îl duceau în zona aceea bine cunoscută și familiară în care plictiseala și emoțiile care îi distrăgeau atenția se risipeau, fiind înlocuite de numere frumoase și desăvârșite ale căror claritate și precizie nu îl dezamăgeau niciodată. Dispăruseră ticăitul ceasului

de pe poliță, șuieratul roților de la trăsurile din stradă pe caldarâmul spălat de ploaie, chiar și prezența celuilalt om din încăpere.

– Milord.

Vocea lui Soames trăda o notă de iritare greu de ascuns.

Simon se îndepărtă fără tragere de inimă de calculele pe care le scrijelea pe pergament. Nu putu să nu surâdă la vederea expresiei acide de pe chipul, altfel nepăsător, al agentului său.

– Da, Soames?

– Iartă-mi impertinența, milord, dar poate că ar trebui să-ți amintesc ce s-a întâmplat ultima dată când te-ai implicat îndeaproape în munca arhitectului.

– Nemernicul Anson și-a dat demisia, asta s-a întâmplat, și a fost foarte bine. Fiecare arcadă de la ferestrele din șirul de case ar fi fost strâmbă dacă nu interveneam.

– Nu prea ai intervenit, milord. L-ai dat afară din bibliotecă. Și a fost nevoie de două luni ca să găsim alt arhitect, pentru că domnul Anson a avut grijă să dea de înțeles cât de greu era să se lucreze cu investitorii. Ceea ce, adăugă el sarcastic, a presupus toată lumea, inclusiv eu.

Simon izbucni în râs.

– Îmi pare rău pentru asta, Soames, dar casele alea s-au vândut ca pâinea caldă și ai fost răsplătit pe măsură pentru toată bătaia de cap. Iartă-mă dacă nu îți împărtășesc suferința!

Celălalt bărbat îi aruncă o privire sumbră, apoi rulă hotărât planurile arhitectului și le puse departe, pe dulap.

– Poate le desfacem din nou când ajunge domnul Russell.

Simon ridică din sprâncene cu o uimire batjocoritoare.

– Mă rănești, prietene. Chiar mă rănești.

De obicei, nici prin gând nu i-ar fi trecut să permită cuiva care lucra pentru el să se poarte atât de nesăbuit, dar Soames era diferit. Era cel mai mic dintre fiii unui baronet și îl întâlnise la Cambridge, unde descoperiseră că aveau o pasiune comună pentru matematică și știință. La câțiva ani după aceea, legătura strânsă dintre ei îl determinase pe Simon să îi ofere fostului coleg de clasă și prieten un post ca agent de afaceri. Omul profitase de ocazie, preferând o viață de muncă înviorătoare unei vieți sărăcăcioase de mic nobil. Iar Simon profitase la maximum de abilitățile de negociator ale lui Soames,

care îi permiteau să mențină aparențele conform cărora contele de Trask era doar un investitor plictisit din rândul aristocrației.

În timp ce agentul lui se agită prin încăpere, aranjând registre și curățând masa pentru întâlnirea ce urma, Simon își aminti de perioada petrecută la universitate. La vremea aceea, fusese în stare să se convingă că o viață dedicată exclusiv științei – chiar un post de profesor de matematică la Cambridge – era cu putință. O viață dedicată intelectului și studiului fusese visul lui dintotdeauna. Dar moartea vărului lui, Sebastian, moștenitorul titlului, îi spulberase visul cu totul.

– Dacă-mi permiți să fiu direct, milord.

Vocea seacă a lui Soames îl întrerupse din meditație.

Simon se trânti pe sofaua Sheraton de lângă fereastră și își scoase carnețelul de buzunar. Dacă nu putea să își facă schițele, avea să se uite peste cifrele obținute de la bancherul lui în acea dimineață.

– Da?

– Vizita de ieri, la domnișoara Stanton, a ieșit cum trebuia?

„Sophie."

Simon își azvârli carnețelul.

– Nu, dragul meu prieten, vizita mea nu s-a desfășurat conform planului. În loc să încep să-i fac curte, am considerat de cuviință să o conving pe domnișoara Stanton să nu se aventureze prin mahalale, în căutarea unui amărât de săculeț și a unei brățări care i-au fost furate. Totuși, cunoscând-o pe domnișoara Stanton, o să găsească o cale prin care să nu se supună interdicției mele și să încerce să mă convingă că a avut motive absolut întemeiate.

Agentul lui se încruntă.

– Domnul Russell o să-și dorească asigurări că poți să susții necesarul constant de cărbune de pe pământurile familiei Stanton.

– Nimic nu este ușor când vine vorba de Sophie Stanton.

– Ce păcat, milord. Pot să ajut cumva?

Simon se ridică de pe scaun și se îndreptă agale spre masa de lucru, acum perfect aranjată ca o coloană cu numere prin munca sârguincioasă a celuilalt bărbat.

– Da, cred că da. I-am spus domnișoarei Stanton că o să caut prin casele de amanet de Avon săculețul și brățara. Crede că unul din obiecte este destul de valoros încât să atragă atenția vreunui samsar. Probabil nu o să descoperim nimic, dar i-am promis că mă uit.

– O să mă ocup de asta, milord.

Simon încuviință din cap. Sophie se aștepta ca el să se ocupe personal de căutarea obiectelor și poate că trebuia să se simtă vinovat că lăsase asta în sarcina agentului său. Dar brățara avea să se bucure de foarte puțină atenție din partea unuia care primea bunuri furate. În orice caz, Soames urma să se ocupe de povestea în cauză mult mai în detaliu, pentru că, în clipa aceea, Simon nu avea timp de încă una din acțiunile ei nebunești.

Însă fu nevoit să recunoască faptul că nu doar acțiunile lui Sophie îi distrăgeau atenția. Totul la ea îi distrăgea atenția. Chipul ei delicat înconjurat de o aură de păr castaniu, trupul mlădios, vocea amuzantă. Chiar și gura ei. Mai ales gura ei... dulce, arcuită, rozalie ca petalele unui trandafir.

Clătină dezgustat din cap și se îndreptă spre salon. Nu era obișnuia să se gândească în acest fel la Sophie fiindcă nu simțise nici un fel de atracție fizică față de ea. Simțea că făcea un lucru greșit, mai ales după toți anii în care se gândise la ea ca la... ei bine, nu chiar ca la o soră, dar ca la cineva asemănător. Presupunea că era o ușurare faptul că gândea astfel despre ea, însă se simțea stânjenit. Totuși, era mai mult decât hotărât să îi fie fidel după ce aveau să se căsătorească. Îi datora măcar atât, demnitatea de a avea o căsnicie stabilă și un soț care nu își căuta plăcerile în patul altei femei.

Nu putea spune că nu avea să încerce să o facă fericită. Voia să o facă. Ținea foarte mult la Puck și dorea ce era mai bun pentru ea – așa fusese dintotdeauna. Dar nu îi mai putea permite să umble în voie, altfel viața lor împreună avea să fie doar o serie de episoade dezastruoase. Pur și simplu nu putea să permită ca scandalurile pe care le provoca purtarea ei să le afecteze munca și reputația.

Se auzi un ciocăni hotărât în ușă.

– Trebuie să fie domnul Russell, milord. Ești gata să-l primești?

– Deschide-i!

Chiar în clipa în care se concentră asupra întâlnirii ce urma să aibă loc, Simon își lăsă gândul să zboare încă o dată la chipul lui Sophie.

Avea să se ocupe de povestea peștitului ca în cazul oricărei probleme financiare și matematice: logic, rațional, cu un minimum de agitație. Știa prea bine că ea îl iubea de mulți ani și se aștepta ca, la cea mai mică încurajare, Sophie să îi cadă în brațe numaidecât. Iar odată ce o avea în patul lui, întinsă pe spate, zâna lui care intra

în necazuri putea să descopere cât mai curând cine era stăpânul. La final, lucrurile urmau să intre pe făgașul potrivit.

Da, Simon nu avea nici cea mai mică îndoială că Sophie era una dintre cele mai bune investiții pe care avea să le facă vreodată.

O ploaie rece cădea din cer, amestecându-se cu lacrimile fierbinți care curgeau pe chipul lui Sophie. Se șterse cu o mână nerăbdătoare, lăsând urme pe ochelari. Scoase din faldurile rochiei o batistă cu marginile din dantelă, își dădu jos ochelarii și îi șterse bine.

Refuza să plângă. Îi spusese lui Simon că avea tăria de a trece prin așa ceva și urma să facă întocmai. Dar el avusese dreptate, la naiba! Ceea ce văzuse în ziua aceea nu se compara nici pe departe cu acțiunile caritabile alese cu grijă de mama ei la Londra. Mizeria și boala din locul în care se afla Sophie, suferința și deznădejdea erau dincolo de ce putea să suporte ea.

– Domnișoară Stanton, vă rog, intrați sub portic! Nu ar fi bine să răciți, mai ales în locul ăsta plin de infecții.

Domnul Crawford o apucă ușor de umăr și o îndrumă cu blândețe la adăpostul porticului îngust. O privi lung pe sub borul ud al pălăriei de cleric, evident nemulțumit că Sophie încă insista să caute prin fiecare orfelinat.

– Sigur vreți să continuăm?

Ochii lui erau plini de îngrijorare, iar ea se agăță de căldura lor ca de o ultimă rază de speranță în locul acela îngrozitor.

Sophie trase tremurând aer în piept și încuviință din cap, hotărâtă să nu se lase. Își croi drum cu grijă printre pietrele cenușii și sparte din curtea micuță care despărțea sectorul femeilor de restul azilului de săraci. Ploaia ar fi trebuit să curețe caldarâmul, dar îl făcea și mai unsuros. Un nămol gros șiroia printre crăpături și se aduna în bălți maronii de apă urât mirositoare.

Îl urmă pe preot și intră pe o ușă aproape desprinsă din balamale, spre un coridor îngust, care părea să traverseze toată lățimea clădirii. Dacă nu ar fi avut felinarul domnului Crawford, s-ar fi cufundat cu totul în întuneric, chiar dacă nu era cinci după-amiaza. Mirosul de fecale îi luă din nou cu asalt simțurile și îi întoarse stomacul pe dos. Sophie își puse batista la nas și respiră pe gură.

– La ora asta din zi, toți copiii încă sunt în orfelinat, îi explică preotul când se opri în dreptul ușii din capătul coridorului. Își continuă munca până la șase, apoi li se servește masa de seară.

Sophie fu nevoită să înghită apăsat înainte să poată vorbi.

– La ce oră încep să muncească?

– La șapte, cu o oră de pauză pentru cină. La fel ca adulții.

– Cum să lucreze copiii atâtea ore? se împotrivi ea. Sigur parohia nu se așteaptă la asta de la ei.

Gura domnului Crawford făcu o grimasă demoralizată.

– Îmi pare rău să spun că poate și chiar o face, domnișoară Stanton. Autoritățile locale cred că regulile trebuie să fie dure, altfel sărmanii nevrednici ar lua cu asalt clădirea.

El puse mâna pe clanță ca să deschidă ușa, dar Sophie îl apucă de braț.

– Chiar crezi asta, domnule Crawford?

– Nu, domnișoară Stanton, eu nu. Ce om ar alege să-și aducă familia într-un asemenea loc dacă ar putea să câștige un salariu decent prin propriile forțe?

Nodul din pieptul ei se mai domoli. Atât cuvintele, cât chipul lui sincer și deschis o asigurară că alesese bărbatul potrivit care să o însoțească în misiunea ei.

Se gândise aproape toată noaptea la o modalitate rezonabilă de a-l găsi pe micul tâlhar. Apoi își aminti de domnul Crawford, tânărul preot de la biserica Sf. Mihail. Sophie îi auzise predica ultima dată când fusese în vizită în Bath și fusese impresionată de eforturile lui de a strânge fonduri atât pentru Refugiul Nevoiașilor, cât și pentru orfelinatul din oraș. Ambele instituții păreau locul potrivit pentru a începe să îl caute pe băiat.

După micul dejun, Sophie îi spusese lui Lady Eleanor că urma să meargă în vizită la prietena ei, Laura Place, unde avea să stea aproape toată ziua. După ce își puse cele mai rezistente ghete și vechea pelerină, se îndreptase spre biserica Sf. Mihail. Inițial, domnul Crawford se împotrivise ferm cererii de a o însoți pe Avon Street, insistând că nu era un loc adecvat pentru o tânără. Nu era un loc adecvat pentru nici o ființă umană, descoperise Sophie în scurt timp, dar, după multe discuții – și o promisiune din partea ei că urma să facă o donație generoasă orfelinatului –, el acceptase șovăitor să o însoțească.

Căutarea lor în micul, dar îngrijitul orfelinat care se afla într-un colț liniștit din oraș nu le oferise nici o informație despre băiat. După altă discuție în contradictoriu despre necuviința misiunii ei, Sophie și domnul Crawford luară o trăsură și se îndreptară spre azilul de săraci din apropierea Avon Street. O ploaie rece începu să cadă în clipa în care trăsura se opri în fața clădirii care arăta ca o închisoare și care trona peste casele de toleranță ce se înșirau de-a lungul docurilor.

Pe măsură ce își croiră drum spre curtea interioară plină până la refuz, domnul Crawford încercă să o pregătească pe Sophie pentru ce urma să vadă. Dar nu existau cuvinte care să descrie oroarea locului.

Femei îmbrăcate în haine jerpelite se ghemuiau una în alta în încăperile cu unul sau două felinare fumegânde și fără căldură. Coseau stând pe saci din pânză groasă, cu degetele rănite de materialul aspru, cu chipurile trase, palide și lipsite de viață. Când domnul Crawford se plimbă printre mesele de lucru, murmurând cuvinte de mângâiere, majoritatea femeilor nici nu se deranjară să ridice privirea.

Sophie se dădu mai aproape de el, prea copleșită de tristețe ca să mai scoată vreun sunet.

– Sigur sunteți pregătită, domnișoară Stanton?

Vocea blândă a preotului o readuse deodată la realitate și o puse în gardă în privința celor ce se aflau de cealaltă parte a ușii. Ea își impuse în tăcere să se țină tare, apoi încuviință din cap spre preot.

Intrară într-o încăpere joasă și îngustă, plină de băncuțe și mese. În jur de treizeci de copii de vârste diferite, de la 4-5 până la 15 ani, stăteau aplecați peste mese.

Pentru o cameră plină de copii, înăuntru domnea o liniște nefirească. O femeie cu figură aspră, îmbrăcată într-o rochie de un gri cenușiu, se agita printre mese, cu o nuia groasă pe care o ținea strâns în mână. Când trecea printre rânduri, cei mai mici dintre copii se fereau de ea, frica citindu-se pe chipurile sfrijite. Dar copiii mai mari nu ridicau nicidecum privirea de la ceea ce lucrau.

Femeia veni spre ei și făcu o reverență, apoi îi salută cu o voce nepăsătoare, dar respectuoasă. Sophie trase adânc aer în piept ca să fie în stare să răspundă și izbucni într-o criză de tuse. Un gust acid, afânat îi invadă gura.

Domnul Crawford îi vorbi încet la ureche:

– Respirați scurt sau acoperiți-vă gura cu batista.

În timp ce își înăbuși alt acces de tuse, Sophie observă că aerul părea încărcat de un praf ce se ridica dinspre grămezile de pietre albe și mizeria alburie de pe mesele de lucru. Cei mai mici dintre copii cerneau pietricelele, le sortau și le aranjau în grămăjoare. Copiii mai mari luau pietricelele și, folosind pietre mai mari, le transformau în praf. O pojghiță albă acoperea totul: fețele copiilor, hainele aspre cu care erau îmbrăcați, podeaua rece din piatră. Acoperea până și nișele din tavan. Părea ca o făină murdară, care îmbrăca toată încăperea într-o culoare moartă.

– Ce Dumnezeu fac aici? întrebă ea cu o voce răgușită

Avea gura uscată și îi era groază de răspunsul clericului.

Domnul Crawford se uită lung la ea și șovăi.

Sophie clătină nerăbdătoare din cap și își impuse să țină capul sus.

– Trebuie să știu.

– Zdrobesc oase ca să facă îngrășământ. Bărbații macină oasele mai mari, iar copiii cern din praful rămas oasele mai mici. Ai văzut deja femeile care cos sacii în care se pune produsul finit.

– De... unde iau oasele?

– Majoritatea sunt de la vaci sau porci sacrificați, dar unele sunt de om...

Închise brusc gura, gândindu-se că spusese destule.

Sophie simți că îi fuge pământul de sub picioare într-un iureș nebunesc. Apoi, își aminti ceva ce auzise din întâmplare cu câțiva ani în urmă... Ceva ce mama ei și câteva prietene împreună cu care făcea acte de caritate discutaseră revoltate în șoaptă. Sophie uitase, poate pentru că era prea groaznic ca să își mai amintească.

Oase de om amestecate cu oase de animale. În fiecare zi, copiii măcinau, inspirând praful bărbaților, femeilor și copiilor – unii dintre ei poate că muriseră în azilul acela pentru săraci, iar alții poate că erau rudele lor.

Se lovi cu spatele de o masă, iar marginea ascuțită îi înghionti dureros șoldul. Văzu negru în fața ochilor. Se clătină când privirea începu să i se încețoșeze.

O mână puternică o prinse de cot.

– Ușurel, domnișoară Stanton. Vocea calmă a domnului Crawford străpunse vălul cenușiu care amenința să o cuprindă. Sprijiniți-vă de brațul meu și vă scot de aici imediat!

Sophie trase de câteva ori aer în piept, încercând să rămână cu privirea limpede și stomacul la locul lui. După câteva clipe, îndrăzni să clatine din cap.

– Nu, sunt bine. Mai întâi, trebuie să căutăm și apoi plecăm.

Începu să se plimbe printre rânduri, examinând atentă fețele copiilor. Preotul continuă să o țină de cot, iar Sophie nu se trase din prinsoarea lui.

Avu nevoie doar de câteva minute ca să se asigure că hoțul ei nu era în încăpere. Sophie încercă să mai arunce o privire lungă, înainte să se întoarcă spre ușă, imprimându-și în minte chipurile copiilor, atât de golite de viață. Cândva, urma să... Nu, cândva *trebuia* să găsească un mod prin care să îi ajute pe copiii aceia. Fuseseră părăsiți de lume, mai curând aruncați decât refuzați. Iar ea, care nu fusese niciodată singură, nici în cele mai crunte momente din viața ei, nu avea să îi uite.

Domnul Crawford o conduse spre curtea interioară și, prin poarta de fier, în stradă. Sophie se uită în jur pe sub boneta udă, recunoscătoare să vadă că vizitiul trăsurii ascultase porunca preotului de a-i aștepta. Ea își sprijini umărul de trăsură, trăgând adânc aer în piept. Duhoarea care venea dinspre docuri mirosea la fel de curat ca briza mării în comparație cu praful oribil ce stăpânea încăperile azilului de săraci.

– Domnișoară Stanton, sigur sunteți bine? Îngrijorat, domnul Crawford se încruntă. Vă rog, lăsați-mă să vă ajut să urcați în trăsură! Trebuie să vă duceți acasă.

Sophie își frecă fruntea cu vârful degetelor înmănușate, simțind valul de sudoare, în ciuda frigului înghețat care i se îmbiba încet în pelerină. În timp ce încuviință din cap, își puse piciorul pe treapta trăsurii, privirea îi căzu pe un cămin dărăpănat de vizavi. Ușa era larg deschisă, iar mai mulți copii mici și zdrențăroși intrau și ieșeau în voie pe ușă.

– Domnule Crawford, ce este acolo? întrebă ea, făcând semn cu batista peste stradă.

O furie justificată îi întunecă trăsăturile frumoase ale preotului.

– Acolo, draga mea doamnă, este Stejarul de Argint, cea mai odioasă casă de toleranță din Bath.

Sophie știa totul despre casele de toleranță, la fel ca orice om care trăia în Londra. Vizuini celebre ale jocurilor de noroc și ale

prostituției, nenumărați tineri nesăbuiți care aveau motive să regrete vizita în incinta lor. Sau cel puțin așa răspunsese Robert obiecțiilor apăsate ale mamei lor.

– Paznicii caselor de toleranță nu acceptă adesea bunuri furate? Și nu folosesc copiii mici pe post de hoți?

– Regret să spun că este adevărat, domnișoară Stanton. Nu există școli în mahalale, iar mulți copii sunt lăsați de părinții lor – dacă au părinți – în grija acestora. Locurile astea există chiar și în Bath, și aici, în orașul de jos, și peste râu, în Holloway.

El întinse mâna și o îndemnă tăcut să urce în trăsură, dorindu-și să plece de acolo.

Sophie nu îl luă în seamă și rămase cocoțată pe treapta trăsurii când îi veni o idee. Începu să se simtă mai bine când își dădu seama ce trebuia să facă în continuare. Tâlharul ei nu se afla în vreun orfelinat sau în azilul de săraci, iar dacă Simon avea dreptate, nu era de găsit pe la vreo casă de amanet. Stejarul de Argint era exact genul de loc în care micul ei hoț putea să lucreze, poate chiar să trăiască.

Îl apucă de mână pe preot.

– Sunt gata să plecăm, domnule Crawford.

În timp ce se așeză pe bancheta tare a trăsurii, o senzație binevenită de hotărâre o cuprinse și îi încălzi trupul înghețat. Pentru prima dată după săptămâni întregi, avea din nou un scop, un motiv să se dea jos din pat dimineața.

Simon nu avea decât să tune și să fulgere cât voia, dar ea era hotărâră să își continue căutările. Acum, că avea un loc în care să caute, Sophie putea să își găsească îngerul din mahalale și să îl salveze din străfundurile iadului.

Capitolul 4

– Iertați-mă, doamnă! Sper că nu v-am călcat pe picior.

Sophie își transformă grimasa într-un zâmbet îndreptat spre bărbatul îngrijorat și foarte masiv care tocmai o călcase pe picior. Pantofii ei de dans nu aveau nimic în comun cu încălțările zdravene ale domnului.

– Nu, domnule, dar vă mulțumesc de întrebare, îl asigură ea.

Omul vru să răspundă, dar fu luat de valul de mulțime strălucitoare care se înghesuia la intrarea în sala din Upper Assembly Rooms.

Lady Jane își croi hotărâtă drum prin mulțime, înaintând treptat spre sala de bal.

– Sophie, draga mea, nu te pierde în mulțime, că nu te mai găsesc în veci! Văd că doamna Heathcote și fiicele ei ne așteaptă, spuse ea și aruncă o privire în spate. Am întârziat. Sper să mai găsim locuri libere lângă ringul de dans.

Sosirea lor la sala de bal fusese întârziată în după-amiaza aceea. Lady Eleanor nu se simțise bine, problemele pe care le avea la plămâni fiind agravate de umezeala lunii noiembrie. Lady Jane nu dorise să o lase singură pe sora ei și intenționa să cheme doctorul. Cu imaginile din azilul pentru săraci încă proaspete în minte, Sophie ar fi fost mai mult decât bucuroasă să își petreacă după-amiaza în liniște acasă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să petreacă o noapte dansând până la epuizare într-o încăpere plină ochi și să asculte pălăvrăgelile stupide ale burlacilor obraznici.

Din păcate, Lady Eleanor insistase ca păcătoasa ei boală să nu-i strice distracția lui Sophie.

– În plus, fata mea, nu întinerești, o mustrase bătrâna. Dacă nu-ți găsești un soț în sezonul acesta, nu știu dacă te mai măritățm vreodată. Nu vrei să ajungi o fată bătrână ca noi două, nu-i așa?

Cum Sophie nu avea un răspuns bun la alarmanta întrebare, se trezi că se strecoară cu greu pe lângă doamne cu turbane și domni impunători când o urmă șchiopătat pe Lady Jane.

– Ați ajuns, dragilor! Doamna Heathcote, veche prietenă cu familia lui Lady Jane, le făcu semne disperate din pragul ușii. Dacă se grăbesc, poate că fetele găsesc locuri în primele rânduri. Domnișoară Stanton, le ții minte pe fiicele mele, nu-i așa? Te asigur că și-au dorit tare mult să te revadă.

Cele două fiice mai mici ale doamnei Heathcote, ambele nemăritate, abia dacă îi aruncară o privire. Matilda, fata cea mare, care se căsătorise cu doar două săptămâni înainte, studie rochia de culoarea ambrei pe care o purta Sophie, apoi schiță un semn foarte discret din cap.

– Ce mă bucur să te văd, domnișoară Stanton! Presupun că rochia ta este făcută după ultima modă de la Londra, nu? După cum

prea bine știi, m-am măritat acum o lună, iar mama a insistat ca toate hainele de nuntă să-mi fie aduse de la cele mai bune croitorese din Londra.

– Da, chiar așa este, rosti graseiat doamna Heathcote. Soțul scumpei mele Matilda, domnul Tuddle, este nepotul contelui de Rumsley. Nu ar fi acceptat să-și vadă soția îmbrăcată în haine care să nu fie făcute după ultimele tendințe. Vocea ei deveni șoptită și pătrunzătoare. Are un venit de trei mii de lire pe an. Ce zici de asta, domnișoară Stanton? Și este tare generos când vine vorba de fetița mea scumpă, te asigur. Banii ei de buzunar sunt o adevărată extravaganță!

Parura cu pene a doamnei Heathcote tremură înnebunitor, parcă la fel de încântată ca femeia care o purta de generozitatea domnului Tuddle.

Sophie își murmură felicitările, sperând că părea mai entuziasmată decât se simțea. Nu își dorea să nu dea dovadă de bunătate creștinească, dar Matilda Heathcote era o fată trasă la față, răutăcioasă și cu o zestre foarte mică. Fu surprinsă să afle că dăduse peste o partidă atât de bună.

– Matilda, scumpa mea, de ce nu încerci să-ți găsești loc înăuntru împreună cu celelalte fete? Doamna Heathcote își flutură degetele spre sala din față. Eu și Lady Jane ne încercăm norocul la o partidă de whist. Venim la voi în pauză.

– Sophie, te deranjează dacă merg cu doamna Heathcote să jucăm câteva mâini de cărți? Dacă preferi să stau cu tine, rămân, dar încăperea este prea plină pentru gustul meu.

Chipul delicat și costeliv al lui Lady Jane părea obosit.

Lui Sophie îi sări inima din piept la gândul de a petrece seara doar în compania fetelor Heathcote.

– Nu, sigur că nu, milady, răspunse ea și îi zâmbi nașei sale. Venim și noi în salonul de ceai la pauză.

Se uită cu părere de rău cum însoțitoarea ei iese din încăpere, apoi continuă să înainteze în învălmășeala de corpuri.

În orice seară, sala de bal, uriașă până și pentru standardele londoneze, putea să adăpostească peste o mie de oaspeți, iar în anul acela sezonul în Bath era peste măsură de aglomerat. Din fericire, încăperea elegantă, văruită în nuanțe deschise de verde, cu pilaștri din lemn alb era atât de înaltă, că lăsa aerul să circule în nopțile aglomerate precum aceea. Cinci candelabre masive din cristal Whitefriars

atârnau de tavan, fiecare cu zeci de lumânări și împrăștiau o lumină incandescentă peste oaspeții care, în ținutele lor de seară, străluceau precum cioburile de cristal în lumina reflectată.

Surorile Heathcote înaintară grăbite ca să ocupe patru locuri – două în față și două în spate – chiar lângă ring. Sophie trecu pe lângă doi ofițeri în uniforme roșii ca să ajungă la ele. Privirile lor impertinente o făcură să simtă fiori fierbinți la ceafă, apoi reuși să se strecoare și se așeză iute pe scaunul de lângă Matilda.

– Oh, domnișoară Stanton, strigă tânără, ați mai văzut vreodată o adunare mai încântătoare? Domnul Tuddle spune că balurile din Bath sunt la fel aglomerate precum cele pe care le-a văzut în Londra.

Matilda nu așteptă un răspuns, ci se întoarse să discute cu surorile ei, țipând ca să acopere zumzetul din jurul lor.

Pentru prima dată, Sophie fu de acord cu Matilda. Balurile și adunările din Londra erau la fel de neplăcute precum cele din Bath. Ea participase la atât de multe în ultimele trei sezoane, încât le pierduse numărul.

Credea că, după atâția ani petrecuți pe piața căsătoriei, se obișnuise cu examinările zilnice ale pretendenților râvniți și ale mamelor pețitoare. Însă le detesta mai mult ca oricând. Odată cu trecerea timpului, cerința constantă de a se purta impecabil și ideea că ochi scrutători erau permanent ațintiți asupra ei deveniseră tot mai greu de suportat.

Iar Sophie trăise dintotdeauna știind – la fel ca orice altă femeie nemăritată – că trebuia să evite cu orice preț pietrele măcinate ale morii zvonurilor.

Își frecă pe ascuns un picior obosit de celălalt și deveni din ce în ce mai posomorâtă. Oricum, ce rost aveau toate acele baluri? Nu avea să fie niciodată cu bărbatul pe care îl iubea și, oricât de mult încerca, nu putea să se imagineze măritată cu altcineva decât cu Simon. La drept vorbind, renunțase de mult la gândul de a se îndrăgosti de altcineva.

– Sophie, ești arțăgoasă ca o cloșcă bătrână. Nimeni nu și-ar da seama vreodată că ai participat la un asemenea talmeș-balmeș.

– Robert!

– Bună, surioară, ce faci?

Sophie sări în picioare.

– Când ai ajuns? întrebă și se aruncă în brațele fratelui ei.

– În după-amiaza acesta, după o călătorie îngrozitoare pe ploaie de la Swallow Hill. Dacă nu insista Annabel, nu veneam până săptămâna viitoare.

Fratele ei înalt și blond schiță spre ea o grimasă, dar ochii îi scăpărară zâmbitori.

– Sunt așa de recunoscătoare că ați venit!

Sophie trecu pe lângă el pentru a ajunge la Annabel. Noua ei cumnată o strânse tare în brațe.

– Sophie, draga mea, sunt așa de bucuroasă să te văd! Chipul de porțelan al lui Annabel se înroși de încântare. I-am spus lui Robert că, dacă nu mă aduce azi aici, nu mai vorbesc cu el o săptămână.

– Da, chiar așa a făcut. Și într-un fel potrivit pentru a se adresa noului domn și stăpân.

Annabel dădu ochii peste cap uitându-se la Sophie, dar îl luă pe Robert de mână și îl strânse tare. Trăsăturile ei delicate era iluminate de iubire și, pentru o clipă, păru că uită de cei din jur când întâlni privirea plină de adorație a soțului ei.

Sophie își înăbuși junghiul de gelozie pe care îl simți în piept. Deși se bucura pentru fericirea lui Robert și a lui Annabel, uneori i se părea dureros să se afle în preajma lor. Până să intre Annabel în viața lor, Robert și Sophie fuseseră dintotdeauna foarte apropiați unul de celălalt. Lucru care, firește, se schimbase după nuntă.

– Robert, știi că îți doreai la fel de mult ca mine să-ți vezi sora, spuse Annabel. Serios, Sophie, nu s-ar fi mulțumit să aștepte până mâine ca să te vadă. Ne-am lăsat în grabă bagajele în reședința de la oraș și am venit repede la sala de bal ca să te găsim. Abia dacă mi-a lăsat timp să-mi schimb rochia. Cred că arăt ca o sperietoare.

Sophie îl îmbrățișă încă o dată pe Robert.

– Mă bucur atât de mult că m-ați găsit!

– Ei bine, draga mea, chiar părea că ai intrat în butoiul cu melancolie când ai plecat de la Swallow Hill. Nu știu dacă poți să-ți revii petrecând sezonul de toamnă în Bath, cu două bătrâne arțăgoase și bolnave, în loc să rămâi la Londra.

– Robert, șuieră Sophie, taci din gură! Poate să te audă cineva. În orice caz, cum puteam să o refuz pe Lady Jane? În plus, ea și Lady Eleanor au fost foarte bune cu mine.

– Desigur, draga mea, o alină Annabel și se încruntă spre soțul ei. Suntem doar puțini îngrijorați, atâta tot. Cine suntem noi să spunem că un sezon liniștit la Bath nu este un lucru bun? Ai mers în atâtea vizite la familie și prieteni în ultima vreme, încât poate îți face bine să te odihnești.

Sophie oftă.

– Nu prea poate să ți se pară odihnitoare învălmășeala asta nebunească. Este mai rău decât tot ce am văzut la Londra.

Robert tresări când Matilda, stând chiar în spatele lui, strigă ceva spre surorile ei. El își îndreptă monoclul spre noua doamnă Tuddle, cu un dispreț total pe chip, înainte să se întoarcă și să îi studieze critic pe dansatori.

– În privința asta mi se pare că ai dreptate, surioară. Ce hărmălaie! Și nu am mai văzut în viața mea așa o adunătură de fețe antipatice. Îți jur, Bath se înrăutățește pe zi ce trece. Îmi pare că nu există nici măcar un om cu care să merite să faci cunoștință.

Annabel clătină dezaprobator din cap spre soțul ei, care îi întoarse gestul printr-un zâmbet sfios.

– Este adevărat, se împotrivi el. Nu văd pe nimeni cunoscut.

– Parcă ai fi bunicul, Robert. Și nu este adevărat, spuse Sophie. Lord Trask a sosit zilele acestea, continuă ea, încercând să păstreze un ton nepăsător. Și domnul Nigel Dash este în oraș, în vizită la mama lui.

– Oh, da, ai dreptate! replică Annabel și se întinse să se uite la dansatori. Acum îl văd pe Lord Trask, dansează cu Lady Randolph.

– Da? Sophie se foi pe scaun. Nu putu să nu îl caute pe Simon din priviri. Unde?

– Acolo. Chiar sub portretul regelui, răspunse Robert.

Simon era acolo, absolut extraordinar, așa cum arăta de fiecare dată în ținuta lui de bal. Negrul desăvârșit al hainei și pantalonilor croiți impecabil, alături de vesta și lavaliera de un alb imaculat se potriveau de minune cu chipul lui brunet și masculinitatea puternică. Sophie ar fi putut să leșine la vederea lui dacă partenera de dans a lui Simon nu era splendida Lady Randolph.

Inima lui Sophie bătu nebunește când privi cum ultima amantă a lui Simon – învești mântată în cea mai subțire rochie posibilă – își cobora mâinile înmănușate în mătase peste brațele lui musculoase. Nu putea să creadă că iubita lui își permisese să vină la Bath.

Toată lumea știa că Lady Randolph părăsea rareori Londra, cu atât mai puțin pentru băile din provincie. La urma urmei, poate că zvonurile erau adevărate... Simon avea de gând să se însoare cu ea.

Odată cu bătăile nebunești ale inimii, tâmplele lui Sophie începură să zvâcnească.

– Sophie, nu te simți bine? răsună vocea liniștită a lui Annabel în tot vacarmul. Arăți teribil de palidă.

Sophie își drese glasul.

– Nu, sunt bine. Doar că admir rochia neobișnuită a lui Lady Randolph.

Annabel nu păru convinsă, dar evită să răspundă. Din nefericire, Robert nu împărtăși discreția soției lui.

– Ei bine, eu nu o admir. Cu sânii ăia pe afară, arată ca o ușuratică. Nu am înțeles niciodată ce vede Simon la femeia asta.

Sophie nu reuși să-și înăbușe chicotitul răutăcios provocat de naivitatea din răspunsul fratelui ei.

– Serios, Robert. Ai devenit așa de plicticos de când te-ai însurat! Lady Randolph chiar este o femeie frumoasă.

El mormăi.

– Dacă zici tu. Totuși, nici nu se compară cu tine și cu Annabel.

Ea zâmbi, recunoscătoare pentru loialitatea fratelui ei. Dar nu putea nega faptul că Bathsheba, Lady Randolph, văduva unuia dintre cei mai bogați conți din Europa, era o ființă fascinantă și senzuală.

Mică de statură, avea un păr bogat, aranjat după ultimele tendințe, aproape în aceeași nuanță cu părul lui Sophie. De fapt, dacă se gândea mai bine, contesa îi semăna un pic sau ar fi semănat dacă Sophie ar fi avut sâni mai mari și buze mai pline și dacă ar fi purtat rochii cu un decolteu până în talie. Până și ochii mari și expresivi ai femeii erau căprui precum ochii ei, chiar dacă ai lui Lady Randolph erau mai curând verzi decât căprui. Desigur, Bathsheba nu trebuia să își ascundă ochii în spatele ochelarilor.

Sophie își dorea să fie exact genul acela de femeie, dar, lăsând la o parte anumite trăsături fizice, știa cu o certitudine deprimată că nu avea să fie niciodată precum contesa. Bogată, fermecătoare și frumoasă, Lady Randolph pur și simplu îi avea pe memhrii înaltei societăți la degetul mic.

Inclusiv, se părea, pe contele de Trask.

*

Căldura care îi cuprinse ceafa nu era provocată de înghesuiala din încăpere sau de încercarea Bathshebei de a-l seduce, ci, mai degrabă, fu semnul care îi spuse că Sophie se afla în sala de bal. Și că ochii ei erau ațintiți asupra lui.

Cu câteva luni în urmă, devenise conștient de abilitatea stranie de a o simți de fiecare dacă când se apropia de el. Indiferent de dimensiunile încăperii sau ale mulțimii, putea să îi simtă prezența. Era un detaliu care îl impresiona și îl și enerva în aceeași măsură, iar din acest motiv orice tentativă de flirt se risipea subit.

– Un bănuț pentru gândurile tale, dragă Simon.

Vocea răgușită a Bathshebei îi întrerupse reveriile.

– Crede-mă, draga mea contesă, nu merită atâta.

– Dar, Simon, știi că la tine mă fascinează totul. Era o vreme, nu de mult, când și tu erai la fel de interesat de mine.

Vocea ei senzuală păstra o urmă de amărăciune.

Din fericire pentru el, mișcările dansului îi separară pentru câteva minute.

În seara aceea, nimic nu ieșise așa cum plănuise. Sosise mai devreme, dornic să îi ceară lui Sophie primul dans și să se asigure că urma să o aibă lângă el pentru tot restul nopții. Dar nu o găsise, iar dansul începuse înainte ca ea să sosească. Apoi Bathsheba apăruse din senin – îmbrăcată ca pentru luptă, cu cel mai adânc decolteu – și practic îl târâse pe ringul de dans.

Bathsheba detesta Bath, fiind de părere că nici un om în pas cu moda nu punea vreodată piciorul acolo. Simon avea sumbra și certa senzație că îl urmărise, cu intenția fermă de a-l atrage din nou în patul ei.

Viorile cântară ultimele acorduri ale dansului, iar Bathsheba se aplecă grațios într-o reverență în fața lui. El îi luă mâna și o conduse din zona de dans.

– Simon, de ce-ți face cu mâna tânărul acela din colțul încăperii? Vocea Bathshebei era extrem de plictisită. Nimeni nu știe cum să se poarte în orașul ăsta uitat de lume?

– Este Robert Stanton. Bănuiesc că vrea să-mi atragă atenția.

– Doamne Sfinte, trebuie să vorbim cu el? Robert Stanton este un băiețel prostuț. Iar soția lui e o anonimă de provincie. Chiar are noroc că bunicii ei au recunoscut-o!

Simon îi ignoră comentariile, regretând că era obligat să o țină alături de el. Putea deja să o vadă pe Sophie, modestă în rochia ei din muselină, studiind dezaprobator corsajul decoltat al Bathshebei.

Strânse din dinți... Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Sophie să creadă că el încă avea o relație cu Bathsheba, discretă sau nu.

– Ei bine, măcar Sophie Stanton face parte din lumea bună. Comentariile disprețuitoare ale Bathshebei continuară: Dar sunt uimită să o văd pe fată purtând ochelari la un bal. Serios, o să fie o minune dacă nu ajunge fată bătrână. Și așa este la un pas să devină.

Simon aproape că izbucni în râs. După standardele din lumea bună, Sophie era pe cale de a face cea mai bună partidă din acel sezon. Iar el, pentru prima dată, simți doar ușurare la gândul că ea începuse, în sfârșit, să poarte ochelarii la evenimentele sociale. Fusese obligat – și nu doar la un eveniment, când mama ei insistase să nu îi poarte – să o salveze de ciocniri cu ghivece de flori ori să o împiedice să se prăbușească pe scări.

– Bună, prietene, spuse Robert când Simon și Bathsheba se alăturară micului grup. Nu credeam să te văd prin Bath.

– Chiar așa, murmură Bathsheba cu un glas mieros, cred că suntem cu toții surprinși să ne aflăm aici.

Sophie încremeni. Annabel tresări și se apropie de ea. Simon o apucă brusc de mână pe Annabel.

– Doamnă Stanton, îmi permiți să-ți spun cât de mult mă bucur că te revăd? Nu mă așteptam să am privilegiul companiei tale aici, în Bath.

Ea îi întoarse salutul cu un zâmbet sincer.

– Lord Trask, este mereu o plăcere să te văd. Eu și Robert ne-am gândit să petrecem câteva săptămâni cu Sophie de vreme ce era atât de aproape de noi, în vizită la mătușile tale.

– Ce mai fac Lady Eleanor și Lady Jane, Simon? Vocea lui Robert exprima o îngrijorare sinceră. Sophie mi-a spus că Lady Eleanor are probleme din pricina vremii umede.

– Este o minune că are probleme doar din pricina vremii, continuă mieros Bathsheba. Orașul ăsta este atât de plicticos, atât de sufocant și de decăzut, încât mă mir că nu s-a stins de plictiseală. Ce să faci aici în fiecare zi? Mergi la Pump Room, te plimbi prin Orange Grove și bei atâta ceai slab, că aproape te îneci în el. Iar compania!...

Un amestec de invalizi și de oameni care își ascund sărăcia. Mă întreb, Lord Trask, cum de rudele tale, dintre toți oamenii, suportă să trăiască aici tot anul!

Simon își înăbuși un acces de mânie. Detesta locul acela la fel de mult ca Bathsheba, dar nici un prieten de-al lui nu avea dreptul să îi judece mătușile.

Sophie intră în discuție înainte ca el să aibă ocazia de a para criticile acide ale Bathshebei.

– Atunci mă întreb, Excelența Voastră, de ce *dumneavoastră* ați ales să veniți aici? Desigur, ar fi mare păcat ca oamenii din Bath să fie lipsiți de prezența dumneavoastră, dar sunt sigură că am reușit să supraviețuim și fără ea. Când să ne așteptăm să ne părăsiți?

Robert își înăbuși un râs. O încruntătură urâtă întunecă trăsăturile Bathshebei și o făcu să pară aproape banală. Seara aceea părea că o luase pe o pantă descendentă într-un ritm accelerat.

Nigel Dash apăru deodată în dreptul lui, desprinzându-se de grupul de lângă ei.

– Trask, speram să te întâlnesc în seara asta! Unde Dumnezeu ai fost? Nu te-am văzut la Pump Room toată săptămâna.

Simon nu fusese niciodată mai recunoscător să își vadă prietenul. Poate că individul era un palavragiu, dar venise la momentul potrivit.

Nigel făcu o plecăciune impecabilă.

– Lady Randolph, doamnă Stanton, domnișoară Stanton, sunt încântat să vă regăsesc atât de splendide. Robert, afurisitule, nu are rost să te întreb cum îți merge de când te-ai însurat. Arăți de zile mari!

Continuă să pălăvrăgească în stilul lui obișnuit, vorbind foarte repede. Dacă Simon nu l-ar fi cunoscut prea bine, ar fi crezut că prietenul lui habar nu avea că evitase izbucnirea unui dezastru social. Dar ochii celuilalt bărbat se plimbau între Sophie și Lady Randolph, fiind limpede că observase roșeața din obrajii uneia și atitudinea sarcastică a celeilalte.

– Lord Trask.

Lady Randolph îl întrerupse nepoliticos pe Nigel chiar când acesta întrebă cum o mai duceau bunicii lui Robert, generalul și Lady Stanton.

Simon își întoarse privirea de la chipul încordat al lui Sophie.

– Da, milady?

– Ai fi atât de bun să mă însoțești în salonul de cărți? Ar trebui să-i lăsăm pe copii să se distreze. Bathsheba rânji spre Sophie. Sigur găsim niște activități pentru oameni mari cu care să ne ocupăm timpul.

Tonul ei seducător sugera care puteau fi acele activități și la fel sugera mâna delicată care îi mângâia brațul. Lui Simon i se strânse stomacul când văzu cât de palidă devine Sophie. Îndepărtă mâna Bathshebei și făcu o plecăciune peste ea, înainte să îi dea drumul.

– Mă iertați, Excelență, dar i-am promis domnișoarei Stanton următorul dans.

Nu îi promisese, dar bănuia că Sophie nu avea să refuze, mai ales că putea să scape de furia Bathshebei. Chiar dacă Sophie nu era genul de femeie care să fugă de luptă.

Sânii absolut impunători ai Bathshebei se ridicară cu indignare. Fără îndoială, era pe cale să îi adreseze vreo remarcă ucigătoare, când interveni Nigel:

– Ce idee grozavă, Lady Randolph! Permiteți-mi să vă însoțesc în salonul octogonal. Am așteptat toată seara să joc o partidă de whist.

El îi întinse galant brațul. Bathsheba își îndreptă privirea spre Simon, răsuflând lent câtă vreme îl studie. Sigur nu îi plăcu ce văzu pe chipul lui, căci își șterse orice urmă de mânie din atitudine.

– Aș fi foarte încântată, domnule Dash. Mulțumesc pentru amabilitate. Făcu un semn imperios din cap spre toți ceilalți, apoi întoarse un zâmbet seducător spre Simon. Lord Trask, abia aștept să ne revedem.

Cu acea ultimă aluzie, se întoarse și îi permise lui Nigel să o conducă afară din încăpere.

– Ei bine, nu pot să spun că îmi pare rău să văd spatele harpiei ăsteia bătrâne, murmură Robert.

– Lord Trask, cât ai de gând să rămâi în Bath? întrebă Annabel.

Simon nu scăpă tresărirea lui Robert când soția îl călcă pe picior.

– Nu pot să spun exact, răspunse el și își întoarse privirea spre Sophie.

Pielea ei, de obicei trandafirie, era la fel de albă precum lavaliera lui. Efectul era puternic, fiind accentuat de aura buclelor castanii și de rochia de culoarea ambrei.

– Ce s-a întâmplat, Sophie? Îngrijorarea îi ascuți vocea. Ți-e rău?

– Nu. Eu... M-a luat o durere de cap, atâta tot.

Robert își studie sora cu îngrijorare.

– Arăți ca naiba, draga mea. Cel mai bine ar fi să te scoatem din căldura asta. Te ducem acasă.

Gura ei, care până atunci scbițase doar o linie rigidă, se îmblânzi într-un zâmbet discret.

– Mulțumesc pentru superba descriere, Robert. Dar chiar ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai duce înapoi în St. James's Square.

Simon o prinse de umăr și o trase delicat spre el.

– O duc eu.

Sophie se uită la el cu ochi mari și plini uimire.

– Prostii, Trask, spuse Robert. Tu rămâi aici și simte-te bine. Noi... Au!

El scânci scurt când Annabel îl călcă din nou pe picior.

– Dacă nu te superi, milord, spuse Annabel și își ignoră soțul, vreau să o salut pe Lady Jane. Îi spunem că o duci tu pe Sophie acasă.

O îmbrățișă iute pe Sophie și își târî soțul prin mulțime.

Simon așeză mâna mică a lui Sophie în îndoitura cotului lui și o conduse spre ușă. Coborî privirea, surprins să vadă lacrimile care îi licăreau în colțul ochilor.

– Ce s-a întâmplat, Puck? Durerea de cap nu-ți dă pace?

– Nu, spuse ea și clipi iute. Sunt bine. Vreau doar să ajung acasă.

O ajută să se strecoare pe coridor, cuprins de griji și de frustrare. De ce nu îi spunea ce anume o tulbura? El putea să rezolve totul – o făcea mereu.

Indiferent despre ce era vorba, de îndată ce aveau să rămână singuri, urma să afle totul de la ea. Nu era prea devreme ca Sophie să învețe că putea avea secrete față de ceilalți, dar niciodată și sub nici o formă față de el.

Capitolul 5

Sophie clipi ca să-și alunge lacrimile stupide, mustrându-se în gând că era o adevărată plângăcioasă. Ultimul lucru de care avea

nevoie era să îi atragă atenția lui Simon. El avea o anumită privire care îi spunea că nu avea să se oprească până ce nu descoperea cauza lacrimilor ei. Dacă el credea că era ceva în neregulă cu ea, ar fi insistat până ce ar fi aflat absolut totul. Niciodată nu fusese în stare să îl respingă și nu credea că avea să înceapă să o facă acum.

Dar cum să spună ceva despre Lady Randolph ori să îl întrebe dacă avea de gând să se însoare cu ea? Nu putea să suporte umilința de a-și dezvălui propriile sentimente într-un mod atât de jalnic.

Se uită pe furiș la chipul lui frumos, în vreme ce o îndruma prin apăsarea fierbinte a corpurilor care se înghesuiau la intrarea în sala de bal. Avea o înfățișare sumbră și probabil deloc înțelegătoare. Dacă Robert și Annabel ar fi luat-o acasă în seara aceea, nu Simon, lor ar fi putut să le mărturisească totul despre el și despre azilul pentru săraci. Robert o asculta și o înțelegea întotdeauna.

Cu gândul la fratele ei și la cât de mult îi simțea lipsa, ochii i se umplură din nou de lacrimi. Clipi mai apăsat și se rugă să nu observe Simon.

El observă. Coborî privirea spre ea, cu sprâncenele arcuite într-o linie de îngrijorare, și o conduse spre anticamera de lângă intrarea din față. Sophie mormăi în sinea ei, temându-se de interogatoriul care se anunța de îndată ce părăseau sala de bal.

– Domnișoară Stanton. Ce plăcere să vă reîntâlnesc, și chiar atât de repede! Nu mă așteptam să vă văd astă-seară la Assembly Rooms.

Sophie se împletici, uluită să vadă cum se ivește chipul vesel al domnului Crawford din mulțimea din fața ei. Dacă Simon nu ar fi ținut-o de talie, sigur s-ar fi prăbușit la podea.

– Domnule Crawford! Dumnezeule! spuse ea cu răsuflarea întretăiată și se îndreptă de spate. Ce faci? Nu mă așteptam deloc să te văd în sala de bal. Dar, în orice caz, aici te întâlnești mereu cu toată lumea, nu-i așa? Dar ce nebunie e astă-seară! Sunt sigură că rochia mea nu mai are nici o speranță.

Își auzi vorbele stupide zburându-i printre buze, dar părea că nu reușește să se abțină. Inima începu să îi bată nebunește în piept gândindu-se la ceea ce putea domnul Crawford să îi dezvăluie lui Simon.

Preotul șovăi, iar privirea îi alunecă dinspre chipul ei spre cel al însoțitorului.

Simon interveni brusc:

– Sophie, poate ar trebui să mă prezinți cunoștinței tale, nu?

„Oh, Doamne!" El adoptase ceea ce, în secret, Sophie numise, cu mult timp în urmă, vocea imperioasă a contelui.

– Oh, firește. Domnul Crawford, permite-mi să ți-l prezint pe contele de Trask. Milord, acesta este domnul Crawford, preotul de la biserica Sf. Mihail. I-am auzit predica de câteva ori când eram în vizită la mătușile tale.

Simon îl privi de la înălțimea nasului patrician pe clericul îmbrăcat modest, abia luând în seamă plecăciunea plină de respect a celuilalt bărbat. Sophie fu nevoită să îl ciupească. Uneori, afurisitul lord era atât de snob, încât ea se întreba dacă Simon reușea să îi vadă pe ei, toți ceilalți, de la înălțimea nasului său.

Zâmbetul politicos dispăru de pe buzele domnului Crawford, fără îndoială, copleșit de expresia arogantă ale lui Simon.

– Milord, este o onoare să vă cunosc, răspunse el.

După o pauză exagerat de lungă, privirea domnului Crawford reveni la ea. Ochii lui căprui-deschis străluciră spre ea cu o căldură surprinzătoare și tulburătoare. De fapt, o privea chiar cu adorație.

Mușchii brațului lui Simon se transformară în oțel sub mâna ei.

– Domnișoară Stanton, sper că nu ați răcit după cât timp am petrecut ieri pe afară. Domnul Crawford ignoră ostilitatea lui Simon, ceea ce lui Sophie i se păru un lucru neobișnuit. Nu m-aș fi iertat niciodată dacă se întâmpla așa ceva.

– Ce ai făcut tu în ploaie cu domnul Crawford?

Tonul glacial al lui Simon o făcu să se înfioare din cap până în picioare.

– Nimic, chiar nimic. Stăteam de vorbă afară, în grădina din spatele bisericii, când a început să plouă. Pelerina chiar a fost udă leoarcă, dar te asigur că nu mi s-a întâmplat nimic.

Ea făcu ochii mari spre preot și încercă să îi transmită intențiile ei.

Domnul Crawford se încruntă hotărât spre ea. O privi fix preț de câteva secunde, până ce înțelese situația.

– Oh, da, desigur! Vorbeam despre situația de la orfelinatul parohiei când parcă s-au deschis cerurile. Un potop în toată regula, ai putea spune. Am încercat să o îndemn pe domnișoara Stanton să se ducă acasă, dar nici nu a vrut să audă.

El se uită mulțumit spre ea, clar satisfăcut de faptul că îi înțelesese rugămintea tăcută. Pentru un cleric, era un mincinos desăvârșit.

Privirea de șoim a lui Simon se îndreptă iute spre chipul domnului Crawford, apoi spre ea. Suspicios, îngustă ochii.

– Domnul Crawford, iertați-ne! Sophie tresări când își auzi vocea ascuțită. Spre deosebire de preot, ea era o mincinoasă îngrozitoare, cel puțin în fața lui Simon. Eu și contele tocmai plecam. Are niște dureri de cap crunte. Căldura din sala de bal îți trezește adesea o durere de cap.

Ea îl trase pe Simon, fără să ia în seamă expresia de regret pentru sănătatea precară a lui Simon pe care domnul Crawford o afișă cu amabilitate. Dacă situația nu ar fi fost atât de îngrozitoare, poate că Sophie ar fi râs de chipul ofensat al lui Simon.

– Așteaptă aici, milord. Mă duc să-mi iau pelerina și revin într-o clipă.

Sophie fugi degrabă spre anticameră și se sprijini de un perete ca să își tragă sufletul. După câteva minute, când bătăile inimii reveniră la un ritm aproape normal, își luă pelerina de la o slujnică și se întoarse la Simon. Își sprijinise umerii lați de o coloană și își privea încruntat vârfurile picioarelor. Arăta ca Atlas cu manta, ținând pe umerii lui puternici greutatea întregii lumi.

Ea oftă și se pregăti să îi asculte dojana.

– Sunt gata, milord.

El îi smulse pelerina din catifea groasă din mână și i-o aranjă pe umeri, trăgându-i-o, într-un ciudat gest ocrotitor, în jurul gâtului. Ea ridică ochii spre chipul lui întunecat, uimită de tandrețea pe care o citi în expresia lui.

– Ai stat deja în ploaie toată ziua. Nu vreau să răcești, spuse el morocănos.

O conduse spre ieșire și ajunseră pe strada pavată. După ce trecură de îmbulzeala de la ușă, îi făcu semn unui vizitiu, chiar când o cuprinse de umeri cu un braț puternic.

Deodată, Sophie nu își mai dori să se grăbească spre casă. Seara se anunța a fi chiar frumoasă, cu lună plină strălucitoare, ce licărea după o zi ploioasă.

– Oh, Simon, hai să ne întoarcem pe jos în St. James's Square! Este o noapte așa de frumoasă, iar înăuntru era atât de sufocant!

El șovăi și cumpăni la rugămintea ei. Sophie aștepta nerăbdătoare.

– O să-ți fie destul de cald?

– Oh, da! Pelerina îmi ține foarte cald și îmi pun și gluga.

Își trase gluga din satin pe cap chiar în timp ce vorbi.

– Foarte bine. Nu facem prea mult până acolo și nu o să-ți facă rău dacă mergem pe jos.

Îi așeză mâna pe brațul lui și o conduse spre Bennet Street.

Sophie începu să se simtă mai bine. Îi plăcea atât de mult când erau singuri, așa cum se întâmplase adesea când erau copii, înainte ca Simon să devină un om atât de important. Părea că tocmai porneau într-o aventură măreață, chiar dacă era vorba doar despre drumul până acasă, pe străzile liniște din Bath.

Se plimbară agale spre Circus[1], fără să vorbească, bucurându-se pur și simplu de noapte și de liniștea care îi învăluia.

– În regulă, Puck. A venit momentul adevărului. Spune-mi ce te supără?

Ei bine, măcar ea *chiar* se bucurase de noaptea aceea. În mod evident, Simon avea alte gânduri.

– Îmi pare rău, Simon. Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

– Nu sunt prost, Sophie. Ai plâns în sala de bal și știu foarte bine că nu ai făcut-o din cauză că Bathsheba a fost nepoliticoasă cu tine. De ce ai fost atât de supărată în seara asta și ce legătură are preotul Crawford cu toată povestea asta?

– Serios, Simon, de ce nu putem să ne bucurăm pur și simplu de plimbarea până acasă?

– Pentru că te cunosc, Sophie. Ceva este în neregulă. Are legătură cu brățara ta sau cu hoțul care ți-a furat-o?

Lui Sophie i se strânse inima în piept când se gândi că trebuia să mintă din nou. Dacă nu își găsea cât mai curând brățara, era nevoită să mărturisească absolut totul. Dar nu în noaptea aceea. În noaptea aceea, alegea să fie lașă.

– Doamne, cât de frumos este Circus în lumina lunii, nu-i așa? Ca un tărâm de basm.

Chiar prin straturile de haine, Sophie simți cum mușchii lui se încordează de frustrare.

---

[1] The Circus – stradă istorică din Bath, care formează un cerc cu trei intrări, creată de arhitectul John Wood (n.red.)

Deși starea de spirit a lui Simon era tot mai proastă cu fiecare clipă, ea nu putu să nu observe farmecul din jurul lor. Se îndepărtă încet de el și se opri în mijlocul zonei cu casele așezate în cerc.

Piatra deschisă la culoare strălucea sub razele luminoase ale lunii, care accentuau arcada elegantă a deschiderii ample dintre casele grațioase. Îi plăcea locul acela noaptea, dar și în zilele însorite, când fațada pe trei niveluri a caselor de oraș și rândurile de ferestre strălucitoare îi aminteau de un uriaș serviciu de ceai.

– Sophie, nu încerca să schimbi subiectul. Ai fost la domnul Crawford și nu avea legătură cu orfelinatul parohiei. Nu mă mința!

– Nu mint! țipă ea, uluită de adevărul din acuzația lui. Chiar am fost azi la orfelinat și nu te-aș minți niciodată, cel puțin nu dacă pot să evit asta.

Era prea târziu, își dădu ea seama când cuvintele îi scăpară printre buze.

El parcurse distanța dintre ei din doi pași. O prinse de umeri și o întoarse spre el. Întunericul îi ascundea chipul, dar putea să audă în vocea lui amenințarea tăcută.

– Deci azi te-ai dus să cauți băiatul, nu-i așa? Ce altceva nu mai vrei ca eu să știu? Unde te-a dus domnul Crawford? Spune-mi acum. Adevărul, Sophie!

Inima ei începu să bată cu putere, dar nu de frică. Simon nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău. Însă cuvintele lui treziră un iureș de imagini pe care încercase să le înăbușe toată noaptea. O sudoare rece i se adună la ceafă când își aminti ceea ce văzuse la azilul de săraci.

Mâinile lui o strânseră și mai tare de umeri.

– Ce ai făcut?

– Am fost la refugiul celor neajutorați, șopti ea.

El trase brusc capul înapoi, de parcă l-ar fi plesnit.

– Ai fost la azilul pentru săraci?

Vocea lui adâncă răsună asemenea unui fulger îndepărtat de-a lungul caselor.

– Simon, taci! O să trezești pe toată lumea și vine straja după noi.

El scoase iute un val de înjurături, majoritatea nemaiauzite de Sophie, cu siguranță nu rostite de el. Îi eliberă deodată umerii și o apucă de un cot, ducând-o în spatele unei arcade. Ea se grăbi să țină pasul.

– Îți jur pe ce am mai sfânt, Sophie, că de data asta nu o să poți să te așezi o săptămână după ce termin cu tine! Iar până atunci,

o să am grijă ca nemernicul de Crawford să nu mai pună vreodată piciorul în biserică. La ce naiba te-ai gândit când te-ai dus într-un asemenea loc, plin de mizerie și boală? Dacă te vedea cineva?

Ea își smuci brațul din prinsoarea lui, furioasă că fusese atât de naivă încât să îi spună. Cum de uitase că, de fapt, contele de Trask făcea parte din familia din Anglia care detesta cel mai tare scandalurile?

– O să-l lași în pace pe domnul Crawford, Simon. Te asigur că nu prea i-am dat de ales.

– Sunt convins, i-o întoarse el. Cineva trebuie să-ți dea o lecție, draga mea, înainte să dai de belele serioase.

– Nu îmi ești nici frate, nici tată! țipă Sophie, fără să îi mai pese dacă o auzea cineva. Nu ai nici un drept să-mi faci morală ori să-mi spui ce să fac!

– Nu, nu sunt tatăl tău, slavă Cerului! Dar, în afară de Robert, sunt persoana cea mai apropiată de familie pe care o ai în orașul acesta. Cineva trebuie să fie responsabil pentru tine, iar acela pot să fiu chiar eu.

Ea îi întoarse spatele și porni spre Brock Street. Zgomotul făcut de cizmele lui pe pavaj o urmă îndeaproape. Simon întinse mâna și o apucă de umăr, obligând-o să se oprească.

– Ce ar crede mama ta despre asta, Sophie? Să te știe într-un loc ca ăla? Poți măcar să-ți imaginezi îngrijorarea ei?

– S-ar simți cum m-am simțit eu, sunt sigură. Devastată, furioasă că ființele umane sunt folosite într-un asemenea mod lipsit de milă. Își șterse ochii furioasă. Ai idee ce se întâmplă prin locurile astea, Simon? Zilele trecute, m-ai acuzat că sunt naivă. Ei bine, poate că este adevărat, dar cred că toată țara trebuie să fie oarbă dacă întoarce spatele unor asemenea probleme. Nici cu animalele nu te-ai comporta așa! De ce oamenii permit să se întâmple astfel de lucruri?

Ea se opri când lacrimile fierbinți îi înecară cuvintele.

Simon se aplecă spre ea, arătând ca un demon în noapte, mantia legănându-se în jurul lui asemenea unui nor de fum. Ar fi trebuit să îi frică de el, dar în clipa aceea Sophie nu își dorea decât să îi bage mințile în cap. Dar încercase și înainte, nu doar o dată, și nimic nu funcționase.

Ea oftă când furia dispăru brusc, alungată de dorința de a se băga în pat și a încheia ziua aceea.

– Nu pot să mă mai cert cu tine, Simon. A fost o zi oribilă și vreau doar să merg acasă.

El o luă tăcut de braț și o conduse spre Crescent Street. Când se apropiară de zona deschisă din capătul străzii, o rafală de vânt îi dădu jos gluga de pe cap. Simon se opri ca să îi aranjeze materialul greu. Își înfășură brațul în jurul umărului ei i o trase mai aproape de corpul lui puternic.

Sophie se încordă, fiecare nerv tresărind la intimitatea gestului. Apoi se relaxă în îmbrățișarea lui. O parte din ea își dorea să îl respingă, dar alta tânjea să se lase cuprinsă de căldura lui seducătoare, de îmbrățișarea delicată care îi liniștea durerea din inimă.

– Scumpo, știu ce se petrece în azilurile pentru săraci. Am văzut cu ochii mei. Vocea lui deveni o șoaptă guturală. Sunt iadul pe pământ locurile acelea. Dar se pot face prea puține, cel puțin nu fără reforme de anploare. Majoritatea celor din guvern și din biserică sunt de părere că săracii trebuie să fie obligați să își caute de muncă. Dacă azilurile nu ar fi locuri de groază, care să fie evitate cu orice preț, parohiile ar fi copleșite de sărmani și de familiile lor.

– Domnul Crawford spune că nici un om decent nu ar alege să își ducă familia acolo, se aventură Sophie.

Vocea lui Simon deveni aspră.

– Să nu îl băgăm pe domnul Crawford în discuție, te rog!

Ajunseră din Brock Street în măreția impunătoare de pe Crescent. La unele case, luminile erau aprinse, dar totul era neclintit. Numai vântul adia liniștit în noaptea aceea, formând rotocoale de praf care se jucau în jurul pelerinei lui Sophie.

Se opriră și se uitară dinspre Crescent Field spre orașul de jos, spre râu, spre Avon Street și spre disperarea abjectă.

– Vreau să-mi găsesc brățara, Simon. Este important pentru mine. Dar este mai mult decât atât. E vorba despre băiețelul ăla speriat. Știu că pot să îl ajut. Poate că nu sunt în stare să îi ajut pe ceilalți copii, dar pe el pot să îl salvez. Știu asta!

Trebuia să îl ajute. Trebuia să își găsească brățara ei prețuită *și* să salveze acel copil neputincios, singur.

O rafală de vânt mai puternică îi desprinse părul de sub glugă, făcându-l să zboare în valuri în jurul chipului ei. Simon îi dădu cu blândețe șuvițele la o parte.

– Sunt de acord că trebuie făcut ceva pentru a-i ajuta pe cei nefericiți, în special pentru bărbații și familiile lor care au fost afectați de războaiele de pe continent. Unii dintre noi lucrează la asta. Dar trebuie să renunți la încercarea de a găsi băiatul. Urmează exemplul mamei tale! Lasă să se ocupe de asta asociațiile de caritate. Nu poți schimba azilurile pentru săraci. Trebuie să-mi promiți că nu te mai duci din nou pe Avon Street.

Simți că o apăsa dezamăgirea – era grea și ascuțită.

– *Tu* ai putea să faci ceva, Simon. Ești un om puternic. Bărbații ca tine și vărul meu Silverton ar putea să schimbe ceva.

El tăcu. În întuneric, Sophie nu putu să-și dea seama dacă pledoaria ei îl afectă în vreun fel.

– Dacă ai fi văzut copiii, șopti ea, incapabilă să oprească iureșul de imagini. Măcinau oase. Oase *de om*, Simon.

Brațul lui i se apăsă mai tare în umăr, dar el rămase tăcut.

– Praful... era peste tot. Pe pereți, pe podele, plutea prin aer. Acoperea fețele copiilor. Mi-a intrat în păr, Simon. Când am ajuns acasă, m-am frecat și m-am tot frecat, dar simt că nu o să mai iasă niciodată.

Se opri, rușinată de vocea tremurândă. Simon mârâi ceva gutural și o trase cu mâinile lui puternice chiar în fața lui. Îi ridică bărbia și o privi fix.

– Nu plânge, Puck! Văd eu ce pot să fac ca să găsesc băiatul.

Ea se uită lung în ochii lui negri, dorind să descifreze ce ascundeau în clipa aceea. El îi șterse o singură lacrimă de pe obraz, apoi își trecu degetul înmănușat peste buza ei de jos. Inima ei începu să bată într-un ritm nebunesc, ca și cum era cuprinsă de fiori electrizanți.

– Ești atât de dulce, ca un înger, murmură el. Nu suport să te văd plângând.

Își coborî încet fața și își trecu buzele calde pe pielea ei umedă. Sophie ar fi putut să jure că simțea cum se aprinde o scânteie în locul în care o săruta.

De necrezut, mâinile ei urcară parcă singure de-a lungul hainei lui și îl prinseră de guler. În orice clipă, avea să o îndepărteze. Însă mâinile lui îi alunecară în jurul taliei ei și o traseră cu hotărâre spre parfumul lemnului de santal pe care îl emana trupul lui. În ciuda nenumăratelor straturi de haine, căldura dintre ei era copleșitoare.

Gura lui Sophie se deschise când buzele lui continuară să-i dezmierde obrajii. Inima ei se zbătu cu atâta putere, încât crezu că avea să se prăbușească la pământ. Trase adânc aer în piept, forțându-și mintea să se limpezească. Nu avea de gând să rateze nici măcar o secundă din ceea ce se întâmpla.

– S-a întâmplat ceva, Sophie?

Vocea lui Simon, un geamăt incredibil de necunoscut, îi făcu picioarele să tremure sub efectul unei slăbiciuni delicioase.

– Nu, Simon, răspunse ea pe nerăsuflate. Totul e în regulă.

– Mă bucur.

Buzele lui îi alunecară peste obraz, spre maxilar și desenară în urma lor linii înflăcărate. Ea se agăță de gulerul hainei și încercă să îl atragă spre gura ei.

– Simon...

Vocea îi era o șoaptă rugătoare.

În următoarea clipă, el se aplecă, acoperindu-i buzele într-un sărut atât de înfometat, încât Sophie simți că leșină de fericire. Nu era nimic blând în atingerea dintre buzele lor. Limba lui ceru, iar ea îl lăsă să-i exploreze gura. Atingerea fierbinte o făcu să simtă o durere adâncă, însoțită de un tremur care îi vibră în pântec.

Ea îi răspunse șovăitor, atingându-și limba de a lui, apoi mușcându-l ușor cu dinții de buza de jos.

El gemu și se retrase. Chiar și în întuneric, Sophie putu să vadă șocul de pe chipul lui. Rușinea îi inundă fiecare colțișor din ființa ei. Cum putuse să fie atât de îndrăzneață și să îl muște, chiar să îl muște? Era complet nebună?

– Simon, îmi pare rău. Nu știu...

Umilința o lăsă fără glas. Ea dădu să se retragă din îmbrățișarea lui.

– Oh, nu, nu, mormăi el.

Cu brațe de oțel, o apăsă și mai tare în pieptul lui masiv. Gura lui îi revendică iar buzele, îi dezmierdă limba, îi mușcă ușor buzele, făcând-o să răspundă din nou.

Sophie se ridică pe vârfuri, iar mantia îi căzu de pe umeri. Își frecă pieptul de haina lui aspră, încercând cu disperare să înțeleagă senzațiile care îi inundau corpul. Cum putea o durere, mai ales o durere în sâni, să fie atât de minunată?

Simon mormăi din nou și o mică parte din mintea ei fu surprinsă de sunetul acela care părea parcă scos de o fiară sălbatică a pădurii. Dar, o secundă mai târziu, acel gândul se risipi când mâinile lui alunecară de pe mijlocul ei și o prinseră de fund, într-o strânsoare apăsată.

Sophie scoase un scâncet, dar el nu îi dădu drumul. Nici ea nu își dori ca el să îi dea drumul. Voia să îi simtă gura pe a ei pentru totdeauna, limba care desena mângâieri fierbinți și ude pe buzele înfiorate și în adâncimile gurii ei. Nu se compara cu nimic din ce simțise sau visase vreodată.

Ea se arcui spre el, disperată să își lipească fiecare parte a corpului de a lui. Ceva sălbatic începu să se contureze înăuntrul ei, în timp ce mâinile lui o cuprinseră și o mângâiară prin straturile moi ale rochiei și cămășuței. Fu străfulgerată de gândul șocant că își dorea ca degetele lui lungi să îi dezmierde pielea dezgolită.

Bang!

În spatele lor, o ușă se trânti de un perete. Se despărțiră, iar Sophie aproape că se prăbuși la pământ după ce brațele lui Simon îi dădură drumul brusc. El o ajută să își găsească echilibrul, prinzând-o hotărât de coate.

Doi tineri eleganți, evident amețiți, coborâră împleticindu-se treptele casei de peste drum.

– Oh, la naiba, Freddie! E prea devreme să mergem la culcare. Cunosc cel mai drăguț locșor din partea asta de Avon. Și târfele, și zarurile sunt curate. Ce ai zice să dăm o tură?

– Ia-o înainte, amice, ia-o înainte!

Tinerii porniră pe stradă, răcnind și cântând în drum spre zonele mai puțin atrăgătoare ale orașului.

– La naiba!

Simon înjură în șoaptă, în timp ce o trase spre St. James's Square.

– Ce s-a întâmplat, Simon?

Sophie trebuia să alerge ca să țină pasul cu el.

– Ce s-a întâmplat? Ești nebună? El se avântă hotărât înainte. Te-am sărutat exact în mijlocul străzii!

Se grăbi să o conducă pe lângă clădirile din Marlborough, care se întindeau de la Circus până în Commons, ca o panglică lungă și elegantă.

– Nu mă deranjează că m-ai sărutat. Chiar nu mă deranjează.

Dacă el nu înceta să meargă atât de grăbit, Sophie avea să își piardă răsuflarea.

– Ei bine, pe mine mă deranjează. Sunt sigur că o să mă trimiți la nebuni într-una din zilele astea, Sophie. Chiar așa o să faci.

Sophie scoase un geamăt ușor. Dacă nu s-ar fi chinuit atât de mult ca să țină pasul cu el, l-ar fi lovit, pentru că îi distrugea cel mai minunat moment din viața ei.

– Într-adevăr, Simon, nu se poate să fi fost așa de rău.

– Putea să fie dacă ne vedea cineva care ne cunoaște. Pune-ți gluga, Sophie! Reputația ta este destul de fragilă și fără să ți se întâmple așa ceva.

O trase prin St. James's Square și îi făcu morală tot drumul. În timp ce se grăbi să țină pasul cu el, Sophie ascultă cu o ureche, pe măsură ce vântul rece i se strecura în oase. Căldura îmbrățișării lor dispăruse și lăsase în urmă doar întrebări. De ce o sărutase? O făcuse doar pentru că îi păruse rău pentru ea?

– Grăbește-te, Sophie! Este târziu. După ziua pe care ai avut-o, trebuia să fii de mult în pat.

Tonul lui era tăios, aproape mânios.

Sophie ajunse la deprimanta concluzie că, atunci când venea vorba despre Simon, indiferent ce se întâmpla între ei, unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Capitolul 6

Calmul domnului Puddleford aproape că acoperi vorbăria clocotitoare a mulțimii din lojele aflate în jurul lor. Sophie zâmbi spre văduvul serios, chiar dacă se străduia să audă ultimele bârfe pe care Lucy Whipple i le împărtășea lui Annabel.

– ... și de aceea, domnișoară Stanton, trebuie să altoiești crinii doar toamna târziu, niciodată primăvara.

– ... așa că i-a spus domnului Courtney că nu mai vrea să îl revadă niciodată!

Atât domnul Puddleford, cât și Lucy ajunseră la aceleași concluzii triumfătoare, dar pe Sophie nu o interesa altoirea crinilor. Totuși,

fusese curioasă să afle de ce domnișoara Geraldine Evans rupsese logodna cu domnul John Courtney. Vestea era pe huzele întregului oraș, dar ea părea a fi condamnată să rămână singura persoană care nu avea să cunoască niciodată detaliile exacte.

Împreună cu domnul Puddleford, bineînțeles.

– Te rog să mă ierți, domnișoară Stanton. Văduvul o privi posomorât. Sunt sigur că toată discuția despre grădina mea trebuie să ți se pară teribil de plictisitoare. Dar păreai foarte interesată de crinii mei când am vorbit ultima dată.

– Oh, cu siguranță nu este plictisitoare, dragul meu domn. Nicidecum. Spune-mi mai multe, răspunse Sophie și afișă tot entuziasmul de care era în stare.

La urma urmei, domnul Puddleford era un bărbat foarte amabil, iar ultimul lucru pe care Sophie îl dorea era să îi rănească sentimentele.

Împingându-și în față pieptul deja impunător, el se lansă într-o descriere detaliată a experimentelor pe care le făcea în sera lui. Din dorința de a explica în amănunt polenizarea încrucișată, își trase scaunul mai aproape. De fapt, chiar o împinse spre balustrada lojei. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, probabil Sophie s-ar fi prăbușit în fosa Teatrului Regal.

Piesa prezentată în seara aceea era *Mizantropul*, niciodată una dintre favoritele ei. Dar Annabel și Robert insistaseră să li se alăture la ieșirea cu familia Whipple, prietenii lor din Kent, care aleseseră să își petreacă iarna în Bath.

După câteva ore neliniștite petrecute în casa din Sf. James's Square, Sophie fusese mai mult decât pregătită să se lase convinsă. Simon nu le vizitase toată ziua. Cu inima grea, Sophie acceptase, în cele din urmă, că nici nu avea să treacă pe acolo în seara aceea. Era evident că sărutul care însemnase atât de mult pentru ea reprezenta foarte puțin pentru el. O ieșire cu Robert și Annabel părea antidotul perfect pentru nemulțumirea ei tot mai mare față de ea însăși și față de cel mai enervant conte din Anglia.

Totuși, de îndată ce domnul Puddleford o zărise, Sophie abia dacă reușise să mai discute cu altcineva. El se grăbi spre loja lor când începuse antractul, gata să își petreacă restul serii lipit de ea.

Sophie nu reuși să își rețină oftatul, în timp ce își trecu mănușile din mătase trandafirie peste poala rochiei din batist asortat.

Din fericire, domnul Puddleford nu observă, fiind evident încântat de propria descriere a unor orhidee proaspăt primite la moșia lui din Yorkshire.

Dar Annabel observă. Îngrijorarea îi umbri fruntea netedă și o studie pe Sophie înainte să se aplece și să îi șoptească lui Robert ceva la ureche. El încuviință politicos din cap, dar continuă să asculte relatarea lui Lucy Whipple despre evenimentele petrecute de dimineață în Pump Room.

Sophie își îndreptă atenția spre domnul Puddleford, cel mai înflăcărat și insistent pretendent pe care îl avea. Îl întâlnise în urmă cu două sezoane, iar el o rugase să îi devină soție de patru ori în ultimul an. Nu putea să accepte un răspuns negativ. Chiar se întrebă dacă nu cumva îi uita refuzul de la o lună la alta – la urma urmei, el era foarte distrat – sau dacă pur și simplu avea de gând să o aștepte. Numai Dumnezeu știa că majoritatea pretendenților renunțaseră să o curteze cu mult timp în urmă.

Nu că ar fi avut ea prea mulți. Din păcate, toți păreau să semene cu domnul Puddleford, văduvi serioși, de vârstă mijlocie, foarte mulțumiți să își petreacă seara discutând despre istoria Imperiului Roman sau despre tratate botanice plictisitoare. Și ei îi plăcea destul de mult să dezbată istoria Imperiului Roman, dar, în general, nu la baluri sau la adunări sociale.

Și, cu siguranță, nici un bărbat nu încercase vreodată să îi dea mai mult decât un sărut nevinovat pe obraz. În orice caz, nu până noaptea trecută.

Se foi neliniștită, cuprinsă de înflăcărare la amintirea gustului buzelor lui Simon pe ale ei, la senzația mâinilor lui pe fundul ei. Toată ziua, cât îi așteptase vizita, se gândise cum să se comporte în prezența lui. Cedase cu atâta ușurință pasiunii lui! La drept vorbind, îi răspunsese cu un mare entuziasm. El trebuia să o considere o femeie ușoară.

Ea se îndreptă în scaun. Poate că entuziasmul ei fusese atât de dezgustător, încât îl îndepărtase.

– Sophie, draga mea, ești roșie ca racul. Domnule Puddleford, ce Dumnezeu îi povestești surorii mele?

Robert se strecurase pe cealaltă parte a domnului Puddleford, examinându-i pe amândoi prin lentila exagerată a monoclului. Ochii de culoare deschisă ai bărbatului se făcură mari de disperare.

– Eu și domnișoara Stanton discutam despre polenizarea încrucișată a orhideelor, domnule. Nu-mi pot închipui un subiect mai sănătos și mai tonic pentru orice tânără lady.

– Oh, dragă domnule, exclamă Annabel, abandonând discuția cu Lucy Whipple. Am avut probleme așa de mari cu orhideele mele! Nu vrei să vii lângă mine și să-mi spui părerea de cunoscător despre ce ar trebui să fac?

– Extraordinară idee, draga mea! exclamă entuziasmat Robert, apoi îl îndemnă pe domnul Puddleford să se ridice în picioare și îl împinse spre scaunul de lângă soția lui. Să știi că doamna Stanton nu poate să închidă un ochi de săptămâni întregi. Stă trează toată noaptea și se gândește la orhideele ei blestemate. Numai Dumnezeu știe că acesta este un motiv întemeiat să înnebunești un bărbat.

Domnul Puddleford îngăimă ceva când Robert îl îndepărtă de Sophie.

– Într-adevăr, dragă domnule, nici nu-ți poți închipui cât m-au neliniștit orhideele mele! exclamă Annabel însuflețită, chiar dacă ochii îi străluceau amuzați. Trebuie să mă ajuți, altfel mă tem că le pierd pe toate.

– Ei bine, nu putem să acceptăm una ca asta. În sfârșit, îngrijorarea domnului Puddleford îi înfrână galanteria. Te rog să te liniștești, doamnă. De îndată ce aflu toate amănuntele, sunt sigur că pot să elaborez un plan perfect ca să rezolvăm problema.

Annabel începu să-i descriere înflăcărată despre suferințele orhideelor ei inexistente, în vreme ce domnule Puddleford încuviința înțelept din cap. Robert dădu ochii peste cap și se prăbuși pe scaunul de lângă Sophie.

– Neputincios bătrân, murmură el. Nu înțeleg de ce îi permiți să-ți stea prin preajmă așa de mult, surioară. Cred că nu ești în toate mințile.

– Oh, Robert, vorbește mai încet, șopti ea, amuzată, dar în același timp enervată. Se pare că nu pot să fac nimic ca să scap de sărmanul om!

– Ei bine, Annabel o să se ocupe de el acum. Oricum, voiam să vorbesc cu tine între patru ochi.

Sophie aruncă o privire prin teatrul luminat și ornamentat, plin ochi cu spectatori zgomotoși. Numai Robert putea să creadă că erau singuri în mijlocul unei asemenea mulțimi.

– Chiar ești foarte roșie în obraji, Soph. Ești sigură că te simți bine? Sper că nu te consumi pentru brățara ta. Să știi că îți cumpăr alta dacă ești așa de supărată.

Sophie își încleștă degetele pe lemnul lustruit al balustradei, apoi încercă să se relaxeze. Îi povestise mai devreme lui Robert despre furtul brățării – sărind peste anumite lucruri, desigur – și despre ce făcuse ca să o recupereze. Din nefericire, el reacționase aproape la fel de rău ca Simon și îi făcuse morală vreo jumătate de oră.

– Nu este vorba doar despre brățară, Robert, deși știi cât de importantă este pentru mine.

Se opri ca să își controleze șovăiala din glas. Nu își mai mințise niciodată fratele. Dar mai rău era că devenea tot mai bună la asta.

Robert îi strânse mâna, din fericire, fără să îi simtă șovăiala.

– Știu. Îți amintește de tata. Moartea lui a fost oribilă, mai ales că nu ne-am așteptat deloc la așa ceva. Totuși, îmi închipui că pentru tine a fost și mai rău, draga mea. Voi doi ați fost întotdeauna foarte apropiați.

O durere bine cunoscută îi străpunse inima. Moartea tatălui, după o scurtă perioadă de boală, fusese marea tragedie a vieții ei. Își iubea mama și fratele din toată inima, dar tatăl fusese cel care o înțelesese cu adevărat. Îi încurajase iubirea pentru aventură și închisese ochii ori de câte ori Sophie lăsase deoparte broderia ca să se alăture fratelui ei în vreo escapadă dubioasă.

– Nu este vorba doar despre brățară, spuse ea și își închise tristețea într-o cutiuță a minții creată cu mult timp în urmă. Cred cu adevărat că trebuie să fac tot ce îmi stă în putere ca să îl ajut pe acel băiat. Era atât de trist și de singur! Mă tem că nu are pe nimeni care să-l ajute.

– Nu! Vocea lui Robert răsună surprinzător de severă. Simon are dreptate. Mahalalele nu sunt un loc potrivit pentru o lady ca tine. Și cine știe ce Dumnezeu voia, de fapt, hoțomanul ăla mic! Să se joace cu compasiunea ta, draga mea. Să te facă să nu-l dai pe mâna polițistului. Probabil fură de ani întregi. În calitatea mea de cap al familiei, îți interzic să îl cauți. Vorbesc serios, Soph!

Ea își sunți mânia dezlănțuindu-se și strânse din nou balustrada. Dacă Robert nu înțelegea cât de mult însemnau toate acele lucruri pentru ea, nimeni nu avea să le înțeleagă.

Dintr-odată, forfota voioasă din jur deveni insuportabilă. Dacă nu scăpa în clipa aceea de acolo, probabil că avea să spună ceva ce urma să regrete foarte repede.

– Bineînțeles, Robert. Cum spui tu. Se ridică și începu să își strângă lucrurile. Chiar nu mă simt foarte bine. A fost o greșeală să vin astă-seară.

Încurcat, Robert ridică privirea spre ea.

– Sophie...

– Nu, serios, îl întrerupse ea. Cred că e mai bine să mă duc acasă. Plec cu trăsura lui Lady Eleanor și poate că Lucy vă duce la Laura Place.

– La naiba, Soph, mormăi Robert și se ridică în picioare, te duc eu acasă.

Sophie nu îl luă în seamă.

– Domnule Puddleford, ești bun să mă însoțești până la trăsură?

– Ar fi o mare onoare pentru mine, exclamă el și sări în picioare cu o rapiditate care o făcu să clipească nedumerită.

Annabel păru surprinsă, dar, după ce studie iute chipul lui Sophie, se ridică de pe scaun.

– Taci, Robert, spuse ea și întrerupse fără milă protestele soțului. Bineînțeles că trebuie să te întorci acasă, draga mea, dacă nu te simți bine. Lucy o să fie bucuroasă să ne ducă la Laura Place.

Sophie o îmbrățișă scurt pe Annabel, făcu un semn din cap spre Lucy, apoi ieși din lojă. Domnul Puddleford plecă grăbit după ea, urmărind-o pe scările ce duceau spre hol.

Sophie se strecură de-a lungul foaierului și păși în întunericul nopții, fără să îi pese dacă observa cineva ieșirea vijelioasă. Câțiva rătăciți care rămăseseră la intrarea în teatru își arcuiră dezaprobator sprâncenele când trecu grăbită pe lângă ei.

– Domnișoară Stanton, te rog, așteaptă! gâfâi domnul Puddleford punându-și o mână în șold. Sigur o să te rănești în toată graba asta. Nu îți stă în fire și nici nu este sănătos să faci asta.

– Iartă-mă, domnule, dar aerul era atât de înăbușitor înăuntru! Nu mai puteam să stau nici măcar un minut.

– Înțeleg, dragă domnișoară Stanton, spuse văduvul, încercând să își tragă sufletul. Te rog, permite-mi să te duc acasă. Serios, trebuie să-mi permiteți să am grijă de dumneata!

Ochii domnului Puddleford aveau o anumită strălucire – sclipirea pe care o aveau de fiecare dată când urma să îi ceară mâna. Sophie nu mai era în stare să suporte încă o propunere, mai ales acum.

– Domnule Puddleford, îl zăresc pe lacheul lui Lady Eleanor, James, chiar acolo. Poți să-i spui să cheme trăsura?

Văduvul șovăi, apoi făcu o plecăciune, luând-o spre trăsuri ca să îi vorbească lacheului. Sophie scoase un suspin uriaș de ușurare și începu să numere pietrele din pavaj, hotărâtă să se adune cu firea înainte ca el să revină.

O mișcare undeva spre marginea îndepărtată a felinarului îi atrase atenția. Ridică privirea și se trezi uitându-se în ochii micului ei hoț. Rămas la o oarecare depărtare, el arăta la fel de zdrențăros și înspăimântat ca prima dată când îl văzuse.

Dar băiatul nu se retrase în întuneric. Ochii lui spălăciți și bântuiți se fixară în locul în care ea rămase încremenită pe trotuar.

Pe Sophie o trecu un fior bine cunoscut.

Simțind că el aștepta un semnal, ea schiță un zâmbet îngrijorat și îi făcu semn să aștepte. Băiatul încuviință din cap și se retrase în penumbră.

– Trăsura te așteaptă, milady, strigă domnul Puddleford cu o galanterie elaborată chiar când trăsura și lacheul lui Lady Eleanor se opriră în fața ei. Dă-mi voie să te însoțesc acasă.

– Nu este nevoie, domnule Puddleford. James o să aibă grijă de mine. Ea îi apucă brusc mâna și o scutură iute, apoi se întoarse pentru a urca în trăsură. Am auzit gongul pentru antract. Nu cred că vrei să întârzii. Noapte bună, domnule!

În fața unei expedieri atât de evidente, văduvul nu avu de ales și făcu o plecăciune pentru a-și lua rămas-bun. Ea văzu o urmă de mâhnire pe chipul lui durduliu, dar știa că până a doua zi el avea să dea uitării toată povestea.

– Domnișoară, vreți să urcați? întrebă James și se ridică respectuos ca să o ajute.

– Într-un minut, James.

Ea așteptă până ce domnul Puddleford dispăru în teatru. După o examinare rapidă a străzii, decise că probabil puținii oameni care rămaseră pe treptele clădirii nici măcar nu ar fi observat-o. În orice caz, trebuia să riște.

– Stai aici, James! Mă întorc într-o clipită.

Lacheul fu uluit, dar făcu supus o plecăciune. După ce aruncă încă o privire în jur, Sophie se grăbi să ajungă de cealaltă parte a trăsurii, în afara zonei luminate de felinare.

– Micuțule, ești acolo? rosti ea pe un ton puțin mai ridicat decât o șoaptă.

Ștrengarul apăru deodată din întuneric și se îndreptă prudent spre ea. Sophie simți o durere în piept la vederea fricii întipărite pe chipul lui slab.

– Nu-ți fac nici un rău, copile. Îți promit.

Ea întinse mâna în semn de încurajare.

– Am venit să-ți dau brățara înapoi, domnișoară. Vocea îi tremura. Sora mea mi-a spus că a fost urât că am luat-o și trebuie să o dau înapoi.

El întinse o mână tremurândă. Panglica aurie se cuibărea în palma lui murdară, strălucind delicat în licărirea felinarului de la trăsură.

Sophie îngenunche, atât de puternic fu valul ușurării și al recunoștinței care îi învolbură sângele în vene. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și recapete vocea.

– Foarte frumos din partea ta, dragul meu. Cum m-ai găsit?

– Sora mea a spus să urmăresc toate locurile prin care umblă lumea bună. A zis că trebuie să mă uit până ce te găsesc.

Băiatul se apropie, dar rămase la o oarecare depărtare.

– Sora ta trebuie să fie foarte deșteaptă.

– Da, milady. Cea mai deșteaptă și mai frumoasă care a existat vreodată. Ea are grijă de mine de când a murit mama. A spus că a fost urât să fur, chiar dacă tata nu crede asta.

– Tatăl tău... îți spune să furi?

– Da. Dacă nu o fac, mă bate.

Sophie strânse din dinți ca să nu rostească un cuvânt teribil de nepoliticos. Avu nevoie de o clipă ca să își recapete stăpânirea de sine.

– Și de cât timp furi?

– De când a murit mama, din primăvara trecută. Ea nu l-a lăsat niciodată pe tata să mă scoată pe stradă, chiar dacă uneori o bătea tare rău.

– Oh, Doamne! oftă ea.

Nu își putea închipui cum propriul ei tată ar fi ridicat mâna asupra ei sau asupra oricui. Fusese cel mai bun om pe care îl cunoscuse vreodată.

Băiatul se legăna de pe un picior pe altul, un portret al sărăciei lucii. Sophie nu avea nici un fel de îndoială că trebuia să îl ajute. Dar cum?

Umezeala din pavaj începu să îi pătrundă atât prin mantie, cât prin rochie și își dădu seama că băiatul începe să tremure în frigul nopții de octombrie. Ea se ridică încet ca să nu îl sperie.

– Pe mine mă cheamă Sophie. Pe tine?

– Îmi amintesc, milady. Gura lui frumoasă se arcui într-un zâmbet șovăitor. Pe mine mă cheamă Toby.

– Ei bine, Toby, îmi pare bine să te cunosc. Este foarte frumos din partea ta că îmi dai brățara înapoi și vreau să-ți ofer niște bani pentru că te-ai deranjat. Nu vrei să urci în trăsură câteva minute? E mult mai cald acolo.

El se îndepărtă brusc, iar ochii lui uriași se făcură și mai mari de teamă.

– Mă duci la polițist!

– Promit că vreau doar să vă ajut pe tine și pe sora ta. Îți jur!

Sophie își făcu cruce și simți cum inima începe să i se zbată nervoasă.

Toby o studie cu îndoială, dar, după câteva clipe, se apropie de ea. Sophie îi întinse mâna încă o dată. Șovăitor, băiețelul își puse degetele mici pe ale ei, iar Sophie răsuflă neliniștită, spunând în gând o rugăciune de mulțumire.

– S-a întâmplat ceva, domnișoară?

Atât Sophie, cât și Toby tresăriră când James apăru de pe cealaltă parte a trăsurii. Dacă nu i-ar fi ținut mâna atât de ferm, băiatul ar fi luat-o din loc. Ea îi strânse degetele într-o încleștare liniștitoare.

– Totul este în regulă, James. Acest tânăr mi-a găsit... brățara de coral și a vrut să mi-o înapoieze.

Toți cei din casă știau de săculețul și de brățara pierdute ale lui Sophie, slujitorii fiind alertați de camerista lui Lady Eleanor.

– Vino cu mine, Toby! Trebuie să te scoatem din frigul ăsta.

Sub privirile uimite ale lacheului și ale vizitiului lui Lady Eleanor, Sophie trase copilul șovăitor de cealaltă parte a trăsurii și îl conduse spre trepte.

– Doamne sfinte, milady, sigur nu...

Sophie înăbuși protestul vizitiului cu o încruntare. Toby o studie cu atenție, iar bărbia micuță i se cutremură șovăitoare. Ea îi îndepărtă părul blond de pe frunte.

– Nu-ți face griji, Toby. Nu las pe nimeni să-ți facă vreun rău.

Ea clătină din cap când James se oferi să o ajute și îl împinse singură pe băiețel în trăsură. Când vru să urce și ea, zări cu coada ochiului un bărbat elegant care tocmai ieșise din teatru. El se opri în capul treptelor de marmură, cu o expresie plină de uimire pe chip.

Sophie își mușcă buza. Probabil că o văzuse când îl ajutase pe Toby să urce în trăsură. Frumoasa trăsură nu avea semne distincte sau blazon, dar cei mai mulți oameni din Bath știau că îi aparținea lui Lady Eleanor.

– Domnișoară, zise James pe un ton de avertizare.

Sophie îi luă mâna și urcă treptele, abia apucând să își tragă fustele înainte ca lacheul să închidă portiera. Se așeză iute pe bancheta tapițată din fața lui Toby, care o privi cu suspiciune în lumina slabă a felinarului din trăsură.

– Poftim, domnișoară. Mai bine iei brățara și mă lași să plec. Becky vrea să mă întorc acasă.

El îi puse brățara în mână. Sophie o apucă strâns pentru o secundă, apoi o strecură în săculeț.

– Becky este sora ta?

El încuviință din cap, apoi privi tapițeria somptuoasă din trăsură. O mână murdară urmări încet cusătura de pe pernele de catifea.

– De ce trebuie să furi, Toby? Tatăl tău nu are bani? Nu muncește?

– Oh, nu, domnișoară! El lucrează. Avem o tavernă în zona dinspre docuri. Tata spune că facem mai mulți bani decât orice bordel din oraș.

Sophie nu putu să nu observe nota de mândrie din vocea copilului. Simți o înțepătură ușoară de groază, căci i se confirmau cele mai crunte temeri. Simon și Robert aveau dreptate – băiatul era un hoț profesionist. Era deja prea târziu ca să îl mai ajute?

– Câți ani ai, Toby?

– Opt, domnișoară.

– Oh, Toby! Ești prea tânăr ca să fii hoț.

– Știu, răspunse el realist. Și Becky urăște asta. Ea spune că mama și-a dorit mai mult pentru noi. Mama punea bani deoparte

ca să ne trimită pe mine și pe Becky la Londra, să stăm cu mătușa Sarah. Ea are un magazin de pânzeturi.

Vorbi pe un ton visător, de parcă magazinul mătușii Sarah era cel mai magic loc de pe pământ.

– Tatăl tău vrea să plecați?

– Nu, domnișoară. Vocea lui Toby deveni aspră și plină de amărăciune și, pentru o clipă, copilul păru mult mai în vârstă decât anii pe care îi avea. De aia ți-am furat brățara. Trebuie s-o scot pe Becky de acolo. Am nevoie de bani ca să o duc la Londra, departe de tata.

Fața lui se întunecă brusc, cuprins de o ură atât de intensă, încât ea simți fiori la ceafă.

Sophie înghiți în sec pentru a alunga nodul care i se puse deodată în gât.

– De ce?

– Pentru că Becky tocmai a făcut 13 ani. Acum, că este femeie, tata spune că o s-o facă târfă.

Capitolul 7

– Poftim?

Sophie nu reușea să își facă mintea să funcționeze. Sigur nu auzise bine.

Toby clipi.

– Știi ce este o târfă, nu-i așa, domnișoară?

– Da, bineînțeles, răspunse ea repede, ca să evite orice explicație. Am vrut să întreb dacă tatăl tău are și... un bordel în cârciuma lui?

– Nu, domnișoară. Spune că târfele aduc dau multe bătăi de cap în casă.

Sophie se uită lung la băiat, care afișa o demnitate ciudată în hainele lui zdrențuroase, așezat pe pernele din fața ei. Ea își căută cuvintele pentru a pune niște întrebări pe care abia dacă știa să le formuleze. Simon avea dreptate. Știa foarte puține despre viața care se petrecea în afara propriei ei lumi aflate la adăpost, despre cât de groaznică și de sumbră putea să fie.

– De unde știi că vrea să o facă pe sora ta... prostituată?

– L-am auzit când vorbea cu doamna Delacourt. Ea are un bordel pe Corn Street. Becky este o adevărată frumusețe, domnișoară, așa cum era mama. Doamna Delacourt i-a băgat ideea asta în cap lui tata, să o vândă pe Becky la o lici... o acțiune.

– La ce anume?

– Știi, domnișoară. E ca un pariu. Fiecare bărbat pariază ca să fie primul care o s-o ia pe Becky.

Deodată, vocea lui Toby se stinse.

Sophie îi luă mâna micuță într-a ei.

– Vrei să spui o licitație, dragul meu?

– Da, domnișoară, asta este. Știam eu că o să găsești cuvântul potrivit.

Băiatul zâmbi timid, de parcă i-ar fi mulțumi pentru că știa ceva atât de oribil. Inima i se zbătu în piept cu bătăi revoltătoare, chiar dacă mintea ei încerca să respingă adevărul pe care îl văzuse pe chipul băiatului.

Dar urma de zâmbet dispăru de pe fața lui Toby.

– I-am auzit, să știi. Nu știau că sunt acolo, pentru că eu m-am ascuns după bar. Doamna Delacourt a spus că bărbații vor să plătească o grămadă de bani pentru o fată așa de tânără ca Becky. A zis că o fecioară ca ea își merită greutatea în guinee. Chipul lui uscățiv și atât de angelic deveni de-a dreptul furios. L-aș omorî pe tata dacă aș putea, domnișoară, chiar așa aș face!

Băiatul izbucni în lacrimi, iar umerii înguști se cutremurară sub forța urii și a durerii. Sophie se întinse spre el și îl luă în brațe, fără să bage în seamă mirosul de urină și funingine care se simțea în hainele lui.

– Gata, Toby. Îl legănă ușor la piept. Te ajut eu. Îți promit.

– Cum, domnișoară?

Copilul se îndepărtă de ea. Sophie nu încercă să îl oprească, cunoscând prea bine mândria aprigă pe care o aveau băieții.

– Mai întâi, trebuie să vorbesc cu Becky. Vrei să mă duci la ea?

El încetă să își șteargă lacrimile și se uită la ea uluit.

– Acum?

– Da, acum. Cârciuma tatălui tău este pe partea asta de râu? Suntem la doar câteva străzi de Avon Street.

El dădu aprobator din cap.

– Este Stejarul de Argint, domnișoară. Chiar peste drum de azilul pentru săraci.

Sophie strânse din dinți. De unde știuse că bordelul avea să joace un rol în viața acelui copil?

– Mergem acolo chiar acum, Toby.

Pe fața lui uscățivă se citi teama, dar Sophie refuză să se lase descurajată de teamă ori de promisiunile făcute lui Simon și lui Robert. Erau prea multe în joc – mai ales viața unei fete – ca să mai respecte regulile deșarte ale bunei-cuviințe.

Bătu în geamul trăsurii. James deschise portiera și băgă capul înăuntru.

– Da, domnișoară Stanton?

– James, îl ducem pe băiat acasă. Spune-i lui John să o ia spre taverna Stejarul de Argint, vizavi de refugiul pentru nevoiași. Este la doar câteva străzi de aici, pe Avon Street.

James încremeni în ușă. Toby profită de tăcerea lacheului ca să îi dea indicații în plus.

– Există o alee care duce în spatele casei, de pe Milk Street. Cel mai bine e să oprim acolo ca să nu ne vadă tata.

– Lady Eleanor o să ne taie capetele, domnișoară, dacă vă ducem pe Avon Street! spuse James, exprimându-și protestul cu o voce slabă, dar îngrozită.

– Ei bine, trebuie să ne asigurăm că nu o să afle niciodată.

Sophie trase portiera din mâna lacheului și o închise. Putu să audă cum James se ciondăni cu vizitiul, dar, după câteva clipe, trăsura porni din loc.

– Domnișoară, nu știu ce o să zică Becky despre asta.

Băiatul se uita la ea neliniștit, cu trupul ghemuit pe perne.

– Nu-ți face griji, Toby. Îi explic eu totul.

Sophie îi răspunse cu mai multă încredere decât simțea de fapt. Nu putea să îl lase pe Toby să vadă teama ce îi dădea fiori reci.

Sophie își dădu toată silința ca să-i distragă atenția băiatul în timpul scurtei călătorii și îl întrebă despre magazinul de pânzeturi din Londra. El se relaxă și descrise cu înflăcărare toate minunățiile pe care mătușa Sarah le păstra pe rafturile ei.

Ea îl ascultă doar cu o ureche, cu atenția îndreptată spre priveliștea de pe fereastră care se schimba. Lumea înfloritoare din Beaufort Square fu lăsată în urmă în doar un minut sau două, fiind

înlocuită de străzi tot mai întunecate și mai murdare. Grupurile de tineri eleganți care se plimbau câte doi sau câte trei fură înlocuite de zilieri îmbrăcați grosolan și de barcagii beți.

Sophie se cutremură sub pelerina ei caldă și încercă să lupte cu valul dezgustător de neliniște. Era cu totul altceva să coboare spre docuri la lumina zilei, însoțită de un preot a cărui reputație o proteja. Acum însă nu mai avea o asemenea protecție. O însoțea doar propriul curaj.

Dacă Simon și Robert aflau vreodată despre asta, cu siguranță o închideau în casă vreme de o lună.

– Becky o să fie tare surprinsă să te vadă, domnișoară. Nu ne-a vizitat niciodată cineva ca dumneata. Pun pariu că mama te-ar fi plăcut tare de tot.

Toby își strecură cu grijă mâna murdară în mâna ei, iar Sophie simți că toate îndoielile reci fură alungate de căldura încrederii lui.

Trăsura se opri. Ea privi pe geam, surprinsă de lumina care strălucea pe pietrele sparte din caldarâm. Câteva dintre clădirile care se înșirau acolo – taverne sau case de gin, cel mai probabil – erau foarte luminate și păreau animate de un comerț gălăgios.

James deschise portiera și coborî treptele. O ajută să coboare, cu chipul împietrit în linii înfricoșate, apoi se întoarse să îl dea jos pe Toby.

Trăsura se oprise în apropierea docurilor, vizavi de aleea despre care le spusese băiatul. Din locul în care se afla, Sophie putea să vadă porțile de fier ale azilului pentru săraci. Chiar peste drum, un semn ponosit, care reprezenta un stejar, se legăna deasupra ușii deschise a casei de toleranță pe care o văzuse cu o zi înainte.

Doi bărbați îmbrăcați în hainele zdrențăroase ale muncitorilor de la docuri ieșiră împleticindu-se din tavernă, însoțiți de două femei îmbrăcate în rochii cu un decolteu atât de adânc încât, chiar de la acea distanță, Sophie putea să le vadă sfârcurile întărite. Se înroși, apoi se gândi din nou la Toby și la sora lui, care trăiau în condiții atât de degradante.

– Pe aici, domnișoară.

Băiatul o trase scurt de pelerină și o luă pe alee.

Ea trase adânc aer în piept și încercă să își liniștească nervii pe care îi simțea în stomac.

– Rămâi aici, James. Mă întorc de îndată.

– Nu, domnișoară Stanton. Ar trebui să merg cu dumneavoastră.

– Nu. E mai bine să rămâi aici.

James dădu să deschidă gura, dar Sophie ridică o mână.

– Nu-mi doresc ca micuților să le fie și mai frică decât le este deja. Uite!

Arătă spre alee. Toby se opri lângă o ușă vizibilă în lumina ce pâlpâia la o fereastră de lângă ea.

– Mă poți vedea de aici. Cel mai bine este să rămâi cu John. Te chem eu dacă am nevoie de tine.

Ea păși pe alee, apoi șovăi, privind din nou peste umăr.

– O să fii bine, James?

– Da, domnișoară. În mâna lui înmănușată apăru un pistol. Eu și vizitiul Jobn putem să avem grijă de noi. Să ne chemați dacă aveți nevoie de ajutor.

Ea încuviință din cap și porni pe alee, apoi se opri brusc când Toby duse un deget la buze, făcându-i semn că trebuia să facă liniște. În timp ce el se strecură pe ușă, ea surprinse scurt imaginea unui hol murdar și simți un miros inconfundabil de oaie râncedă și de altceva. Ceva dezgustător.

Sophie se dădu mai aproape de cărămida umedă a clădirii și își trase pelerina groasă de catifea în jurul ei. Spuse iute în gând o rugăciune pentru ca nimeni altcineva, în afară de Toby și de sora lui, să nu se ivească pe ușa din spate.

Pe măsură ce minutele trecură, deveni tot mai conștientă de împrejurimile locului. Râul din apropiere și duhoarea din canalele de scurgere și a canalizării care dădea spre ele era atât de puternică, încât începu să i se facă rău. Se îndepărtă cu grijă de zid spre centrul aleii, sperând să prindă o gură de aer mai proaspăt.

Ceva străluci în grămezile de gunoi adunate lângă ușa bucătăriei. Indiferent ce era, îi trecu iute peste picior. Sări și simți gust de sânge când scoase un strigăt înfundat.

Din fericire pentru curajul ei care dispărea cu rapiditate, ușa scârțâi și Toby se strecură afară, alături de o fată care îl urma îndeaproape. Fata – desigur, Becky – o luă șovăitor înainte și se opri în lumina care se vedea pe fereastra din perete. Chiar și în întunericul sumbru al aleii, Sophie își dădu seama că era deosebită.

Ochii lui Becky aveau nuanța uluitoare a albăstrelelor, accentuați de un ten deschis la culoare și un păr negru ca noaptea. Buzele pline

erau de un rozaliu aprins, iar trăsăturile erau delicate și echilibrate. Avea o siluetă surprinzător de bine dezvoltată pentru o fată de vârsta ei, subliniată pe deplin de bluza nepotrivită și fusta grosolană, prinsă strâns în jurul taliei. Dar avea chipul dulce al unui copil nevinovat, care nu era încă distrus de condițiile vieții ei îngrozitoare. Acea aură de inocență și frumusețea ei uluitoare erau o combinație amețitoare.

Nu era de mirare că doamna Delacourt voia să o scoată pe piață.

Becky și Toby schimbară priviri neliniștite, amândoi părând prea înspăimântați ca să mai rostească vreun cuvânt.

Sophie făcu un mic pas înainte și ieși la lumină.

– Bună, Becky. Numele meu este Sophie. Fratele tău mi-a povestit totul despre tine și aș vrea să vă ajut pe amândoi, dacă pot.

– Ce v-a spus Toby?

Sophie fu nevoită să își încordeze auzul ca să audă șoaptele fetei.

– El... mi-a povestit despre doamna Delacourt.

Un spasm de frică traversă chipul fetei. Se întoarse spre fratele ei și îl prinse de umăr.

– N-ar trebui să vorbești despre astfel de lucruri! Tata o să te bată dacă află.

– Nu-mi pasă, Becky, șopti fratele ei cu înverșunare. Dumneaei vrea să ne ajute. O să ne dea bani să plecăm la Londra și să locuim cu mătușa Sarah.

– Așa e, Becky. Îmi doresc foarte mult să vă ajut. Dacă este adevărat ce a spus fratele tău, nu puteți să rămâneți aici. Pot să vă ajut să plecați. Ați putea să veniți cu mine în seara asta, dacă vreți.

Sophie alungă iute din minte imaginea îngrijorătoare a reacției lui Lady Eleanor la asemenea oaspeți neașteptați.

Speranța păru să se aprindă în ochii lui Becky. Dar, după o clipă, închise ochii strâns. Buzele ei pline tremurară, apoi încremeniră.

– Domnișoară, nu e adevărat ce a zis Toby. Nu știu de unde i-au venit toate ideile astea.

– Ți-am spus! strigă băiatul. I-am auzit pe tata și pe vrăjitoarea aia bătrână vorbind despre asta săptămâna trecută! O s-o facă, Becky, îți jur că o s-o facă!

– Taci, Toby! Becky aruncă o privire înfricoșată spre ușa din spate a tavernei. Nu putem să plecăm. Tata nu o să ne lase. Știe că ne-am

duce la mătușa Sarah și sigur ar veni să ne ia înapoi. Te-ar bate crunt dacă încercăm să fugim. Nu suport când te bate.

Umerii lui Toby se încovoiară sub povara logicii zdrobitoare a surorii lui. Becky îl îmbrățișă și se uită la Sophie cu o hotărâre tristă în ochii ei minunați.

– Îmi pare rău că Toby v-a dat atâtea bătăi de cap, domnișoară, dar nu trebuie să luați în seamă ce spune el. Tata nu mi-ar face niciodată așa ceva. A fost greu de când a murit mama, mai ales pentru Toby.

Încrederea lui Sophie începu să se clatine. Poate că Toby înțelesese greșit spusele tatălui său – era destul de ușor pentru un copil să facă asta – sau poate că bărbatul respinsese ideea acelei femei. Chiar și așa, omul trebuia să fie o brută, deoarece copiii erau îngroziți. Trebuia să îi ajute cumva, dar cum?

Sunetul de voci bărbătești ce venea dinspre capătul aleii îi atrase atenția lui Sophie. O siluetă masivă, înfășurată într-o haină roșie se mișcă iute spre ei, cu pași mari, care înghițeau distanța dintre ei.

Toby scânci când Becky îl prinse în brațe. Lui Sophie i se tăiară genunchii, apoi rămase fără suflare. Sentimentul de confuzie ce o cuprinsese se transformă în teamă, dar păși în fața copiilor, hotărâtă să îi apere cât putea de bine de amenințătorul intrus.

În vreme ce silueta îngrozitoare se apropia, ea întredeschise buzele ca să îl cheme pe James.

– Sophie, ți-ai pierdut mințile de-a binelea? Ce naiba faci aici?

Vocea lui Simon nu răsunase niciodată atât de furioasă, iar Sophie nu fusese micicând mai recunoscătoare să o audă.

– Simon!

Se aplecă împleticindu-se spre el, pe picioarele slăbite de senzația ușurării. Brațele puternice se întinseră și o cuprinseră într-o îmbrățișare apăsată.

– Slavă Cerului că ești tu!

Se lipi de țesătura groasă a hainei lui, inspirând recunoscătoare parfumul de lână umedă amestecat cu tutun. El mirosea a căldură, a viață și a tot ce își dorise ea vreodată.

– Vedem noi dacă îmi mai mulțumești când termin cu tine! mormăi el sumbru. O împinse ușor, apoi aruncă o privire iute asupra trupului ei. Ești rănită?

– Sunt bine, dar vreau să vorbești cu Toby și cu sora lui. Trebuie să facem ceva ca să-i ajutăm!

Apucă una dintre mâinile înmănușate în piele și încercă să îl tragă spre copii.

– Sophie...

Ea simți tonul de avertizare din vocea lui.

– Simon, vorbește puțin cu ei! Și nu-i speria, adăugă ea când îl auzi blestemând în barbă.

El ii permise să îl tragă spre copii, încă înghesuiți în întuneric.

– Toby, Becky, aș vrea să-l cunoașteți pe Lord Trask. Este prietenul meu și poate să ne ajute.

Toby făcu ochii mari cât cepele.

– Sunteți lord? strigă el.

– Sunt.

Simon reuși să rostească răspunsul ca pe tunet care anunța Judecata de Apoi.

Becky păși în lumina care răzbătea de la fereastra bucătăriei.

– Ce fel de lord sunteți?

Simon trase ascuțit aer în piept, evident uimit de frumusețea uluitoare a fetei.

– Ah... Sunt conte.

Becky se adânci într-o reverență stranie.

– Mă bucur să vă cunosc, milord. Salută-l pe Excelența Sa, Toby!

Băiatul plecă sfios capul.

– Milord, zise el și se retrase în spatele surorii lui.

O tăcere dureroasă se așternu asupra micului grup. Brusc, Sophie se gândi cât de intimidată trebuia să fie Becky să își explice situația în fața unui conte. Mai ales când contele arăta de parcă un tunet stătea să se dezlănțuie peste capetele lor.

Era limpede că avea să fie complicat.

– Toby, tu ești băiatul care i-a luat brățara domnișoarei Stanton?

Timbrul profund al lui Simon răsună neașteptat de blând.

Lui Sophie aproape că îi sări inima din loc. Era pierdută, cu siguranță, dacă Toby povestea cum arăta brățara. Poate că într-o bună zi avea să îi spună lui Simon ce se întâmplase cu adevărat, dar nu era momentul. Nu așa. Nu când în joc erau lucruri mult mai importante.

Dar Toby părea gata să o ia la fugă, prea speriat să mai rostească vreun cuvânt. Becky îl apucă de braț ca să îl țină lângă ea.

– A fost foarte urât din partea lui, milord. I-am spus că trebuie să o dea înapoi și așa a făcut. Vă rog să nu-i spuneți lui tata. O să-l bată groaznic dacă o faceți.

Încruntarea lui Simon deveni și mai întunecată, dacă era posibil.

– Tatăl tău te bate?

Toby dădu aprobator din cap.

– Unde este mama ta?

– A murit acum șase luni, răspunse încet Sophie.

Simon îi aruncă o privire scurtă, de nepătruns, înainte să își întoarcă atenția asupra copiilor.

– Nu-i spun tatălui tău, Toby, dar trebuie să-mi promiți că nu mai furi de la tinere doamne. Sau de la cele bătrâne, adăugă el sec, evident remarcând licărirea plină de speranță de pe chipul băiatului.

Becky își apucă din nou fratele de cot.

– Nu mai fur, milord, promit.

– Bun.

Simon își scoase portofelul de undeva din pelerină. Luă delicat mâna lui Becky și îi puse în palmă câteva monede de aur. Ea și fratele ei rămaseră fără suflare.

– Nu, milord, nu se cade, exclamă fata cu seriozitate! Mama spunea mereu că nu ar trebui să acceptăm mila nimănui. Spunea că nu suntem săraci și că trebuie să ne câștigăm foarte bine pâinea cu onestitate.

Sophie îl luă pe Simon de braț, dorind să îi simtă căldura și curajul în fața unei suferințe atât de mari. Simți cum mușchii puternici i se încordară sub haină.

– Sunt sigură că mama voastră nu s-ar supăra dacă ați lua banii, Becky. Este o răsplată pentru returnarea brățării domnișoarei Stanton. Strânse pumnul mic al fetei peste monede. Păstrează-i pentru tine și fratele tău. Nu spune nimănui că ți-am dat acești bani.

Buzele lui Becky tremurară într-un zâmbet sfâșietor. Ea mai făcu o reverență înainte să îl apuce de braț pe fratele ei.

– Mulțumesc, milord. Mulțumesc, domnișoară, că l-ați adus pe Toby acasă! Nu vom uita niciodată bunătatea dumneavoastră.

Ea începu să îl tragă pe Toby spre ușa bucătăriei.

– Așteaptă! Sophie îi dădu drumul lui Simon și se grăbi să o oprească. Nu pleca încă, Becky. Trebuie să-i spui lui Lord Trask ce mi-a zis Toby despre doamna Delacourt.

Becky se întoarse alarmată.

– Nu, domnișoară. Nu e adevărat ce a spus Toby. Trebuie să plecăm acum. Tata o să vină să ne caute în orice clipă.

Își trase fratele spre ușă. Băiatul se uită peste umăr la Sophie, chipul lui ascuțit fiind cuprins de teamă.

– Domnișoară...

– Nu, Toby!

Becky deschise ușa, îl împinse pe fratele ei înăuntru, apoi o închise.

Sophie se avântă după ei și puse mâna pe clanță. Când degetele ei strânseră metalul rece, un braț puternic i se înfășură în jurul taliei și o trase înapoi.

– Ai înnebunit, Sophie? O să dezlănțui mânia lui Dumnezeu peste copiii ăștia dacă te duci după ei. Ai auzit ce a spus băiatul despre tatăl lor.

Ea încercă să scape, dar el o trase înapoi spre pieptul lui tare.

– Simon, trebuie să-i ajutăm! spuse ea. Habar nu ai despre necazurile în care se află.

– Ei bine, nu-i poți ajuta astă-seară, iar eu refuz să rămân în locul acesta oribil ca să discutăm. Poți să-mi spui în trăsură, după ce îmi explici cum ai ajuns în partea asta de oraș. Își puse mâinile pe umerii ei și o împinse pe alee. Mai ales după ce ți-am spus să nu vii pe aici.

Ea încercă să se desprindă din prinsoarea mâinilor lui.

– Dacă aveai amabilitatea să mă duci la teatru în seara asta, în loc să mă eviți, poate că nu s-ar fi întâmplat asta. Sophie știa că acuzația era nedreaptă, dar nu reuși să se abțină. De fapt, m-ai evitat toată ziua, și cred că ești foarte nepoliticos.

– Nu te-am evitat și nu sunt nepoliticos, i-o întoarse el și o obligă să se oprească în fața lui. Am fost la mătușa Eleanor în seara asta, dar deja plecaseși la teatru.

Sophie miji ochii spre el, refuzând să se lase intimidată de modul în care el se impunea sau de furia lui înverșunată. De-a lungul anilor, fusese de mai multe ori ținta furiei lui, dar niciodată nu îi ținuse piept.

– Dacă ai fost în vizită în St. James's Square, ce cauți în partea astea de oraș?

Dintr-odată, gâtul i se uscă în momentul în care îi trecu prin minte un gând revoltător.

– Nu ai fost la vreun bordel, nu-i așa? strigă ea.

El se uită lung la ea, cu o privire plină de neîncredere.

– Bineînțeles că nu am fost la vreun bordel. Ce fel de întrebare este asta?

O apucă de cot și începu să o tragă înapoi la trăsură.

– Jur, Sophie, că ar fi bine ca nesăbuințele astea să înceteze după ce ne căsătorim, altfel ajungem amândoi la nebuni.

Sophie simți că îi fuge brusc pământul de sub picioare.

– Poftim?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai țipa!

Ea se apăsă în călcâie, se opri dintr-odată și îl forță și pe el să stea pe loc.

Simon oftă lung.

– Acum ce mai este?

– Cum adică ne căsătorim? Despre ce vorbești?

El se aplecă peste ea încruntat, arătând ca un demon în lumina difuză de pe alee.

– Nu fi prostuță, Sophie! Bineînțeles că mă însor cu tine. Nu te sărutam în public – și, în treacăt fie spus, nici în privat – dacă nu voiam să te fac soția mea.

Capitolul 8

Sophie se uită în ochii de obsidian ai lui Simon, încremenită de dezvăluirea lui uluitoare. El își arcui o sprânceană și o bătu ușor sub bărbie cu un deget.

– Închide gura, Puck! O să prinzi o muscă, mai ales în cartierul ăsta.

Ea închise brusc gura, dar o deschise din nou.

– De ce?

– Poftim?

– De ce vrei să te însori cu mine?

Lui Sophie nu îi venea să creadă că punea o asemenea întrebare, dar exista posibilitatea de a nu fi auzit corect. Urechile – și capul – parcă îi erau pline de vată.

Privirea lui întunecată îi studie chipul cu atenție. În stilul lui caracteristic, Simon își luă tot timpul înainte să răspundă.

– Îmi pasă de tine, Sophie, chiar foarte mult, după cum știi. Și nu ești prostuță ca toate celelalte fete de vârsta ta. Nu ești romantică și nu faci tărăboi pentru nimic. Buzele lui se subțiară într-o linie periculoasă. Cel puțin, nu în general.

„Nu faci tărăboi pentru nimic? Este departe de declarația plină de pasiune la care puteai să speri!"

Ea deschise gura ca să se împotrivească, dar el îi așeză ușor două degete pe buze. La atingerea fină a mănușii din piele pe gura ei, toată logica zbură din mintea ei.

– În plus, o să fie pe placul familiilor noastre, adăugă el, de parcă tocmai îi trecu acel gând prin minte. Mai ales pe placul familiei tale. Anul viitor, intri în al patrulea sezon, Puck, iar mama ta și Robert încep să-și facă griji pentru tine. Este timpul să-ți clădești propria familie și ai putea foarte bine să o faci alături de cineva care te cunoaște și care o să aibă grijă de tine.

Își simți pântecul gol ca un clopot străvechi spart. Poate că nu era romantică, dar sigur era cea mai deprimantă propunere în căsătorie pe care și-o putuse închipui o fată. Cum putea Simon să creadă că ea avea să accepte vreodată? Și cum îndrăznea să îi ceară să se căsătorească cu el în timp ce se aflau pe o alee dezgustătoare, în spatele unei taverne populate de hoți și târfe? Numai el putea să creadă că avea să scape așa.

Faptul că redeveni conștientă de locul în care se aflau îi aminti de situația lui Toby și a lui Becky. Propunerea scandaloasă a lui Simon trebuia să aștepte.

– Da, ei bine, este foarte măgulitor, milord, spuse ea cu dinții încleștați. Dar acum nu vreau să vorbesc despre asta. Nu ți-am povestit totul despre copii.

Chiar și în lumina difuză de pe alee, îl văzu cum își dă ochii peste cap.

– Îmi povestești în trăsură. O prinse de încheietură. Trebuie să plecăm de aici înainte să ne vadă cineva și să fiu obligat să explic de ce îi permit logodnicei mele să rătăcească prin mahalalele din Bath.

Sophie fu practic nevoită să fugă pentru a ține pasul cu el.

– Cât despre subiectul acesta în mod special, spuse ea gâfâind, nu cred că rezultatul a fost decis.

Simon se opri brusc. Sophie se opri și ea dintr-odată, iar piciorul alunecă pe o bucată soioasă de gunoi, care i lipi de vârful pantofului.

„Încă o pereche de pantofi stricați."

Sprâncenele întunecate ale lui Simon desenară o linie dreaptă și severă pe fruntea lui.

– Sophie, ce obiecție ai putea să ai?

– Mi-ai făcut o ofertă – evident, forțat de împrejurări –, iar eu nu am acceptat.

Sophie își dădu toată silința să alunge orice urmă de resentiment din voce.

Simon trase adânc aer în piept, fiind limpede că urma să arunce încă o remarcă plină de sarcasm.

– Cel puțin deocamdată, încercă ea să îndrepte lucrurile și îi oferi, spera, un zâmbet împăciuitor. Dacă se certau pe tema aceea, nu era cu putință ca el să înțeleagă situația copiilor.

– În ceea ce mă privește, ai acceptat deja. Îmi amintesc clar cu cât entuziasm ai răspuns sărutului meu de azi-noapte. Tu ai uitat?

Obrajii ei fură cuprinși de o înflăcărare înfiorată și se uită în jos ca să îi evite privirea de prădător.

– Mă gândeam eu că nu, murmură el.

Simon își reluă mersul alert pe alee și o trase după el.

Inima lui Sophie începu să bată nebunește. Cum îndrăznea să o trateze într-un fel atât de arogant și umilitor? Ea visase la momentul acela imposibil ani întregi, iar acum, când el chiar îi ceruse să se căsătorească cu el, simțea doar apriga dorință de a-l lovi.

– Iartă-mă, Sophie! Ai spus ceva? întrebă el îngrijorat.

Ea ridică privirea, observând enervată că nici măcar nu se uita la ea.

– De ce o cerere de căsătorie din partea ta sună mai curând ca o pedeapsă decât ca o uniune dorită cu sinceritate?

Dar de data aceasta, ea nu mai fu în stare să își ascundă resentimentele.

Simon se opri brusc și o trase într-o îmbrățișare delicată, dar de neînfrânt. Dinspre strada alăturată, se auziră voci și fragmente de cântece.

Simon o trase mai aproape, până când sânii i se lipiră de haina lui, iar ea fu nevoită să lase capul pe spate ca să se uite la el. Căldura și puterea lui pătrunseră prin straturile de haine și făcură sfârcurile să se întărească în durerea aceea ciudată și minunată.

Ceva sclipea în privirea lui, ceva întunecat și uluitor, care o fixă ca pe un fluture în vârful unui ac. El se aplecă și își trecu gura ușor peste obrazul ei. Sophie oftă, fascinată de atingerea catifelată, căzând din nou pradă senzației gurii lui calde.

– Dar, vai, Sophia, am crezut că ți-ai dorit întotdeauna să te măriți cu mine!

Vocea lui o învălui cu totul, sirop de zahăr fierbinte alunecându-i prin vene. Dar cuvintele acelea alungară vraja care începuse să pună stăpânire pe ea.

– Ah... ticălosule!

Nu mai folosise niciodată un asemenea cuvânt, dar aroganța lui insuportabilă o îndemnase să o facă.

După o luptă scurtă și inutilă de a se elibera din prinsoarea lui, în cele din urmă, Sophie îl călcă tare pe picior. Fu nevoită să își înăbușe un suspin de durere, căci pantofii ei de seară nu puteau fi o amenințare pentru cizmele lui. Se zbătu nebunește în brațele lui, dar Simon refuză să îi dea drumul. În schimb, o mână mare îi alunecă pe spate și îi cuprinse fundul într-o strânsoare fermă, împingându-i șoldurile spre ale lui. Ea încremeni, uimită de senzația pe care o trezi mădularul tare în pântecul ei.

Iureșul de replici acide pe care era pe punctul să îl dezlănțuie asupra lui i se nărui pe buze. Ridică privirea spre ochii care străluceau ca o gheață neagră. Simon își coborî încet fața spre a ei, iar gura – gura aceea perfectă la care visase atâta vreme – o acoperi pe a ei într-un sărut ce o cufundă într-o căldură de mătase.

Sophie gemu din pricina valului de senzații care îi invadau corpul. Mâna lui se strânse convulsiv peste rotunjimea fundului ei, în timp ce o ridică pentru a-i apăsa pântecul pe întinderea impresionantă a masculinității lui. Picioarele ei tremurară, și o înfiorare la îmbinarea coapselor păru să pătrundă în adâncimile unor locuri noi și secrete dinăuntrul ei.

Răsuflă întretăiat, lăsându-și capul să cadă pe brațul lui. Se simți înconjurată, înfășurată în îmbrățișarea lui de oțel. Mărimea și puterea lui se amestecară într-o forță fascinantă, care îi ceru să se supună.

Gura lui Simon aprinse o cărare de flăcări pe gâtul ei, înainte să zăbovească pe pulsul de la baza gâtului. Limba lui umedă îi mângâie pielea, făcând ca sângele să se învolbureze sub atingerea lui fierbinte. Sophie își strânse disperată degetele în lâna groasă a hainei lui, fără să își mai dorească să evadeze, dorindu-și să fie purtată și mai adânc în nebunia întunecată a sărutului.

Dar nebunia se potoli după o clipă, când Simon se retrase și o așeză ușor în picioare. Sophie își înăbuși un scâncet de frustrare. El îi mângâie obrazul pentru a o liniști, dar, chiar și în întunericul de pe alee, Sophie reuși să zărească expresia de satisfacție masculină care îi se așternu pe chip.

– Mă gândeam eu, murmură el, cu o voce guturală, care îi înfioră încă o dată pielea.

Sophie clătină din cap, încercând să alunge confuzia din creier. Pierduse cu totul firul discuției lor, chiar dacă știa că trebuia să fie supărată pe el pentru ceva.

Deschise gura, dar nu reuși să scoată nici un cuvânt.

– Nu contează, scumpo! Mâna lui Simon se așeză la baza spatelui ei și o îndemnă ușor să se îndrepte spre stradă. Hai să mergem acasă înainte să-ți simtă cineva lipsa ori să dăm de necaz în noaptea asta!

Sophie îi îngădui să o conducă spre trăsură, vag conștientă că el avea mare nevoie de o mustruluială pentru comportamentul imperios și arogant din seara aceea. Dar părea că își lăsase mințile pe alee. Iar până când nu le găsea din nou, hotărî că, cel puțin în acest caz, discreția chiar era cel mai bun semn de curaj.

– Lady Jane și domnișoara Stanton sunt în salon, milord. Vă voi anunța vizita, spuse Yates.

Simon își așeză haina pe brațele întinse ale majordomului și își aruncă pălăria și mănușile pe măsuța bogat ornată de lângă intrarea principală a reședinței mătușilor lui.

– Mă anunț eu.

Avea o stare de spirit mai bună decât în seara trecută. Să o găsească pe Sophie în mahalale fusese șocul vieții lui. Nu știa ce anume

îl ispitise mai mult – să o scuture până când îi clănțăneau dinții pentru că nu îl ascultase ori să îi ridice fustele și să o posede chiar acolo, în trăsură. Nici una din eventualele acțiuni nu fusese acceptabilă, așa că rămase țintuit în colțul opus al trăsurii și făcuse tot posibilul să o ignore de-a lungul scurtei călătorii până în St. James's Square.

Nu fusese ușor, căci ea trăncănise întruna despre cei doi ștrengari năpăstuiți. O făcuse să tacă pe moment atunci când își apăsase hotărât sărutul pe buzele ei. Chiar și așa, Sophie reușise să obțină de la el promisiunea că aveau să discute despre soarta copiilor la prima oră a dimineții. Dar gustul dulce al gurii ei meritase concesia, iar lucrul acela îl luase cu totul prin surprindere.

Când traversă coridorul spre spatele casei, zâmbi când își aminti reacția lui Sophie la sărutul lui. La toate sărutările. Se topea precum ceara în brațele lui, iar el nu avea nici o îndoială că urma să îi accepte cu înflăcărare propunerea, de îndată ce îi făcea o declarație oficială și cuviincioasă. Chiar nu putea să o condamne că refuzase să îi dea un răspuns cu o seară înainte. În cele din urmă, o alee sărăcăcioasă nu era locul potrivit în care să ceri mâna unei femei, darămite a unei fete perfecționiste ca Sophie.

Ușa salonului de zi era larg deschisă. Sunetele vechiului clavecin al mătușii Jane și tonurile blânde, dar sincere pluteau în coridor. Simon se opri încet, știind ce urma să audă – vocea superbă de soprană a lui Sophie interpretând una dintre baladele străvechi, atât de îndrăgite de mătușile lui.

Se opri și se sprijini de tocul ușii ca să asculte vocea pe care o auzise de atâtea ori când era tânăr, dar pe care aproape că o uitase odată cu trecerea anilor. Sunetul pur și vioi vibră în oasele lui, trezind vechi amintiri. Închise ochii când își aminti de băiatul care fusese odinioară. Un băiat care iubea muzica și cânta la pian pentru o fetiță amuzantă, care purta ochelari și avea vocea unui înger. Încetase să cânte la instrument cu mult timp în urmă, dar pe vremea aceea se bucurase de muzică aproape la fel de mult ca Sophie.

Cântecul se termină, dar vibrațiile delicate ale vocii lui Sophie încă pluteau în aer. Apoi mătușa Jane râse, iar Simon se desprinse de vraja muzicii.

Starea de spirit întunecată puse din nou stăpânire pe el. Atât băiatul, cât și acele vremuri mai simple erau duse de ani întregi, iar el nu își dorea nicidecum ca ele să se întoarcă.

Atunci când deschise ușa, o văzu pe Sophie lângă mătușa lui, la clavecin, dulce și plină de tinerețe într-o rochie galbenă, cu ochelarii pe vârful nasului, în vreme ce studia atentă partiturile. Ridică brusc capul când îi auzi pașii și făcu ochii mari atunci când îi întâlni privirea. Se întoarse la partituri. O mână subțire se ridică și atinse obrazul care se îmbujorase.

Mătușa Jane se ridică de la instrument și îi întinse mâna.

– Simon, băiete dragă, nu te așteptam până la ceai.

El se aplecă peste mâna întinsă, apoi apăsă un sărut blând pe pielea moale și încrețită.

– Bună dimineața, mătușă Jane. Sper că nu deranjez.

– Chiar deloc. Totuși, ai ratat-o pe Eleanor. A plecat la băi pentru un tratament, draga de ea. Pieptul îi dă mari bătăi de cap zilele astea.

– Îmi pare rău să aud asta. Speram la vești mai bune în dimineața asta.

– Sunt sigură că apele îi vor face foarte bine. De obicei, îi fac bine atunci când este obligată să urmeze tratamentul. Făcu un semn vag cu mâna spre un scaun auriu din abanos, aflat în fața unei canapele. Ia loc, dragul meu. O să sun să ne aducă niște ceai.

– Mulțumesc, dar nu este nevoie. Nu te deranjez. În dimineața asta, am venit să vorbesc cu Sophie.

– Chiar așa? Ochii mătușii Jane îi scrutară chipul, apoi studiară fața îmbujorată a lui Sophie. Un zâmbet îi arcui buzele. Spune-mi, ce ai mai făcut acum, Sophie? Simon pare foarte sever.

Sophie își îndreptă ochii spre el, într-un avertisment tăcut.

– Nu-mi pot imagina, milady, răspunse ea pe un ton binevoitor.

– Ei bine, Simon, ne vedem diseară la Lady Penfield, sunt convinsă. La revedere, dragul meu. Mătușa întinse spre el un obraz parfumat, înainte să se îndrepte iute pe ușă. Sophie, putem pleca la Pump Room după ce încheiați discuția.

Ușa se închise încet în urma ei. Sophie continuă să se uite lung la partiturile de pe clavecin, încercând din răsputeri să ignore faptul că el se afla în încăpere.

– Nu trebuie să mă ignori, Puck, spuse el. Nu sunt aici ca să-ți fac observații.

– Ce noroc pe mine! exclamă ea și se ridică brusc.

Îl ocoli și se așeză pe scaun cu spătar înalt așezat lângă perete, cât putu de departe de el.

Propunerea lui neortodoxă din seara trecută nu reușise să o impresioneze.

– Sophie, vreau să-mi cer iertare pentru comportamentul meu de aseară. Propunerea mea a fost extraordinar de stângace și ai tot dreptul să te aștepți la mai mult din partea mea. Plănuisem să vin la tine ieri, dar am fost, inevitabil, reținut de afaceri în cea mai mare parte din zi. Am venit în vizită aseară, dar erai deja plecată la teatru.

Ea se uită la el.

– Numai pentru *asta* îți ceri scuze?

El se încruntă.

– Pentru ce altceva aș putea să-mi mai cer scuze?

– Nu mi-ai fost de vreun mare ajutor cu Becky și Toby aseară. Nu numai că i-ai speriat, dar nu ai vrut să-ți povestesc despre situația lor. Nu puteai să fii mai arogant sau mai respingător.

Simon începu să enerveze. De unde Dumnezeu găsea curajul să îl mustre pe *el* pentru escapada nebunească de seara trecută?

– Chiar nu vrei să știi cât de antipatic pot să fiu, dar, dacă te întorci vreodată pe Avon Street, o să ai ghinionul să afli.

Ea se ridică brusc de pe scaun și traversă încăperea către el. Un deget subțire i se înfipse în piept, în timp ce ea ridică privirea încruntată spre el.

– Te asigur că știu cât de antipatic poți să fii. Și de crud! Copiii ăștia au nevoie de ajutorul meu și o să-i ajut, indiferent dacă tu vrei sau nu.

El își înghiți o replică usturătoare, căci își aminti că venise să o ceară de soție, nu să se certe cu ea.

– Nu sunt crud, ci doar realist. Nu am nici o îndoială că viața lor este grea, mai ales că mama lor a murit, dar au un tată și un acoperiș deasupra capului. Situația lor nu este disperată.

Ea își încrucișă brațele la piept și se uită lung la el.

– Sophie, la ce te-ai putea aștepta? Că o să mă duc senin în locul ăla blestemat și o să-i cer tatălui să aibă mai bine grijă de ei? Ești de-a dreptul naivă, draga mea, dacă ai impresia că o să le fac un bine. De fapt, asta ar putea să îi ducă la parohie, iar de acolo să ajungă la azilul pentru săraci. Sunt sigur că nu este soluția pe care o cauți.

Ea păru pierdută pentru o clipă, apoi furia i se risipi. Se îndreptă agale spre o canapea cu perne mari, acoperită somptuos cu mătase aurie, și oftă obosită când se cufundă între pernele pline.

Lui Simon i se strânse inima când observă cearcănele cenușii de sub ochii ei frumoși. Tenul îi era palid și tras și arăta de parcă nu mai dormise bine de zile întregi. De ce nu observase asta mai demult?

– Sophie...

Când ea clătină din cap spre el, Simon i se alătură pe canapea. Îi puse un deget sub bărbie și o făcu să îl privească în ochi.

– Prea bine, Puck. Spune-mi, te rog, ce te supără la situația acestor copii.

Iar ea îi spuse, și glasul i se poticni în cuvintele pe care Simon detestă să le audă de pe buzele ei nevinovate. Povestea îl scârbi și știu că tot ceea ce îi povestea putea prea bine să fie adevărat. Cu siguranță, era o practică obișnuită în bordelurile din Londra să vinzi fecioare – sau fete care pretindeau că erau fecioare – celui care dădea cei mai mulți bani.

– Dar fata a negat, nu-i așa?

– Da, dar ea încearcă să-și apere fratele de mânia tatălui lor. Cine știe ce le-ar face dacă ar încerca să scape.

– Poate că băiatul a înțeles greșit ce a auzit. Este mic.

Cel puțin așa spera Simon, spre binele fetei și al lui Sophie. În orice caz, nu putea să facă prea multe ca să îndrepte situația. Nimănui nu i-ar fi păsat de încă o fată vândută pentru prostituție.

– Nu cred că Toby a înțeles greșit.

Vocea ei avea o bine cunoscută notă de încăpățânare.

– Chiar dacă povestea este adevărată, și se prea poate, adăugă el când Sophie trase furioasă aer în piept, nu putem să facem prea multe. Tatăl pur și simplu ar nega, iar orice magistrat ar crede în cuvântul lui. Ai făcut ce ai putut, Puck, și trebuie să renunți la povestea asta. Fata nu vrea ajutorul tău.

Gura ei frumos arcuită desenă o linie răzvrătită.

– Nu te mai întorci acolo! Vorbesc serios! rosti Simon pe un ton oarecum amenințător.

Nu îi veni să creadă când ea își dădu ochii peste cap.

– Sophie, mârâi el.

– Apropo, interveni ea. Cum de m-ai găsit aseară? Ce anume făceai în partea aia de oraș?

„La naiba!" Simon sperase că Sophie avea să uite de întrebare.

– După ce am trecut pe aici aseară, m-am întâlnit din întâmplare cu Nigel Dash pe Milsom Street. Ne-am dus să jucăm câteva partide de cărți într-un club privat din St. James's Parade.

Sophie nu trebuia să afle că fusese prea neliniștit și enervat – chiar foarte enervat în opinia lui – ca să stea la masa de joc mai mult de o jumătate de oră.

Ea strâmbă din nas.

– Un tripou, vrei să spui.

El oftă.

– Nu, vreau să spun un club. Și ți-aș mulțumi dacă ai păstra pentru tine blestematele astea de observații impertinente.

– Simon, ce limbaj! zise ea și își îndreptă umerii într-un gest de indignare batjocoritoare.

El nu putu să nu îi ofere obrăznicăturii un zâmbet reținut, iar o gropiță dulce îi răspunse iute.

– Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare, continuă ea. Cum ai ajuns pe Avon Street din St. James's Parade?

Simon șovăi, dar își dădu seama că putea la fel de bine să îi spună adevărul. Avea să îl bată la cap până când i-l spunea, iar el îi promisese să nu o mintă niciodată. Ei bine, aproape niciodată.

– Voiam să merg la azilul pentru săraci. M-a... m-a deranjat faptul că te-ai dus acolo fără mine și nu am putut să te ajut.

Încă nu putea să suporte gândul că micul lui spiriduș se dusese în focarul acela de infecție fără ca el să îi fie alături și să o apere. Știa că explicația lui părea absurdă, dar un fel forță interioară îl purtase pe Avon Street ca să vadă locul acela cu ochii lui.

– Oh! rosti ea, făcând ochii mari și privirea încețoșându-i-se când se uită la el.

– Atunci, imaginează-ți surpriza pe care am avut-o când am văzut trăsura mătușii Eleanor oprită în fața unei cârciumi de pe cea mai rău famată stradă din Bath. Te asigur că James și John au fost cu atât mai dezorientați să fie găsiți într-o situație așa de compromițătoare, adăugă el.

Ea avu eleganța de a părea vinovată.

– Nu o să-i spui nimic lui Lady Eleanor, nu-i așa? Chiar nu le-am dat de ales.

– Nu, nu o să spun nimic și, da, cred că nu le-ai dat de ales. El se întinse și îi luă mâinile în ale lui. Sophie, trebuie să mai stabilim ceva între noi azi, după cum prea bine știi.

Ea se înroși și își îndreptă privirea spre mâinile lor împreunate.

– Știu că am greșit aseară, dar te asigur că intențiile mele sunt sincere. Sophia, ar fi cea mai mare onoare pentru mine dacă mi-ai permite să am grijă de tine și să te numesc soția mea!

Ea îl studie cu ochi mari și serioși.

– Numai asta vrei să faci? Să ai grijă de mine?

Simon își împleti degetele cu ale ei, nefiind foarte sigur de starea ei de spirit.

– Păi, totuși cineva trebuie să te țină la distanță de necazuri, dragă Puck.

Fu surprins de aerul de durere care îi cuprinse chipul. Simon mai simți un junghi de frustrare. Dintr-un motiv sau altul, în ziua aceea, fiecare cuvânt pe care îl rostea părea să fie înțeles complet anapoda.

– Iubito, glumesc. Îmi pasă foarte mult de tine și cred că suntem foarte potriviți unul pentru celălalt.

– Știu, răspunse ea încet. Nu fac tărăboi pentru nimic.

– Nu faci tărăboi pentru lucruri prostești, dar e mai mult de atât. Expresia îndurerată de pe fața ei se domoli, dar lui Simon continuă să nu îi placă îngrijorarea din ochii ei. Ne cunoaștem – ne înțelegem, Sophie. Familiile St. James și Stanton sunt unite de o relație de prietenie de foarte multă vreme, de cel puțin cinci generații. Familiile noastre ar fi foarte mulțumite de uniunea asta, iar tu i-ai scuti pe mama ta și pe Robert de foarte multe griji.

– Nu este un motiv întemeiat ca să ne căsătorim, spuse ea și rămase fără glas.

El credea că era motiv întemeiat, precum celelalte motive pentru care voia să se însoare cu ea. Dar să îi compare valoarea cu un filon de cărbune sau cu un război de țesut lână nu era un mod prea eficient prin care să își susțină cauza și părea că nu găsește cuvintele potrivite prin care să își exprime sentimentele pe care le avea pentru ea. Poate pentru că și el era nesigur de ele.

Se apropie mai mult, iar mâna îi alunecă pe spătarul canapelei și ajunse în spatele umerilor ei. Se aplecă și își trecu gura delicat peste buzele ei pline. Buze ei tremurară sub ale lui, iar inima lui îi răspunse cu un necunoscut junghi de tandrețe.

– Nu, spuse el și se retrase ca să îi studieze chipul, poate că nu. Dar, cu siguranță, îți dai seama, după toți anii aceștia, cât de mult îmi pasă de tine. Tu ești familia mea, responsabilitatea mea de multă vreme.

Simon își înăbuși o grimasă când își aminti, în treacăt, cum căzuse Sophie în lac. Ea avea nevoie de el pentru atâtea lucruri!

– Știu că ai fost singură de când s-au căsătorit Robert și Annabel. Nu o să mai fii niciodată singură.

Când ea tresări pe scaun, Simon știu că dăduse lovitura. Cum putuse Sophie să își închipuie că el nu avea să observe cât de mult simțea lipsa fratelui ei? Și de ce anume era nevoie ca să o facă să spună da? Dar zâna lui se dovedi a fi neașteptat de rezistentă.

– Jur pe viața mea că o să te prețuiesc și o să te onorez mereu, și o să onorez căsnicia noastră. Nu-ți va lipsi niciodată nimic și îți promit că o să te ocrotesc întotdeauna!

El îi strânse mâinile reci într-o prinsoare hotărâtă, îndemnând-o în tăcere să spună da.

Ea ridică ochii solemn spre el și, pentru o clipă înnebunitoare, Simon își închipui că privește direct în sufletul lui. Se împotrivi unui impuls brusc de a se ridica și a se îndepărta de ea.

– Bine.

Vocea ei era neobișnuit de blândă și nesigură.

Simon își dădu seama că își ținuse respirația.

– Vrei să spui da?

Ea oftă.

– Da, mă mărit cu tine.

Sentimentul victoriei îi cuprinse întreaga ființă, însoțit în mare măsură de ușurare. Își spuse că era pur și simplu rezultatul dorinței absolut de înțeles de a ști problema rezolvată în favoarea lui.

– Mulțumesc, scumpo! Nu o să regreți, promit!

Gura ei se arcui într-un zâmbet crispat.

– O să țin minte asta.

– Fii sigură că așa va fi! O să vorbesc cu Robert și cu mătușile mele, îi scriu mamei și bunicului tău și mă ocup de anunțuri. Aș vrea să le public în *Bath Chronicle*.

Dădu drumul mâinilor ei, își scoase carnețelul de buzunar și își notă să îi spună lui Soames să scrie la ziar. Îl întrerupse glasul ei sugrumat.

Sophie se uită lung la fața lui, cu buzele strânse într-un gest de uimire. Simon își încleștă maxilarul. Trebuia să știe că nu putea fi așa de ușor.

– Ce mai este acum?

– Trebuie să spunem cuiva? Toate lucrurile astea sunt atât de bruște și de neașteptate! Chiar mi-ar plăcea să am câteva zile ca să mă obișnuiesc cu ideea înainte să vorbesc cu cineva despre asta.

– Sophie...

– Doar că aș vrea să ținem vestea pentru noi o vreme. Ea îi netezi încet vesta. Nu ar fi frumos așa? Doar noi doi, fără să o împărtășim cu nimeni altcineva? Știi cum o să bârfească lumea când o să afle.

Ea se întinse și apăsă un sărut scurt pe bărbia lui. Simon făcu o grimasă, știind foarte bine că era manipulat.

– Bine. Pentru moment, păstrăm vestea pentru noi. Dar eu decid când să vorbesc cu Robert și cu mătușile mele.

– Bineînțeles. Cum spui tu.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet discret, mulțumit, în timp ce își permise prudent să se relaxeze în strânsoarea brațelor lui.

Simon fu nevoit să își reprime râsul când ea se ghemui mai aproape de el. Bineînțeles, încerca să îl manipuleze. La urma urmei, era în firea ei să facă asemenea lucruri, iar el era fericit să i-o permită dacă se putea. Câteva zile numai pentru ei nu aveau să schimbe lucrurile... De fapt, ideea chiar îl încânta... În plus, putea să îi povestească lui Russell despre logodna lor.

Iar Sophie avea să afle cât de curând că, atunci când venea vorba despre manipulare, el devenise un adevărat maestru cu mult timp în urmă.

Capitolul 9

„Ce Dumnezeu am făcut?"

Sophie își privi reflexia în oglinda măsuței de toaletă. Nu arăta precum ultima variantă a celei mai proaste femei din Bath, dar acțiunile ei sugerau altceva. De ce acceptase atât de ușor cererea în căsătorie a lui Simon din dimineața aceea? Fiecare instinct dinăuntrul ei îi șoptise... Nu, îi strigase un avertisment. El fusese prea hotărât,

prea... concentrat pe un anumit scop. Simon nu avea să se căsătorească niciodată cu ea doar pentru vreun sentiment al datoriei, învechit și ridicol, simțit față de familiile lor.

Nu. Îl cunoștea pe Simon. Se întâmpla altceva, dar, indiferent despre ce era vorba, părea că încă îi scăpa acel lucru și avea nevoie de timp ca să rezolve enigma... departe de el. De fiecare dată când o atingea ori se uita la ea cu o licărire fierbinte în ochi, Sophie se simțea de parcă mai avea puțin și leșina – la fel ca o eroină stupidă din romanele plictisitoare ale doamnei Radcliffe. Iar afurisitul era perfect conștient de asta și nu avea nici o remușcare să se folosească de sentimentele ei ca să o manipuleze, exact cum făcuse în ziua aceea.

Tresări când își aminti de propria naivitate. Firește, ar fi trebuit să se aștepte la cererea în căsătorie în momentul în care o luase în brațe și o sărutase. Toată lumea știa că Simon mai degrabă se împușca decât să iște vreun scandal, iar să te joci cu sentimentele unei fete nemăritate chiar era un comportament scandalos, cu atât mai mult având un cod de conduită exigent precum al lui.

– Așa, domnișoară, sunteți drăguță ca un tablou. Sunt sigur că toți domnii de la petrecerea lui Lady Penfield se vor înghesui să danseze cu dumneavoastră, spuse Sally, slujnica lui Lady Jane.

Tânăra îi zâmbi mulțumită când prinse ultima agrafă în noua coafură a lui Sophie.

– Mulțumesc, Sally.

Sophie își inspectă imaginea în oglindă. Slujnica îi aranjase nebunia deasă de bucle roșietice într-o împletitură artistică, cu fire din mărgeluțe de cristal împrăștiate pe ici, pe colo ca să surprindă lumina. Câteva bucle îi alunecau pe gât și pe umeri.

– Ai făcut o treabă splendidă.

– Aveți un păr minunat, domnișoară Stanton, dacă îmi dați voie s-o spun. Dar, dacă ați renunța la ochelari... Nu spun că nu arătați aproape perfect chiar și cu ei, adăugă Sally în grabă.

Sophie strâmbă din nas. Ultimul lucru de care avea nevoie era să își petreacă o noapte împiedicându-se prin sala de bal ori să își umilească prietenii fără să vrea. În orice caz, lui Simon nu părea să îi pese dacă purta sau nu ochelari, așa că putea să îi păstreze.

Se ridică de la măsuța de toaletă și verifică o dată noua rochie din batist în oglinda fixată pe peretele dormitorului ei. Țesătura delicată, de o nuanță deschisă de galben, se învolbura în jurul siluetei

ei subțiri. O centură de un verde smarald era înfășurată delicat sub sâni și aluneca în panglici fluturătoare până spre tivul fuselor. Rochia, după cum îi promisese croitoreasa ei, era ultima descoperire în modă și îi conferea o eleganță de care adesea ducea lipsă. Iar cerceii cu diamante ai bunicii dădeau un plus de rafinament, lucru de care avea mare nevoie acum, când urma să devină contesă.

I se strânse stomacul la acel gând. Trase hotărâtă aer în piept, apoi se întoarse ca să își ia de la Sally mănușile de un galben pal și pelerina din catifea. Putea să arate aproape perfect, dar se simțea ca o pereche uzată de cizme vechi și se temea de încă o seară de conversații zgomotoase în încăperi în care era prea cald. Ba, chiar mai rău, trebuia să-l înfrunte pe Simon și să pretindă că nu se întâmplase nimic cutremurător între ei. Cum nădăjduia să înfăptuiască o asemenea minune, Sophie nu avea nici cea mai vagă idee.

Se grăbi să coboare scările ca să i se alăture lui Lady Jane. Lady Eleanor detesta seratele și se retrăsese deja în dormitorul ei.

– În plus, afirmase tare la cină Lady Eleanor, Eugenia Penfield este cea mai plictisitoare din Bath, iar asta ne spune ceva. Nu pot să suport tot mieunatul acela de vioară de la balurile ei. Nu, mulțumesc! O să mă bucur de o seară liniștită acasă și o să mă duc la culcare devreme.

Lady Jane, așezată confortabil în trăsură, zâmbi când Sophie urcă.

– Știu că este o nebunie să luăm trăsura din moment ce ne ducem doar până în Crescent. Dar seara este atât de rece, încât nu suport gândul de a merge pe jos. Își arcui sprâncenele, în timp ce se uită cu atenție la Sophie. Doamne, Dumnezeule, arăți minunat în seara asta, draga mea! Porți diamantele bunicii tale. Trebuie să fie o seară mai specială decât m-am așteptat.

– Oh... ești prea bună, milady.

Sophie speră că umbrele din trăsură ascundeau îmbujorarea care o cuprinse de la gât în sus. Lady Jane știa deja că Simon o ceruse de soție? Dacă nu își respectase promisiunea de a păstra discreția, Sophie avea să îl strângă de gât înainte de încheierea serii.

După doar câteva minute, trăsura se opri în fața casei maiestuoase a lui Lady Penfield de pe Crescent. James le ajută pe Lady Jane, apoi pe Sophie să coboare, vântul din zona aceea înaltă fluturându-le glugile și șfichiuindu-le pelerinele în jurul trupurilor. Se grăbiră pe aleea

scurtă a casei până în holul mic, dar elegant de la intrare. Lady Penfield și soțul ei stăteau în capul unor scări din stejar lustruit și așteptau să își întâmpine oaspeții.

– Lady Jane, domnișoară Stanton, ce plăcere! Vremea este groaznică astă-seară. Jur că vântul este un motiv suficient ca să mă facă să-mi pierd toate puterile. I-am spus dragului meu Penfield că nervii îmi sunt în permanență făcuți bucăți de vijeliile care urlă aici, pe Crescent. Lady Penfield, o femeie mică de statură, care purta un turban imens din mătase roșie, chicoti veselă, părând încântată de starea nervilor ei. Se prea poate să-mi fie sfârșitul, dar omul refuză să asculte. A insistat să ne luăm o casă aici, în loc să coborâm în Laura Place. Vă jur că nici nu pot să-mi închipui de ce.

– Dacă îmi permiți să-ți amintesc, draga mea, spuse impunătorul și, evident, falnicul conte de Penfield, tu ai insistat să închiriem o casă în orașul de sus. Dincolo de obiecțiile mele, aș putea să adaug.

– Oh, prostii! Nu am spus așa ceva, chicoti Lady Penfield. Intrați, dragile mele! Muzica va începe curând. Domnișoară Stanton, arăți minunat în seara asta, deși nu pot să-mi închipui de ce ai insistat să porți ochelarii. Poate că ar trebui să vorbesc cu mama ta despre asta data viitoare când o văd. Să știi că urmează să intri în cel de-al patrulea sezon. Și nu ne dorim să te vedem fată bătrână, nu-i așa?

– Vă mulțumesc, Excelență.

Pe Sophie aproape că o durură dinții când își încleștă maxilarul, iar seara tocmai începea.

– Nu trebuie să pui la inimă, îi șopti Lady Jane. Nu are copii, așa că trebuie să se agite cu ai altora.

Mătușa ei o însoți în sala de bal, evitând să mai stea de vorbă cu gazda lor. Dacă avea grijă, Sophie putea să o evite pe Lady Penfield pentru tot restul serii. Dacă ar fi putut să îi evite și pe toți ceilalți în același timp!

Domnul Puddleford apăru din spatele unui zid din plante în ghivece, loc în care era evident că rămăsese în așteptare.

– Domnișoară Stanton, mă întrebam când ne vei onora cu prezența. Eram teribil de dornic să te invit la primul dans.

– Oh, domnule Puddleford!

Sophie reuși să schițeze un zâmbet. Aruncă o privire prin încăperea spațioasă chiar când viorile începură să cânte primele note din *Doamna plăcerii*. Unde era Simon când avea nevoie de el?

Lady Jane îi făcu semn să se ducă.

– Du-te! O văd pe doamna Hughes în celălalt colț al sălii. Nu am mai vorbit cu ea de secole.

Sophie se resemnă în fața inevitabilului. Își dădu mâna domnului Puddleford și îi permise să o conducă spre ringul de dans.

El zâmbi fericit în vreme ce își croiră drum printre figurile încâlcite de dans, încântat să se afle în compania ei. Ea oftă când îi strânse mâna în momentul în care se așezară în șir. Sărmanul domn Puddleford era un om atât de amabil! Nu arăta deloc rău și, în felul lui aiurit, diviniza pământul pe care călca Sophie. De ce nu putuse să se îndrăgostească de el, nu de Simon?

Când se învârtiră o dată în colțul camerei, Sophie se uită la chipul rotund și binevoitor al partenerului ei și își dădu seama că nu avea să treacă niciodată prin viață cu un nume precum doamna Puddleford.

Într-adevăr, era o ființă superficială.

După un timp care i se păru o veșnicie, dansul se încheie. Domnul Puddleford se aplecă peste mâna ei, iar Sophie examină pe furiș încăperea, sperând să îl vadă fie pe Simon ori pe fratele ei.

– Domnișoară Stanton, poate te-aș putea convinge să ieși cu mine pe terasă. Sunt sigur că trebuie să-ți fie cald după mișcările grațioase de pe ringul de dans. Este ceva în mod special...

– Iată! Fratele meu și soția lui. Vino, domnule Puddleford! Sunt sigură că Annabel are niște întrebări presante despre orhideele ei.

Fără să îi ia în seamă obiecțiile bolborosite, ea își așeză brațul în îndoitura cotului lui și îl trase de pe ringul de dans.

– Bună, surioară. Arăți minunat în seara asta! Robert zâmbi strengărește spre ea înainte să își întoarcă atenția spre cel care o însoțea. Puddleford, se pare că nu există loc în care să nu dau de tine zilele astea. Extraordinar!

Robert îl studie cu un aer de aroganță pe bărbatul mai în vârstă prin monoclu, dând cea mai bună reprezentație de care era în stare în rolul unui frate mai mare. Sophie își mușcă buza de jos ca să nu râdă. Fratele ei trebuia să ia lecții de la Simon în arta atitudinii aristocratice deplasate.

Încurcat, domnul Puddleford aruncă o privire de la Sophie la Robert, târșâind picioarele de parcă pantofii de dans se micșoraseră cu o măsură.

– Domnule Puddleford, ce mă bucur să te revăd!

Annabel îi aruncă o privire de avertizare lui Robert, în vreme ce întinse mâna spre văduv.

– Plăcerea este de partea mea, dragă doamnă.

Domnul Puddleford făcu solemn o plecăciune peste mâna ei.

– Se pregătește următorul dans și tare îmi doresc să dansez! Robert refuză – este așa de enervant – și văd că toți bărbații au deja pereche. Îți faci milă de mine?

Când Annabel își folosea tot farmecul, nici un bărbat – nici măcar unul care intenționa să ceară în căsătorie altă femeie – nu putea să o refuze.

– Firește, încântat.

Îi oferi galant brațul lui Annabel. Cu o privire plină de jind aruncată peste umăr spre Sophie, domnul Puddleford se lăsă tras pe ringul de dans.

– Nu este magnifică, Soph? Zâmbetul reveni pe chipul lui Robert în vreme ce își urmări soția croindu-și drum prin încăpere. Cu siguranță, ți-a salvat pielea, draga mea.

În sfârșit, Sophie își permise să izbucnească în râs.

– Ești norocos, Robert. Chiar cred că nu o meriți.

– Nu o merit.

La auzul acelui ton serios, aproape reverențios din vocea lui, amuzamentul lui Sophie dispăru. Simon nu avea să simtă niciodată așa ceva pentru ea.

De parcă gândurile ei îl chemaseră, Simon intră agale pe ușile duble ale sălii de bal. Agățată grațios de brațul lui, învești mântată într-o rochie de mătase crem strălucitoare, care abia îi învăluia bustul generos, se afla Lady Randolph. Sophie clipi, nevenindu-i să creadă. Numai Lady Randolph ar fi avut curajul să poarte o culoare rezervată de obicei debutantelor și să o folosească atât de bine pentru a-și amplifica senzualitatea uluitoare.

Capetele se întoarseră peste tot prin încăpere când Simon o conduse pe contesă prin mulțime. Mulți bărbați afișau expresii lacome de apreciere și curiozitate, în vreme ce chipurile multor doamne încremeniră în linii de dezaprobare fățișă. Doamnele necăsătorite se uitară dornice la Simon, majoritatea fără să se deranjeze să ascundă invidia pe care o simțeau față de femeia de la brațul lui.

Sophie se străduia să nu își încleștezе pumnii în materialul fustelor. Inima i se strânse în piept sub efectul efortului de a-și stăpâni

ura față de Lady Randolph, care îi învolbura sângele în fiecare venă din corp. Abia mai putea să respire și, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva îl ura și pe Simon.

– Femeia asta este o pacoste, mormăi Robert când se uită încruntat spre contesă. Îți jur că nu mai vorbesc în viața mea cu Simon dacă se însoară cu ea. Chiar am crezut că a renunțat la ea.

– Dar eu am crezut...

Sophie se opri când își dădu seama că vorbea răgușit.

Fratele ei îi aruncă o privire vinovată, fiind limpede că uitase de prezența ei.

– Nimic, Soph. M-a luat gura pe dinainte, spuse el în grabă. Nu mă asculta.

Ea îl prinse de braț, strângând între degete materialul de un roșu somptuos al mânecii lui.

– Spune-mi!

Ea se uită lung și fix la Robert. El căpătă culoarea cărămizii învechite.

– Annabel mi-ar lua pielea de pe mine dacă aș vorbi cu tine despre așa ceva.

– Robert, am ieșit în societate cu mult înaintea lui Annabel, spuse ea printre dinții încleștați. Trebuie să știu. Simon și Lady Randolph... mai au o relație? Toate bârfele spun că s-a încheiat cu luni în urmă.

Fratele ei o privi cu o expresie îndoielnică, apoi se uită la Simon și la Lady Randolph, care vorbeau cu Lord Penfield. Contesa stătea pe vârfuri ca să îi șoptească ceva la ureche lui Simon. El înclină capul ca să o asculte, cu umbra unui zâmbet pe buze.

– Mie nu mi se pare că s-a terminat, răspunse Robert sumbru.

Sophie închise ochii când simți că podeaua îi alunecă de sub picioare. Trase de câteva ori aer în piept, întrebându-se dacă era singura persoană din încăpere în ale cărei urechi începu să răsune dintr-odată un bâzâit puternic.

– Sophie!

Vocea ascuțită a fratelui ei îi aminti unde se afla.

– Ce s-a întâmplat? Nu te-am văzut niciodată arătând așa!

Glasul lui, de obicei tărăgănat și vesel, era plin de îngrijorare.

Ea se chinui să vorbească, încercând să scape de nodul din gât.

– Robert, de ce îți displace atât de mult doamna Randolph?

El făcu o grimasă.

– Se folosește de oameni fără să îi pese în vreun fel dacă îi afectează. Nu pot să-ți explic, dar îți jur că, atunci când vorbește cu mine, pot să simt cum îmi îngheață spatele. Este ca italianca aceea nebună din povestea veche pe care m-ai pus să o citesc. Știi despre care vorbesc.

– Lucreția Borgia? Sophie clipi, uimită că fratele ei blând o compara pe Lady Randolph cu o femeie atât de monstruoasă. Sigur vorbești serios?

– Exact despre ea vorbesc. Tu nu știi, Soph, și nu pot să-ți spun unele lucruri pe care le-am auzit. Nu sunt simple bârfe, ci auzite de la cineva... El se opri, apoi îi aruncă o privire tăioasă. Doar crede-mă pe cuvânt. Stai departe de ea! Iar dacă Simon știe ce este bine pentru el, și el o să stea departe de ea.

– Oh, domnule Dash! Chiar că spui cele mai amuzante lucruri.

Sophie mai înșfăcă o cupă de șampanie de pe tava unui chelner care trecea pe acolo.

– Nu-i așa? Nigel Dash privi cupa din mâna ei. Domnișoară Stanton, nu vreau să te descurajez, dar nu crezi că ai băut destulă șampanie?

– În mod cert, nu.

Sophie luă o înghițitură sănătoasă din delicata cupă de cristal. Bulele nu îi mai gâdilară nasul la fel de mult ca la primele două cupe. De fapt, chiar începea să îi placă șampania.

Aproape la fel de mult ca Nigel Dash. Îi fusese mereu drag, dar, până în urmă cu o oră, nu observase niciodată cât era de atrăgător. Când îl privea peste ramele ochelarilor, era chiar chipeș. Poate, dacă ar mai bea o cupă de șampanie, putea să devină la fel de chipeș ca Simon.

Sophie se uită în încăperea ticsită de lume, fredonând un cântecel. Pentru o noapte care începuse atât de prost, lucrurile căpătau o turnură destul de bună, mai ales după ce hotărâse să îl ignore pe Simon. Dansase fiecare dans și flirtase cu atâția bărbați de ale căror nume nici nu își mai amintea. Ba, și mai bine, era limpede că purtarea ei îl înfuriase pe Simon, deși ea nu dădea nici doi bani pe reacția lui. Presupusul ei logodnic stătea de partea cealaltă a ringului, uitându-se urât la ea și la oricine altcineva, afișând o atitudine țâfnoasă, ca o fată bătrână bolnavă de gută.

În vreme ce sorbi din excelenta șampanie a lui Lord Penfield, Sophie se gândi să scoată limba la Excelența Sa Imperială, contele de Trask. *Asta* chiar ar fi dat subiect de vorbit bătrânelor bârfitoare. În afară de decolteului mărinimos al lui Lady Randolph.

Aproape că se convinsese să o facă în clipa în care auzi primele note ale valsului. Se întoarse pe călcâie – mișcare ce îi dădu amețeli – și îl apucă de mânecă pe Nigel.

– Orchestra cântă un vals. Nu este minunat? Domnule Dash, te rog să mă inviți la dans!

– Desigur, încântat, domnișoară Stanton. Nigel îi luă cupa de șampanie din mână. Dar am senzația că altcineva are planuri pentru tine în clipa asta.

Ea se uită urât la el. Cum îndrăznea să îi ia șampania?

– Ce planuri? Lady Jane a plecat acasă acum o oră. Robert și Annabel mă duc cu trăsura lor în St. James's Square.

Se uită prin încăpere, căutându-și fratele și pe soția lui. Deloc surprinzător, Robert o invitase pe Annabel pe ringul de dans. Sophie oftă. El nu rata niciodată ocazia de a valsa cu Annabel, indiferent cât de demodat era să dansezi cu propria soție.

– Ce ai făcut cu șampania mea? murmură ea.

– Cred că ai băut destul în seara asta, Sophie.

Vocea lui Simon răsună ca un mormăit amenințător în urechile ei.

Ea își înăbuși o tresărire și se întoarse spre el.

„Trebuia să-ți amintești să nu te întorci așa de repede."

– Simon. Își lipi un zâmbet pe chip și se clătină înspre el. Ce încântător! Ai terminat cu speriatul tuturor celor din cealaltă parte a sălii? Domnule Dash, ești bun să-mi dai înapoi cupa? Simt că îmi este foarte cald.

Simon se încruntă spre Nigel, care făcu o plecăciune și se strecură prin mulțime, luând șampania cu el.

– Lașule! bombăni ea.

Simon sigur o auzise, căci buzele i se retraseră peste dinți, arătând ca un câine sălbatic pe care Sophie îl văzuse pe stradă zilele trecute.

– Oh, Doamne, zise ea, presupun că o să-mi ții altă prelegere de-a ta. Poți să fii așa de plictisitor uneori, Simon.

El o apucă de cot și o împinse prin încăpere spre ușă.

– Pregătește-te să te plictisești, atunci. Dar nu aici. Te duc acasă.

– Ce se întâmplă dacă nu vreau să merg acasă?

Când mâna lui mare se strânse pe brațul ei, Sophie își simți trupul cuprins de o exuberanță nesăbuită.

– O să mergi acasă, iar dacă trebuie, te iau pe sus și te duc eu.

Expresia de pe chipul lui îi spuse că amenințarea nu fusese în van.

– Prea bine, mormăi ea și își întinse gâtul ca să se uite la un chelner care trecea pe lângă ei cu o tavă mare, plină de cupe de șampanie. Dar trebuie să le spun noapte bună lui Robert și lui Annabel. Ei trebuiau să mă ducă acasă.

– Am vorbit deja cu fratele tău.

– Te-ai gândit la toate, nu-i așa? spuse ea cu o voce tăioasă.

Ce minunat era că putea să pară uneori la fel de malițioasă ca Lady Randolph!

„Oh, Doamne sfinte! Vorbești de lup..."

Sophie o zări brusc pe contesă vorbind cu domnul Puddleford, tocmai el dintre toți oamenii aflați în încăpere. Lady Randolph își flutură cu delicatețe un evantai alb enorm peste pieptul ei alb la fel de enorm. Ochii mari ai domnului Puddleford păreau captivați de spectacolul unei suprafețe atât de mari de piele expusă. Poate că Sophie trebuia ignore graba absurdă a lui Simon și să facă un ocol în drum ușă pentru a-l avertiza pe văduvul naiv de pericolul crunt cu care se confrunta.

Chiar atunci, Lady Randolph se uită direct la ea și zâmbi – un zâmbet atât de disprețuitor încât degetele lui Sophie își dorir să o lovească. Ea ridică privirea spre Simon. Era limpede că și el văzuse privirea aceea, căci pometii i se înflăcărară deodată.

Ea aruncă o privire înapoi spre Lady Randolph, chiar când vrăjitoarea malițioasă își strecură mâna după brațul domnului Puddleford, gest care îl făcu pe sărmanul om să înghită în sec. Trebuia să facă ceva, iar asta imediat.

Împingându-și pieptul înainte cât putu de mult, Sophie surprinse privirea domnului Puddleford și îi făcu cu ochiul. Văduvului i se tăie răsuflarea și scăpă cupa de vin, care se făcu țăndări pe podea. Sophie îl auzi pe Simon scrâșnind din dinți. Îl strânse ușor de braț și îi zâmbi, în timp ce el o trase neceremonios prin sala de bal.

Capitolul 10

Dură numai câteva minute, slavă Cerului, ca trăsura să îi ducă în St. James's Square. Simon părea pregătit să o sugrume. Nu că i-ar fi păsat prea mult lui Sophie, deși era groaznic de incomod să fie lipită de corpul lui ferm când se afla într-o dispoziție atât de proastă. Răspândea o mânie care umplea trăsura cu energia șuierătoare a unei furtunii care se apropia. Chiar era o minune că nu îi aprinse hainele cu privirea lui fioroasă.

Îi prinse mâna într-o strânsoare fermă, în timp ce o ajută să coboare din trăsură. Poate că trebuia să aibă emoții, dar încruntarea furtunoasă de pe chipul lui o făcea doar să își dorească să râdă. La fel cum chicotise când el o târâse din salonul de bal al lui Lady Penfield, sub privirile scandalizate a jumătate din locuitorii din Bath.

– Cred că a fost foarte nepoliticos din partea noastră să nu ne luăm la revedere de la Lord Penfield, spuse ea. Cuvintele ei răsunară ciudat, de parcă gura nu putea să țină pasul cu mintea. Lordul părea destul de uimit când am trecut iute pe lângă el, fără să îi adresăm un cuvânt. Am vrut atât de mult să-i mulțumesc că ne-a servit o șampanie așa de delicioasă!

Ea oftă când se gândi la toate acele cupe minunate cu nectar spumant care se beau în lipsa ei.

– S-a terminat cu zilele de băut! mormăi Simon când o trase pe treptele casei.

– Cum îndrăznești să...

Tirada lui Sophie se opri brusc când ușa se deschise și Yates se dădu într-o parte ca să îi lase să intre.

– Bună seară, milord, domnișoară Stanton. Sper că v-ați simțit bine la balul lui Lady Penfield.

– Sigur așa ne-am simțit.

Sophie îi zâmbi respectabilului bătrân. Era ciudat că nu observase niciodată că lui Yates îi creștea cam mult păr în urechi.

– Balul chiar a fost splendid. Până când Excelența Sa, zise ea încruntându-se spre Simon, a decis că trebuie să plecăm. Cu mult timp înainte de oricine altcineva, aș adăuga.

Yates aruncă o privire uluită spre înfățișarea furtunoasă a lui Simon. Făcu ochii mari pentru o clipă, înainte să afișeze masca lui obișnuită de nepăsare.

– Mă bucur să aud asta, domnișoară. Doriți să vă servesc un ceai în salon? Lady Jane s-a dus deja la culcare, dar pot să vă trimit imediat o tavă sus.

Simon își scoase deja mantia și îi trase pelerina lui Sophie de pe umeri. Îi aruncă hainele majordomului.

– Nu este nevoie de nici un ceai, Yates. Asta-i tot. O apucă de mână pe Sophie. Să te asiguri că nu suntem deranjați.

O împinse pe Sophie pe scări spre salonul auriu. Ea să întoarse și îl văzu pe Yates uitându-se lung după ei, cu gura întredeschisă de uimire.

Sophie își mai înăbuși un chicot, deși nu mai avea prea multă energie să râdă. Simon o grăbise încă de când îi poruncise să plece acasă de la Lady Penfield. Capul ei începea să se învârtă în modul cel mai straniu.

După ce o băgă în salon, Simon închise ușa cu grijă.

– Acum de ce mai chicotești? o întrebă el.

Trăsăturile lui frumoase erau încordate în linii atât de sumbre cum nu mai văzuse vreodată. Îl privi lung, în timp ce el răsuci cu iscusință cheia în ușă.

– De ce încui ușa, Simon?

– Nu vreau să fiu deranjat.

Chipul încă îi părea sumbru, dar licărirea din privirea de șoim, care se concentră asupra ei, trimise o explozie efervescentă de fiori prin pielea ei.

– Ai observat vreodată că Yates are păr în urechi?

Nu își dorea cu adevărat să discute despre urechile majordomului, dar avea nevoie de ceva ca să își distragă atenția de la ochii aceia de prădător.

Simon mormăi câteva cuvinte pe care ea nu le înțelese. Fără îndoială, era unul dintre comentariile lui tipice deloc flatante la adresa ei.

Sophie îi întoarse spatele și începu să se plimbe printre piesele de mobilier vechi aflate în încăpere. Lumina lămpii așezate pe o masă cu un picior abia dacă străpungea întunericul. Când se strecură pe lângă harpa lui Lady Jane de lângă pian, își trecu o mână

peste corzi. Ecourile fantomatice ale muzicii de altădată plutiră prin aer.

Simon mormăi din nou și se îndreptă spre șemineu, se aplecă și înteți flacăra bușteniilor așezați în grătar pentru dimineață. Se ridică, apoi își sprijini brațul de polița cu margine aurită. O expresie tăioasă sublinie unghiurile aprige ale chipului lui extraordinar de masculin în timp ce îi urmări plimbarea prin încăpere.

Sophie decise să îl ignore. Încă se simțea prinsă în acea nepăsare exuberantă, iar mersul prin salon o împiedica să se frângă în mii de bucățele strălucitoare.

– Apropo, cam cât ești de beată? mormăi Simon cu o voce politicoasă. Întreb doar ca să știu dacă pot purta o discuție coerentă cu tine.

Sophie se întoarse pe călcâie și se uită urât la el.

– Nu sunt deloc beată, bestie insuportabilă! O dată m-am hotărât și eu să mă distrez, să nu stau într-un colț și să aștept ca tu sau alt bărbat să mă observe. Nu că erau șanse să-mi acorzi vreo atenție deosebită, cu Lady Randolph agățată de tine... ca o destrăbălată!

Ea tresări. Îi zvâcneau tâmplele când țipa.

– Sophie, ce naiba este cu tine în seara asta? Te-am cerut de soție, iar următorul lucru pe care îl aflu este că bei șampanie și flirtezi cu fiecare crai din Bath. Fără îndoială, bârfitorii vor bate apa în piuă despre bufoneriile tale în următoarele două săptămâni.

– Sunt convinsă că nu-mi pasă ce spune despre mine o adunătură de plictisiți vulgari, răspunse Sophie. Și nici ție nu ar trebui să-ți pese.

– Îmi pasă foarte mult de comportamentul viitoarei contese de Trask și de felul în care acest comportament se reflectă asupra mea.

Sprâncenele lui se arcuiră deasupra nasului patrician. Semăna teribil cu statuia unui senator roman – asta, dacă se putea ca o statuie să exprime vreodată o furie atât de înverșunată.

– Ei bine, poate că nu vreau să fiu contesa de Trask. Poate că, până la urmă, nu vreau să mă mărit cu tine.

Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să le poată opri.

Între ei se așternu o tăcere atât de încărcată de amenințare, încât Sophie nu putu să își reprime un tremur. Simon făcu un pas spre ea.

– Decizia a fost luată, Sophia.

Vocea lui era blândă, dar sunetul ca de oțel izbindu-se de o stâncă o făcu să i se taie răsuflarea. Cum de avea îndrăzneala de a încerca să o intimideze?

– Încă pot să mă răzgândesc.

El mai făcu un pas înainte.

– Nu o să dai înapoi, Sophie. Îți interzic!

Corpul puternic al lui Simon se contură falnic în umbrele pe care le proiecta focul, iar ochii întredeschiși abia dacă ascundeau gheața din privirea lui întunecată. Dar gheața putea să ardă carnea și spiritul aproape la fel de mult ca flăcările.

Toată amenințarea reținută îi trezi senzații înfiorate care i se învolburară pe șira spinării – erau aceiași fiori care apăreau de fiecare dată când Simon o săruta. Ea trase aer în piept, dorindu-și brusc să îi simtă gura pe buze și mâinile pe corp.

Era pe punctul de a-i cere lui Simon să o sărute, când el își puse mâinile în șoldurile zvelte, apoi clătină dezgustat din cap.

– Trebuia să îmi dau seama că nu era cazul să păstrăm logodna secretă. Nu ești în toate mințile dacă ai impresia că poți să te comporți ca o domnișorică nechibzuită.

Senzația extraordinară pe care o simțea în stomac dispăru.

– Dacă tu poți să flirtezi cu Lady Randolph după ce m-ai cerut de soție, atunci și eu pot să flirtez cu oricine vreau.

Ea reveni spre centrul încăperii și se aruncă pe canapea.

– Despre ce Dumnezeu vorbești? Nu flirtam cu Bathsheba... Cu Lady Randolph.

Se trase nerăbdător de lavalieră și o desfăcu printr-o mișcare smucită, de parcă l-ar fi sugrumat. O urmă până la canapea, se opri la câțiva centimetri și rămase impunător deasupra ei.

Sophie se întinse pe perne, legănându-și un picior peste margine, înainte și înapoi.

– Ba da. Te-am văzut. Stătea lipită de tine ca o...

– Știu. Ca o destrăbălată. Este dincolo de puterea mea de înțelegere de unde ai învățat un asemenea limbaj. Trebuie să mă uit mai atent la materialele pe care le citești...

Sophie se ridică în șezut și se uită urât la el. Simon se încruntă.

– ... și la prietenii tăi, după ce ne căsătorim. Repet, nu flirtam cu Lady Randolph. Bathsheba este doar o veche prietenă. Ne cunoaștem de mulți ani și m-am bucurat întotdeauna de compania ei. Este

una dintre persoanele de marcă din înalta societate și tu știi prea bine asta. Nu înțeleg de ce o displaci atât de mult.

– Și ați fost dintotdeauna „doar prieteni"? Sophie lăsă capul pe spate ca să îi privească chipul. Simți că părul începe să i se desprindă din coc, iar șuvițele îi alunecă pe umeri. Și mai sunteți „doar prieteni"? Îndrăznesc să spun că mie și tuturor celor prezenți la Lady Penfield ni s-a părut că vă simțeați foarte bine împreună.

Buzele lui se strânseră într-o linie severă.

– Indiferent de povestea mea cu Lady Randolph – care, apropo, nu este treaba ta –, între noi nu mai există nimic acum. Îți dau cuvântul meu de onoare.

Ea pufni și își aminti mult prea bine de zâmbetul triumfător pe care Lady Randolph îl schițase spre ea și de îmbujorarea jenată care colorase obrajii lui Simon. Sophie se lăsă din nou pe perne și îi studie expresia sumbră.

– Ești atât de ipocrit, Simon. Ești la fel de despotic și de snob ca bunicul tău, care, îți jur, era cel mai insuportabil om care a pus vreodată piciorul în Camera Lorzilor. Nimeni nu putea să se ridice la standardele lui, mai ales după ce vărul tău Sebastian a murit. Ți-a făcut viața un infern; îți aduci aminte?

Simon încremeni ca o statuie de marmură. Cu excepția ochilor, în care se citea o furie ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva *chiar* își pierduse mințile provocându-l într-un asemenea mod.

– Și, exact ca bunicul tău, continuă ea, mânată de un amestec teribil de emoții pe care nu putea să și le explice, faci tot ce vrei, oricând vrei. Iar codul tău de comportament ridicol de corect nu ex... ex... Dintr-un motiv oarecare, își simți limba greoaie și stângace. ... exclude un flirt cu fosta ta amantă, în ciuda logodnei noastre!

Sprâncenele lui arogante se arcuiră într-o nouă încruntare. Furia începu să se risipească de pe chipul lui, fiind înlocuită de o bine cunoscută expresie de enervare.

– Permite-mi să-ți amintesc că, spuse Simon pe un ton ironic, tu ai fost cea care a vrut să păstreze secretă logodna noastră. Ce naiba vrei? Bathsheba Randolph a ajuns la Lady Penfield în același timp cu mine. I-am oferit brațul ca să o însoțesc în sala de bal. Ce ai fi vrut să fac? Să fiu nepoliticos cu ea?

– Da. Sophie sări în picioare. Simon o apucă de coate ca să o ajute să își mențină echilibrul. Mi-ar plăcea să fii foarte nepoliticos cu ea.

– Ei bine, nu o să fiu. Și nu te mai purta ca o fată prostuță! exclamă el, scuturând-o ușor.

Când erau copii, el obișnuia să o scuture așa când se purta necuviincios. Într-adevăr, nu putea fi mai arogant de atât.

– Știi ce cred eu? i-o întoarse ea. Cred că ar trebui să te însori cu Bathsheba.

Sophie își auzi mânia nesăbuită din glas, o simți cu i se zbate sub piele.

Sprâncenele negre ale lui Simon se arcuiră până spre linia părului.

– La urma urmei, vă potriviți de minune. Sunteți la fel de egoiști și de aroganți și vă gândiți numai la voi. Da, asta e cea mai bună soluție pentru toată lumea. Tu te însori cu Lady Randolph, iar eu o să fac exact ce vreau. Iar asta nu înseamnă că poți să-mi spui cum să-mi trăiesc viața.

Rosti apăsat ultimele cuvinte, dar inima îi bătea atât de tare, încât crezu că avea să îi iasă din piept.

Mâinile lui mari îi cuprinseră brațele, iar degete puternice se înfipseră în carnea tremurândă sub mânecile bufante. Restul corpului lui rămase neclintit, cu excepția unui mușchi care se încordă într-un maxilar sculptat în granit.

Când se uită în ochii negri și fierbinți ca iadul, fu nevoită să-și înăbușe un scâncet patetic, care amenința să îi scape printre buze. Ce făcuse? Simon își păstrase întotdeauna sângele-rece, dar ea reușise, în cele din urmă, să îl împingă prea departe?

Se priviră unul pe altul parcă pentru o eternitate. Ea nu putea să își miște nici un mușchi, nu putea nici măcar să clipească. Tot ce putea să facă era să privească neputincioasă trăsături care păreau, în clipa aceea, să aparțină unui demon trimis să o tragă spre adâncurile infernului.

Apoi, el întredeschise buzele, iar Sophie simți pe obraji șoapta unei răsuflări delicate.

– Nu vorbești serios, nu-i așa?

Ea nu putu să se miște, fascinată de căldura din ochii lui, în care vedea nu numai cu furie, ci și flacăra pe care începea să o recunoască. Mâinile lui se strânseră pe brațele și o ridicară pe vârfuri. Gura lui caldă îi atinse ușor urechea. Fiecare parte din corpul ei începu să tremure.

– Răspunde-mi, iubire! Chiar vrei să mă însor cu Bathsheba?

Vocea lui era blândă și convingătoare.

– N... nu.

Ea tresări la tremurul care i se simți în glas. Dar ideea ca Simon să fie în brațele lui Lady Randolph... Asta ar fi ucis-o.

Un râset cutremură pieptul lui Simon. Ea îi simți vibrațiile adânc în trupul ei.

– Bun. Te asigur că nu-mi doresc să mă însor cu nimeni altcineva în afară de tine.

Încet, gura lui coborî peste a ei, iar Sophie se abandonă în nebunia catifelată, deschizându-se cu o disperare pe care nu o mai simțise niciodată.

El murmură pe buzele ei cuvinte delicate, nedeslușite, în timp ce o lăsă înapoi în picioare. Fiecare centimetru din el ardea în contact cu ea, iar lungimea rigidă a masculinității lui i se împingea în pântec. La senzația *aceea*, a lui apăsat în ea, picioarele ei începură să tremure cu o slăbiciune splendidă. Își înfășura brațele în jurul gâtului lui și se arcui spre el, adorând senzația membrelor ei cuprinse în îmbrățișarea lui puternică.

Simon își trecu limba printre marginile buzelor ei și o îndemnă în tăcere să se deschidă pentru el. Ea oftă și se delectă cu gustul lui cald de șampanie, în timp ce el îi captură gura. Limba lui îi dezmierdă adâncimile gurii, apoi se retrase și îi linse buzele înainte să se avânte din nou înăuntru. Ea gemu și își lăsă capul pe spate sub atacul lui senzual.

Gemetele slabe care îi scăpară păreau să îmblânzească atingerea lui Simon. Mâna lui îi alunecă pe spate, sprijinindu-i corpul. O trase mai aproape, și sfârcurile ei se încordară în muguri tari când se apăsară în brocartul vestei lui. Straturile subțiri ale rochiei și cămășuței parcă dispăreau pe conturul ferm al pieptului lui lat. Sophie îi simți tensiunea, încordarea din mușchi, răsuflarea întretăiată.

El o sărută, gura lui devorând-o cu o pasiune aprigă, iar răsuflarea lui Sophie se transformă într-un suspin adânc. Tremura sub efectul unor senzații necunoscute, extraordinare, care îi cereau să își înfigă degetele în umerii lui. Simon își adânci sărutul, modelând-o după voia lui. Ea se agăță de el, îi degustă resturile mâniei, îi simți fierul din mâini. Dar furia se transformase în altceva, într-o posedare masculină înflăcărată. Instinctul îi strigă să se predea, să se topească

în îmbrățișarea lui lacomă. Cuprinsă de un dor nestrămutat și dulce, Sophie i se supuse, chiar dacă știa că strânsoarea lui aprigă avea să îi lase nenumărate semne pe pielea delicată.

Pentru încă o clipă, felul în care el o ținea deveni aproape dureros, dar apoi își retrase gura și își potoli îmbrățișarea.

– Simon!

Chiar și pentru ea, protestul sună a nerăbdare.

– Doamne, Dumnezeule! Gura lui se încordă, de parcă îl durea. Ce îmi faci?

– Te sărut! se aventură ea, fără să își dea seama cu ce anume greșise.

Totul se simțise atât de minunat, și era sigură că el credea același lucru. Încercă să îi deslușească expresia, întrebându-se dacă nu cumva interpretase greșit ce își dorea el.

El o îndepărtă la o lungime de un braț, chiar dacă mâinile i se odihniră pe umeri.

– Am făcut ceva greșit?

Sophie încercă să nu se foiască sub privirea lui devenită acum îngrijorată. La urma urmei, era o femeie matură, iar el era logodnicul ei – cel puțin pentru moment. Dar tăcerea lui prudentă începu să o enerveze.

– Simon, dacă tot nu vrei să mă săruți, atunci spune-mi ce te deranjează. Mi-ar plăcea să știu dacă nu o fac cum trebuie.

Râsul lui răsună gutural.

– Crede-mă, o faci exact cum trebuie! Te doresc în toate felurile în care un bărbat dorește o femeie, dar nu pot să profit așa de tine. Ar fi dincolo de orice limită a bunei-cuviințe.

– Dar eu vreau să profiți de mine, chiar vreau.

Sophie clipi în momentul în care cuvintele îi zburară de pe buze, îngrozită de faptul că îl implora să facă dragoste cu ea. La urma urmei, el începuse totul.

Un zâmbet sumbru i se desenă în colțurile gurii.

– Ar trebui să ai grijă ce îmi ceri. S-ar putea să primești.

– Iar tu nu ar trebui să începi lucruri pe care nu ai de gând să le termini, Simon. Este foarte nepoliticos.

Zâmbetul lui deveni sincer.

– Credeam că vrei să fiu nepoliticos.

– Nu cu mine.

Senzația delicioasă pe care o simțea între picioare începuse să dispară. Se dădu mai aproape de el, apăsându-și fără să vrea șoldurile de umflătura din pantalonii lui, mișcare ce provocă o schimbare interesantă a liniilor chipului lui.

– Sărută-mă din nou, Simon! îi spuse ea. Îmi place la nebunie când mă săruți!

– Mai târziu.

Vocea lui era atât de aspră, încât senzația înflăcărată din picioare o cuprinse din nou.

– Trebuie să discutăm despre ce se întâmplă între noi și ce o să însemne asta pentru tine.

– Știu exact ce se întâmplă. Faci dragoste cu mine.

El o surprinse cu un râset aspru și apăsat.

– Nu încă, dar o să fac dacă o ținem tot așa.

Sophie îl luă de după gât și se întinse pe vârfuri ca să-l sărute pe bărbie.

– Ei bine, hai să încheiem discuția odată și să nu mai pierde timpul!

Simon se opri pentru câteva momente lungi, miji ochii și o privi. Chipul lui frumos părea că se luptă cu o decizie foarte importantă.

– Ești sigură, Sophie? De îndată ce facem asta, vei fi a mea în mod irevocabil. Nu o să te mai las niciodată să pleci.

– Oh, da, Simon! Sunt foarte sigură. Chiar foarte sigură.

De fapt, nu era. Nu era sigură dacă trebuia să se căsătorească cu el din moment ce probabil nu o iubea. Dar era absolut sigură că își dorea să termine ce începuse cu câteva clipe înainte. Era o nebunie fără margini, dar măcar în seara aceea își dorea să creadă că Simon îi aparținea cu adevărat. Și se putea să fie singura ocazie pe care o avea vreodată.

El îi apăsă un sărut pe frunte.

– Bine, iubire. O să-ți dau ceea ce se pare că vrei. Este împotriva rațiunii mele, dar, poate că, la urma urmei, este cea mai înțeleaptă mișcare.

Sophie rămase cu gura căscată. De unde găsea tupeul să îi facă morală într-un asemenea moment?

– Simon, de ce trebuie să fii întotdeauna atât de dificil? Eu te rog să faci un lucru mic și tu...

El își apăsă mâna pe gura ei.

– Sophie, aștept momentul ăsta de ceva timp. Acum o să fii liniștită și o să faci ce-ți spun eu.

Ea îi apucă mâna și o dădu la o parte.

– Serios? Ai așteptat asta? De ce nu mi-ai spus niciodată?

El mârâi din nou spre ea, apoi îi acoperi buzele cu un sărut feroce. Dar, chiar când Sophie i se topi în brațe, avu impresia clară că el avea de gând să o facă să tacă, dar și să o seducă.

Strategia lui dădea roade.

Capitolul 11

Sophie inspiră, savurând mirosul lemnului de santal și mirosul lui Simon, în vreme ce el îi scotea rochia. Degetele lui abile cercetau panglicile și șireturile, trăgeau și desfăceau, chiar în timp ce desena sărutări umede pe obrajii și pe gâtul ei. Atingerea lui îi înflăcăra pielea, făcând ca o căldură tremurândă să i se strecoare în pântec și prin picioare.

– Sophie...

Răsuflarea lui îi înfioră pielea sensibilă din spatele urechii. Sophie se chinui să deschidă pleoapele somnoroase, deși nici măcar nu își amintea să le fi închis de la bun început.

Salonul refuza să prindă contururi clare. Umbre catifelate cufundau atmosfera în întuneric, mobila căpăta forme fantastice, ciudat de distorsionate. Ea clipi spre chipul lui Simon, aflat la doar câțiva centimetri de ea – trăsăturile lui sculpturale erau cuprinse de o destindere desăvârșită în lumina difuză a flăcărilor din șemineu.

Simon îi scosese ochelarii. Când anume? Fără ei, se simțea lipsită de apărare, mai expusă decât dacă ar fi stat fără rochie în fața lui.

Un zâmbet se juca în colțurile gurii lui, în timp ce îi studie trupul.

– O să te simți mai bine dacă te așezi pe canapea.

– Oh, da, desigur.

Sophie tresări când își auzi chițăitul din voce. Vorbea de parcă era o veveriță nebună.

Simon nu păru să observe. Ochii lui își continuară călătoria spre un loc aflat chiar deasupra picioarelor. Ea îi urmări privirea, dându-și

seama, în sfârșit, că mai purta doar cămășuța. Licărirea pâlpâitoare a focului făcea ca materialul să pară aproape transparent. Înghiți în sec, iar gura i se uscă brusc când degetele lui Simon îi alunecară peste sâni și pântec, dezmierdând triunghiul de păr întunecat, vizibil prin materialul subțire.

– Ești atât de frumoasă!

Vocea lui căpătase note răgușite și scăzute. Dintr-o clipă în alta, pucioasa din ochii lui stătea să facă o gaură în cămășuța ei.

Picioarele lui Sophie tremurară și refuzară să o mai țină, așa că alunecă încet pe pernele moi de pe canapea. Chiar când se cuibări mai bine în materialul mătăsos, nu putu să nu îl devoreze pe Simon cu priviri lacome. Studie atentă conturul șoldurilor lui subțiri, subliniate de lumina flăcărilor, pieptul lat și umerii puternici. Emana o masculinitate extraordinară când își scoase haina perfect croită și o aruncă într-un balansoar. Se așeză lângă ea și începu să își descheie nasturii de la vestă.

– Sophie?

Vocea lui gravă trăda o urmă ciudată de șovăială.

– Da?

Ea nu putu să nu se întindă ca să îi mângâie brațul musculos. Căldura se prelingea prin cămașa lui croită perfect, și mușchii de sub material erau tari ca o sabie călită în flăcările unei forje.

– Cât de multe știi despre relație dintre soț și soție?

Ea ridică brusc capul.

– Simon! Ce întrebare pui într-un moment ca ăsta!

El scoase un râset care semăna mai degrabă a geamăt.

– Pare momentul perfect pentru o asemenea întrebare. Nu vreau să te sperii, Puck, ori să te grăbesc în vreun fel. Ești așa de inocentă...

Sophie se îndreptă spre celălalt capăt al canapelei, deodată foarte conștientă de sfârcurile întărite, evident vizibile prin cămășuța subțire. Își încrucișă brațele la piept și se încruntă. De ce trebuia ca Simon să distrugă întotdeauna orice moment romantic dintre ei, mai ales că erau la fel de rare ca dinții unei găini?

– Nu sunt atât de inocentă. La urma urmei, am crescut la țară. Mi-am petrecut la fel de mult timp ca tine prin preajma cailor și a altor animale care se împerechează. Nu pare chiar atât de complicat.

Simon clătină din cap cu o dezaprobare tăcută, în timp ce mâinile lui îi cuprinseră încheieturile și le îndepărtară de la piept. Arătătorul lui urmări rotunjimea catifelată a sânului până când ajunse pe sfârcul de sub cămășuță. O durere ascuțită năvăli dinspre degetul lui spre locul ascuns dintre picioarele ei.

– Vorbești despre ceva mecanic, nimic mai mult. Răgușeala ușoară din vocea lui îi pătrunse în fiecare colțișor din corp. Ce știi, de fapt, despre momentele în care un bărbat și o femeie fac dragoste? Ai idee despre ce am de gând să îi fac trupului tău delicios? Crede-mă, Sophie, pot să te fac să-ți pierzi mințile de plăcere.

Cuvintele lui îndrăznețe îi înflăcărară întreaga ființă. Mâna lui mare îi strânse un sân, dezmierdând și frământând carnea supusă până când sfârcul se încordă sub palma lui.

– Eu... Știu că Robert și Annabel par foarte fericiți dimineața, la prima oră.

Cu cât o dezmierda mai mult, cu atât își dorea mai tare să închidă ochii.

– Ai vrea să te simți așa, iubire?

Mâinile lui zăboveau acum pe sânii ei, frecând sfârcurile între degete până când deveniră două puncte ce vibrau cu o sensibilitate intensă.

Sophie fu în stare să răspundă doar cu un geamăt. Mâinile lui se mișcară peste trupul ei, îndemnând-o cu febrilitate să își arcuiască șoldurile atunci când îi scoase cămășuța și o azvârli într-o revărsare foșnitoare de pânză.

– Deschide ochii, scumpo!

Ea se supuse încet, deși avu nevoie de câteva momente ca vederea plină de pasiune să se concentreze pe chipul lui. Obrajii lui era înflăcărați, și gura se desenă într-o linie subțire, dar frumos sculptată.

Sophie tremură, simțind brusc că Simon își retrăsese mâinile calde de pe corpul ei și le încleștase în pumni pe coapsele puternice. Părul lui des era ciufulit, de parcă își trecuse degetele prin el, iar ochii îi străluceau cu un amestec de râs și dorință.

Înfățișarea lui o făcu să suspine de plăcere și ridică o mână ca să mângâie conturul gurii lui atrăgătoare. El o prinse și își apăsă buzele în palma ei. Răsuflarea lui îi ardea pielea sensibilă. Simți că sfârcurile se întăriră și mai mult, deși el doar îi atinsese mâna.

– Doamne, ești atât de frumoasă, Sophie! Ca zahărul și frișca. Nu mi-aș fi închipuit niciodată ce ascunzi sub toate rochițele alea cuviincioase.

O devoră din priviri cu ochii lui lacomi. Ea se înroși din cap până în picioare, dându-și seama că se afla complet goală în fața lui, în timp ce el își scosese doar vesta și lavaliera. Simțurile ei erau încordate, într-o stare dureroasă de conștientizare a propriei vulnerabilități și a senzualității lui dominatoare, când Simon se aplecă peste ea.

Dar nu se temea de el și nici nu își dorea să se acopere. Dimpotrivă, inima îi bătu nebunește când el îi studie trupul, devenit trandafiriu și umed de încântare. Se lăsă în voia privirii lui fierbinți și a felului în care își încleșta cealaltă mână pe picior, de parcă abia mai putea să o țină la distanță de corpul ei.

Desigur, era o situație necuviincioasă, era un lucru pe care nu își imaginase că avea să îl facă vreodată, nici măcar în cele mai nebunești visuri. Totuși, în seara aceea, nu mai era Sophie Stanton cea simplă, ci o femeie fascinantă și seducătoare, care urma să revendice tot ce își dorea.

Iar tot ce își dorea era Simon.

Simți cum un zâmbet visător îi arcuiește buzele când îl privi, fermecată de roșeața întunecată de pe obrajii lui, de răsuflarea lui iute. Ochii lui se ațintiră spre sânii ei, iar privirea lui deveni dură și posesivă.

– Atinge-mă, Sophie, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Ea clipi nedumerită la porunca lui neașteptată.

– Unde?

– Oriunde. Numai atinge-mă!

Ea îi atinse pieptul cu degetele tremurânde, dând la o parte marginea cămășii, înainte de a-i desface nasturii. Sub mâna ei, inima lui bătea cu putere.

Desigur, ea se mișca mult prea încet pentru dorința lui. Cu un șuierat nerăbdător, Simon îi îndepărtă mâna și își trase cămașa peste cap.

Sophie își înghiți răsuflarea întretăiată când îi văzu pieptul și umerii goi, desenați în mușchi tari și într-un bronz auriu care strălucea în licăririle focului și ale lămpii. Urmări cu o mână timidă linia coastelor. Era ca și cum ar fi atins contururile impresionante ale unui armăsar pursânge, tot numai încordare și grație. Degetele ei plutiră

peste părul fin și întunecat care îi acoperea pieptul și bustul plat și se îngusta până sub talie.

Simon era magnific. Un atlet, și mult mai puternic decât ea. Dar, în ciuda acelei puteri, a acelei masculinități copleșitoare, pielea lui se încorda și mușchii tresăreau în locurile explorate de degetele ei.

– Gata! strigă el.

O coborî pe pernele moi, o țintui de canapea și se așeză lângă ea. Tapițeria rece din mătase aluneca pe pielea ei, în contrast cu căldura care se revărsa dinspre pieptul lui. Fu învăluită de un parfum masculin picant. Pentru un moment absolut amețitor, parfumul acela îi aminti de minunatele nopți de toamnă și de secretele unei păduri străvechi.

Dar imaginile îi fugiră din minte când buzele lui le acoperiră pe ale ei și rămase doar senzația. Îi mușcă delicat marginile buzelor. Apoi o atrase într-un sărut adânc, limba lui fierbinte revendicând-o cu atâta dulceață, încât carnea dintre coapse îi deveni moale și umedă. În timp ce limba o exploră, mâna lui pluti peste gât și îi cuprinse sânul cu degetele lungi.

Degetele acelea iscusite îi prinseră sfârcul și îl transformară într-un mugur tremurător. Cu un geamăt, Sophie întrerupse sărutul și se arcui surprinsă. Canapeaua moale o împinse spre el, în timp ce își apăsă, fără să vrea, sfârcurile dureroase în părul care îi acoperea pieptul.

– Îți place, micuțo?

Ochii negri ca noaptea se făcură mici, cuprinși de o intensitate răpitoare.

– Da, reuși ea să rostească pe un ton subțire, deși o părticică rațională din mintea ei își dădu seama că era cel mai probabil o întrebare retorică.

Un râset răgușit fu singurul lui răspuns.

După o clipă, coborî peste corpul ei și îi cuprinse sfârcul în gura umedă. Fiori electrici îi străpunseră pielea. Se zvârcoli sub el, luptându-se să scape de senzația uluitoare a golului adânc dinăuntru.

Tânjea după el și simți că Simon știa cât de mult control avea asupra corpului ei. În timp ce scânci în brațele lui, el îi dezmierdă sânii. Supse, mângâie, mușcă încet din mugurii micuți, până când simți că înnebunește sub valurile de plăcere care păreau să se desprindă din însuși miezul făpturii ei.

Deodată, el îi dădu drumul. Răceala aerului pe sfârcurile umede le făcu să se încordeze cu o intensitate dureroasă. Simon se întinse peste ea, silueta lui puternică conturându-se în penumbra luminii reflectate de foc.

– De ce... de ce te-ai oprit? Te rog, nu te opri acum!

Abia dacă își mai recunoscu înfrigurarea din propria voce.

Zări strălucirea dinților descoperiți de un râset, dar el rămase tăcut. O împinse delicat între perne, înainte să își înfășoare brațul în jurul umerilor ei și să o adăpostească la pieptul lui, într-o atingere tandră, dar cu o forță deplină. Sophie nu se mai simțise niciodată atât de ocrotită și totuși atât de vulnerabilă.

Apoi, piciorul îi pătrunse între coapsele ei și se apăsă în carnea moale, secretă. Contracții vibrară adânc în pântecul ei. Răsuflă întretăiat, copleșită de plăcerea uluitoare a atingerii fine a materialului de mușchii ce se încordau pe feminitatea ei. Dar, înainte să apuce să absoarbă extraordinara senzație, Simon își retrase piciorul și se așeză într-o parte. Se întinse, o atinse între coapse, iar degetele lui se înfipseră adânc în încâlceala buclelor.

Sophie își înăbuși un strigăt, cutremurată de intimitatea uluitoare a atingerii lui. Mâna lui încremeni. Ea se uită în ochii lui. Erau aprinși de o flacără neliniștită, pe care până și ea, atât de lipsită de experiență, o recunoscu ca fiind o dorință copleșitoare. Sophie nu era în stare să rostească nici un cuvânt.

Simon își frecă buzele de obrazul ei, buze care păreau atât de răvășitoare, dar și de delicate.

– Încet, scumpa mea, murmură el cu o voce aspră, dar oarecum liniștitoare. Nu-ți fac nici un rău, promit. Nu aș putea să-ți fac vreodată rău, Sophie.

– Dar doare, nu-i așa?

Acum că se confrunta cu situația în sine, simți că atât curajul, cât și dorința începură să slăbească.

Degetele lui abile se mișcară din nou, dezmierdându-i faldurile catifelate. Mișcarea delicată se concentră pe mugurul plin și ascuns în adâncurile dintre coapse. Când continuă să deseneze cercuri în zona aceea, durerea vibrantă reapăru și putea să simtă cum o căldură alunecoasă ca mierea umezi pielea ei și mâna lui. Își îngropă fața în umărul lui, cuprinsă de o îmbujorare sfioasă.

– Da, iubire, o să doară un pic, îi șopti el la ureche. De fapt, se poată să doară cam tare, dar numai pentru o clipă. Apoi o să fie o plăcere, îți promit!

Degetele lui alunecară peste carnea ei, cufundându-se în intrarea corpului ei înainte să continue să tachineze mugurul delicat. Sophie își arcui șoldurile într-o invitație tăcută, fără să îi mai pese de durerea care se anunța. Deveni o creatură mânată de o nevoie copleșitoare... o dorință pe care doar Simon o putea mulțumi.

El o mângâie, până când Sophie se adânci într-o lume întunecată, dominată de umbre și de Simon. Numai el rămăsese. Mâinile lui pe trupul ei, gura lui pe a ei, dragostea lui posesivă care o arunca pe culmile prăpastiei.

Era conștientă că, dintr-o clipă în alta, avea să se prăbușească în acea prăpastie și să se frângă în mii de bucățele.

Sophie se întinse spre el și își înfășură brațele în jurul gâtului lui, trăgându-l într-un sărut apăsat. O dorință de nesuportat îi încleștă fiecare mușchi din corp, chiar în clipa în care îi devoră gura păcătoasă cu o forță amplificată de toți anii în care îl iubise.

Simon își retrase mâna stângă de pe corpul ei când întrerupse sărutul. Își trase pantalonii, apoi se mută deasupra ei și o apăsă între perne. Îi depărtă coapsele, iar ea simți cum vârful tare al mădularului se împinse în corpul ei.

– Ești gata, scumpo?

Vocea lui păstra o notă de tandrețe aspră.

Nu era suficient să spună *da*. Ea răspunse printr-un sărut pasional, în timp ce se agăță de gâtul lui. El își înălță șoldurile, sărutând-o adânc când o pătrunse. Apăsare, apoi durerea începură să prindă contur. Sophie își îngropă unghiile în mușchii lui, refuzând să țipe când simți invazia lentă, dar neîncetată. El se mai arcui încă o dată. O durere înflăcărată izbucni înăuntrul ei.

Dar, după doar câteva clipe, flacăra penetrării lui deveni nesemnificativă, fiind înlocuită de senzația incredibilă a mădularului lui tare înăuntrul feminității inflamate și umede. Se simți revendicată de masculinitatea lui – extraordinar de delicată și feminină în îmbrățișarea lui puternică.

Era o senzație păcătoasă. Era înspăimântătoare. Era cel mai minunat lucru care i se întâmplase vreodată.

Își linse buzele uscate și se chinui să își regăsească vocea.

– Nu mi-am închipuit că se simte așa... că o să simt atât de multe, murmură ea.

Simon coborî privirea spre ea și, pentru o clipă, păru copleșit.

– La naiba, așa speram și eu, mârâi el, înainte să se aplece și să-i mai prindă o dată gura într-un sărut.

Capitolul 12

Doamne, ce bine era înăuntrul ei!

Simon strânse din dinți, încercând să își păstreze stăpânirea de sine când savură senzația corpului moale al lui Sophie sub el. Dacă nu se stăpânea chiar în clipa aceea, atingea orgasmul ca un flăcău neîncercat care încăleca o lăptăreasă într-un hambar.

Sophie, mica lui zână, îl luase prin surprindere, dar nu așa cum se așteptase. Bineînțeles că Sophie îl adora și, desigur, își abandonă de bunăvoie fecioria de îndată ce el o revendică. Dar ce îl cutremurase era descoperirea firii ei senzuale, acum pe deplin matură și gata să fie cucerită de el. Răspunsul înflăcărat la dragostea lui îl surprinsese, iar Simon o descoperise altfel față de femeile pe care le băgase în patul lui, istovite de căutarea plăcerilor. Nici o femeie nu îl împinsese mai aproape de limitele stăpânirii lui de sine și nici nu îl făcuse să se simtă atât de... Ei bine, nu era în stare să numească tot ceea ce simțea.

Ea se agită sub el, căutând tăcută atenția lui. El se arcui și își împinse mădularul chiar mai adânc în carnea ei suplă, în timp ce limba îi explora profunzimile tăinuite ale gurii. Ea gemu, cufundându-se și mai mult între pernele ridicol de moi ale canapelei, când el se apăsă înăuntrul ei.

Își ridică gura de pe a ei și încetini ritmul vibrant al șoldurilor. Trase tremurător aer în piept și coborî privirea spre creatura fermecată care stătea culcată sub el pe perne. Pielea ei strălucea sub o sudoare înflăcărată, iar părul i se ondula în șuvițe rebele de mătase în jurul chipului ei frumos.

Sophie deschise brusc ochii. El văzu cum i se dilată pupilele când se strădui să își concentreze privirea. Se uită lung la el, cu ochi de smarald, atât de plini de o emoție de primară, încât Simon își reprimă un tremur.

– Simon?

Vocea ei, căpătând o notă de o înflăcărare necunoscută, îi pătrunse simțurile ca o eșarfă grea din catifea. Mădularul lui vibră la adăpostul feminității ei. Dar, chiar dacă erau prinși în cea mai intimă dintre îmbrățișări, mai aproape decât fuseseră vreodată, Simon încă putea să audă șovăiala din vocea ei. I se strânse inima în piept sub greutatea unei tandrețe neașteptate, în vreme ce o umbră de neliniște se contură pe chipul ei.

Îi cuprinse umerii și o trase la pieptul lui. Sânii ei delicați se lipiră de el și îl tachinară cu plinătatea lor. Își dorea să facă totul încet, își dorea ca trupul ei să aibă timp să se obișnuiască ușor cu el, dar nu se abținu să nu o pătrundă dintr-o singură mișcare aprigă, ce atrase pe buzele ei un geamăt, iar pleoapele i se închiseră din nou.

Simon zâmbi când privi cum buzele lui Sophie se arcuiesc într-un zâmbet visător. Își încolăci picioarele subțiri în jurul șoldurilor lui și își arcui bazinul, fără să știe, deschizându-se mai mult invaziei corpului lui.

El se avântă din nou în căldura alunecoasă. Doamne, își dorea să o guste... să îi devoreze carnea delicată până când îl implora să se oprească!

Dar era prea devreme ca să se profite de acele jocuri îndrăznețe ale dragostei. Avea să îi deschidă lui Sophie, încet și cu grijă, calea spre deliciile senzuale care se dezvăluia înaintea lor.

Refuzând să îi guste trupul, se delectă cu notele de șampanie ale gurii ei, sugându-i esența dulce. Ea răspunse cu înflăcărare, trecându-și limba printre buzele lui, în timp ce degetele ei subțiri îi dansară pe spate și pe umeri. Trebui să lupte împotriva dorinței de a o pătrunde într-un ritm chinuitor.

Dumnezeule, ea îl făcea să se simtă ca un sălbatic!

– Nici nu ai idee cât de mult mă ispitești. Îi linse colțul gurii. Ești exact ca o prăjiturică, proaspăt scoasă din cuptorul brutarului.

Uluită, ea făcu ochii mari. Îl ciupi tare de braț.

– Nu mă tachina, Simon! Nu mai sunt un copil.

Remarca ei chiar îl făcu să râdă.

– Nu, nu ești, Puck, deși încă mă obișnuiesc cu ideea.

– Nu-mi spune Puck, mai ales acum, replică ea.

Încruntarea ei era adorabilă.

Simon o mușcă de buza de jos.

– Îți spun cum vreau eu. La urma urmei, ar trebui să fiu și eu recompensat cumva pentru că te scot mereu din necazuri.

Ea îl mai ciupi o dată tare de braț.

– Ah, o să-ți pară rău pentru asta, Sophie! Te am exact acolo unde vreau.

Mâinile îi alunecară spre fundul ei, o ridică și o strivi de vintrele lui. Ea gemu când el începu să o pătrundă – hotărât, puternic, neîncetat.

Ridică o mână în părul ei, își înfășură degetele în șuvițele dese, îi trase ușor capul pe spate ca să aibă cale deschisă spre strălucirea gâtului ei alb. Șiraguri din mărgeluțe de cristal se desprinseră din buclele ei și alunecară într-o scânteiere strălucitoare pe covor. Părul roșcat curse în valuri peste pernele galbene, asemenea unui râu de flăcări.

Sophie strălucea în lumina focului, ca o perlă rară ce devenea și mai strălucitoare.

– Simon!

Ea se tângui din nou, în timp ce el continuă să o pătrundă în același ritm nebunesc.

Sunetul vocii lui Sophie și mișcările febrile ale picioarelor ei moi și parfumate îl înnebuniră. Nici toți demonii din cele mai adânci hăuri ale iadului nu ar mai fi putut să îl țină în frâu. O pătrunse cu putere, adânc și apăsat, iar ea se arcui în sus ca să-l întâlnească, potrivindu-se penetrărilor lui într-un acord perfect.

Îl cuprinse o foame lacomă, care îl îndemnă să meargă și mai adânc, să revendice fiecare parte din ea.

Îi așeză piciorul stâng pe după braț și o deschise pe deplin pentru penetrarea lui sălbatică. Sophie își lăsă înfiorată capul pe spate și scoase un urlet sugrumat... un ecou scăzut și ascuțit al extazului. Trupul ei mlădios se cutremură în jurul lui, în timp ce el se abandonă pe culmile plăcerii, îngropându-și fața în pernele moi ca să își înăbușe propriul urlet. Se eliberă înăuntrul ei și, pentru o clipă tulburătoare, păru că trupul lui, însuși spiritul lui, se contopi cu ea.

Clipa trecu, acoperită de un iureș intens de satisfacție fizică pentru că o posedase cu atâta patimă pe femeia culcată sub el.

În cele din urmă, răsuflarea lui încetini, iar tremurul neregulat reveni la un ritm firesc. Simon o așeză ușor pe Sophie între perne, dar rămase între picioarele ei, nevoind să se desprindă din strânsoarea

corpului ei cald. De fapt, nu avea nici un gând să încheie prea curând întâlnirea amoroasă, în ciuda orei târzii și a utilizării scandaloase a salonului mătușilor lui. La urma urmelor, după ce Sophie se odihnea puțin, avea să încerce să o inițieze în câteva variațiuni pe aceeași temă.

Oftă mulțumit și își frecă nasul de pielea ei moale de sub ureche. Sophie încă nu scosese nici un cuvânt – ceva neobișnuit pentru ea. Probabil încă era uimită de prima experiență sexuală.

Fie era vorba despre asta, fie efectul șampaniei o prindea abia acum din urmă.

Sophie se zvârcoli sub el, agitându-și încântător bazinul. Mădularul lui se încordă cu o nouă zvâcnire de interes. Zâmbi strengărește și îi apăsă un sărut umed pe gât. Sophie avea un potențial nemaipomenit în dormitor, iar el avea de gând să profite de orice ocazie ca să o ajute să își dezvolte talentul înfloritor. Era, cu siguranță, cel mai plăcut mod în care putea să o țină ocupată și la distanță de belele.

Își înălță capul ca să o studieze pe fata pe care o cunoștea aproape de o viață întreagă. Îmbujorarea îi colora obrajii luminoși, iar pleoapele îi fluturau într-un ritm nebunesc, de parcă ar fi încercat să se trezească dintr-un vis. Era dulce, vulnerabilă și foarte tânără. Simon simți bine-cunoscuta nevoie de a o ocroti, dar și o emoție atât de năvalnică, încât fiecare mușchi din corpul lui se încordă în jurul ei. Cu o tresărire, își dădu seama că ceea ce simțea era o nevoie copleșitoare de a o poseda.

De a o face femeia lui.

Se lăsă învăluit de gândul acela. Acum Sophie îi aparținea. Nu era în stare să o iubească așa cum își dorea ea să fie iubită, dar i se oferise, iar el nu avea să permită să intervină ceva între ei. Nici intrigile fostei lui amante geloase, nici ideile nesăbuite ale lui Sophie despre salvarea lumii. De acum înainte, viața ei urma să se învârtească în jurul lui și a familiei pe care o vor clădi împreună. El avea să se ocupe personal ca lucrurile să se întâmple întocmai.

Pleoapele tremurânde ale lui Sophie se ridicară. Simon se aplecă să îi sărute buzele inflamate, dar ea își retrase brusc capul și se uită lung la el cu o privire... îngrozită.

Simon o privi lung. Nu, nu era îngrozită, era revoltată. O revoltă sinceră pură, sinceră. Sophie se încruntă, de parcă Simon tocmai

ar fi aruncat niște pisoiași într-un lac, după ce trăsese un șut în fund unui preot în bătrân.

„Doamne!"

Mai văzuse privirea aceea care anunța că urma să fie fulgerat dintr-o clipă în altă. Înainte să apuce să spună ceva, buzele frumoase și rozalii ale lui Sophie se arcuiră într-o expresie de nemulțumire. Își așeză o mână pe piept lui și împinse.

– Simon, dă-te la o parte!

Vocea ei trăda o răceală încordată, gata să spargă în mii de cioburi fiecare fereastră din casă.

– Te rog, dă-mi drumul acum, continuă ea cu dinții încleștați, altfel va trebui să te împing pe podea.

El își înăbuși un geamăt chiar când simți cum o durere surdă începe să îi zvâcnească la ceafă. Ce Dumnezeu era în neregulă cu ea acum? Și de ce anume era nevoie ca să o stăpânească odată pentru totdeauna pe obrăznicătura aceea frustrantă?

Dacă Sophie nu ar fi încercat să scape de cea mai cruntă durere de cap din lume, ar fi izbucnit în râs când văzu expresia absolut uluită de pe chipul lui Simon. Dar templele îi erau prinse în ghearele unei dureri chinuitoare și avu impresia că urma să îi explodeze capul dacă se mișca mai mult decât era nevoie. Ori rămânea nemișcată, ori vărsa pe canapeaua din mătase galbenă a lui Lady Eleanor.

Ba, mai rău de atât, putea să verse pe Simon, care încă stătea lângă ea, într-o învălmășeală asudată de brațe și picioare goale. Trebuia să îl dea la o parte înainte ca stomacul ei să îi pună pe amândoi într-o situație stânjenitoare.

Sophie îl împinse din nou, dar putea la fel de bine să încerce să răstoarne un monolit de la Stonehenge. Își înghiți cu greu alt val de greață și încercă să ignore gustul ca de ladă de gunoi din gură.

– Te rog, reuși ea să spună. Trebuie să mă ridic.

El o privi lung, nu cu senzualitatea posesivă care o făcuse să se topească în brațele lui, ci cu o încruntare care sugera că mai curând se certa decât să facă dragoste cu ea.

Nu ar fi putut să îl condamne. Nici ei nu îi venea să creadă că un asemenea episod magic căpătase o notă atât de greșită. Până în urmă cu câteva minute, totul fusese perfect. Fusese încântător să facă dragoste cu Simon. Gura lui, mâinile, corpul care se mișcase înăuntrul

ei o purtaseră într-un loc dominat de atâtea senzații uluitoare, încât crezu că avea să piardă contactul cu realitatea. Dar, cu numai câteva clipe înainte ca iureșul acela de plăcere deplină să îi ia cu asalt trupul, se simți de parcă cineva o lovise în cap cu o carte imensă – cel puțin operele complete ale lui Shakespeare.

– Ce naiba ai?

Vocea lui Simon îi străpunse țeasta.

Ea închise ochii din pricina durerii apăsătoare care o făcu să țină pleoapele strânse.

– Cred că mi se face rău.

El mormăi în barbă și se mișcă lângă ea. Corpul lui masiv se ridică, iar aerul rece din salon o învălui, ștergând înflăcărarea esenței lui masculine. Sophie tremură.

– Așa se întâmplă când bei patru cupe de șampanie. Vocea lui era la fel de seacă precum tot ce înghițise ea la Lady Penfield. Hai, Sophie, sus!

Mâinile lui delicate alunecară pe sub ea când Simon o ridică, nespus de ușor, în șezut. Sophie deschise cu grijă ochii. Camera se învârti ca un derviș și fu nevoită să își înghită nodul din gât ca să nu vomite.

– Ochelarii mei.

Până și în propriile urechi vocea ei răsună enervant de șovăitoare. Dacă nu s-ar fi simțit atât de groaznic, și-ar fi dat singură una pentru că fusese prinsă în ghearele unui episod provocat de amețeală.

– Nu încă, Puck. Reazemă-ți capul o clipă. Aș suna să ne aducă niște săruri, dar cred că și așa l-am șocat pe Yates.

Vocea lui șoptită era amuzată.

– Foarte amuzant, mormăi Sophie când el îi apăsă capul pe genunchi.

O mângâie pe spate cu o mână blândă, apoi îi îndepărtă cu grijă părul încurcat de pe fruntea umedă. Sophie trase de mai multe ori aer în piept. Grație, în parte, atingerii lui delicate, simți că reușește să potolească iureșul care se ivise înăuntrul ei.

– Te ajută, scumpo?

Degetele lui i se strecurară pe sub păr și începură să îi maseze ceafa.

Ea oftă recunoscătoare.

– Da, mulțumesc.

– Bine, pentru că trebuie să vorbim.

– Despre ce? murmură ea, relaxată sub atingerea fermecătoare a mâinilor lui.

– Mă duc să public în ziare anunțul logodnei noastre și să stabilesc o dată pentru nuntă. După ceea ce s-a petrecut în noaptea asta, nu avem de ales.

– La naiba! Ea încercă să se ridice, dar Simon îi ținu hotărât mâna pe ceafă, obligând-o să își îndrepte cuvintele spre podea. Nu știu de ce te grăbești. Și nu-mi vine să cred că vrei să vorbești despre asta când eu mă simt atât de... de...

– Beată? Cherchelită? Afumată bine?

– Rău, mârâi ea.

Era greu să afișeze o demnitate ofensată când avea capul între genunchi.

Simon începu să râdă pe seama ei. Evident, afurisitul nu avea nici măcar un oscior romantic – sau înțelegător – în el.

– Lasă-mă să mă ridic, insistă ea și se împinse în mâna lui.

El scoase un alt râset și o ajută să se ridice, apoi o sprijini de spătarul canapelei. Simon luă ochelarii de pe o măsuța din abanos, aflată în apropiere, și i-i puse pe nas.

– Este mai bine?

Expresia de pe chipul îi era gravă, dar vocea păstra o notă de amuzament.

Deși colțurile camerei se învârteau într-un ritm alarmant, vederea lui Sophie se concentră pe bărbatul așezat lângă ea. Cu umbrele pâlpâitoare pe care focul le proiecta pe mușchii lui, ai fi zis că Simon era statuia unui războinic grec revenit la viață. Se gândi să i se urce în poală și să îi sărute gura ispititoare, dar hotărî, din păcate, că stomacul și capul ei nu aveau să coopereze pentru încă un moment de activitate intensă.

– Da, mulțumesc. Mult mai bine, oftă ea.

El se aplecă peste ea și își strecură mâna în părul ei vâlvoi. Degetele puternice îi mângâiară scalpul îndurerat. Sophie închise ochii, în timp ce durerea înțepătoare din tâmple începu să dispară.

– Sophie, trebuie să stabilim o dată.

Ea deschise brusc ochii. Se răsuci și se uită la el, tresărind din cauza ghiontului de durere pe care îl simți la ceafă. Privirea lui Simon era lipsită de orice expresie, poate cu excepția uneia de prudență.

– De ce insişti atât de mult să stabilim o dată? Am acceptat logodna. Asta... Ea flutură mâna într-o mişcare vagă, de parcă voia să descrie lucrul grandios care se petrecuse între ei. Asta nu schimbă cu nimic situaţia. Încă îmi trebuie timp ca să mă obişnuiesc cu ideea căsătoriei. Şi cu ideea că avea, în curând, să se supună, legal şi moral, dorinţelor soţului ei, chiar dacă soţul era Simon. Mi-ai promis, adăugă ea.

– Ştiu, dar nu mai avem mult timp, răspunse el pe un ton distant. Am treburi urgente de rezolvat în Londra şi nu pot să-mi permit să amân întoarcerea. Iar tu trebuie să te ocupi de rochia de mireasă şi să începi să faci planuri de nuntă.

Ea tresări pe canapea. Să plece din Bath? Nu putea. Avea şansa să îi ajute pe Becky şi pe Toby, indiferent de ce avea de spus afurisitul conte de Trask. Poate că el uitase de copii, dar ea nu.

Ei bine, poate că uitase pentru câteva clipe, dar acest lucru nu avea să se repete.

Simon se încruntă când ea se îndepărtă de el. O urmări cu ochii lui aspri, ce licăreau ca nişte cărbuni încinşi, apoi se ridică de pe canapea cu o graţie atletică. Se întoarse cu spatele – chiar avea nişte umeri extraordinari –, îşi luă iute cămaşa de pe scaunul pe care o aruncase şi o întoarse pe faţă.

Sophie îşi îndreptă atenţia spre liniile sinuoase şi bronzate de pe spatele şi gâtul lui, fiind hotărâtă să revină la discuţia lor.

– De ce trebuie să ne întoarcem aşa degrabă la oraş? Până în seara asta, nu mi-ai spus niciodată nimic despre afacerile astea importante ale tale. Nu sunt pregătită să plec din Bath. Şi nici nu sunt pregătită pentru anunţarea logodnei.

El nici măcar nu se uită la ea, dar îşi trase cămaşa peste cap. O neliniştе tremurătoare se strecură înăuntrul ei. Evita să-i răspundă? Simon nu făcea niciodată aşa ceva. Nu ştia să fie altfel decât direct, cel puţin cu ea.

Capul lui apăru prin deschizătura cămăşii. Îi aruncă o privire întunecată, apoi îşi căută restul hainelor împrăştiate prin cameră.

– Bine. Dacă nu vrei să te întorci la oraş, atunci putem să ne căsătorim acum. Eu tot trebuie să ajung în Londra ca să discut cu mama şi bunicul tău despre aranjamentele nunţii. Firesţe, familia ta o să se bucure să vină la Bath. Bănuiesc că îţi doreşti ca mama ta să fie aici când ne căsătorim, încheie el sarcastic.

Chiar evitase să-i răspundă. De ce nu voia să îi explice motivul pentru care trebuiau să se căsătorească atât de repede?

Sophie se uită lung la el. Îi ascundea ceva, un lucru important. Fiecare instinct dinăuntrul ei i-o confirmă. Ideea că Simon hotărâse clar să îi ascundă motivul real îi făcu pielea dezgolită să se înfioare.

Clătină din cap și își dori cu disperare să alunge norii care îi îngreunau mintea. Ce trebuia să facă? Simon se ascunsese deja în spatele expresiei imperioase menite să zădărnicească orice încercare de a scoate adevărul de la el. Dar Sophie nu putea să se căsătorească până ce nu afla ce anume îi ascundea. Mai ales – și abia dacă putea să se gândească la asta – dacă era ceva legat de Lady Randolph.

Simon îi interpretă tăcerea drept un acord tacit, căci scoase din buzunarul redingotei un creion și începu să noteze.

– Mâine, îl anunț pe preot ca să se publice jurămintele duminică. Putem să ne căsătorim peste trei săptămâni. Se opri pentru o clipă și se încruntă spre carnețel, apoi continuă să scrie. Poți să-ți comanzi rochia de mireasă aici. Mătușile Eleanor și Jane te pot ajuta. Nu suntem în Londra, dar sigur există câteva croitorese respectabile în Bath care să-ți facă tot ce trebuie. Mă aștept să faci cumpărături începând de mâine, ca să nu existe întârzieri inutile. Să trimiți la mine ce este de plată.

Un gust acru de panică îi luă cu asalt gura. De ce Dumnezeu insista atât de tare? Și de ce nici măcar nu se uita la ea?

– Simon, încetează!

Sophie fu cât putu de autoritară.

El ridică privirea, și un zâmbet îi arcui buzele când privirea îi alunecă peste trupul ei gol. Sophie putea să simtă valul de înflăcărare care îi colora obrajii. Apucă iute cămășuța din grămada de haine care zăcea pe podea și o îmbrăcă degrabă.

Se priviră unul pe altul vreme îndelungată. Zâmbetul de pe buzele lui Simon dispăru, liniile chipului lui se înăspriră până când ajunse să semene din nou cu o statuie grecească. „Nu așa arată un mire fericit", își spuse Sophie descurajată.

– Acum ce mai este?

Tonul lui deveni sumbru.

Sophie își făcu curaj să pună întrebarea pe care jurase să nu o pună niciodată – cel puțin, deocamdată. Dar purtarea lui îi cerea

să caute adevărul. Bărbatul care făcuse pasional dragoste cu ea dispăruse, fiind înlocuit de un conte arogant, care rareori catadicsea să își arate sentimentele. Nu avea încredere în bărbatul acela, iar acum îi era chiar foarte greu să se imagineze măritată cu el.

– Simon. Sophie rămase fără voce. Înghiți în sec și încercă din nou. Simon, tu mă iubești?

El își întorsese privirea și se concentră să își bage carnețelul la loc în buzunarul hainei, dar întrebarea ei îl făcu să se uite brusc și surprins la ea.

– Ce întrebare este asta? Ochii lui negri deveniră ca două fante subțiri. Sophie, ai înnebunit de tot?

Ea se ținu tare.

– Așadar, mă iubești?

El oftă, își încheie nasturii de la vesta din brocart, apoi își aranjă haina croită perfect pe trupul lui. O tăcere grea se așternu în încăpere, amestecându-se cu umbrele din jurul lor. Inima lui Sophie se agită nebunește în piept când își dădu seama că el încerca să câștige timp ca să caute un răspuns.

În cele din urmă, își întoarse privirea spre ea.

– Te iubesc de când erai o fetiță. De ce crezi că ți-am acordat atâta atenție?

Sophie se înecă. Îi acordase atenție? Mustrările și dojenile frățești nu erau chiar ideea ei despre ce însemna să acorzi atenție cuiva.

– Da, ce frumos din partea ta! Putea să-și audă bombănitul din voce. Dar eu nu vorbesc despre asta. Ești *îndrăgostit* de mine, Simon?

Sprâncenele lui întunecate se arcuiră brusc.

– Care e diferența?

Inima i se strânse sub încă un ghiont dureros pe care îl simți în piept. Ca de obicei, Simon identificase întocmai natura problemei, chiar dacă probabil nu își dădea seama. Îi păsa de ea, dar era clar că se întărise împotriva emoțiilor vijelioase care o cutremurau pe ea de fiecare dată când se apropia de el. Cum putea vreodată să spere că ar deține vreun control în căsnicia lor – chiar și autocontrol –, dacă el se încăpățâna și nu avea să îi ofere nici o bucățică din ceea ce era el cu adevărat?

– Sophie?

El o studie cu o intensitate aprigă, de parcă Sophie era un fel de creatură exotică într-o menajerie.

Sophie oftă brusc și se ridică în picioare. O durea mult prea tare capul ca să se mai gândească la problema ei în seara aceea. De fapt,

era mai mult decât o problemă, de vreme ce nu putea să-și scoată din minte ideea că el o mințise.

Cu gâtul sugrumat de lacrimi nevărsate, se chinui să vorbească:

– Aș prefera să nu mai vorbim astă-seară. Ai face bine să pleci până ce Yates sau un alt slujitor nu descoperă ce-am făcut noi aici.

Un rânjet scurt apăru pe chipul întunecat al lui Simon.

– Cred că bătrânul știe prea bine ce s-a petrecut aici.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu face glume despre asta! șuieră Sophie când îl apucă de braț și începu să îl tragă după ea prin salon.

Gândul că puteau fi descoperiți o făcu să se simtă agitată ca o barcă prinsă în furtună.

– Foarte bine, plec, mormăi el când îl împinse spre ușă. Dar mâine stabilim o dată pentru nuntă. Și nu accept nici un refuz.

Ea deschise larg ușa și se dădu într-o parte ca să îl lase să plece. Simon trecu dincolo de prag și se întoarse, evident, având de gând să continue discuția, dar Sophie îi trânti ușa în nas și răsuci cheia în broască. Panourile grele ale ușii din mahon acoperiră sunetul înjurăturii lui. După câteva clipe, îl auzi îndreptându-se spre ușa de la intrare, pașii lui grei descriindu-i, evident, nemulțumirea.

Ea se sprijini de ușa rece lustruită, inima bătându-i cu atâta putere, încât abia dacă mai putea să respire. Cea mai mare greșeală făcută vreodată în viața ei fusese să facă dragoste. El îi răpise inocența, își revendica dreptul asupra ei și avea să insiste cu căsătoria cât mai curând cu putință. Onoarea lui și cerințele societății îl obligau să facă asta.

Dar ea nu era pregătită să se mărite cu el. Și poate că nu avea să fie niciodată dacă el continua să se comporte cum o făcuse în seara aceea. Ceva era total greșit, și Sophie avea nevoie de timp ca să afle despre ce era vorba.

Cumva, trebuia să găsească o cale ca să mai câștige timp.

Capitolul 13

Ivirea zorilor nu slăbi hotărârea lui Sophie și nici nu îi alungă sentimentul că Simon o mințise. Ei bine, nu avea decât să dezlănțuie sfârșitul lumii, dar ea nu intenționa în nici un fel să se lase atrasă

într-o căsătorie făcută în grabă. Și sigur nu avea să plece din Bath până ce nu îi revedea pe Toby și Becky și nu se asigura că erau bine.

Dacă i se permitea, Simon urma să o ducă, fără nici o milă, înapoi în casa mamei ei din Mayfair, apoi direct în Grosvenor Square și la bunicul Stanton, care avea să fie de acord cu orice îi cerea Simon. În mai puțin de o lună, Sophie urma să se trezească împachetată și livrată ca o gâscă de Crăciun mirelui ei nerăbdător, care avea să o servească, după aceea, lumii bune pe un platou aurit.

Și chiar începea să se simtă ca o gâscă de Crăciun frumos împachetată, în ciuda declarațiilor lui Simon și a partidei de amor. El nu își arătase niciodată intenția de a se însura cu ea, chiar dacă atât bunicii ei, cât mătușile lui își exprimaseră adesea speranța că „băiatului încăpățânat urma să îi vină mintea la cap și avea să se însoare cu sărmana fată".

Sophie încă tresărea de fiecare dată când își amintea de expresia îndurerată de pe chipul lui Simon în timp ce respingea remarcile legate de întemeierea unei noi dinastii de familie. Niciodată nu râsese și nu făcuse vreo glumă pe tema asta, ceea ce înrăutățise și mai mult lucrurile. Măcar dacă nu ar fi luat-o în serios, de parcă să se însoare cu ea era cea mai îngrozitoare idee pe care și-o putea închipui. Ea se obișnuise cu reacția lui de-a lungul anilor și, din motive absolut nebunești, îl iubise oricum, chiar dacă știuse dintotdeauna că el ar fi preferat să plece în India pe o plută ruptă decât să o ia pe ea de soție.

Dar acum, dintr-un motiv oarecare, el o dorea. Și dacă noaptea ce trecuse era vreun semn, o dorea cu o intensitate alarmantă, chiar măgulitoare. Sophie abia dacă apucase o secundă după ce se urcase în pat, trezită din somn de vise tulburătoare în care gura lui Simon se apăsa pe buzele, mâinile lui pe sânii ei...

– Sophie Stanton, ești roșie ca racul. Ai cumva febră?

Sophie tresări pe pernele din trăsură, trezindu-se brusc la realitate. Cât de umilitor era să se gândească la toate *acele lucruri* în timp ce călătorea pe străzile din Bath alături de mătușa lui Simon, Eleanor. De parcă nu fusese de ajuns că încercase să ascundă semnele de pe gât, lăsate de sărutările lui lacome.

– Eu... nu cred, doamnă, reuși ea să îngaime. Deși se poate să fi mâncat aseară ceva care mi-a picat greu la stomac.

Fustele negre ale lui Lady Eleanor foșniră dezaprobator.

–Tipic pentru Lady Penfield să ofere gustări proaste. Îmi amintesc de una dintre seratele ei de la Londra, când a dat niște chifteluțe de homar care miroseau ca un țarc de capre. Eu, firește, am avut destulă minte să nu le mănânc și i-am sfătuit pe toți în seara aceea să le evite. Dar doamna Groton a insistat să guste din ele... O decizie pe care, te asigur, a ajuns să o regrete.

Penele de pe boneta bătrânei se cutremurară cu o indignare întemeiată, fără să lase vreo îndoială despre crunta agonie pe care o provocaseră chifteluțele de homar.

– Nu s-au servit chifteluțe din fructe de mare aseară, draga mea doamnă.

– Nu contează, eu insist să bei un pahar de apă minerală azi. Este exact ce trebuie pentru problemele cu bila.

Sophie făcu o grimasă. Mai bine mânca una dintre chifteluțele suspecte ale lui Lady Penfield decât să mai bea încă un pahar din cruntele ape vindecătoare din Bath.

Trăsura familiei se opri în fața porticului și coloanelor impunătoare de la Pump Room. James trase scărița și o ajută pe Lady Eleanor să coboare pe trotuar. Sophie sări la pământ, refuzând ajutorul oferit de lacheu. Bătrâna mormăi ceva în șoaptă, dar renunță să o certe, sprijinindu-se cu tărie de brațul lui Sophie, în timp ce urcă spre Pump Room.

Impresionantul orologiu Tompion tocmai bătea ora amiezii. Doamne elegante și domni îmvești mântați cu sobrietate se îngrămădeau în salon pentru a se delecta cu apele și bârfele despre petrecerile din seara precedentă. Muzicanții, aflați ca de obicei în absida dinspre apus, ofereau un fundal muzical pentru sporovăiala veselă și discordantă care se înălța și se revărsa în valuri.

Lady Eleanor și Sophie își croiră drum spre centrul încăperii, făcând semne din cap către cunoscuți, dar fără să se oprească până ce nu ajunseră la câteva scaune lipite de perete. După ce o aranjă pe bătrână în scaunul ei, Sophie îi aduse un pahar de apă de la îngrijitorul fântânii.

Lady Eleanor se încruntă și luă paharul.

– Unde este apa ta?

– Oh, se pare că am uitat de ea, răspunse Sophie absentă, în timp ce scrută din priviri îmbulzeala din jur.

Spera, dar se și temea ca Simon să nu vină în Pump Room în dimineața aceea. După întâlnirea zguduitoare din noaptea precedentă,

era limpede că trebuia să discute cu el între patru ochi, dar era convinsă că avea să reacționeze cu indignare când urma să îl anunțe că voia să amâne nunta. Era mai bine să îl anunțe într-un loc public, unde era mai puțin probabil să încerce să o intimideze.

Sau, mai rău, să încerce să o sărute ca să o supună. Ceea ce, Sophie trebuia să recunoască, avea șanse mult mai mari decât de intimidarea să funcționeze asupra ei.

– Sophie, nu-ți mai întinde gâtul ca o barză!

– Da, doamnă.

Sophie se întinse un pic mai mult – chiar era incomod să fie așa mică de înălțime –, dar nu îl zări pe Simon nicăieri. Examină mulțimea, relaxându-se când întâlni doar câteva priviri dezaprobatoare din partea obișnuitelor biene învești mântate în tafta. Fără îndoială, comportamentul ei de la Lady Penfield încurajase câteva bârfe picante în dimineața aceea.

În ciuda nervilor ei sensibili, Sophie nu putu să nu chicotească atunci când își închipui reacția lumii bune la auzul veștii despre logodna ei cu Simon și ce însemna ea. Nimeni nu ar fi îndrăzni să o certe pe contesa de Trask. Poate că, la urma urmei, existau unele avantaje dacă devenea soția lui – în afara celor evidente, pe care i le arătase cu o noapte în urmă.

O clipă după aceea, râsul îi pieri când dădu ochii cu singura persoană din Bath pe care își dorea cel mai puțin să o vadă, cu atât mai puțin în acea dimineața.

Lady Randolph se îndreptă spre ele, cu corpul ei îmbietor învești mântat în mătase de culoarea viței-de-vie, care îi făcea buclele arămii să strălucească precum flăcările. Ca de obicei, avea un însoțitor chipeș la brat, care arăta de parcă și el și-ar fi dorit să se înfășoare în jurul trupului ei voluptuos, la fel ca materialul rochiei. Sophie nu îl recunoscu pe bărbat, dar i se părea oarecum familiar.

„Ei bine, cel puțin nu stă Simon lipit de ea."

Durerea de cap căpătată cu o noapte înainte, încă ascunsă în spatele ochilor, reveni în forță sub privirea malițioasă a lui Lady Randolph. De ce nu putea afurisita aceea de femeie să o lase în pace?

– Draga mea Lady Eleanor, domnișoară Stanton, sunt încântată să vă întâlnesc în dimineața asta, spuse contesa. Vai, domnișoară Stanton, nu mă așteptam să te văd deloc pe aici!

– Nu-mi explic de ce, Lady Randolph, răspunse Lady Eleanor cu o voce glacială. De ce să nu fie Sophia azi aici?

– Părea că îi este tare rău azi-noapte, la balul lui Lady Penfield. Poate din cauza unor băuturi pe care le-a consumat.

Însoțitorul lui Lady Randolph râse și atrase o privire tăioasă din partea lui Lady Eleanor.

– Mai curând din cauza a ceea ce a mâncat, rosti acid bătrâna. Iar acest înfumurat cine este? Ar trebui să-ți amintești de bunele maniere, contesă, și să i le prezinți și lui.

Cealaltă femeie miji ochii, dar își păstră zâmbetul de porțelan. Sophie își dori ca, măcar o dată, văduva sofisticată să își piardă siguranța de sine în societate.

– Permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Watley. Se află în Bath doar de câteva zile, lucru care ar explica de ce nu l-ați văzut până acum.

– Milady. Domnișoară Stanton.

Domnul Watley făcu o plecăciune grațioasă și cuviincioasă, apoi își întoarse privirea spre Sophie. Părea fascinat de ea și, cu o îmbujorare dezgustată, ea își dădu seama că îl mai văzuse. Era bărbatul de la intrarea în teatru. Bărbatul care o privise cu o curiozitate lacomă atunci când ea îl ajutase pe Toby să urce în trăsura lui Lady Eleanor.

Sophie trase aer în piept printre dinții încleștați. Dacă Lady Eleanor afla despre acea escapadă, atât ea, cât slujitorii care o ajutaseră aveau să plătească scump. Se rugă în gând ca domnul Watley să fie suficient de inspirat încât să păstreze pentru sine ce văzuse.

– Încântată, sunt sigură, spuse Lady Eleanor cu intonație, fără să fie deloc încântată.

Lady Randolph se întoarse spre Sophie.

– Sper că te simți mai bine azi, domnișoară Stanton. Cât de trist a fost că Simon te-a dus acasă azi-noapte. I s-a simțit teribil lipsa, te asigur de asta!

– Mă simt bine, Excelență. Mulțumesc pentru întrebare, răspunse ea apăsat.

Domnul Watley nu se sinchisi să își ascundă zâmbetul afectat.

– Nepotul meu își cunoaște responsabilitățile, intonă Lady Eleanor. Are grijă de nepoata mea de când era copil.

Sophie se abținu să își dea ochii peste cap. Așa vedea toată lumea relația ei cu Simon, fiind bazată doar pe responsabilitate?

Licărirea malițioasă reveni în ochii lui Lady Randolph.

– Mereu mi s-a părut că Simon se pricepe de minune la copii. Este atât de nobil și de altruist cu toată familia lui!

– Nu este nevoie să-mi vorbești despre calitățile nepotului meu, Bathsheba, le cunosc prea bine, i-o întoarse Lady Eleanor, încercând să se ridice în picioare. Sophie, dă-mi brațul! Mi-ar plăcea să mă plimb un pic prin încăpere.

Sophie făcu o reverență scurtă și aruncă o privire spre contesă și însoțitorul ei. Expresiile lor la dojana arogantă a lui Lady Eleanor deveniră rigide, dar domnul Watley își reveni repede și făcu o plecăciune impecabilă. Bătrâna nu îl băgă în seamă și se îndepărtă cu o grație impunătoare.

Sophie își reprimă un zâmbet.

– Doamnă, ai reacționat splendid, murmură ea în urechea nașei.

– Nu am putut niciodată să o suport pe femeia asta, chiar dacă se presupune că face parte din înalta societate. Îți jur, bufoneriile ei i-au băgat bărbatul prea devreme în mormânt, chiar dacă a murit din greșeală într-o cursă de trăsuri.

Sophie se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Randolph a fost înnebunit după ea de la bun început. Ea nu a dat nici două parale pe el, s-a măritat pentru banii lui. Oh, fata a fost mereu discretă! Nu l-a făcut niciodată de rușine în public, chiar dacă a fost deseori cât pe ce să o facă. Dar au existat zvonuri care spuneau că erau vreo câțiva bărbați pe lângă Randolph cu care împărțea patul. Sărmanul nu a putut să suporte. Dacă nu-și făcea praf cabrioleta pe drumul spre Brighton, s-ar fi înecat într-un butoi de coniac.

Sophie rămase cu gură cască. Lady Eleanor nu îi vorbise niciodată atât de sincer, cel puțin nu despre un lucru așa de scandalos.

Bătrâna îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Nu te uita așa la mine, domnișoară! Știu că mă înțelegi. Nu mai ești o școlăriță naivă, nu că ai fi fost vreodată. Vreau să stai departe de femeia asta. Cu toate aerele ei de superioritate, tot o pacoste rămâne și, din vreun motiv oarecare, se pare că te displace extraordinar de tare.

Sophie clătină din cap aproape imperceptibil. Era veşnic uimită că naşa ei, care ieşea rareori din casă, observa mult mai multe decât îşi puteai închipui.

Lady Eleanor oftă.

– Nu am putut niciodată să înţeleg fascinaţia lui Simon pentru Bathsheba. Este nebunie curată să te apropii de creatura asta veninoasă. Chiar sper să-şi fi învăţat lecţia.

Sophie îşi prinse piciorul în volănaşele încreţite ale rochiei, dar reuşi să îşi menţină echilibrul.

– Fii atentă, Sophie, strigă Lady Eleanor! O să ajungem amândouă grămadă pe podea din cauza stângăciei tale.

Mormăind o scuză, Sophie se prinse ferm de braţul lui Lady Eleanor şi începu să se mişte încet.

Toată lumea ştia că Simon şi Lady Randolph fuseseră amanţi? Şi toată lumea credea că încă erau? Cu o noapte în urmă, el o asigurase că el şi văduva erau doar prieteni, dar de ce lui Sophie îi era atât de greu să accepte? Toate instinctele ei îi spuneau că el îi ascundea ceva. Urma să afle despre ce era vorba chiar dacă trebuia să îl lege de un scaun şi să scoată adevărul cu forţa de la el.

– Ah, iată-l şi pe marele bărbat în persoană, murmură Lady Eleanor şi îşi îndreptă privirea spre intrare principală de la Pump Room. Chiar mă întrebam când o să apară.

Inima lui Sophie începu să bată cu putere. Toată magia întunecată a amintirilor din noaptea trecută se dezlănţui, în timp ce privirea lui Simon se îndreptă spre ele prin mulţime. Ea încercă să înghită în sec, dar gura şi gâtul i se uscară brusc. Combinaţia ameţitoare dintre dorinţa şi frustrarea care o cuprindeau de fiecare dată când îl vedea avea să o ducă direct la nebuni, în scurt timp.

El înaintă cu paşi mari şi uşori, salutându-şi din cap prietenii, dar nu se opri nici o clipă până ce nu ajunse în faţa lor. Ochii lui străluciră când o studie pe Sophie din cap până în picioare. Lui Sophie i se învolbură sângele în vene şi păru că i se aprinde fiecare petic de piele drept răspuns. Nu putu să nu se încrunte la reacţia ridicolă pe care o simţea sub privirea lui posesivă.

Expresia ei ameninţătoare nu reuşi să îl descurajeze pentru că ochii lui licăriră amuzaţi. Simon zâmbi şi se aplecă peste mâna mătuşii lui.

– Bună ziua, milady. Mă bucur să văd că te simţi atât de bine.

Deși era în mod clar iritată de nepotul ei, Lady Eleanor nu putu să nu își arcuiască buzele într-un zâmbet. Ca de obicei, zâmbetul lui Simon putea să sucească până și mințile diavolului.

– Așadar, băiete, ce mai faci? Mă gândeam că te văd mai devreme, dar bănuiesc că ai avut treburi de rezolvat de dimineață, ca de obicei.

– Oh, Doamne, da! Crede-mă, mi-ar fi plăcut teribil să petrec dimineața în compania dumitale și a lui Sophie decât alături de doi bancheri irascibili și de secretarul meu exploatator.

– Simon, îți petreci prea mult timp cu orășenii ăștia vulgari, îi spuse mătușa lui. Știi ce părere avea bunicul tău despre asta. Familia și pământul sunt cele care contează, nu stratagemele astea moderne care îți ocupă tot timpul. Abia dacă am apucat să te văd de când ai sosit în Bath.

Chipul lui Simon deveni rezervat în vreme ce ascultă refrenul bine-cunoscut și enervant al familiei. Sophie auzise acele remarci dezaprobatoare destul de des de-a lungul anilor, când vizitase moșia St. James și văzuse amărăciunea încordată de pe chipul lui Simon când bătrânul conte îi făcuse morală din pricina hotărârii lui de a adopta o viață de studiu la Cambridge. Resimțise durerea lui ca pe a ei de fiecare dată când bunicul îl îndepărtase și mai mult de viața pe care și-o dorea cu adevărat.

Dar, cu ani în urmă, Simon își îngropase dezamăgirea sub o mască de nepăsare prudentă. Cel puțin așa credea Sophie, că era o mască, deși trebuia să recunoască faptul că uneori nu îl recunoștea pe băiatul pe care îl iubise în bărbatul care devenise.

– Iartă-mă, dragă mătușă. Vocea lui Simon sună indiferentă și politicoasă. Afacerea mea trebuie să se încheie în câteva zile, apoi îți promit că o să petrec mai mult timp cu dumneata.

Sophie se încruntă. De ce Simon mințea din nou? Era ferm hotărât să se întoarcă în Londra cât de curând posibil.

Ea întredeschise gura ca să-l întrebe, dar el o întrerupse cu delicatețe.

– Mătușă Eleanor, te superi dacă ți-o fur pe Sophie câteva minute? Trebuie să vorbim ceva.

Sophie aproape că se înecă atunci când bătrâna îi făcu cu ochiul nepotului ei. Simon păru uimit, apoi un râs neașteptat îi îmblânzi liniile dure ale trăsăturilor.

– Fără doar și poate, dragul meu, spuse Lady Eleanor cu bunăvoință. O văd pe Davinia Lethbridge lângă muzicanți. Nu am mai vorbit cu ea de secole. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie!

Înainte ca Sophie să apuce să se împotrivească, Simon îi așeză mâna în îndoitura brațului și o trase după el.

– Simon, le-ai spus ceva mătușilor tale despre logodna noastră? rosti Sophie printre dinți, din spatele zâmbetului fals pe care și-l lipise pe buze.

– Firește că nu, gâsculiță. Mi-am dat cuvântul de onoare. Dar știi cum este bătrâna domnișoară – și-a dorit să ne căsătorim de când ți-ai prins părul în coadă și ai început să porți fustițe. O să profite de orice ocazie ca să ne aducă împreună.

– Serios, Simon. Te rog, nu o numi pe Lady Eleanor bătrâna domnișoară.

El râse și o conduse spre una dintre ferestrele încastrate de pe partea opusă a încăperii. Chiar dacă se aflau pe deplin în văzul mulțimii, alcovul le oferea puțină intimitate. Era, își dădu seama Sophie, cadrul perfect în care să îi dea vestea care, cu siguranță, se anunța neplăcută. Toți îi vedeau, dar nimeni nu îi auzea. Simon nu ar fi îndrăznit să se piardă cu firea în fața a jumătate din populația orașului Bath.

Le porunci fluturilor din stomac să își înceteze fâlfâitul, trase adânc aer în piept și se întoarse spre el.

Discursul pe care îl exersase cu atâta atenție se ofili sub privirea înfierbântată a lui Simon. Haosul vesel din Pump Room se domoli în timp ce ea se pierdu în adâncimile întunecate al ochilor lui, revenind în locul acela de magie și senzații care o prinsese în mreje cu o noapte în urmă.

Mâna lui mare atinse ușor catifeaua fină a pelerinei care îi acoperea spatele și îi provocă o tresărire puternică și exasperantă pe șira spinării. Doamne sfinte! Cum avea să îi zică vreodată ce voia să spună? Nici măcar o încăpere pline de bârfitori, dintre care majoritatea se uitau la ei cu mare interes, nu putea să o împiedice să se topească sub căldura atingerii lui.

– Cum te simți azi, scumpa mea?

Vocea lui răgușită vibră în fiecare centimetru din corpul ei. Tot ce putea să facă era să nu închidă ochii și să se sprijine de mâna lui care zăbovea pe spatele ei.

– Sper că ți-ai revenit după noaptea trecută. Păreai teribil de indispusă când mi-ai poruncit atât de grațios să părăsesc încăperea.

Ea își dădu capul pe spate și se uită urât la el. Se putea baza pe capacitatea lui Simon de a distruge momentul – din nou. Sclipirea șicanatoare din ochii lui îi întări hotărârea.

– Nu înțeleg, despre ce vorbești? Am avut o seară plăcută și mă simt foarte bine azi.

El pufni.

– Sophie, ai avut mai mult decât o seară plăcută, dacă îți amintești. Acum a venit momentul să plătești. Chiar dacă nu există vreun dubiu că am profitat de tine tocmai în salonul mătușii, dintre toate locurile posibile, nu am de gând să-mi cer iertare. De fapt, aș face-o din nou. Acum îmi aparții, draga mea, și ai putea la fel de bine să recunoști asta. Cu cât ne anunțăm mai devreme logodna și alegem data nunții, cu atât mai bine.

Ea încercă din răsputeri să pară și nevinovată, dar și uluită – o sarcină dificilă, căci cuvintele lui directe îi agitară din nou fluturii din stomac.

– Simon, ți-am spus deja că nu vreau să anunțăm logodna. Cel puțin deocamdată. Mi-ai promis că îmi dai timp să mă obișnuiesc cu schimbarea și am de gând să te determin să-ți ții promisiunea.

Sprâncenele lui se arcuiră într-o expresie exagerat de surprinsă.

– Permite-mi să-ți amintesc, Puck, că a existat o schimbare foarte importantă de fapt, după cum afirmi cu atâta delicatețe. Mi te-ai oferit azi-noapte – cu foarte mult entuziasm, din câte îmi amintesc –, iar asta schimbă totul. Acum este absolut necesar să ne căsătorim cât mai repede.

Sophie trase adânc aer în piept și făcu saltul înainte.

– Simon, rosti ea pe nerăsuflate și cu un aer de indignare prefăcută. Ți-ai pierdut mințile? Nu a existat nimic în comportamentul meu care să schimbe înțelegerea în vreun fel.

Pentru o clipă cu adevărat agonizantă, el păru absolut șocat. Dar nu dură mult. Liniile chipului lui deveniră dure ca piatra cu o rapiditate uluitoare, ceea ce o făcu pe Sophie să pună la îndoială luciditatea planului ei.

– Sophie, mârâi el, ce joc joci aici? Te-ai culcat cu mine azi-noapte. Te-ai abandonat în brațele mele. Știu că nu ai băut destulă șampanie ca să uiți acel eveniment interesant.

Ea se îndreptă de spate. Îi ajunse doar până la nivelul bărbiei, dar se forță să ignore avertizarea trimisă de încordarea buzelor lui.

– După ce m-ai adus acasă azi-noapte, m-am dus direct la culcare, spuse ea înțepată. Nu știu cum de poți să spui altceva.

El închise ochii. Acum arăta ca un bazilisc. Un bazilisc foarte supărat. Privirea lui Sophie scrută încăperea, dorindu-și să se uite oriunde, mai puțin la chipul furios al lui Simon.

O zări pe Lady Randolph. Contesa îi studia cu un zâmbet viclean, care se desena pe buzele ei purpurii.

Sophie își întoarse brusc atenția spre Simon. Ochii îi erau deschiși acum. Duri ca piatra, o priveau cu suspiciune.

– De ce faci asta, Sophie? Ce vrei de la mine?

– Vreau să respecți înțelegerea noastră, Simon. Nu vreau să plec din Bath în clipa asta și nici nu sunt pregătită să anunțăm public logodna noastră.

Vocea lui răsună asemenea unui mârâit grav:

– Așadar, speri să-mi câștigi acordul când pretinzi că nu s-a întâmplat nimic în salon azi-noapte? Că trupul tău dezgolit nu a tremurat atingând orgasmul sub mine?

Lui Sophie i se tăie răsuflarea. Replica lui aspră îi trimise un fior tremurător chiar în feminitatea încă sensibilă dintre coapsele ei. În gând, Sophie adună la un loc rămășițele botărârii ei și rosti pe nerăsuflate primul lucru care îi veni în minte.

– Cred că te gândești la altcineva, milord. Poate la fosta ta amantă?

Tăcerea lui bruscă era atât de alarmantă, încât i se făcu un gol în stomac, având convingerea îngrozitoare că nici măcar mulțimea de bârfitori din Pump Room nu putea să împiedice dezlănțuirea mâniei lui.

Dar Simon avea o stăpânire de sine extraordinară. Indiferent cât era de tulburată, Sophie nu putu să nu îl admire. Numai Dumnezeu știa că o merita pe deplin.

El clipi de câteva ori, se uită iute prin încăpere, apoi trăsăturile lui căpătară o expresie de plictiseală politicoasă. Numai cărbunele fumegând din ochii lui negri arăta amploarea luptei care se dădea înăuntrul lui.

– Draga mea... Vocea lui liniștită anunța iminentul sfârșit al lumii. Nu o să fiu manipulat. Îți sugerez să înveți lecția asta numaidecât. O să-ți meargă foarte prost dacă nu o faci.

Propria ei mânie, reprimată până în clipa aceea de agitația resimțită, se aprinse la amenințarea lui.

– M-ani săturat de discuția asta insultătoare, milord. Te rog să mă duci înapoi la Lady Eleanor. Sunt convinsă că este pregătită să ne întoarcem acasă.

Liniile ascuțite ale chipului lui frumos se întăriră ca un cuarț, dar el încuviință din cap. Ea bănuia că nu prea mai avea multă încredere în capacitatea de a-și menține sângele-rece pentru mult timp. Slavă Cerului că dezgustul lui față de scandal o scuti de nevoia de a-și mai juca șarada ridicolă, dar necesară preț de încă o clipă.

În timp ce Simon o însoți înapoi la mătușa lui, ochii lui Sophie fură din nou irezistibil atrași de Lady Randolph, care se afla la mică distanță, alături de domnul Watley. Un zâmbet triumfător se formă în colțurile gurii frumoasei văduve, iar privirea ei cristalină străluci cu o victorie dușmănoasă pe care nu se sinchisi să o ascundă.

Capitolul 14

Ce Dumnezeu se întâmplase?

Simon se uită la silueta zveltă a logodnicei lui, rigidă de indignare, în timp ce o însoțea pe mătușa Eleanor afară din Pump Room. Dacă nu ar fi știut prea bine, ar fi jurat că cineva tocmai îi zdruncinase mințile, așa cum un terier scutura un șobolan, și i le pusese la loc cu susul în jos. Avea dinții atât de încleștați, că ar fi avut nevoie de o daltă ca să îi desfacă.

Fusese absolut sigur de ea cu o noapte în urmă, presupunând că dorința ei plină de nerăbdare de a face dragoste cu el și reacția avută când el insistase să stabilească data nunții se datorau cantității neobișnuite de șampanie pe care o consumase mai devreme la bal. Sophie era o inocentă și era logic ca intimitățile lor fizice să o supere, chiar dacă atunci se bucurase în mod evident de ele. La naiha, sexul extraordinar îl uluise, iar el pierduse orice pretenție la nevinovăție cu mult timp în urmă.

De fapt, fusese atât de sigur de ea încât, după ce se întâlnise cu bancherii în dimineața aceea, îl însărcinase pe Soames să întocmească imediat contractele pentru noile fabrici din Yorkshire. Simon plănuise să plece din Bath în după-amiaza aceea pentru a se întâlni cu Jedediah Russell la birourile lui din Bristol și a încheia negocierile înainte ca șiretul proprietar de fabrici să nu fie tentat de alte oferte.

Dar, ca de obicei, Sophie îi pusese bețe în roate. Russell nu avea să accepte absolut nimic dacă nu știa că eventualul lui partener avea un acces nelimitat la resurse suficiente de cărbune. În ultimul mesaj trimis lui Soames, Russell lăsase clar de înțeles că avea nevoie de dovezi, nu de promisiuni. Anunțul din *Bath Chronicle* despre logodna dintre domnișoara Sophie Stanton și contele de Trask fusese gândit ca să ofere tocmai acea asigurare.

Devenind conștient de privirile furișe și curioase ale celor prezenți în Pump Room, Simon își înăbuși un geamăt. Nenumărați cârcotași asistaseră la cearta lui cu Sophie, dar el fusese atât de uluit de încercările ei nebunești de a-l manipula, încât îi fusese greu să își controleze mânia. Fusese nevoit să folosească fiecare urmă de voință ca să nu se lase pradă dorinței de a o scutura bine pe mica șireată. Ei bine, dacă Sophie credea că putea să îl manipuleze, avea să învețe cât de curând o lecție surprinzătoare.

Se întoarse pe călcâie și abia reuși să nu se lovească de o femeie mică de statură, învesmântată în mătase de un roșu-închis. Simon își înghiți înjurătura urâtă care îi stătea pe buze.

– Bună ziua, milord.

Mirosul parfumului franțuzesc scump al Bathshebei îi învălui nările. Se abținu să nu strănute.

Ciudat. Parfumul acela seducător și sexualitatea exersată a Bathshebei îi făcuseră întotdeauna mădularul să tresalte de plăcere. Dar, pentru prima dată, se gândi că fosta lui amantă părea... dezgustătoare.

– Lady Randolph.

– Pare că te grăbești tare, Simon. Vocea Bathshebei căpătă un ton scăzut, amuzat. Te duci să o faci din nou pe dădaca lui Sophie? Înțeleg cât ești de loial cu toți cei pe care îi consideri familie, dar copila aia impertinentă este un scandal care stă să izbucnească. Se pare că nu poate să iasă în public fără să provoace vreo scenă.

Simon simți furnicături la ceafă. Poate că Bathsheba părea amuzată, dar instinctele lui – șlefuite bine după ani întregi în care avusese de-a face cu comercianți nemiloși – ridicară brusc stindardul războiului.

– Nu știam că Sophie a provocat scene, spuse el cu o voce glacială.

Zânîbetul fermecător al Bathshebei dispăru, iar impecabila ei stăpânire de sine se nărui în timp ce expresia de pe chipul ei căpătă un aer iritat.

– Serios, mă întreb cum poți să fii atât de tolerant cu intelectuala asta plicticoasă. Îți petreci atât de mult timp cu ea, încât s-ar spune că îi faci curte fetei.

El o fixă cu o privire hotărâtă până ce ea tresări. Obrajii îi pălirăși se uită la el cu o privire îngrozită.

– Simon...

– O zi bună, milady.

Făcu o plecăciune scurtă, dar îi ignoră mâna întinsă când se întoarse și se îndreptă cu pași apăsați spre ieșirea din Pump Room.

„La naiba!"

De parcă lucrurile nu mergeau și așa destul de prost, acum trebuia să se certe cu fosta amantă, care lansa amenințări subtile la adresa logodnicei lui. Ce Dumnezeu i se năzărise Bathshebei? Sigur nu tânjea după vecbea lor relație? Se zvonea că deja și-l făcuse amant pe Watley, așa că de ce își afișa gelozia? Nu avea nici un sens, dar instinctul îi impunea să nu o ia în seamă. Acum era datoria lui să își protejeze spiridușul și era pregătit să facă absolut orice pentru ca ea să fie în siguranță.

Se îndreptă spre ușă și ieși în aerul rece de toamnă, trecând pe lângă mănăstirea impunătoare, spre râul Avon și podul Pulteney. Avu nevoie de doar câteva minute de mers alert ca să ajungă în dreptul elegantei reședințe a lui Robert și Annabel din Laura Place.

Lacheul care îi răspunse la bătaia în ușă îl informă că domnul și doamna Stanton erau acasă. Pe deplin conștient de dificultățile pe care urma să le întâmpine, Simon își înăbuși o înjurătură când îl urmă pe slujitorul în uniformă de-a lungul scărilor până în salon. Firește, Robert avea să fie furios, dar se putea ajunge la o înțelegere cu el. Annabel era o cu totul altă poveste. Poate că era tânără, dar avea

o voință de fier, iar Simon nu avea nici o îndoială că urma să dezaprobe cu înverșunare planurile lui pentru Sophie.

– Contele de Trask, anunță lacheul.

Simon aruncă o privire prin salonul mic, dar frumos amenajat. Anna și Robert stăteau unul lângă altul pe o canapea aflată lângă fereastră. Soarele după-amiezii pătrundea prin fereastră, scăldând cuplul într-o strălucire voioasă și sublinând firicelele strălucitoare din șuvițele de culoarea mierii ale lui Annabel. Robert ținea în poală o carte cu fața în jos și o ignora în favoarea soției lui frumoase, care părea să se lupte cu o broderie deosebit de nesupusă.

Aerul de satisfacție din încăpere era palpabil și, dată fiind starea de spirit pe care o avea Simon în clipa aceea, enervant.

– Simon, bătrâne! exclamă Robert și sări în picioare. Nu m-aș fi așteptat niciodată să ne vizitezi în miezul zilei. Nu spuneai aseară că era posibil să pleci din oraș? Cu niște treburi urgente de care trebuia să te ocup, nu?

Starea de spirit a lui Simon se înrăutăți.

– Da, dar a trebuit să-mi amân planurile până ce pun în ordine niște lucruri aici, în Bath. Sper să plec din oraș până la sfârșitul zilei.

– Îmi pare rău să aud asta, milord. Speram să te vedem diseară la cina cu mătușile tale, spuse Annabel.

Simon încremeni. Ea schiță spre el cel mai dulce dintre zâmbete și îi întinse mâna. Simon își reveni repede, apoi se îndreptă spre canapea ca să răspundă la salutul ei.

– Nefericirea este de partea mea, doamnă Stanton, răspunse el și se aplecă peste degetele ei subțiri. Și eu așteptam cu nerăbdare să vă văd.

– Știu că mătușilor tale le va fi tare dor de tine. Lady Eleanor se simte rareori suficient de bine încât să se mai distreze. Ce păcat că nu poți să-ți amâni călătoria cu o zi!

Simon tresări imperceptibil la împunsătura delicată, dar bine plasată. Annabel era aproape la fel de necruțătoare ca Sophie când era vorba să îi amintească de datoria pe care o avea față de mătușile lui.

– Hai, Bella, o dojeni Robert îngăduitor, nu este nevoie să îl certi. Sunt sigur că Lady Eleanor i-a făcu deja o morală în toată regula. Nu este ca și cum vreun bărbat și-ar dori vreodată să o dezamăgească pe bătrâna vrăji...

Annabel făcu ochii mari, cu un avertisment subînțeles.

– Bătrâna doamnă, se corectă Robert în grabă. Doar dacă nu era neapărată nevoie. Nici nu l-ai lăsat să termine. Nu-i așa, Simon?

Simon își drese glasul și încuviință scurt din cap. „La naiba!" Uitase că mătușile lui organizau o mică petrecere în seara aceea. Se împotrivii dorinței de a scoate carnețelul de buzunar și creionul. În schimb, își impuse să trimită oficial regretele în St. James's Square în după-amiaza aceea, împreună cu un buchet mare din trandafirii preferați ai lui Lady Eleanor.

Annabel își lăsă deoparte broderia.

– Robert, să cerem să ni se aducă ceaiul? Sau ai prefera un vin de Porto ori de Xeres, milord?

– Mulțumesc, nu. Am venit să-l văd pe Robert pentru o chestiune de afaceri. O să mă ierți, doamnă Stanton, dacă te rog să ne scuzi pentru câteva minute.

Sprâncenele lui Robert se arcuiră până spre linia părului – de înțeles, din moment ce Simon avea o grijă deosebită să nu discute niciodată despre afaceri cu familia sau cu prietenii, cu una sau două excepții. Robert nu era una dintre acele excepții.

Ciudat, dar Annabel nu păru deloc afectată de rugămintea lui. Se uită la el și apoi încuviință din cap, de parcă dădea răspunsul la o anumită întrebare.

– Desigur, milord. Aștept cu nerăbdare să te revăd când te întorci la Bath.

Făcu o reverență rapidă, iar ochii ei străluciră cu o expresie suspicios de amuzată.

Simon așteptă ca ea să iasă din salon înainte să vorbească.

– Te rog să te așezi, Robert. Am ceva foarte important de discutat cu tine.

Bărbatul păru nedumerit, dar luă loc. Simon se așeză într-un delicat și extraordinar de incomod scaun Sheraton.

– Robert, am venit să-ți cer mâna lui Sophie. Îmi dau seama că ar fi mai potrivit să mă duc la mama și la bunicul tău, dar sper să rezolv problemele vorbind mai întâi cu tine.

Bucuria alungă într-o clipită circumspecția tânărului. Robert sări în picioare.

– Nemaipomenit, bătrâne! Annabel era sigură că de asta ai venit la Bath. Eu am crezut că vorbești verzi și uscate, dar o să fie fericită să afle că a avut dreptate.

– Din păcate, felicitările tale sunt premature, răspunse Simon sec. Apreciez sprijinul tău, dar se pare că au apărut câteva probleme cu sora ta.

Robert se uită la el absent pentru o clipă, apoi oftă și se așeză la loc.

– De ce nu mă surprinde să aud asta? Ai cerut-o deja în căsătorie?

– Da. Mi-a acceptat propunerea, deși într-o manieră pe care am putea să o considerăm foarte puțin grațioasă.

Robert începu să râdă, dar își reprimă iute chicotele când Simon se încruntă.

– Îmi pare rău să aud asta, bătrâne.

– În plus, mi-a cerut să păstrăm logodna secretă, cel puțin pentru moment. Se pare că Sophie are nevoie de timp ca să se obișnuiască cu ideea de a deveni soția mea.

Robert se încruntă.

– Nu-mi place ideea unei logodne secrete. Nu ar trebui să ascundă asta de familie și nici tu nu ar trebui să o faci.

Simon clipi surprins.

– Firește că nu. Am încercat să-i explic asta lui Sophie, dar nici nu a vrut să audă.

Robert îl privi atent. Expresia lui prudentă îl făcea să pară mai în vârstă decât în realitate.

– Nu este în firea lui Sophie să fie așa sperioasă, și toată lumea știe că tânjește după tine de... ei bine, dintotdeauna. Dar e singură de mulți ani. Practic, este deja o fată bătrână.

Simon se abținu să nu îi dea o replică tăioasă. Sophie debutase în societate de mai multe sezoane, dar era absurd să te gândești la ea ca la o fată bătrână.

– Poate că are nevoie de puțin timp să se obișnuiască, zise Robert. La urma urmei, în calitate de contesă de Trask, va fi una dintre cele mai puternice reprezentante ale înaltei societăți. O să fie o schimbare pentru ea, mai ales că fata bătrână este mai obișnuită să se afle în aria de interes a balaurului, nu să fie unul dintre balauri.

– Robert, ți-aș fi recunoscător dacă nu ai mai numi-o pe Sophie fată bătrână.

Robert îl ignoră.

– Presupun că, atât timp cât eu și mama știm despre logodnă, îi poți oferi timpul necesar ca să se obișnuiască și cu ideea căsătoriei.

Încruntarea îi dispăru, fiind înlocuită de un zâmbet care îl făcu să semene extraordinar de mult cu Sophie.

– Din păcate, timpul ni s-a terminat. Trebuie neapărat ca eu și Sophie să ne anunțăm imediat logodna. Aș dori să public anunțurile duminica asta și să ne căsătorim peste trei săptămâni

– De ce atâta grabă, Simon? Nu pare foarte corect din partea ta dacă Sophie nu este gata să o facă.

Simon simți un junghi ce semăna mai degrabă cu o tristețe stânjenitoare.

– Pentru că eu și Sophie am fost intimi, Robert. Și chiar sper că nu trebuie să-ți explic ce înseamnă asta.

– Poftim?!

Robert răcni – chiar răcni – și sări în picioare. Simon nu îl auzise niciodată pe tânăr ridicând vocea, dar ar fi trebuit să se aștepte la o asemenea reacție. De fiecare dată când era implicată Sophie, lucrurile trebuiau să se ducă de râpă.

– Calmează-te, Robert! Lasă-mă să-ți explic. Poți să mă scoți mai târziu în grădină și să-mi dai o mamă de bătaie, dar chiar acum trebuie să rezolvăm problema asta și să o facem pe Sophie să se mărite cu mine.

Robert se uită urât la el, dar se așeză la loc. Era mai furios decât îl văzuse Simon vreodată.

– Să nu crezi că nu aș face-o, Simon, chiar dacă ești de două ori mai mare decât mine. Vorbim despre sora mea, nu de vreo... Ei bine, știi exact ce vreau să spun. La urma urmei, nu este una dintre amantele tale.

Simon simți cum o căldură apăsătoare îl cuprinde dinspre guler.

– Știu, Robert, și îmi cer sincer scuze. Vina îmi aparține întru totul. Fii sigur că o să fac tot ce trebuie ca să îndrept lucrurile. Sophie este nevinovată și te rog să nu-ți schimbi părerea despre ea!

Robert mormăi ceva nu foarte flatant, apoi se opri.

– Bineînțeles că nu-mi schimb părerea despre Sophie. Cât despre faptul că este lipsită de vreo vină, am văzut cât de necuviincios s-a purtat aseară, când presupun că, ei bine... când s-a întâmplat *povestea*. Am vrut să o duc acasă chiar eu, dar Annabel nu m-a lăsat.

Nu înțeleg de ce afurisita vrea să șteargă urmele. Dumnezeu știe ce o să spună mama despre asta.

– Cred că este mai bine să nu îi povestim detaliile mamei tale.

Robert îl privi nesigur.

– Ei bine, având în vedere ce s-a întâmplat între voi, de ce vrea Sophie să întârzie lucrurile? Aș fi crezut că are destulă minte încât să înțeleagă că timpul este esențial. Doamne sfinte, dacă ar afla cineva, reputația ei s-ar face țăndări.

Simon șovăi.

– Încep să cred că nu este sigură de mine. Sau, mai degrabă, nu este prea sigură de ce am cerut-o în căsătorie.

– *De ce* ai cerut-o în căsătorie? izbucni Robert. Până mai ieri, mi-a fost teamă că o să te însori cu... Am crezut că te gândești să o ceri de soție pe Lady Randolph.

– Robert! Simon se aplecă înainte în scaun, care scârțâi amenințător sub greutatea lui. Nu există nimic între mine și Lady Randolph. Sophie nu trebuie să-și facă vreodată griji pentru asta sau ceva asemănător. Îți dau cuvântul meu.

Robert încuviință scurt din cap, dar privirea îi rămase prudentă.

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce te căsătorești cu ea?

Simon se gândise în ultima oră cât de mult să îi dezvăluie lui Robert. Era destul de rău să aibă secrete față de Sophie, chiar dacă o făcea ca să nu îi rănească sentimentele. Dar nu i se părea onorabil să își ascundă motivele în fața fratelui ei mai mare.

– Motivele mele sunt duble, începu el.

Pe măsură ce îi explică toată complexitatea negocierilor lui cu Russell, un nor întunecat se așeză pe chipul lui Robert. Simon simți înțepătura vinei, dar o ignoră. Robert știa la fel de bine ca oricine că în aristocrație căsătoriile se făceau pentru a consolida familiile și moșiile, nu pentru a satisface capriciile emoționale. Totuși, Simon trebuia să îl liniștească pe Robert.

– Dar nu este singurul motiv pentru care vreau să mă însor cu Sophie, spuse el și înfruntă privirea tulburată a lui Robert cu propria privire calmă. Știi cât îmi este de dragă. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să am grijă de ea așa cum merită. Îți promit că o să fie fericită cu mine și nu o să ducă lipsă de nimic.

Robert clătină din cap, părând și mai întunecat. Simon se chinui să rămână tăcut, surprins de cât de mult avea nevoie ca tânărul să îl creadă.

– Îți e dragă, zici? Sper că ei nu i-ai spus asta.

Simon își încordă degetele pe brațul fusiform al scaunului. Erau zile în care Robert îi punea la încercare răbdarea aproape la fel de mult ca Sophie.

– Robert, știi la fel de bine ca mine că Sophie are un talent nemaipomenit să intre în belele. Bănuiesc că situația o să se înrăutățească în timp. Știai că s-a dus la un azil de săraci de pe Avon Street ca să-l caute pe băiatul care i-a furat săculețul?

Robert făcu ochii mari cât cepele. Dădu să își exprime indignarea, dar Simon îl întrerupse.

– Și este doar începutul. Nu o să te plictisesc cu detaliile. Este de ajuns să spun că sora ta are nevoie disperată de un soț care să îi stăpânească impulsurile capricioase. Și tu știi asta, o știe și mama ta, o știu și bunicii tăi.

– Dar...

– O prețuiesc pe Sophie. Am prețuit-o și o s-o prețuiesc întotdeauna. Ea are nevoie de mine și nu poți să te îndoiești de faptul că mă iubește. O să avem o căsnicie fericită, care o să pună capăt neliniștii ce pare să fi pus stăpânire pe ea. Nu i se poate permite să devină fată bătrână. Pur și simplu, nu o să permit așa ceva și nici tu nu ar trebui să permiți una ca asta.

Simon își auzi hotărârea din voce și își dădu seama șocat de cât era de serios. Nu putea să suporte gândul că Sophie ar îmbătrâni singură și nefericită.

Robert se dezumflă, de parcă ar fi fost înțepat cu un ac.

– La naiba, bineînțeles că ai dreptate. Și Annabel pare să fie de acord cu tine. Dar, dacă o rănești, Simon, în orice fel, jur că te omor. Și vorbesc foarte serios!

Simon dădu aprobator din cap.

– Știu. Sophie o să fie fericită, Robert. Îți promit.

Robert se îndreptă de spate și își aranjă vesta. Se uită la el cu un aer întrebător, adoptând cu ușurință bine cunoscutul obicei de a se baza pe faptul că Simon putea să dea răspunsurile la cele mai grele întrebări din viață.

– Bine, bătrâne, sper că ai un plan, pentru că Dumnezeu știe că Sophie nu ascultă de mine. Nu a ascultat niciodată.

– Am un plan. Dar trebuie și insist, Robert, să îl păstrăm secret și față de Sophie, și față de Annabel. Chiar dacă planul meu este absolut necesar, nici uneia dintre ele nu o să-i placă.

Chipul lui Robert se întunecă din nou.

– De ce am sentimentul că nu o să-mi placă nici mie?

Capitolul 15

Doamne, ce făcuse acum?

Sophie scoase un oftat obosit. Lady Langton se uită la ea din spatele unui teanc de romane, mișcând din nasul de iepure cu o încântare scandalizată. Sophie observase o reacție similară și la alte persoane pe care le întâlnise de când ieșise din casa din St. James's Square imediat după micul dejun.

Încercă să nu se uite lung la baroana rotofeie, îndreptându-și atenția spre colecția impresionantă de cărți istorice din librăria domnului Barratt de pe Bond Street. Dar literele fin conturate pe cotoarele din piele se estompară într-o ceață aurie, în timp ce gândurile îi plutiră din nou spre cauza necazurilor ei.

„Simon."

I se strânse inima în piept la gândul logodnicului absent. Îi trimisese un bilet în urmă cu două zile, spunându-i că pleca din oraș, dar urma să se întoarcă în Bath cât putea de repede. Prima ei reacție fusese revolta față de felul în care le ignorase atât pe ea, cât pe mătușile lui, care îl așteptaseră la masă în seara aceea. Iureșul emoției fusese urmat de o senzație vinovată de ușurare. Nu era pregătită să dea ochii cu el. Nu încă. Nu după cât de revoltător se purtase în Pump Room.

Închise strâns ochii într-o încercare inutilă de a-și bloca în minte imaginile acelui episod. Dar nimic nu putea să micșoreze disconfortul provocat de stratagema ei de a-l ține la distanță pe Simon sau de uimirea lui, urmată de reacția furioasă la refuzul ei de a recunoaște intimitatea zguduitoare.

Intimitate care își lăsase amprenta pe trupul și pe sufletul ei. Intimitate pe care nici o femeie în toate mințile nu ar fi încercat să o nege.

I se aprinseră obrajii când își aminti puterea amețitoare a corpului musculos și cum se simțise când o pătrunsese. Încă i se înmuiau picioarele când se gândea. Își petrecuse ultimele două zile fără să-și găsească locul, întâlnirea lor de pe canapeaua lui Lady Eleanor fiind singurul lucru la care putea să se gândească.

În fiecare clipă. Și în fiecare moment. Visele cu mâinile lui Simon care îi mângâiau pielea și gura lui care o devora o trezeau din somn în fiecare noapte, zvârcolindu-se în așternuturi, cu corpul cuprins de sudoare.

Închise *Istoria bătăliei de la Cartagina* și o împinse înapoi în locul ei de pe raft. Gata. Se gândise la Simon mai mult timp decât merita. Felul în care îi ignorase dorințele o forțase să ia măsuri dureroase, dar necesare. Cu cât el afla mai repede că nu putea să o intimideze, cu atât mai bine. Dacă Simon voia să se însoare cu ea, trebuia să învețe să o trateze cu considerație și respect, nu să îi dea ordine de parcă era un copil.

Ignorând privirile lui Lady Langton, care părea fascinată de prezența ei în librărie, Sophie continuă să examineze absentă rafturile domnului Barratt. În loc să piardă timpul cu gândul la Simon ori să se uite la cărți, mai bine se concentra să pună la cale un plan prin care să îi ajute pe Toby și pe Becky. La urma urmei, ei erau motivul pentru care insistase să rămână în oraș.

Dar cum Dumnezeu putea să îi ajute? Simon îi interzisese să revină la taverna tatălui lor, iar Becky îi refuzase categoric ajutorul. Poate că, dacă descoperea numele mătușii copiilor și adresa ei din Londra, urma să găsească o cale prin care să îi ducă acolo. Dar avea nevoie de cineva care să o ajute să obțină acele informații, iar singura persoană care o putea face – pe lângă Simon – era reverendul Crawford.

Da, el putea să o ajute.

Satisfăcută, Sophie încuviință din cap ca pentru sine, apoi se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă. I se tăie răsuflarea și se dădu brusc la o parte ca să nu se lovească de o femeie îmbrăcată cu o pelerină din catifea roșie și învăluită într-un nor de parfum scump.

Se părea că Lady Randolph apăruse ca prin minune, iar ochii de culoarea ferigii erau înflăcărați de ostilitate.

– Bună dimineața, domnișoară Stanton.

Vocea lui Lady Randolph conținea suficient venin cât să otrăvească un mic oraș.

Sophie se îndreptă de spate și își trase boneta de pe ochi.

– Bună dimineața, Lady Randolph. Ce... plăcere să te văd.

Ochii femeii parcă aruncară săgeți înflăcărate spre ea.

– O fi o dimineață plăcută pentru tine, draga mea. Permite-mi să te felicit pentru teribil de avantajoasa ta partidă. Sunt sigură că Simon este încântat să adauge pământuri la moșiile lui din nord. Își dorește să cumpere niște terenuri prin Yorkshire de foarte multă vreme, iar zestrea ta sigur o să-i ofere exact ce căuta.

Sophie rămase fără suflare. Timpul parcă se opri în loc când se uită la trăsăturile perfecte și rigide ale lui Lady Randolph.

– Despre ce vorbești? reuși ea să spună în cele din urmă.

Mânia din ochii lui Lady Randolph se risipi și fu înlocuită de altă emoție la fel de neplăcută. Sophie se gândi imediat la imaginea unei pisici într-un hambar, pregătită să sară pe un șoarece.

– Despre logodna ta cu Simon, domnișoara Stanton! Un zâmbet glacial arcui ușor buzele roșii ale contesei. Am citit anunțul abia în dimineața asta în *Bath Chronicle*.

Lady Randolph ridică brațul ca să arate un ziar mototolit, pe care îl ținea în mâna subțire și înmănușată.

Sophie smulse ziarul și răsfoi paginile până când găsi anunțul. Scris categoric negru pe alb ca să vadă lumea, se afla un anunț despre logodna domnișoarei Sophie Stanton cu contele de Trask.

– Firește, doamnele din înalta societate vor regreta, cu siguranță, că pierd un bărbat așa de minunat aflat în fața obligațiilor căsătoriei.

Vocea mătăsoasă a lui Lady Randolph părea că se audă de departe.

Sophie clipi iute, apoi ridică ochii și întâlni o privire care emana răutate. Un sentiment de nenorocire începu să străpungă șocul care o ținea încremenită pe loc. Dintr-odată, hlizelile șoptite dintre Lady Langton și altă femeie din librărie căpătară sens, la fel și râsul zgomotos al unui bărbat din cealaltă parte a încăperii.

– Dar Simon este un bărbat care rareori dezamăgește o femeie, dacă-mi este permis să spun, continuă Lady Randolph. Sunt sigură că o să înveți cât de curând să îl împarți cu noi.

Sophie trase aer în piept și întâlni cu fruntea sus privirea letală a rivalei ei.

– Sunt sigură că nu am nici o idee despre ce vorbești, milady, spuse ea. Mai am multe comisioane de care trebuie să mă ocup. O zi bună.

Azvârli ziarul la picioarele lui Lady Randolph, apoi o ocoli și ieși pe ușă în Bond Street. Avu nevoie de fiecare dram de voință ca să își mențină spatele drept și pasul senin, chiar când trecu pe lângă vitrinele de la librăria domnului Barratt. Inima îi bătea de parcă avea să îi sară din piept, iar pielea i se înfiora din cauza, își închipuia ea, privirilor lacome ale oamenilor de pe stradă.

Acum totul era clar. Privirile curioase din dimineață aceea. Șoaptele și râsetele foarte prost ascunse. Simon o trădase. Luase secretul lor și îl divulgase înaltei societăți. Își dezvăluise lipsa de încredere, lăsând de înțeles cât de puțin o respecta.

Și o expusese în fața unei femei despre care știa că o disprețuia și care, foarte probabil, încă era amanta lui.

Cum Bond ducea spre Milsom Street, ea grăbi pasul, iar inima furioasă, care i se zbătea în piept, o conduse numaidecât în vârful dealului. Când ajunse la Circus, pulsul îi bătea cu nebunește. Dacă nu ar fi rămas fără suflu, și-ar fi ridicat fustele și ar fi alergat până acasă.

După câteva minute, ajunse în St. James's Square, epuizată și răsuflând din greu, simțind o furie care îi strângea pieptul. Lovi inelul în ușă, mutându-se de pe un picior pe altul până când lacheul o lăsă să intre.

Yates se ivi printr-o ușă de undeva din capătul coridorului.

– Bună dimineața, domnișoară.

Sophie trase de panglicile bonetei, disperată să ușureze apăsarea benzilor de mătase de sub bărbie. Luptându-se cu un sentiment straniu care amenința să o copleșească, își scoase, cu o smucitură, pălăria de pe cap și i-o aruncă majordomului.

– Lady Eleanor a coborât din camera ei?

– Da, domnișoară. Excelența Sa este în salonul auriu cu vizitatorii sosiți de dimineață.

Sophie trase adânc aer în piept, în speranța ca avea să își liniștească bătăile galopante ale inimii.

– Cine mai este aici?

– Lord Trask și domnul și doamna Stanton.

„Robert." Slavă Cerului că nu trebuia să îl înfrunte singură pe Simon. Cel puțin fratele ei urma să îi fie alături.

Sophie rămase pe coridor pentru o clipă, vrând să își potolească inima și să își oprească tremurul din picioare. Avea nevoie de toată rațiunea ca să îl înfrunte pe Simon. Urma să fie groaznic de greu, din moment ce trebuia să le explice celorlalți motivele pentru care își dorise să păstreze secretul despre logodnă față de toată lumea, inclusiv față de familiile lor.

– Foarte bine, Yates. Mă duc la ei.

Urcă scările în urma majordomului. El ciocăni la ușă și o anunță înainte să se dea la o parte și să o lase să intre în salonul puternic luminat. Ea clipi greu și își aranjă ochelarii, încercând să își obișnuiască ochii după lumina difuză din coridor.

După câteva secunde, firicelele dansante din privire dispărură, iar figurile familiei ei își recăpătară aerul familiar. Robert și Annabel se așezaseră împreună pe canapea. Lady Eleanor era instalată în balansoarul ei preferat, iar Lady Jane stătea chiar în spate, cu o mână subțire așezată pe umărul surorii ei. Razele calde ale soarelui de octombrie se strecurau prin ferestre, scăldându-le chipurile într-o strălucire primitoare și confortabilă. Cu excepția unei persoane – o siluetă care, luminată din spate, cu umeri lați, teribil de masculină în conturul ei, era aproape amenințătoare prin faptul că nu se mișca.

„Simon."

Lady Eleanor se întoarse în balansoar, cu ochi tăioși care se ațintiră spre Sophie.

– Iată-te! Te rog să vii aici și să stai înaintea mea.

Ea rezistă impulsului de a se mișca, își ridică bărbia și se uită la nașa ei.

– Mulțumesc, doamnă, dar stau foarte bine aici.

Figura întunecată de la fereastră se mișcă. Simon făcu un pas înainte, trăsăturile frumoase fiind vizibile din profil după ce păși din lumina soarelui. Inima lui Sophie se strânse în piept la expresia

stăpânită, chiar distantă, de pe chipul lui. Chiar nu era conștient de ceea ce îi făcuse?

– Draga mea, de ce nu stai jos?

Vocea lui era blândă, dar ea auzi porunca din glasul lui.

– Mulțumesc, nu.

Cuvintele ei parcă răzuiră pietre sfărâmate în timp ce îi părăsiră buzele uscate.

El oftă.

– Iubita mea, vreau doar să vorbim. Și familia ta vrea să discute cu noi.

Fragila stăpânire de sine din pieptul ei se făcu țăndări.

– Cum îndrăznești să-mi spui așa? Cum ai putut să-mi faci asta, Simon? Mi-ai trădat încrederea. M-ai umilit în fața prietenilor și a familiei. Nu o să te iert niciodată!

Sprâncenele lui întunecate se arcuiră, iar sângele lui rece dispăru într-o clipită.

– Sophie, nu este nevoie să recurgi la amenințări copilărești.

Robert clătină dezaprobator din cap.

– Asta a pus capac, murmură el și își întoarse privirea într-o încercare evidentă de a nu da ochii cu ea.

Sophie șovăi, neliniștită de refuzul fratelui ei de a o privi. Și de ce Annabel îi aruncă privirea aceea încruntată? Nu se uitase niciodată așa la Robert.

– Sophie.

Vocea guturală a lui Simon îi distrase atenția de la familia ei.

– Poftim?

În propriile urechi, vocea ei era mohorâtă.

Privirea lui deveni aspră.

– Nu fi nepoliticoasă, draga mea! Nu îți stă în fire.

Mânia ei se aprinse.

– De ce să nu fiu nepoliticoasă? Tu ești cel care a spus că sunt copilăroasă. Poate că ai vrea să mă închizi în camera mea fără să iau masa de seară.

Lui Simon i se încordă maxilarul. Mai făcu un pas în față.

– Destul, Simon! Vocea lui Lady Eleanor răsună vijelios în încăpere. Sophie, te rog să vii aici chiar acum.

Nu avea nici un rost să nu se supună. Mai aruncă o privire furioasă spre Simon, apoi se duse și se opri în fața nașei. O durea tot corpul

din cauza cursei nebunești spre acasă și a efortului cu care încerca să își păstreze rigiditatea corpului.

– Acum, fina mea dragă, poate că ai vrea să explici de ce ai insistat să păstrezi secretul logodnei cu nepotul meu. Sigur nu este nici o rușine în logodna cu contele de Trask, nu?

– Motivele mă privesc doar pe mine, Lady Eleanor, spuse ea, hotărând brusc că nu trebuia să dea explicații nimănui. Simon a promis că va respecta aceste motive. Din moment ce și-a încălcat promisiunea, nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să le spun altcuiva.

– Sophia Stanton, cum îndrăznești să-mi vorbești cu o asemenea impertinență? Ce ți-ar spune mama ta dragă? zise Lady Eleanor.

Lady Jane își abandonă poziția încremenită din spatele surorii ei și o avertiză pe Sophie aruncându-i o privire încruntată.

– Hai, Soph! Nu trebuie să fii așa de formală. Spune-mi care este problema, interveni Robert pe un ton lingușitor. Aș putea să dau o mână de ajutor.

Sophie se întoarse pe loc. Dacă înțelegea bine situația, era tentată să creadă că fratele ei ascundea ceva. Nu îl mai văzuse arătând atât de vinovat de când îi spărsese din greșeală inorogul de sticlă atunci când avea 12 ani.

– Problema, Robert, este că *logodnicul* meu, accentuă cuvântul cu tot sarcasmul de care era în stare, pare să creadă că sunt un copil căruia poate să îi dea ordine în stânga și în dreapta. Nu are nici un dram de respect pentru mine și nici nu are încredere în judecata mea. Astea nu sunt semne prea bune pentru o căsnicie.

– Poate că aș avea mai multă încredere în tine dacă te-ai purta ca o femeie rațională, nu ca un copil capricios, răspunse Simon.

– Iar eu poate aș avea încredere în *tine* dacă nu m-ai minți în privința adevăratelor motive pentru care vrei să te însori sau în legătură cu amanta ta.

Cuvintele îi scăpară pe buze înainte să le mai poată opri.

În încăpere se așternu o tăcere atât de apăsătoare, că aproape o simți pe piele. Lady Eleanor se uită uluită la ea, rămasă fără cuvinte, probabil pentru prima dată în viața ei.

– Sophia!

Vocea lui Simon deveni aproape o șoaptă, dar mormăitul amenințător era mai tulburător decât un urlet.

Sophie se întoarse dinspre naşa ei şi îi întâlni privirea de obsidian, tresărind la avertismentul întunecat care o seceră ca o lovitură.

– Am vorbit despre asta.

Se priviră unul pe altul vreme îndelungată. Sophie simţi lupta dintre voinţa ei şi voinţa lui la un nivel extrem de profund – o luptă la fel de periculoasă, de puternică şi de intimă precum fusese dragostea lor. Ochii lui Simon se aprinseră cu un alt fel de înflăcărare, în vreme ce Sophie simţi cum îmbujorarea îi urcă dincolo de gât.

Văzu cu ochii minţii imaginea chipului frumos şi maliţios al lui Lady Randolph. Simon se uitase vreodată la contesă aşa cum o privea pe ea chiar în clipa aceea?

Sophie se eliberă din paralizia de moment.

– Ştii cum am aflat despre anunţul din ziar?

El se încruntă şi îşi întoarse privirea prudentă spre chipul ei.

– Am venit să te văd imediat după micul dejun, dar deja erai...

– De la contesă, spuse ea. Contesa Randolph mi-a spus. În librăria domnului Barratt. De faţă cu toată lumea.

Ochii lui negri se umplură de milă şi de regret. Greaţa i se urcă până în gât când îl văzu şi, în clipa aceea, ea ştiu că lucrul de care se temea era adevărat.

– Sophie.

Vocea lui era insuportabil de blândă.

– Cum ai putut să-i spui amantei tale, Simon? Cum ai putut să-i spui amantei tale înainte să-mi spui mie? Ai pus toate astea la cale cu ea?

Auzi icnetul şocat scos de Lady Jane.

– De ajuns, Sophie Stanton! strigă Lady Eleanor. Dacă nu te cunoşteam mai bine, aş crede că ai înnebunit. Ce face Simon cu alte femei este treaba lui, nu a ta. Nu trebuie să întrebi aşa ceva!

– Mătuşa Eleanor, vrei să...

Lady Eleanor îl întrerupse pe Simon:

– Linişte! Tu şi Sophie aţi făcut o harababură de toată frumuseţea din situaţia asta, pe care mă văd acum obligată să o îndrept. Nu o să accept ca numele St. James şi Stanton să fie târâte în noroi.

Îşi îndreptă privirea severă spre Sophie.

– Sophie, ar trebui să fii recunoscătoare că Simon ţi-a cerut mâna. Ambele familii îşi doresc lucrul ăsta de ani întregi şi ambele

vor profita din plin de pe urma acestei alianțe. Generalul Stanton și bunicul lui Simon au pus la cale căsătoria asta încă de când voi erați în leagăn, după cum prea bine știți, și o să ne onorați pe toți prin această partidă.

Cuvintele lui Lady Eleanor se năpustiră ca o lovitură fatală peste inimii lui Sophie. Cum își închipuia că Simon chiar putea să o iubească vreodată?

– Mulțumesc pentru ajutor, mătușa Eleanor, interveni Simon cu o voce seacă. Sunt sigur că Sophie înțelege totul acum.

Sophie se întoarse pe călcâie și îl privi.

– De ce vrei să te însori cu mine, Simon? Spune adevărul!

El tresări. Sophie fu uimită să vadă cum pete stacojii i se desenară în obraji.

– Puck, ar fi mai bine să vorbim între patru ochi despre asta.

Ea nu putu să îi mai îndure tonul blând sau drăgălășeniile.

– De ce să vorbim între patru ochi? La urma urmei, nu construim o familie, construim o dinastie. De ce să nu participe toată familia la discuția asta? Este doar o afacere, nu-i așa? Vrei zestrea mea, nu pe mine.

Ceva tresări pe chipul lui. Dacă nu l-ar fi privit, nu ar fi observat din moment ce își recăpătă expresia lui obișnuită.

– Nu fi ridicolă! Ți-am spus deja de ce vreau să mă însor cu tine.

Sophie simți că zidurile lumii pe care o construise cu atâta atenție aveau să se prăbușească. Acum știa că totul fusese construit pe niște poveștile ieftine, îndulcite, pe care și le spusese de când era o fetiță... Minciuni nebunești și romantice.

– Nu o să fac asta, rosti ea cu răsuflarea întretăiată. Nu o să fiu un pion. Nu o să fiu o jertfă pe altarul ambițiilor voastre!

Simon se retrase de parcă l-ar fi plesnit.

– Sophie, pentru numele lui Dumnezeu!

Într-un gest de frustrare, el își trecu mâna prin părul des.

– Într-adevăr, Sophia, te comporți prea dramatic. Era evident că Lady Eleanor hotărâse să se avânte din nou în luptă. Este timpul să renunți la ideile astea sentimentale despre viață. Ai putea să înveți din exemplul logodnicului tău. Simon a renunțat la nebunia asta cu ani în urmă ca să-și îndeplinească datoria față de familia lui.

Sophie aproape că îl auzi pe Simon cum strânge din dinți. Arăta de parcă voia să îi distrugă pe toți cei prezenți în încăpere, inclusiv pe ea.

– Sophie.

Robert părea disperat.

Ea se întoarse încet ca să se uite la el. Fusese atât de tăcut în ultimele câteva minute, încât aproape uitase că el se afla în cameră. De ce fratele ei nu îi sărea în ajutor?

– Robert, tu înțelegi, nu-i așa? Nu pot să accept mai puțin decât ce ai tu cu Annabel. Nu pot.

Sophie simți cum lacrimile i se scurg pe obraji. Se șterse cu o mână nerăbdătoare – nu avea timp de pierdut cu lacrimile.

– Bineînțeles că nu poți, draga mea. Vocea lui Annabel tremură emoționată. Nici nu ar trebui.

Robert dădu ochii peste cap spre soția lui, apoi se întoarse spre Sophie.

– Nu o să accepți nimic, surioară. O să fii contesa de Trask. Fratele ei încerca să o convingă. Am făcut asta pentru binele tău, Soph. Nu-ți dai seama? Nu poți să hoinărești mereu ca o pisicuță bătrână. În plus...

„Nu! Nu spune asta!" Așteptă ca secera să se avânte asupra ei.

– În plus, continuă fratele ei, îl iubești pe Simon. Toată lumea știe asta.

Sophie îl auzi vag pe Simon blestemând. În cele din urmă, monstruozitatea trădării venite din partea familiei ei i se învolbură prin vene ca valul unei furtuni de iarnă. Clipind ca să își înăbușe câteva lacrimi inutile, se întoarse cu spatele la Robert și se duse spre ușă. Se opri când ajunse în dreptul lui Simon.

– Prefer să fiu fată bătrână tot restul vieții decât să mă mărit cu un bărbat căruia îi pasă mai mult de proprietățile și de amanta lui decât de mine.

Sophie ridică privirea și întâlni ochii negri ca iadul ai lui Simon. Licărea cu o emoție pe care nu putea să o înțeleagă. Mâna lui se încordă convulsiv, de parcă voia să o întindă spre ea; în schimb, își retrase brațul.

– Milord, îți mulțumesc pentru onoarea cererii tale, dar consider că logodna noastră se încheie aici.

Capitolul 16

Sophie înghiți lacrimile de mai multe ori, așteptând ca senzația de sufocare din gât să dispară, înainte să se arunce pe scaunul din lemn de trandafir lipit pe perete. Poate că fusese lașă fugind în camera ei, dar privirea compătimitoare de pe chipul lui Simon îi întoarse stomacul pe dos. Fusese nevoită să iasă cât mai repede din salon.

Se cufundă în scaunul brodat și își lăsă privirea înceţoşată să hoinărească prin încăpere. Se uită la frumosul tapet chinezesc și la superbul pat Chippendale cu baldachinul sculptat în stil de pagodă. Dintotdeauna se simțise ca o prințesă când se ghemuise sub mătasea frumos matlasată a așternuturilor și se uitase la baldachinul sculptat din mahon, în timp ce visa fericită cu ochii deschiși la viitorul ei.

Dar în ziua aceea fericirea dispăruse în lumina puternică a trădării lui Simon și a familiei lui. Viitorul ei la care visase cu ochii deschiși se năruiseră și nimic avea să mai fie la fel.

Se auzi un ciocănit ușor în ușă, dar Sophie nu se simți în stare să răspundă. De ce nu puteau să o lase pur și simplu în pace?

O clipă după aceea, ușa se deschise.

– Putem să intrăm eu și Annabel? întrebă Lady Jane.

Ea încuviință din cap, incapabilă să își regăsească vocea.

Bătrâna traversă rapid încăperea și îngenunche lângă scaun, cuprinzând-o într-o îmbrățișare cu parfum de lavandă.

– Hai, draga mea! Nu este totul așa de sumbru precum pare. Mângâie cu o mână rece și fină chipul lui Sophie. Doamne, ești atât de palidă! Nu o să-ți permit să te îmbolnăvești din cauza grijilor, dragostea mea! Simon și Robert au acționat greșit, dar sunt convinsă că totul o să iasă cum trebuie în cele din urmă.

Lady Jane schiță spre ea un zâmbet încurajator.

Sophie simți că o arde gâtul tot mai tare. Cum se putea ca toți să fie atât de orbi?

– Nu o să mă mărit cu el, milady. Chiar dacă este nepotul dumitale. Chiar dacă toată lumea vrea să fac asta. Pur și simplu nu pot.

Apăsarea bolnăvicioasă îi tăie încă o dată răsuflarea, iar cuvintele ei deveniră o bolboroseală răgușită.

Annabel se așeză pe podea într-un vârtej de batist de culoarea piersicii. Luă mâinile reci ale lui Sophie într-ale ei și le ținu așa ca să i le încălzească.

– Bineînțeles că nu trebuie, scumpa mea. Nu dacă nu vrei. Nimeni nu poate să te convingă să faci nimic. O încruntare se desenă pe trăsăturile ei delicate, făcând-o să arate aproape feroce. Simon și Robert au acționat în modul cel mai rușinos și îți promit că, până la sfârșitul zilei, fratele tău o să afle cât de inacceptabil a fost comportamentul său.

Dacă nu s-ar fi simțit atât de groaznic, Sophie ar fi râs la tonul sever din vocea cumnatei ei. Annabel era cu câțiva ani mai tânără decât soțul ei, dar putea să îl facă să tremure pe picioare. Bineînțeles, nu ținea mult supărarea cu Robert. De îndată ce el îi arunca una dintre privirile pline de adorație, ea îl ierta.

Simon nu avea să o iubească niciodată așa și era foarte probabil ca ea să își petreacă restul zilelor sfărâmându-și inima de baricada pe care el o construise în jurul emoțiilor lui.

Simți un tremur pe șira spinării, în timp ce anticipă un viitor nesigur, în calitate de contesă de Trask. Partea aceea care venea odată cu iubirea pentru Simon o tulburase dintotdeauna – partea aceea pe care nu și-o dorise niciodată. Acum, rolul părea o povară cu atât mai mare. Dacă se mărita cu el, devenea stăpâna mai multor proprietăți nobiliare, gazdă importantă în înalta societate și probabil mamă, dar niciodată soția de neprețuit a bărbatului pe care avea ghinionul să îl iubească la nebunie. Atât de multe obligații pentru ce?

Se uită la chipul serios al lui Annabel.

– Belle, tu înțelegi de ce am fost nevoită să refuz, nu-i așa? Nu mă vrea pe mine, îmi vrea zestrea. Doar de asta îi pasă.

Annabel încuviință din cap.

– Sunt de acord că anunțul logodnei fără permisiunea ta a fost un gest stupid și arogant și sper că o să îi rupi urechile pentru asta. Dar a făcut-o ca să te protejeze, Sophie, pentru că îi pasă foarte mult de tine.

– La fel cum îi pasă de Lady Randolph? răspunse ea.

– Sophie, interveni Lady Jane. Pot să jur pe viața mea că Simon nu are o aventură cu femeia aia.

Un iureș de furie îi explodă în piept.

– Nu ai fost la librărie, milady. Eu am fost. Pot să te asigur că...

Nașa ei o întrerupse cu o fluturare din mână:

– Nu pot să vorbesc despre comportamentul lui anterior, dar sunt sigură că, orice s-ar fi întâmplat între nepotul meu și Lady Randolph, s-a terminat și este așa de ceva timp. Nu trebuie să permiți ca asta să-ți influențeze decizia. Numai sentimentele tale pentru Simon și ale lui pentru tine ar trebui să fie relevante în situația asta.

Annabel se sprijini de brațul scaunului din lemn de trandafir și se uită serioasă în ochii lui Sophie.

– Lady Jane are dreptate. Robert nu ar fi fost niciodată de acord cu propunerea lui dacă nu credea că Simon a terminat-o cu Lady Randolph. Sunt sigură de asta.

Sophie rămase cu gura căscată când asimilă informația.

– Simon a cerut permisiunea fratelui meu ca să se însoare cu mine? Vrei să spui că Robert știa despre anunțul din *Chronicle* înainte de dimineața asta?

Annabel începu să se enerveze.

– Da, a fost foarte urât din partea lor. Suntem de acord cu asta. Dar, când Robert a recunoscut de dimineață ce a făcut, l-am luat serios la rost. Sunt sigură, la fel ca Robert, că Simon vrea să se însoare cu tine pentru motivele corecte – pentru că are sentimente profunde și vrea să aibă grijă de tine.

Sophie nu putu să nu observe că Annabel evitase să spună că o iubea. Adevărul se răsuci ca o lamă ruginită în pântec.

– Oh, da, sunt sigură că-i pasă foarte mult de mine! Potrivit lui Lady Randolph, îi pasă foarte mult de moșia din Yorkshire, pe care bunicul a adăugat-o la zestrea mea anul acesta.

Lui Sophie nu îi mai păsa dacă vorbea cu toată amărăciunea pe care o simțea.

Lady Jane scoase un sunet nerăbdător și se ridică în picioare.

– Sophia Stanton, Lady Randolph este o târfă manipulatoare.

Gura ca un boboc de trandafir a lui Annabel se întredeschise sub efectul șocului provocat de vulgaritatea neașteptată. Sophie știa exact cum se simțea bătrâna. Se îndoia că o auzise cineva pe Lady Jane rostind vreodată un cuvânt vulgar în viața ei.

– Milady...

Sophie trebui să își reprime un râs care era aproape ca un suspin.

– Nu, serios, Sophie, o întrerupse nemiloasă naşa ei. Doar un nebun ar permite ca viitorul său să fie hotărât de cineva care dă dovadă de o asemenea răutate. Şi ştiu că tu nu eşti nebună.

– Nu, mormăi Sophie şi îşi apăsă vârful degetelor pe templele care îi zvâcneau. Viitorul meu o să fie hotărât de un bărbat care mă vede doar ca pe o marfă ce o să-i îmbogăţească imperiul financiar.

Lady Jane închise ochii şi păru să se retragă în sine pentru o clipă. Când îi deschise, privirea de obicei blândă a naşei era plină de tristeţe. Bătrâna păru că se luptă cu o întrebare dureroasă.

– Ştiu că nu este adevărat, draga mea, spuse Lady Jane. Simon te iubeşte. Sigur nu ai uitat câtă grijă a avut de tine după ce a murit tatăl tău, nu?

Cuţitul se răsuci din nou în rană. Sophie aproape că se aşteptă să coboare privirea şi să vadă cum îi curge sânge dintr-o rană făcută în abdomen.

Moartea neaşteptată a tatălui ei din cauza frigurilor aproape că îi distrusese întreaga familie. Mama ei se adâncise într-o melancolie profundă, care durase luni întregi. Robert încercase să îşi consoleze mama şi sora, dar era şi el doar un băiat. Şi, mult prea repede, bunicul Stanton – distrus de pierderea unicului lui fiu – îl trimisese pe Robert înapoi la şcoală, fiind de părere că reluarea unei vieţi normale era cel mai bun plan de acţiune pentru noul lui moştenitor.

După plecarea fratelui ei, Sophie fusese cuprinsă de o melancolie confuză, rătăcind prin încăperile goale şi întunecate ale casei lor şi îşi găsise alinare doar în braţele bunicii, Lady Stanton.

Şi în braţele lui Simon.

El venise adesea de la Cambridge în lunile acelea îndurerate, cuprinzând-o în îmbrăţişări înflăcărate, înainte să o urce în cabrioletă şi să o ducă în călătorii lungi în afara oraşului. Îşi petrecuse ore întregi cu ea, îi permisese să ţină frâiele, în timp ce îi spunea povestioare după povestioare ca să o facă să râdă. În compania lui, ea putuse să uite golul îngrozitor pe care moartea tatălui îl crease înăuntrul ei. Simon o adusese înapoi în lumea celor vii. El îi alungase durerea şi îi liniştise frica de moarte care îi bântuia visele copilăriei. El o făcuse să se simtă din nou în siguranţă.

– Ah... îţi aminteşti.

Murmurul lui Lady Jane îi întrerupse firul gândurilor. Sophie împinse cât putu de departe din minte imaginea acelui tânăr puternic,

dar afectuos. Se ridică, se strecură pe lângă Annabel și începu să se plimbe prin încăpere. Naşa ei o urmări cu o privire serioasă.

– Da, îmi amintesc, răspunse Sophie, cu o voce fragilă și prea ascuțită. Dar el s-a schimbat și nu cred că poate să mai fie ca înainte.

Nu crezuse niciodată că avea să simtă ceva asemănător cu pierderea copleșitoare a tatălui ei, dar trădarea lui Simon amenința să o arunce din nou în locul acela de vulnerabilitate cruntă.

Lady Jane dădu aprobator din cap.

– Este un bărbat cu responsabilitățile unui bărbat. Dar cred că, în adâncul sufletului, este același care a fost dintotdeauna. Are grijă de tine aproape din ziua în care te-ai născut. Trebuie să-ți amintești...

– Nu! Sophie se opri în fața unei ferestre care dădea spre o mică grădină ce căpătase culoarea migdalei arse odată cu sosirea toamnei. Nu mai vreau să-mi amintesc. Nu are rost. Trebuie să iau deciziile după felul în care mă tratează acum.

– Memoria este rezervorul vieții, copila mea scumpă. Fără ea, noi nu suntem nimic.

Vocea lui Lady Jane era plină de compasiune.

Sophie prinse lemnul lustruit al ramei ferestrei și se împotrivi atracției blânde din cuvintele naşei ei.

– Nu o să-mi permit să iubesc un bărbat care mă tratează cu atât de puțin respect, ca și cum aș fi un copil, de parcă aș fi incapabilă să iau decizii pentru mine.

Auzi tonul sfidător din propriul glas, dar nu îi păsă. Sophie nu putea să se mărite cu un bărbat care se gândea atât de puțin la ea, indiferent de ce își dorea familia ei.

Lady Jane oftă, iar Annabel mai îngenuncbe o dată pe podea și se sprijini de piciorul scaunului într-un gest de resemnare ostenită.

– Iar eu care credeam că Simon este încăpățânat, spuse Annabel cu un mormăit arțăgos.

Sophie ridică din umeri. O tăcere ciudată se așternu în încăpere, dar nu simți nevoia să o întrerupă. În cele din urmă, naşa ei i se alătură la fereastră, în timp ce Sophie continuă să se uite la grădina lipsită de viață.

– Sophie, știai că odată am fost logodită și trebuia să mă mărit?

Sophie clipi nedumerită, surprinsă de destăinuire.

– Richard era cel mai minunat bărbat din lume. Desigur, asta a fost acum mulți ani, zise ea cu o voce moale. Aveam 19 ani și se credea

că eram una dintre cele mai frumoase fete din oraș în acel sezon. El era al doilea fiu al unui viconte. L-am întâlnit aici, în Bath, unde tatăl lui îl trimisese la băi. Vezi tu, Richard era foarte fragil și fusese așa de când era doar un băiețel. A suferit foarte mult...

Lady Jane se opri. Sophie se chinui să rămână nemișcată, să nu spună nici un cuvânt, să nu pună nici o întrebare.

– Dar avea inima și sufletul unui leu și m-a iubit la nebunie, continuă bătrâna. Era hotărât să se însoare cu mine, deși medicii lui erau foarte siguri că nu avea să apuce 25 de ani. Tatăl lui s-a temut pentru el, dar și-a dat seama cât de mult ne iubeam și nu ne-a împiedicat să ne logodim. Dintotdeauna am crezut că spera ca legătura noastră să îi dea lui Richard un motiv pentru care să trăiască.

O melancolie blândă se așternu pe chipul lui Lady Jane, de parcă vechea durere fusese filtrată printr-o ceață rece de octombrie.

– Ce s-a întâmplat? șopti Sophie, dar ghici deja răspunsul în inima ei.

– A murit cu o săptămână înainte de nuntă, răspunse ea, iar un zâmbet dulce-amărui îi arcui gura. A murit în somn, la câteva ore după micul dejun prin care ne-am sărbătorit logodna. A fost atât de fericit în noaptea aceea, iar eu am fost mereu recunoscătoare că a părăsit lumea asta cu inima plină de dragoste și de satisfacție.

– Milady, îmi pare atât de rău!

Pieptul lui Sophie se strânse sub greutatea tristeții nașei sale, care părea parcă legată de propria durere.

Lady Jane nu o luă în seamă, fiind pierdută în amintirile ei.

– Eleanor a vrut să plecăm din Bath, dar eu nu am putut. Deși eram înconjurată de amintirea lui pretutindeni – la biserică, la Assembly Rooms, unde obișnuiam să ne plimbăm împreună prin grădina cu portocali –, nu puteam să plec. Îmi era prea teamă să nu îi uit chipul drag și vocea neprețuită dacă nu mai aveam în jurul meu frânturile de imagini din timpul petrecut împreună. Ea se uită la Sophie cu ochii înflăcărați de o intensitate puternică. Credeai că asta este viața pe care mi-am dorit-o, Sophie? O viață de fată bătrână? Fără copii pe care să îi iubesc sau un soț care să mă prețuiască? Credeai că asta este viața pe care Eleanor și-a dorit-o? Ea a renunțat la tot pentru mine. Și iată-ne aici – două fete bătrâne și singure, care se agață una de alta pentru alinare.

– Dar dumneata erai tânără. Vocea lui Annabel tremură emoționată. Sigur au mai fost pretendenți care te-au curtat. De ce nu te-ai căsătorit niciodată?

Lady Jane aruncă o privire spre Annabel, cu ochii săi albaștri și înceţoșați întunecați de durere.

– Pentru mine a existat doar el, draga mea. Cred că știi cum se simte asta, nu-i așa?

Annabel încuviință din cap.

Lady Jane se uită din nou la Sophie, iar privirea nu îi mai era blândă. Expresia de pe chipul ei deveni aspră.

– Așa cum există doar un singur bărbat pentru tine, Sophie, și tu știi asta. Am văzut cum te uiți la Simon. Cum ești în prezența lui. El este singurul din lume pentru tine, iar dacă renunți la el, sigur o să ajungi ca mine.

Sophie fu cuprinsă de un val de panică, dar refuză să își recunoască înfrângerea.

– Și ce este în neregulă dacă o să fiu ca dumneata? Ești fericită, nu-i așa?

– Am învățat să fiu fericită, da. Dar nu am mai simțit niciodată bucurie.

Sophie trecu peste vechea durere și tristețe. Pierderea nașei fusese tragică, dar logodnicul ei o iubise din toată inima. Ei ce putea să îi ofere Simon în afară de o viață plină de o nefericire măruntă și obișnuită, aceeași de la o zi la alta?

– Bucuria doare, șopti ea și se simți fragilă ca sticla venețiană.

– Viața doare, draga mea, răspunse Lady Jane cu o voce dintr-odată mai vioaie. Asta a fost o lecție pe care eu a trebuit să o învăț la o vârstă fragedă. Îmi pare rău să spun că mai este o lecție grea pe care trebuie să o înveți azi. O lecție care ține de autodisciplină.

Bătrâna o întoarse pe Sophie apucând-o de umeri și o privi. Gura i se strânse într-o linie surprinzător de severă.

– Eleanor avea dreptate. Ruperea bruscă a logodnei tale cu Simon sigur ar provoca un scandal. Dacă nu vrei să te gândești la tine, atunci trebuie să te gândești la familia ta. Nu o să rupi logodna cu nepotul meu, cel puțin nu imediat. Dacă, după o perioadă respectabilă, tot nu vrei să te măriți, atunci vei face cum vei crede de cuviință. Până atunci, mă aștept să te porți cu demnitate și atenție atât cu Simon, cât cu ceilalți.

Annabel se ridică de pe podea și se grăbi să li se alăture.

– Sophie, draga mea, te rog să-i mai dai o șansă lui Simon. Știu că nu a vrut să te rănească... Este doar un prostănac. Bărbații nu prea știu cum să se poarte cuviincios. La urma urmei, uită-te la Robert!

Zâmbetul fermecător al cumnatei ei străpunse scutul furios pe care Sophie îl ridicase în jurul inimii.

– Știu că lui Simon îi pasă de tine mai mult decât de oricine, spuse Annabel și își așeză mâna pe brațul lui Sophie. Lasă-l să ți-o dovedească!

Sophie se uită nefericită la nașa ei. Lady Jane șovăi, apoi dădu lovitura finală.

– Gândește-te la mama ta, draga mea. Și la general.

Împotrivirea lui Sophie se nărui. Mama și bunicul ei aveau să fie devastați dacă l-ar fi respins pe Simon și de scandalul ce putea urma. Oricât își dorea, știa că nu avea rost să se împotrivească eforturilor și îngrijorării neliniștite ale familiilor Stanton și St. James. Indiferent ce credeau rudele ei, lui Sophie îi păsa la fel de mult de reputația celor două familii. Ea nu se temea de scandal, ca Simon, dar nici nu avea să îl provoace.

Sophie coborî capul într-un gest de supunere tăcută, chiar dacă știa că inima ei nu avea să își mai revină niciodată de pe urma loviturii primite. În ciuda spuselor lui Annabel, Simon nu putea să fie niciodată bărbatul de care ea avea nevoie. Nu mai putea să fie bărbatul de care se îndrăgostise cu atâția ani în urmă. Fusese nesocotită, oarbă și sentimentală când crezuse că el era ce îi trebuia.

De îndată ce Sophie le urmă pe nașa ei și pe Annabel afară din încăpere, își promise că nu avea să mai fie niciodată nesocotită.

Capitolul 17

Simon plăti vizitiul trăsurii și își încovoie umerii sub ploaia care se strecura în șuvoaie cenușii pe pavajul cu pietre sparte. Apă rece ca gheața i se prelingea de pe pălărie pe sub gulerul hainei.

Avon Street era o văgăună în cele mai bune perioade, dar într-o zi umedă de octombrie devenea unul dintre cele mai sumbre colțuri din regat.

Era aproape la fel de sumbră ca starea lui de spirit.

Frigul care i se insinua prin haină nu reuși să răcească înfierbântarea furiei lui pe rudele sale afurisite, dar mai ales pe el însuși pentru că gestionase greșit o situație atât de delicată. Publicarea anunțului despre logodnă în *Chronicle* fusese o greșeală colosală, dar ce altceva ar fi putut să facă pentru a o stăpâni pe Sophie?

Întrebarea îl frământase din clipa în care ea ieșise din salonul mătușii Eleanor până în clipa aceea, când stătea în fața Stejarului de Argint. Din moment ce fusese atât de devastată – Simon tresărea când își amintea durerea din ochii ei, pe care nici măcar ochelarii nu reușiseră să o ascundă –, se considera norocos că încă îi era logodnică.

Își petrecuse cea mai lungă oră din viața lui așteptând în salon, după ce mătușa Jane și Annabel o urmaseră pe Sophie în dormitorul ei. Mătușa Eleanor le ținuse o prelegere nimicitoare despre idioțenia bărbaților, în general, și despre a lui Simon și Robert, în special. După o încercare foarte scurtă de a se apăra, Robert adoptase o tăcere nefericită și își alinase mândria rănită aruncând priviri revoltate spre locul în care stătea complicele lui.

Simon nu se deranjase să răspundă la acuzațiile mătușii lui. La urma urmei, ea avea dreptate.

După o eternitate, mătușa Jane revenise, în cele din urmă, cu vestea că Sophie acceptase să își respecte angajamentul. Senzația de ușurare ținuse puțin. Mătușa Jane adăugase aspru că decizia lui Sophie era legată doar de dorința de a evita un scandal, nu de dorința de a se mărita cu Simon.

Luptându-se cu sentimentul de vină pe care încă îl avea după evenimentele de dimineață, Simon păși sub streașina tavernei. Își scoase jobenul îngrozitor de ud, scutură apa de pe boruri, apoi și-l așeză înapoi pe cap.

Desigur, problema era că Sophie nu mai avea încredere în el. Mintea ei irațională de femeie o convinsese că el avea o relație cu Bathsheba. Cum își închipuia Sophie că el putea să se poarte atât de dezonorant cu ea era dincolo de capacitatea lui de înțelegere.

Se apropie de ușa tavernei, încercat din nou de un sentiment de vină la gândul durerii pe care Sophie nu făcuse nici un efort să o ascundă. Da, la naiba, își dorea zestrea ei! Dar o dorea și pe ea – fiecare părticică dulce și catifelată din ea. Nevoia de a o revendica în cel mai elementar mod cu putință devenise repede o dorință nestăpânită,

care amenința să-i macine orice gând logic. Încă nu putea să priceapă cum reușise Puck să îi arunce în aer toate planurile atent gândite. Ei bine, dacă avea nevoie de dovezi care să îi arate că îi pasă de ea, atunci urma să le primească, și într-un fel pe care nu îl mai putea nega.

Intră pe ușa de stejar ponosit în taverna urât mirositoare. Chiar dacă strada fusese întunecată și posomorâtă, lumina dinăuntru era atât de difuză, încât trebui să se concentreze ca să deslușească formele în fața lui. Un foc mic scotea fum gros într-o vatră murdară. Lumânările ieftine din seu si câteva felinare vechi ofereau o strălucire capricioasă, care se chinuia să ajungă prin colțurile umede.

După-amiaza târziu, taverna era pe jumătate plină cu muncitori din port, care căutau căldură și voiau să se adăpostească de ploaia și frigul de afară. Zgomotul de voci grosolane și râsul aspru păli pe măsură ce bărbații se întoarseră, unul câte unul, ca să îl studieze.

Simon ignoră examinarea lor prudentă, în timp ce își croi drum printre mese și băncuțe până la barul grosolan, aflat în colțul opus al încăperii. Își aruncă voit pălăria udă pe lemnul rugos al barului, își șterse apa de pe umeri, apoi întâlni privirea cârciumarului. Îl cunoștea pe Taylor din vedere – era la fel de urât precum îi era reputația.

Taylor era un bărbat masiv, cu umeri lați și o privire vădit ostilă. Simon se încruntă, studiindu-i atent haina din lână de calitate, eșarfa iscusit înnodată și acul mare și cu perlă în vârf, cuibărit între pliurile materialului tare. Toby și Becky fuseseră îmbrăcați în niște cârpe zdrențăroase, dar, dacă era să judeci după hainele lui, proprietarul Stejarului de Argint avea o altă sursă de venit, pe lângă salariile mici ale docherilor din împrejurimi.

Răspunse privirii ostile a lui Taylor cu o tăcere serioasă și își permise să schițeze un zâmbet în colțul gurii. Se scurse un minut teribil de încărcat, vreme în care cei doi bărbați se uitară unul la altul. În cele din urmă, Taylor pufni disprețuitor și scoase un pahar de sub bar.

– Ce să fie, șefu'? Ai vrea niște vin ca să alungi frigul?

– O să iau o halbă de bere.

Simon scoase o monedă din haină și o aruncă pe tejghea.

Taylor băgă moneda în buzunar, cu un pumn masiv, apoi se întoarse să toarne o halbă de bere cu o culoare încețoșată. Trânti halba pe tejghea, lăsând lichidul să se scurgă pe bar.

– Lumea bună nu prea stă la băut prin Stejarul de Argint, șefu'. Cel puțin nu așa de devreme. Te-ai rătăcit?

Simon dădu pe gât o înghițitură zdravănă din lichidul amar, apoi răspunse:

– Am de discutat niște afaceri cu tine, Taylor.

– Ia spune, zise el batjocoritor și buzele i se arcuiră peste niște dinți surprinzător de sănătoși. Cine ești tu ca să ai afaceri cu Jem Taylor?

– Sunt contele de Trask.

Taylor își arcui sprâncenele, în timp ce rânjetul i se transformă într-un zâmbet viclean.

– Ah! Mă bucur să te cunosc, milord. Toată lumea din Bath știe de contele de Trask. Nu m-am gândit niciodată că o să te văd în cârciuma mea modestă. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

Înainte ca Simon să răspundă, o ușă de lângă bar se deschise și apăru Becky, ducând cu grijă bolurile aburinde cu mâncare pe o tavă masivă. O privi cum îi servește pe bărbați, silueta ei subțire mișcându-se printre mese cu o grație inconștientă, dar seducătoare. Era doar o copilă, dar frumusețea ei atrase comentarii indecente și priviri lacome. Becky încercă să le ignore, dar umerii încordați și chipul tras îi trădau neliniștea, în timp ce se grăbi să își îndeplinească sarcinile.

Simon își înăbuși o înjurătură. Nu era de mirare că Sophie voia să o salveze. În clipa aceea, lui Simon nu i-ar fi plăcut nimic mai tare decât să dea câte o mamă de bătaie, soră cu moartea, fiecărui bărbat din încăpere. Ceva la Becky – poate nevinovăția ei – îi aminti de Sophie la aceeași vârstă, iar gândul la spiridușul supus unei asemenea degradări îl făcu să își dorească să lovească în ceva.

Când Becky trecu pe lângă el, acum cu tava încărcată de pahare goale, ea ridică privirea și o întâlni pe a lui. I se tăie răsuflarea și se opri brusc, tava i se clătină în mâini, iar paharele începură să alunece iute pe podea. Simon apucă tava și o echilibră.

– Atenție, copila mea!

El îi zâmbi, smulse tava din mâinile tremurânde și o așeză pe bar.

Becky se uită lung la el cu ochi uriași, părând îngrozită. Simon se întoarse înapoi spre bar, sperând că nepăsarea lui aparentă avea să o liniștească pe fată și să evite suspiciunea tatălui ei.

Dar, în timp ce surprinse expresia calculată de pe fața lui Taylor, știu că nu reușise. Aproape mârâi, furios pe lipsa lui de disciplină. Plănuise doar să facă o cercetare generală despre bunăstarea lui Toby, deghizat într-un bărbat generos, care fusese consternat de situația mizerabilă a băiatului. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să trădeze vreun interes deosebit pentru oricare dintre copii, pentru că astfel se putea prea bine să dezlănțuie mânia tatălui lor.

Simon își împinse halba pe jumătate goală peste bar și ridică o sprânceană plictisită spre Taylor. Becky întinse pe furiș mâna spre tava ei și dădu să se strecoare pe lângă el spre ușa din bucătărie.

– Oprește-te! își mârâi tatăl porunca spre fiica lui.

Ea încremeni, apoi se întoarse încet.

– Milord. Aș vrea să o cunoști pe fata mea, spuse Taylor.

Simon se întoarse alene cu fața spre fată, își sprijini cotul de bar și adoptă o expresie de nepăsare.

Becky strânse tava în mâinile tremurânde și, chiar și în lumina slabă din tavernă, Simon privi cum delicatețea chipului ei capătă un aer întunecat.

– Becky, domnul este contele de Trask. Fă o reverență cum trebuie pentru Excelența Sa. Așa cum te-a învățat mama.

Becky puse tava pe bar, își prinse fusta murdară și făcu o reverență grațioasă. Părul des și negru i se ondulă în jurul feței, coborând spre conturul discret al sânilor când se apleca înainte. Cămașa largă se desfăcu în față, dezvăluind pielea catifelată și perfectă. Fiecare bărbat din tavernă fu atras de acea imagine, iar Simon nu avu cum să-i învinovățească. Nu văzuse niciodată o fată atât de frumoasă sau de îngrozitor de vulnerabilă ca Becky.

– Salută-l pe Excelența Sa!

Intenția ticăloasă se simți în porunca liniștită a lui Taylor.

Becky ridică din plecăciune și își fixă ochii pe Simon.

– Bună ziua, Excelența Voastră.

– Copilă.

El își păstră vocea plictisită și distantă, dar știa că deja pierduse bătălia.

Tatăl ei își ridică brusc mâna.

– În regulă, fetițo. Înapoi la bucătărie cu tine!

Becky luă tava și zbură la adăpost.

– O frumusețe, fata asta. Seamănă cu maică-sa. O mândrie ciudată și aprigă răsună în vocea lui Taylor, care se uită după silueta fiicei lui. O să-i meargă bine cu mine, mă ocup eu de asta.

Simon simți o înțepătură la ceafă când auzi tonul de o lăcomie cruntă din vocea bărbatului. Când Sophie îi spusese că Taylor voia să își vândă fiica celui care plătea cel mai bine, o considerase doar ca pe o poveste cusută cu ață albă – o poveste inventată de un băiat speriat că furase bani de la o doamnă cu inima bună. Acum nu se mai îndoia de nici un cuvințel.

– Despre afacerea asta a ta, milord, spuse Taylor. Pot să ghicesc ce cauți la Stejarul de Argint.

– Mă îndoiesc de asta.

Celălalt bărbat zâmbi cu înțeles, evident, nedescurajat de manierele voit arogante ale lui Simon. Taylor se aplecă peste bar și vorbi cu o voce încrezătoare:

– Toată lumea îți cunoaște reputația cu femeile, milord.

– Ai grijă, Taylor!

Omul ridică din umeri.

– Bath este un oraș mic. Nu există secrete aici. Și nu e nici un secret că le ții doar pe cele mai bune. Becky a mea este cea mai mare frumusețe pe care a văzut-o vreodată orașul ăsta și nici nu este vreo târfă. Maică-sa s-a ocupat de asta. O să merite fiecare bănuț de la bărbatul care o să o dea cu picioarele în sus.

Simon își coborî mâna de la bar și o încleștă într-un pumn. Puține lucruri îl mai surprindeau pe lumea asta, dar planul nemilos al lui Taylor legat de viitorul fiicei lui îl șocă până în străfunduri.

Luându-i tăcerea drept încuviințare, Taylor continuă:

– Ah, și este fecioară. M-am ocupat de asta, milord. Omul care își găsește plăcerea cu ea pentru prima dată o să fie un norocos. Și bănuiesc că ai putea să fii omul acesta, Excelență. Pentru prețul potrivit.

Simon răsuflă greu. Fu cuprins de o furie nimicitoare, fiecare mușchi din corpul lui se încordă de parcă se pregătea de o luptă. În clipa aceea, nu își dorea nimic mai mult decât să îl ucidă pe acel om dacă legea nu l-ar fi condamnat după aceea la spânzurare. Dar așa ceva nu avea cum să îi ajute pe Becky și pe Toby. Fără un tată, soarta lor putea să fie și mai rea.

Intenția ucigașă trebuia să se fi citit clar pe chipul lui Simon, căci Taylor se retrase smucit și se lovi de halba de bere. Se îndepărtă de bar.

– Ce vrei de la mine? mârâi el.

Simon își așeză un pumn înmănușat pe bar.

– Vreau să mă asculți. Și nu îndrăzni să pui la îndoială ce zic eu!

Taylor începu să bâjbâie după ceva sub bar, dar se opri când Simon își îndreptă privirea spre el.

– Numai încearcă și ești mort! Îi trimise lui Taylor cel mai letal zâmbet. De fapt, încearcă orice și ești un om mort. Asta include și planurile pe care le ai pentru fiica ta. Acum, ea mă interesează, iar dacă aud că i-ai făcut vreun rău, nu o să mă deranjez să merg la magistrat. Și dacă încerci să o faci prostituată, închid Stejarul într-o clipită. După cum spui tu, fata merită ce e mai bun.

Chipul lui Taylor căpătă o nuanță de purpuriu. Mârâi ceva, ca un mistreț rămit, dar nu răspunse la amenințarea lui Simon. Nici nu era nevoie... Simon știa exact ce gândea.

– Da, știu, continuă el. Ai vrea să mă ucizi. Nu ar fi înțelept, căci slujitorii mei știu exact unde sunt. Ascultă-mă bine, Taylor! O să fiu cu ochii în patru.

Își ridică jobenul de pe bar, se întoarse pe călcâie și își croi ușor drumul spre ușă. Tăcerea se lăsă în urma lui. Tăcerea și o indignare apăsătoare erau mai grăitoare și mai letale decât orice urlet de furie.

Păși afară și își întoarse chipul spre ploaia care cădea în ace înghețate. După atmosfera otrăvitoare din tavernă, chiar și aerul plin de funingine de pe Avon Street părea curat.

– Milord!

O voce șoptită îi ajunse la urechi. Recunoscu imediat vocea.

„Toby."

Băiatul își trase șuvițele pe frunte, apoi se avântă pe aleea umezită de dincolo de Stejarul de Argint. Simon aruncă o privire scurtă în jur și o luă pe urmele lui.

Toby se ghemui după un morman de gunoaie și de lăzi vechi, ascuns de umbrele zidurilor înconjurătoare de pe ambele părți ale aleii. Îl făcu semn lui Simon să se apropie.

– Nu ai spus, milord, nu-i așa?

Vocea copilului era ascuțită de frică.

El se întinse și șterse blând murdăria de pe obrazul lui Toby. Băiatul tresări. Simon strânse din dinți, dorindu-și să intre din nou în tavernă și să-i dea lui Taylor bătaia pe care o merita. Însă un asemenea îndemn nu era de nici un folos. Bărbatul avea drept legal asupra copiilor lui și, dacă Simon nu reușea să aducă dovezi că se întâmpla ceva cumplit acolo, nu prea avea ce să facă pentru a-i apăra.

Scoase o guinee din buzunar și o așezâ în pumnul murdar al băiatului. Ochii lui Toby se făcură aproape la fel de rotunzi ca moneda.

– Toby, stau în apartamentele de pe Milsom Street. Simon îi dădu adresa. Dacă ai vreodată nevoie de mine, dacă sora ta are nevoie de mine, să te duci acolo. Întreabă de mine sau de secretarul meu, domnul Soames. O să-i spun portarului să se uite după tine.

Toby trase tremurând aer în piept și îi întâlni privirea lui Simon. Un sentiment de încredere prudentă se citi în ochii lui de un albastru-deschis. Băiatul încuviință din cap.

Simon mai atinse o dată obrazul băiatului, apoi se întoarse pe călcâie și părăsi aleea. În timp ce își întoarse fața spre ploaie, recunoscu cu mâhnire că Sophie avusese din nou dreptate.

Capitolul 18

Sophie se lăsă pe spate în scaunul ei și se bucură de spectacolul oferit de Robert, în încercarea de a se apăra în fața soției lui mânioase.

– La naiba, Annabel, de ce să vreau să dansez cu Lady Hume? exclamă el și se uită pe furiș la baroana plinuță care tropăia prin salonul ei plin de lume.

Annabel îi aruncă o privire aspră.

– Pentru că este gazda ta și una dintre cele mai vechi prietene ale mamei tale.

Dacă Sophie nu ar fi fost atât de supărată pe Robert, ar fi râs cu gura până la urechi de expresia spășită de pe chipul lui. Dar cum încă era furioasă pe el, spera ca Annabel să îl facă să danseze cu fiecare bătrână arțăgoasă din Bath. Și spera ca, în acest timp, să fie groaznic călcat pe picioare.

– O să tot bată apa în piuă despre nepoții ei detestabili, o imploră el. Femeia este o pacoste, Belle. Sincer!

Annabel pur și simplu mijii ochii. Robert făcu o ultimă încercare disperată:

– În plus, știi că îi miroase gura ca o cizmă veche. Motiv suficient să te duci direct la nebuni.

Soția lui răspunse cu o bătaie nerăbdătoare din picior, mărgeluțele argintii de pe pantoful ei reflectând lumina sfeșnicului din apropiere.

– Oh, bine! Robert se uită urât la Sophie. Sper că știi că asta este numai vina ta, surioară.

Ea își înăbuși dorința de a scoate limba la el și îi trimise, în schimb, fratelui ei cel mai dulce zâmbet de care era în stare. El mormăi câteva cuvinte despre surori, apoi se duse să își întâlnească pedeapsa.

– În sfârșit, spuse Annabel. Credeam că nu mai pleacă. A tot încercat să-mi explice toată ziua purtarea lui groaznică, dar nici nu am vrut să aud.

Se aplecă înainte, peste marginea scaunului, și studie cu atenție chipul lui Sophie.

– Cum te simți, scumpa mea?

Stăteau într-o zonă mai puțin luminată, în colțul îndepărtat din salonul elegant, decorat în stil chinezesc al lui Sir Geoffrey Hume. Majoritatea celorlalți oaspeți se adunaseră în capătul opus al încăperii, dincolo de ușile duble ale salonului învecinat, unde o orchestră mică interpreta dansuri câmpenești și câte un vals din când în când.

Invitațiile la balurile private ale lui Sir Geoffrey erau teribil de râvnite în Bath. Șampania lui era excelentă, mâncarea extraordinară și compania rafinată. Sophie s-ar fi bucurat să viziteze casa somptuos decorată din Sydney Place dacă lumea ei nu s-ar fi făcut praf mai devreme în acea zi.

Ea schiță o grimasă discretă.

– O să supraviețuiesc, Belle, îți promit.

Annabel oftă.

– Este atât de dezamăgitor să-ți dai seama că bărbații pot fi așa de idioți! Aveam o părere mai bună despre Robert... și despre Simon. Poate că este mai bine să nu te aștepți la prea multe de la ei. În felul ăsta, nu ai cum să fii atât de dezamăgit.

Îi zâmbi încurajator lui Sophie, ca și când logica ei nebunească avea cu adevărat sens.

Sophie dădu ochii peste cap în direcția ei.

Annabel oftă din nou.

– Știu. Aș vrea să pot să spun ceva care să șteargă ziua asta groaznică.

– Nu poți, răspunse Sophie.

Era tot ce putu să zică pentru a-și face cuvintele să treacă peste nodul din gât. Înțelegerea lui Annabel parcă înrăutățea totul. Cumnata ei voia doar să o ajute, dar lui Sophie i se făcea rău când se gândea la Simon și la farsa logodnei ei. Era destul de rău că trebuia să participe la petreceri, era rău că trebuia să accepte felicitările uluite despre schimbarea de statut și cu atât mai rău că era nevoită să pretindă că se simțea fericită. O dureau și obrajii din pricina zâmbetului fals pe care și-l lipise pe chip toată seara.

Sir Geoffrey se ivi din senin, bătrânul fiind îmbrăcat impecabil, ca întotdeauna. Făcu o plecăciune perfectă, în ciuda corsetului care îl ținea bine.

– Doamnă Stanton, pot să am onoarea următorului dans? Domnișoara Stanton, nu m-aș gândi să te invit la dans acum. Fără îndoială, vrei să aștepți până când sosește logodnicul tău, nu?

În ciuda licăririi de bunăvoință sinceră din ochii lui Sir Geoffrey, Sophie reuși cu greu să se împotrivească impulsului de a-l lovi. Nu era vina lui. Cel care merita o bătaie zdravănă încă nu își făcuse apariția. Era tipic pentru Simon să o facă să aștepte, chiar și după o zi îngrozitoare cum fusese aceea.

Annabel șovăi, detestând ideea de a o lăsa singură pe Sophie, dar nevrând să aducă vreo ofensă gazdei lor.

– Du-te, Belle! zise Sophie și mai schiță un zâmbet. Mă bucur că am ocazia să mă odihnesc înainte să ajungă Simon.

– Mă întorc cât de repede pot, șopti Annabel și luă mâna întinsă de Sir Geoffrey.

Sophie își așeză fundul amorțit pe marginea scaunului drăguț, dar din lemn tare de fag și se întrebă cât timp trebuia să mai aștepte înainte ca Simon să își facă apariția. De îndată ce avea să apară, voia să îl roage să o ducă acasă. Nu își dorea să fie singură cu el, dar până și o asemenea idee era de preferat unei serate petrecute ca o insectă exotică pusă sub lupă.

Minutele se scurseră, iar ea privi dansatorii prin ușile duble ale salonului. Logodna cu contele de Trask părea să fi atras de la sine o combinație stranie de curiozitate avidă și nepăsare pripită. Chiar și burlacii ei de vârstă mijlocie fuseseră îndepărtați de vestea căsătoriei ei viitoare.

Își răsuci în jurul încheieturii brățara preferată de diamante. Simon îi trimisese un bilețel scurt, la o oră târzie din noapte, promițând să o întâlnească în seara aceea, dar nu făcuse prea multe eforturi până acum. Era o frântură de imagine despre viitorul ei? Așteptând mereu un bărbat căruia îi păsa mai mult de orice altceva din viața lui decât de ea?

Poate că, se gândi ea îndurerată, el nu credea că merita atâta bătaie de cap. Nu putea să își dea seama ce era mai rău – să spere că Simon avea să se plictisească de ea și să o lase în pace ori să se teamă că nu îi păsase niciodată de ea.

O voce plăcută de bărbat o scoase din sumbra ei reverie.

– Ah, domnișoară Stanton. De ce ești atât de abătută? Cu siguranță, nici o ființă atât de frumoasă ca tine nu are motive să pară așa de tristă, nu?

Sophie simți un junghi grețos în stomac. De unde apăruse domnul Watley? Încremeni. Și, mai exact, unde era Lady Randolph?

– Mă întreb unde sunt toți pretendenții tăi, murmură domnul Watley, în timp ce se așeză pe scaunul gol de lângă ea. Își netezi o cută inexistentă de pe haina absolut superbă, apoi îi oferi un zâmbet fermecător. Sigur nu s-au speriat de perspectiva viitorului tău statut de femeie măritată, nu? Bărbații respectabili sunt niște proști, nu-i așa, domnișoară Stanton?

Sophie nu știu ce să-i răspundă. Flirta cu ea? Bărbații frumoși nu flirtau niciodată cu ea. Ea râse nesigură, căci nu își dorea să pară nepoliticoasă.

– Îmi pare foarte rău, domnule Watley. Dar eu cunosc doar bărbați respectabili.

Ochii lui de ım albastru-deschis se aprinseră.

– Vom vedea ce putem face pentru a schimba asta, frumoasă doamnă.

Chiar flirta cu ea. Dar de ce să se deranjeze? Ultimele zvonuri spuneau că domnul Watley avea o relație cu Lady Randolph și, cu siguranță, îi părură foarte prietenoși în Pump Room. Se putea

ca atitudinea lui de flirt să fie o altă încercare a contesei de a o umili de față cu jumătate dintre locuitorii din Bath?

I se strânse inima în piept. De parcă ziua aceea nu fusese și așa destul de cruntă.

Se prefăcu a fi Lady Eleanor și se chinui să se exprime maiestuos:

– Sunt surprinsă să te văd singur, domnule Watley. Sau Lady Randolph este în cealaltă sală?

El își arcui sprâncenele și păru cu adevărat surprins.

– Nu, domnișoară Stanton. Sunt singur. Excelența Sa are și alte aranjamente în seara asta, spuse el, imprimând cuvintelor lui o notă ușor amară.

Mușchii gâtului și ai umerilor ei se încordară cu putere. Ce voia să spună prin *alte aranjamente*? Se putea ca Simon să fie cu Lady Randolph chiar în clipa aceea? Cu siguranță el nu putea să îi facă așa ceva... nu după ziua aceea.

Alungă din minte gândul acela groaznic.

– Pierderea ei este câștigul meu, spuse ea pe un ton spiritual.

El schiță un zâmbet fermecător.

– Exact așa zic și eu, domnișoară Stanton. Vocea îi deveni o șoaptă ademenitoare. Mă întreb, nu ți se pare că aerul de aici este înăbușitor?

Acum, că se gândea, și lui Sophie i se părea destul de înăbușitor înăuntru. Încuviință cu prudență din cap.

– Mi s-a spus că Sir Geoffrey are o seră minunată... mică, dar elegantă, cu niște specii de plante rare, spuse domnul Watley. Te pot ademeni la o scurtă plimbare? Sunt sigur că o să merite efortul. Se zvonește că cercelușii lui sunt dintre cei mai rari din Anglia.

Sophie șovăi, fără să aibă încredere în motivele reale ale bărbatului. Aruncă o privire spre ceasul din bronz aurit, așezat pe bufetul din abanos. Era aproape zece și jumătate. Și nici urmă de Simon.

– Hai, draga mea. Ce poate fi așa de rău? Tot ce trebuie să facem este să o luăm prin bibliotecă și ajungem acolo. Să nu ai emoții, adăugă el cu o sclipire scandaloasă din ochi. Deja îți cunosc cel puțin unul dintre secrete și nu te-am trădat. Sigur poți să ai încredere în mine că o să mă păstrez cu firea în ceva atât de nevinovat precum o plimbare prin seră, nu?

Un zâmbet amabil i se juca în colțurile gurii. Părea inofensiv. O voce interioară îi șopti să nu aibă încredere în el, dar era adevărat

că nu dezvăluise ce văzuse în noaptea aceea în fața teatrului. Noaptea în care îl luase pe Toby cu trăsura lui Lady Eleanor. Noaptea în care Simon o ceruse de soție.

„Simon." Amintirea sărutului de pe alee o făcu să se îmbujoreze. Și, oricum, unde era afurisitul? Trebuia să fi ajuns cu secole în urmă.

– Chiar ar trebui să-l aștept pe logodnicul meu, domnule, răspunse ea.

Zâmbetul lui Watley căpătă un aer complice.

– Se pare că Excelența Sa are alte distracții în seara asta. De ce să nu le ai și tu pe ale tale? Sigur nu vrei să stai toată noaptea lipită de perete, alături de fete bătrâne și văduve, nu-i așa?

Tonul lui zeflemitor și blând îi străpunse toate scuturile de autoapărare. Ce putea să fie atât de rău? Nu era ca și cum plecau din casă sau ieșeau în grădină. Nu într-o noapte atât de rece. Și mușchii gâtului se încordară într-un nod groaznic de tare care, fără îndoială, aveau să îi provoace o durere de cap. Poate că o plimbare frumoasă și relaxantă prin seră putea să îi facă bine. Dacă Simon se sinchisea să își facă apariția în timp ce se plimba cu domnul Watley, cu atât mai bine.

Înăbuși avertismentul care îi răsună în minte și se ridică de pe scaun. Cu un zâmbet ușor triumfător, domnul Watley îi întinse brațul. Din ce își dădea seama Sophie, nimeni nu îi văzu părăsind încăperea și traversând holul spre bibliotecă, un lucru nefericit dată fiind dorința ei crescândă de a se răzbuna pe Simon.

Traversară biblioteca întunecată spre o pereche de uși duble care duceau la seră. Ea se opri chiar când trecură pragul și făcu ochii mari sub efectul unei bucurii autentice.

Sera lui Sir Geoffrey avea forma unei jumătăți de dom mic, dar elegant, făcut din metal și sticlă, cu o podea din mozaic cu dale albe și negre. Ghivece de diferite mărimi – unele din piatră, altele din lemn lustruit – fuseseră așezate în fiecare colț din încăpere, toate pline până la refuz cu flori și plante exotice. Cercelușii orientali erau aranjați alături de crizanteme, camelii și mușcate. Un portocal într-un ghiveci de piatră se afla în mijlocul încăperii, iar câteva fructe coapte atârnau de ramurile bine îngrijite.

– Ce frumos! Pentru o clipă, ea își uită mânia pe lume. Domnule Watley, îți mulțumesc că m-ai adus aici.

– Mă bucur teribil că-ți place, răspunse el și o însoți spre băncuța din lemn de lângă portocal. Dar nimic de aici nu se compară cu frumusețea ta uluitoare.

Acum deja era prea mult.

Ea se uită la el, cu ochelarii ușor aburiți din pricina aerului umed din seră. Bărbații precum domnul Watley puteau să inventeze complimente bombastice cu ușurința cu care respirau. La urma urmei, lingușirea făcea parte din arsenalul crailor. Dar chiar părea să o privească atent, cu o strălucire în ochi care o făcu să se foiască incomod pe banca tare. Poate că nu fusese așa o idee înțeleaptă să îi permită să o aducă într-un loc atât de retras.

Disconfortul ei dispăru curând, fiind înlocuit de plictiseală, pe măsură ce domnul Watley continuă cu un iureș neobosit de complimente despre părul ei, despre rochie, despre siluetă – într-adevăr, se făcea puțin cald înăuntru – și, în final, despre comportamentul ei grațios. Când o compară cu una dintre grațiile Antichității clasice, abia dacă reuși să își reprime un chicotit. Nimeni îi mai spusese vreodată că era grațioasă, nici măcar văduvele de vârstă mijlocie.

Era clar că domnul Watley nu îi simțea agitația crescândă. De fapt, el se dădu mai aproape pe bancă, suficient ca Sophie să observe surplusul de căptușeală în umerii hainei perfect croite. O imagine cu umerii masivi ai lui Simon – dezgoliți și numai mușchi – îi apăru în minte și îi dădu o senzație de slăbiciune ciudată prin tot corpul. În comparație cu logodnicul ei, trupul lui Watley era cel al unui tânăr plin de viață.

Sophie clipi când coapsa tovarășului ei îi atinse ușor rochia. Era pe cale să îi sugereze să revină în salon când el îi prinse brațele și îi apăsă pe buze un sărut extrem de entuziasmat.

Nici un bărbat, în afară de Simon, nu o mai sărutase vreodată așa, iar săruturile lui Simon făceau parte dintr-o cu totul altă categorie. Uluită, pentru o clipă, Sophie își lăsă curiozitatea să zburde în voie. Încurajat de consimțământul ei, domnul Watley o strânse mai tare și încercă să își strecoare limba printre buzele ei.

Un gust acru de repulsie i se ridică în gât. Se sufocă și îl împinse în piept, mâinile înmănușate alunecându-i pe mătasea vestei lui.

Sophie își eliberă gura.

– Domnule Watley! Insist să mă duci imediat înapoi în salon.

Degetele craiului se cufundară în carnea moale de deasupra mănușilor lungi până la cot. Ochii îi străluceau cu o ardoare libidinoasă.

– Nu trebuie să te joci cu mine, dragă Sophie. Amândoi știm de ce m-ai lăsat să te aduc aici.

El se aplecă și încercă să îi atingă buzele încă o dată. Sophie se îndepărtă și se lovi cu creștetul în bărbia lui. El blestemă, o prinse de ceafă, iar cu cealaltă mână o apucă de mijloc.

Panica îi străpunse fiecare nerv. Îi îndepărtă brațul și se clătină pe marginea băncuței. Nimeni nu îi văzuse venind acolo. Nimeni nu putea să o salveze. Oare trebuia să țipe?

Se îndreptă de spate și îl împinse pe domnul Watley cu toată puterea. El scoase un strigăt sugrumat și se răsturnă într-o parte – chiar peste portocalul care, odată cu el, se prăbuși pe dalele din podea.

Sophie sări în picioare și alergă spre ușă, lăsând în urmă craiul nefericit, într-o învălmășeală de ramuri zdrobite, ceramică sfărâmată și o grămadă de pământ. O portocală mare îi atârna deasupra capului, de parcă cineva o pusese cu grijă acolo. O clipă după aceea, fructul se desprinse de ramură și ateriză în fruntea domnului Watley, care scânci.

– Îți sugerez să păstrăm pentru noi acest incident nefericit, domnule Watley. Răsuflă întretăiat, dar se strădui să își păstreze tonul demn. Poate că îmi cunoști secretul, dar, dacă logodnicul meu îți descoperă vreodată impertinența, lucrurile chiar vor ieși foarte prost pentru tine.

Amenințarea îi fu întâmpinată de un iureș de blesteme. Ea se întoarse pe călcâie și trecu în fugă prin bibliotecă. Se strecură în hol și rosti în gând o scurtă rugăciune de mulțumire pentru că era pustiu. Apoi trase adânc aer în piept, își obligă picioarele tremurânde să se liniștească, își trase mănușile șifonate deasupra coatelor și se pregăti să revină în salon.

O voce adâncă străpunse liniștea.

– Sophie!

Ea aproape că sări în sus. Simon traversă holul, cu o mantie din catifea aruncată peste braț. Arăta aspru. Panica îi cuprinse încă o dată inima într-o bătaie nebunească.

– Ești îmbujorată. Ce s-a întâmplat? spuse el îndreptându-se spre ea.

Încercă să își calmeze bătăile nebunești ale inimii și își lipi un zâmbet strălucitor pe față.

– Nimic. Sunt doar surprinsă să te văd.

Ochii lui se făcură mici sub sprâncenele încruntate suspicios.

– De ce? Ți-am spus că ne vedem aici în seara asta.

– Păi, s-a făcut așa de târziu, încât am început să cred că nu mai vii.

– Sophie, când spun că fac ceva, mă țin de cuvânt.

Ea își înăbuși replica usturătoare ce i se opri pe buze. Arogantul conte avea nevoie de o mustrare bună, dar nu era momentul potrivit în care să înceapă o ceartă. Trebuia să îl îndepărteze de ușa bibliotecii înainte să apară domnul Watley.

Simon îi aruncă o privire scrutătoare. Nările nasului lui patrician i se lărgiră ușor, de parcă putea să îi adulmece minciunile. Ea încercă să nu se foiască sub examinarea lui atentă.

– Ce faci aici? întrebă el.

– A trebuit să merg la toaletă. Nu trebuia să știi tu asta, rosti ea țâfnoasă, vrând să pară indignată.

Când el dădu să deschidă gura, ea îl întrerupse ca să evite alte întrebări.

– De ce nu mă însoțești în salon? Serios, Simon, mi-am dorit toată seara să dansez cu tine.

El își arcui sprâncenele, iar ea tresări imperceptibil. După modul în care încheiaseră ultima conversație, se putea să fi exagerat puțin. El șovăi, dar, evident, decise să nu îi conteste sugestia ciudată.

– Oricât de mult aș vrea să dansez cu tine, draga mea, se face târziu. Este timpul să plecăm.

Ea observă pentru prima oară că înfășurată pe brațul lui se afla pelerina ei de un roșu aprins. Chiar dacă își dorea teribil să plece, chiar nu se gândise la consecințele unei întâlniri între patru ochi cu Simon. Ideea în sine fu de ajuns ca să își dorească să revină în seră cu domnul Watley. Măcar pe *el* putea să îl țină în frâu.

– Presupun că ai dreptate. Dar trebuie să-i spunem lui Annabel că plecăm și să le urăm noapte bună lui Sir Geoffrey și lui Lady Hume.

– Deja am făcut asta.

Îi așeză pelerina grea pe umeri și îi legă bine sub bărbie șnurul cu ciucuri.

I se puse un nod în gât când îi simți degetele calde atingându-i ușor pielea. Ridică privirea și îi cercetă trăsăturile în căutarea vreunei reacții. Părea rece și distant – masca lordului poruncitor i se lipise din nou pe chip.

Oboseala coborî peste ea ca un giulgiu.

– Sunt gata să merg acasă, Simon.

El șovăi și masca dispăru.

– Nu acasă. Nu încă. Trebuie să vorbim între patru ochi.

Lui Sophie i se tăie răsuflarea. Gata cu discuțiile. De ce nu o lăsa pur și simplu în pace?

– Nu cred că este o idee prea bună. Sunt foarte obosită.

Ochii lui negri ca noaptea în sala întunecată nu dădură nimic de înțeles.

– Sunt sigur că ești, Puck. Dar trebuie. Trebuie să rezolvăm problemele care stau între noi, spre binele amândurora.

Ea își umezi buzele, perfect conștientă de apropierea lui când se aplecă spre ea. Era atât de frumos, atât de masculin în haina serioasă și cu lavaliera de un alb orbitor! Iar parfumul lui era minunat. Aroma discretă de lemn de santal și piele o tachină cu amintiri din noaptea splendidă în care i se dăruise... ei bine, sărise pe el, dacă era să spună drept.

Îndoiala se răsuci înăuntrul ei ca un nod gordian. Simon își dorea ca ea să aibă încredere în el. De fapt, chiar *simțea* că spera ca ea să aibă încredere în el – putea să vadă în intensitatea înflăcărată din privirea lui.

Cum să aibă încredere când ea nu avea încredere nici în sine însăși?

El își trecu un deget peste pielea sensibilă de pe gâtul ei. Sophie își înăbuși un scâncet de dorință care i se ridică pe buze.

– Nu am vrut niciodată să te rănesc, Sophie. Știi asta. Lasă-mă să-ți explic ce s-a întâmplat!

Vocea lui păcătos de seducătoare o învălui și alungă orice împotrivire. Ea încuviință ușor din cap, detestând felul în care putea să o convingă cu atâta ușurință.

Simon o luă de braț și o conduse spre trăsura care îi aștepta afară.

– Unde mergem? șopti ea.

– În apartamentele mele de pe Milsom Street.

O cuprinse din nou neliniștea. „Singură cu Simon. În apartamentele lui private. Târziu în noapte."

Mintea ei rațională și buna-cuviință îi cereau să refuze. Dar, dacă învățase ceva după incidentul din seară, era că mătușa Jane avea dreptate. Simon era singurul bărbat pe care avea să îl iubească vreodată. Trebuia să afle dacă el putea să răspundă iubirii ei, chiar și un pic, și dacă regreta felul în care se purtase cu ea. Pentru ca ei să aibă vreo șansă de a-și petrece viața împreună măcar ca prieteni, cum fuseseră odinioară, trebuia să știe.

Le luă doar câteva minute ca să ajungă la apartamentele lui. Abia dacă avu timp să își tragă sufletul înainte ca el să o conducă spre apartament, să îi scoată pelerina și să o arunce peste brațul unui scaun cu spătar. Simon se îndreptă apoi tăcut spre o masă masivă din lemn de mahon, acoperită cu registre și corespondență și aprinse lampa lăsată acolo. Lumina blândă străluci, subliniind liniile severe de pe chipul lui.

Inima lui Sophie se zbătu într-un ritm alert și dureros. Ceva asemănător cu disperarea se strecură înăuntrul ei, în timp ce îi studie trăsăturile aspre. Avea să îl cunoască vreodată cu adevărat? Avea să străpungă vreodată scutul pe care îl ridicase în jurul inimii lui? El știa totul despre ea, dar ultimele zile îi lăsară impresia că ea nu mai înțelegea nimic despre el.

El o conduse cu o mână blândă spre un fotoliu din piele, aflat lângă masă. Sophie se așeză pe marginea fotoliului și îl privi nesigură. Spre surprinderea ei, după ce își scoase haina și mănușile, îngenunche pe podea în fața ei. Îi luă mâinile și începu să îi tragă mănușile de pe brațe. Fiori delicați îi dansară pe șira spinării.

– Sophie, îți datorez scuze. Nu se uită la ea, ci continuă să fie atent la felul în care îi scotea mănușile din piele de căprioară, catifelate și de culoarea untului. Am procedat greșit și nu aș fi făcut-o niciodată dacă nu eram convins că nu există altă cale.

În cele din urmă, el ridică privirea și schiță spre ea un zâmbet mâhnit.

– Ai talentul rar de a mă înnebuni, Puck, iar scena pe care ai făcut-o în Pump Room m-a forțat să trec de limitele rezistenței mele.

Sophie nu putu să-și reprime o senzație de vinovăție.

– Simon...

– Nu, vina a fost a mea. Nu ar fi trebuit niciodată să te las să mă convingi să fac dragoste cu tine în noaptea aia. Știam că era o greșeală.

Enervarea înlocui foarte repede vina.

– Ei bine, poate că a fost o greșeală, dar nu din motivele pe care le crezi tu.

El ignoră tonul ei arțăgos. În schimb, îi luă ambele mănuși și le lăsă să cadă pe podea. Ridicând la buze una dintre mâinile ei reci, îi apăsă un sărut înflăcărat în palmă. Fiorii ușori care i se avântară pe coloană deveniră un tremur vibrant.

Îi așeză mâna în poală, apoi își puse mâna pe vârful degetelor ei. Când vorbi, vocea îi era liniștită și reținută, dar își păstră privirea ațintită spre mâinile lor împreunate.

– Comportamentul meu a fost mai puțin decât onorabil, Sophie. Știam prea bine că te împing de la spate și îmi pare rău. Dar am făcut-o ca să te protejez. Nici nu-ți dai seama cât ești de vulnerabilă. Sunt oameni care te-ar răni dacă ar putea, și este datoria mea să am grijă de tine.

Ea oftă, frustrată că Simon nu voia să îi întâlnească privirea.

– Dar nu-ți dai seama? Asta este problema. Nu mai sunt o copilă și nu sunt așa de nevinovată. Vreau să mă respecți, nu să-mi dai ordine de parcă aș mai fi o școlăriță.

Reacția ei îl făcu să ridice brusc capul.

– Crede-mă, Sophie! Îmi dau prea bine seama că nu mai ești o școlăriță. Îmi dau seama pe deplin.

Un zâmbet strengăresc și viclean îi transformă expresia de pe chip, în timp ce îi cercetă trupul din priviri. În ciuda enervării, ea simți o căldură drept răspuns.

– Dar nu ai experiență cu neplăcerile lumii, continuă el, și sper să nu ai niciodată.

Ea dădu să deschidă gura ca să răspundă, dar el îi puse un deget pe buze.

– Sophie, taci puțin. Lasă-mă să-mi cer scuze.

Ea se trase în scaun cu un mormăit și hotărî că era mai bine să ignore zâmbetul care încă dăinuia în colțul gurii lui. La urma urmei, era greu de crezut că se simțea prea bine în clipa aceea. Simon cerea rareori scuze cuiva.

Expresia lui amuzată dispăru, fiind înlocuită de o privire serioasă și directă.

– Am acționat ca un prost când trebuia să fiu răbdător și înțelegător. Nu o să mai fac aceeași greșeală de două ori, te asigur. Nu o să te mai mint și nici o să-mi mai încalc niciodată o promisiune.

Sophie încercă să reziste în fața nevoii de a capitula, dar simțea deja cum inima stătea să o trădeze. În timp ce se uită în ochii lui, știu că spunea adevărul... cel puțin așa cum îl înțelegea el. Ea își dorea din suflet să îi accepte scuzele, dar prea semăna cu o capitulare. Ce control mai avea asupra vieții ei, a emoțiilor ei, dacă i se preda acum?

– Nu știu, Simon. Vocea ei păstră un tremur umilitor. Când Lady Randolph...

El o întrerupse și clătină din cap.

– Nu. Ea nu înseamnă nimic pentru mine, Puck, și nu o să însemne niciodată. Îți dau cuvântul meu de onoare. Tu ești singura femeie din viața mea.

Sophie se uită nefericită la el. Îl iubea atât de mult, încât uneori simțea că nu exista vreun loc și pentru ea. Dar el ce simțea, de fapt, pentru ea? Era foarte bine că își cerea iertare, dar nu avea să fie niciodată sincer cu ea. Nu în inima lui, așa cum ea era cu el.

Simon se ridică, apoi, cu o grație masculină, o trase spre el. Îi cuprinse fața între mâini și își apăsă ușor gura pe buzele ei. Ea tremură, fiecare parte din ea tânjind să îi mai simtă o dată brațele înfășurate în jurul ei. Să i se dăruiască. Dar, după căsătorie, avea să fie mereu împovărată de nevoia de a-i câștiga dragostea.

– Îmi pasă de tine mai mult decât oricine altcineva, Puck, murmură el și îi trasă o linie de sărutări delicate pe obraz. Nimic nu va însemna mai mult pentru mine decât să fii soția mea. Îți promit asta!

Rezistența ei se nărui. Își înăbuși un suspin și ridică fața spre el. Buzele lui le prinseră pe ale ei într-un sărut fierbinte, lacom, într-o îmbrățișare care o strânse la pieptul lui tare.

Dar, chiar când Sophie ceda, predându-se propriei iubiri și slăbiciuni, ceva în adâncul sufletului îi șopti un avertisment. Simon încă nu îi spusese că o iubea, iar ea începea să creadă că nu avea să o facă niciodată.

Capitolul 19

Triumful clocotea prin venele lui Simon. Și, în mod ciudat, în timp ce explora gura dulce ca mierea a lui Sophie, avu un sentiment de ușurare la gândul că ea capitula întru totul.

Își trecu mâna peste șoldul ei, apropiindu-i moliciunea de mădularul lui rigid. Avusese nevoie doar de o clipă să se facă tare ca piatra, gata să îi smulgă hainele, să îi desfacă picioarele și se cufunde în căldura trupului ei ispititor. Își înăbuși impulsul. Ea avea nevoie să se simtă în siguranță, nu să facă dragoste cu ea ca un nebun.

Când îl întrebase despre Bathsheba, cu trăsăturile ei frumos desenate cuprinse de neliniște, aproape că își dorise să o posede în clipa aceea. Dar ochii ei, plini de vulnerabilitate, în spatele ramelor aurii ale ochelarilor, îl opriseră. Ea avea nevoie de tandrețe și de înțelegere, iar el avea să i le dea din plin.

Sophie tremură în brațele lui în clipa în care răspunse sărutului lui cu un entuziasm sfios, care amenința să nimicească stăpânirea lui de sine. Își lăsă gura moale pe buzele ei, sperând să o liniștească, dar fiori ușori îi traversară nestingheriți membrele. O îndepărtă chiar când ea încercă să se agațe de umerii lui.

– Ți-e frig, iubire?

El îi îndepărtă cu blândețe buclele de pe chipul palid, simțindu-le ca pe niște panglici din catifea care i se încolăceau printre degete.

– Puțin, răspunse ea și schiță un zâmbet șovăitor.

El dădu un sărut pe gura moale și o ajută să se așeze pe fotoliu.

– Odihnește-te un minut, Puck. Îți aduc să bei ceva cald.

Simon se duse spre șemineul din marmură și înteți focul. Aruncă o privire spre Sophie. Stătea înțepenită pe marginea fotoliului și îl privea nerăbdătoare, urmărindu-i fiecare mișcare. El se opri, uluit de liniile imaculate ale chipului ei de zână și de bogăția părului arămiu vâlvoi. Ce prost fusese, orb la frumusețea ei atâția ani!

Acum frumusețea ei deosebită urma să fie a lui, își jură în minte, în timp ce se îndreptă spre ușa de legătură cu dormitorul. Dulce și blândă, Sophie avea o inima mai mare decât îți puteai imagina. Simon hotărî ca ea să nu își mai piardă vreodată încrederea în el.

Își dădu jos haina și vesta, apoi își desfăcu lavaliera, aruncându-le pe toate pe balansoarul de lângă ușă. Când prinse carafa de coniac de pe dulăpior, aruncă o privire spre patul cu baldachin somptuos tapisat din centrul încăperii. Nu putu să nu zâmbească larg când se gândi la plăcerile senzuale pe care avea să le împartă cu Sophie cât de curând în patul acela.

Simon reveni grăbit în salon și se opri în pragul ușii. Strânse tare carafa din cristal în pumn, blestemând în gând scena care i se dezvălui în fața ochilor.

Logodnica lui, mereu atât de curioasă, stătea în picioare în fața biroului mare și ținea o bucată de pergament foșnitor în mâna tremurândă. Știa exact ce anume era. Își dădu seama după expresia uluită, aproape absentă de pe chipul ei. Ținea în mână un cadastru al moșiei Stanton din Yorkshire, cel care ilustra presupusele amplasamente pentru viitoarele lui mine de cărbune.

Fu cuprins de frustrare din pricina neatenției de care dăduse dovadă.

– Ah, Sophie, voiam să-ți vorbesc despre asta.

El se mișcă prudent spre colțul mesei și așeză carafa la mare depărtare de ea. Nu ar fi fost prima dată când Sophie recurgea la măsuri fizice pentru a-și exprima frustrarea față de el, iar cicatricele lui din copilărie erau dovada vie.

Ea îl privi, iar ochii îi fură cuprinși de un amestec de vulnerabilitate și ranchiună.

– Asta ai vrut de la bun început, nu-i așa?

Vocea ei răsună pe un ton lipsit de viață, aproape absent.

Simon își cântări cu grijă cuvintele. Dacă nu se descurca cum trebuia în următoarele minute, explicându-i totul cât putea de sincer, viața lor împreună avea să se încheie înainte să înceapă. Trebuie să o facă să își dea seama cât însemna afacerea aceea pentru el.

– Da. Vreau pământul ăla. Nu o să susțin că nu contează. Contează. Foarte mult. Și nu o să ascund că a fost un factor în decizia mea de a mă însura cu tine. Dar nu a fost singurul motiv. Dacă ar fi, îți jur că ți-aș fi spus. Nu te-aș obliga niciodată să intri în căsnicia asta. După ce mă asculți, dacă vrei să pui punct logodnei noastre, o să-ți accept decizia și o să conving familiile noastre să o accepte.

Se opri și încercă să îi surprindă reacția.

– Dar este important, Sophie, așa că te rog să mă asculți cu atenție. Ți-am promis că nu te mai mint niciodată și așa o să fac. Crede în asta și ai încredere în mine!

Ea făcu ochii mari la auzul notei stăruitoare din vocea lui. La naiba, nici nu putea să o condamne pentru reacție. Și el era șocat. Ea îl privi lung, evident suspicios. Pentru o clipă, Simon se gândi că ea nu își dorea să îl asculte. În schimb, ea coborî capul și acceptă prudentă.

El ocoli masa și veni lângă ea. Trăgând cu blândețe pergamentul din mâna ei, îl întinse pe masă.

– După cum vezi, este cadastrul pământurilor tale din nord, pământuri despre care cred că dețin cheia unui viitor prosper... pentru familia noastră și locuitorii din Yorkshire. Știu că pare ciudat, Sophie, dar poți să faci parte dintr-un proiect mai important decât grijile tale mărunte și zilnice.

Ea încrucișă brațele la piept și pufni deloc elegant.

– Cum ar fi succesul căsnicie noastre? ripostă ea.

Știind de ce era în stare, răspunsul ei fusese extraordinar de blând. El trase adânc aer în piept și continuă:

– Uită-te aici și aici, îi spuse el și arătă spre locurile proiectate pentru mine. Un inginer de la Royal Society este absolut sigur că pământurile sunt foarte bogate în cărbune, Sophie. La fel sunt și eu.

– Cărbune, șopti Sophie și se uită lung la pergament. Te însori cu mine pentru cărbune.

Durerea dezamăgirii i se simți în voce, și îl copleși cu totul pe Simon.

– Mă însor cu tine pentru mai mult de atât, spuse el și își înăbuși un iureș necunoscut de panică. Cel mai clar motiv este că nu pot să-mi închipui viața alături de altcineva în afară de tine. Ești singura femeie din lume pentru mine. Îți jur pe viața bunicului meu!

Sophie ridică brusc privirea spre el. Gura ei mică tremură, încercând să-și înghită lacrimile. Mai mult ca oricine altcineva, ea știa cât de serios era pentru el un asemenea jurământ. La urma urmei, renunțase la tot pentru a respecta cerințele bătrânului despotic.

Simon rămase tăcut și așteptă un semn, un indiciu că Sophie îl credea. Clipe nesfârșite se scurseră în vreme ce ochii ei întrebători îi examinară scrutător chipul. În cele din urmă, Sophie își îndreptă atenția spre pergament.

– Continuă, spuse ea.

Vocea îi era severă, dar trăda mai multă căldură ca înainte și, dacă Simon nu se înșela, o curiozitate șovăielnică.

El își înăbuși un oftat ușurat și ridică din umeri, apoi reveni asupra pergamentului.

– Ce știi despre industria textilă, Sophie? Despre comerțul cu lână, în mod special?

Ea se încruntă, părând că se gândește.

– Ce știe toată lumea, bănuiesc. Este puterea țării, nu?

– De decenii. Războiul a sporit teribil dominația comercială a Angliei. Blocadele navale ale porturilor dușmanului au provocat prăbușirea industriilor lor și ne-au oferit controlul atât asupra materialelor, cât și asupra mijloacelor de producție. El șovăi. Toate astea au vreun sens pentru tine?

Ea își arcui sprâncenele într-o încruntare.

– Nu sunt idioată, Simon. Citesc ziarele, ai uitat?

– Firește, draga mea. Iartă-mă că m-am îndoit de tine.

– Te rog să continui, spuse ea, cu o fluturare nerăbdătoare din mână.

– Dezvoltarea noilor mașinării și progresul în proiectarea fabricilor nu ne mai permit să producem bunuri finite la o scară mai mare. Produsele acestea sunt fundația pentru comerțul nostru cu piețele străine. Piețele acestea sunt mari, iar apetitul lor e extrem de mare. Ca să le hrănim, trebuie să ne extindem. Trebuie să construim fabrici mai mari și să le alimentăm.

Aerul rănit din privirea ei dispăru, transformându-se într-o curiozitate crescândă. Încordarea din trupul lui începu să se domolească.

– Știi cum sunt alimentate fabricile, Sophie?

– Cu aburi, aș zice.

– Exact, cu aburi. Și știi cum se alimentează motoarele cu aburi?

Ea mijì ochii.

– Cu cărbuni.

– Corect, draga mea. Iar pământurile Stanton din Yorkshire sunt extrem de bogate în cărbune.

O mână flutură în aer și acoperi gura lui Sophie, în vreme ce ea se uită lung la documentele întinse pe masă. Simon fu copleșit de remușcări în fața durerii pe care i-o provoca, dar ajunsese prea

departe ca să dea înapoi. Trebuia să aibă încredere că ea urma să ia decizia corectă.

Sophie coborî privirea. Ochii ei, scăpărând a provocare furioasă, îi întâlniră pe ai lui.

– Cine o să construiască fabricile? Tu?

– Nu. Este un individ la Bristol, un proprietar de fabrici, care caută un partener pentru a construi fabricile în nord. Dar îmi cere dovada unei rezerve constante de cărbune înainte de a semna contractul. Cărbunele de pe pământurile Stanton vor fi dovada de care am nevoie, Sophie.

Ea clipi uimită în spatele ochelarilor, apoi oftă.

– Și cum se presupune că ar trebui să mă simt eu în toată povestea asta, Simon? Se pare că am ajuns exact acolo unde eram de dimineață. Toate sunt afaceri pentru tine, inclusiv eu.

– Nu o să neg niciodată cât de importante sunt pentru mine aceste proiecte comerciale. Sau cât de mult îmi doresc să reușesc.

Bunicul lui s-ar fi întors în mormânt dacă i-ar fi auzit afirmația, dar bătrânul conte nu apucase să vadă vremurile care se anunțau pe viitor, sfârșitul vechilor obiceiuri tradiționale.

– Totuși, sunt și alte lucruri care ar trebui să fie serios luate în calcul de fiecare om de afaceri sau de persoanele bogate din țara asta. El puse cadastrul deoparte și luă un teanc de schițe. Uită-te peste astea, Sophie! Sunt planurile pentru noile fabrici pe care vreau să le construiesc cu partenerul meu. O să creeze slujbe pentru sute de oameni. În timp, poate pentru mii.

Ea se aplecă peste hârtii. Mâinile ei delicate urmăriră liniile și formele desenelor în vreme ce îi inspectă planurile.

– În anii de război, mulți oameni și-au dat viața pentru Anglia, continuă el. Și mai mulți s-au întors acasă de pe continent, la soții și copiii, la familiile pe care trebuie să le întrețină. Dar nu au de lucru. Fabricile astea pot fi o parte din răspuns. Ele pot să le dea de lucru soldaților în rezervă și să domolească discordiile care amenință pacea Angliei. Mii de bărbați fără slujbă ar putea să atragă consecințe crunte pentru noi toți. Francezii au învățat lecția asta cu ani în urmă.

Sprâncenele ei delicate se arcuiră brusc.

– Nu credeam că ești preocupat de asemenea lucruri, Simon. După reacția ta legată de casa de toleranță...

– Era legată de tine, nu de ce ai văzut acolo.

Sophie era tulburată, iar în ochi i se citea îndoiala.

– Chiar crezi că este posibil să-i ajuți pe bărbații ăștia?

El își frecă ceafa care începea să-l doară.

– Cred că da, scumpo, și mi-ar plăcea să încerc. Nu putem să-i lăsăm pe bărbații ăștia să se întoarcă acasă la nimic. O să avem probleme serioase dacă nu le oferim mijloace prin care să se întrețină.

Ea îl privi cu ochi serioși, de parcă mai aștepta ceva. Simon încercă pentru ultima dată să o convingă.

– Sophie, știu că-ți dorești din suflet să-i ajuți pe mai puțini norocoșii aceia, dar nu găsești calea. Dacă accepți să fii soția mea, o să fii o femeie puternică și influentă, măritată cu unul dintre cei mai bogați bărbați din țară. Ai putea să faci multe ca să schimbi lucrurile, dar am putea face și mai multe împreună. Viața ta ar avea un scop adevărat, dincolo de ciudățeniile nebunești ale lumii bune. El întinse mâna și urmări conturul delicat al gâtului ei. Iar pe mine m-ai face un bărbat foarte fericit.

Ea vru să ridice o mână ca să-i atingă degetele acolo unde îi mângâiau pielea, dar o lăsă să alunece pe masă.

Simon încercă să îi surâdă încurajator.

– Gândește-te la toți copiii pe care ai putea să-i salvezi dacă ai avea acces la averea mea.

Vorbele lui o făcură să se încrunte.

– Ar trebui să te ucid pentru că mi-ai ascuns povestea asta. Dar îmi închipui că logica ta prostească de bărbat ți-a spus că era mai bine să nu mă rănești spunându-mi adevărul, nu?

El își întinse mâinile într-un gest tăcut de iertare.

Sophie îl privi direct.

– Ești o bestie, Simon, și un idiot. Știi asta, nu?

El simți că se risipește și ultima urmă de tensiune din trupul lui.

– Mă bazez pe tine să mi-o spui de fiecare dată când crezi de cuviință, scumpo.

Ea scoase un oftat exasperat.

– Bine, Simon. Înțeleg ce vrei să faci. Știu că nu o să mă iubești niciodată așa cum te iubesc eu, dar bănuiesc că nu se poate face nimic în privința asta. Nu-ți stă în fire.

El clipi. Era prima dată când recunoștea că îl iubea, iar forța declarației ei îl lovi în piept ca o ghiulea.

– Dar ești un om bun, continuă ea, inconștientă de efectul provocat de spusele ei. Am știut dintotdeauna asta, chiar și atunci când ești un nemernic de zile mari. Sigur o să ajungem la spitalul de nebuni împreună, dar îți promit că o să-mi dau toată silința să fiu o soție și o contesă bună. La urma urmei, încheie ea posomorâtă, se pare că toată lumea vrea asta.

Cu o mișcare iute, Simon o cuprinse într-o îmbrățișare înflăcărată.

– Sper că este și ce vrei tu, iubire, spuse el, ținând-o la piept.

– Nu fi nătărău, Simon! Știi că este, mormăi ea în cămașa lui. Toată lumea știe.

El zâmbi la auzul tonului ei nemulțumit, savurând senzația ispititoare a trupului mlădios din brațele lui. Se ținură în brațe câteva clipe, își oferiră și primiră alinare, până ce ea se începu să se agite neliniștită.

– Mi-aș dori să putem să facem ceva pentru Toby și Becky, spuse Sophie.

Simon îi îndepărtă duios buclele de pe chip.

– Ei bine, în privința asta... poate că am făcut deja.

Sophie își înălță capul.

– Ce ai făcut, Simon?

El zâmbi, ridicând o sprânceană.

– Spune-mi!

Îl ciupi de braț.

El râse.

– Prea bine, drăcușorule, dar numai pentru că mă tem de ce ai putea să-mi faci.

O trase spre fotoliu și o așeză la el în poală. Fără să menționeze cele mai revoltătoare detalii, îi povesti cele întâmplate la Stejarul de Argint. Ea îl ascultă cu sufletul la gură și îl întrerupse doar cu o singură întrebare. Chipul ei expresiv îi trăda emoția pe care o simțea, în timp ce se lăsă cu totul cuprinsă de povestea lui.

– Oh, Simon! Se foi încântată și trezi o reacție interesantă în vintrele lui. Îmi doresc să fi fost acolo și să fi văzut asta! Mi-aș dori să mă duc și să îl snopesc în bătaie pe omul ăla îngrozitor!

El îi cuprinse chipul între mâini și o sili să se oprească.

– Sophie, dacă îndrăznești vreodată să te duci la Stejarul de Argint, jur că...

– Oh, mai lasă-mă în pace! Termină cu morala! Eu te iert că eşti aşa de urâcios cu mine. De fapt, sunt atât de mândră de tine că aş putea să explodez!

Îl luă încântată pe după gât şi îşi apăsă tare buzele pe gura lui. Dar, înainte ca el să apuce să îşi adâncească sărutul, ea se retrase şi îl privi cu ochii ei frumoşi de culoarea chihlimbarului rusesc.

– Te iubesc, Simon St. James, te iubesc atât de mult! Şi o să te iubesc întotdeauna.

El râse şi o trase înapoi într-o îmbrăţişare triumfătoare. Fusese foarte greu, dar planurile lui dădeau, în sfârşit, roade. Nu mai existau obstacole în calea lui.

Cât de curând, Sophie avea să fie a lui pentru totdeauna.

Poate că Simon era un idiot, dar Sophie ştia că ea era nebună. O nebună care părea să nu îşi înveţe niciodată lecţia. El o folosise ca pe un pion în planurile lui de afaceri, iar ea tot nu putea să nu se arunce în braţele lui. O parte din ea îşi dorea să fie în stare să îl lovească şi să plece din viaţa lui, dar îi era peste putinţă.

Simon o aşeză în poală, cu braţele încolăcite în jurul ei într-o îmbrăţişare posesivă. Îşi strecură limba printre buzele ei şi se avântă în adâncimile gurii ei, posedând cu înflăcărare ceea ce Sophie îi oferea cu atâta sfială. Când ea se abandonă în nebunia dulce trezită de sărutul lui, voinţa ei înfrântă acceptă că nu mai era în stare să i se opună. Îl dorea prea mult, iar când el o atinse în felul *acela*, degetele lui alunecând dinspre pântec spre sâni, se simţi de parcă ar fi trecut o torţă peste trupul ei.

Când el îşi retrase gura, Sophie răsuflă întretăiat, chinuindu-se să păstreze o urmă de raţiune. Era o greşeală? Trebuia să îi permită să facă din nou dragoste cu ea? Se temea să nu fie din nou vulnerabilă, pradă în iureşul de emoţii care o cuprindea într-o strânsoare crudă. Dar el îşi ceruse iertare cu toată sinceritatea. Şi era complet sigură de acel lucru.

Şi, cel mai important, recunoscuse, în cele din urmă, că îi păsa de ea mai mult decât de orice altă persoană din viaţa lui. Poate că Sophie şi-ar fi dorit o declaraţie pasională, dar îl înţelegea suficient de bine ca să ştie cât de greu îi fusese să îi dezvăluie chiar şi atât.

De parcă îi simți retragerea de moment, Simon îi distrase atenția când îi supse, apoi îi mușcă ușor buza de jos. Ea trase adânc aer în piept, cutremurată de fiorul pe care îl trezi brutalitatea lui.

– Fii atentă, iubire, îi spuse el, în vreme ce îi scoase delicat ochelarii și îi așeză pe birou. O să mă simt rănit dacă am impresia că ești plictisită.

Ea nu putu să își înăbușe un chicot nervos.

– Atunci, ți-aș sugera să încerci mai serios să mă ții ocupată.

El se năpusti asupra ei și îi prinse buzele într-un sărut dureros de scurt, care o lăsă fără suflare.

– Să văd ce pot să fac ca să te distrez.

Vocea lui era încărcată de o promisiune senzuală.

Sophie oftă când mâinile lui îi cuprinseră sânii. El îi ciupi sfârcurile și îi mângâie apăsat până ce ei i se păru că înnebunește de plăcere.

Oftă și își arcui spatele, slăbită de senzațiile delicioase care îi înfiorară trupul. El se mută ușor și își înfășură protector brațul în jurul ei, ținuind-o la pieptul lui masiv. Simț adierea răsuflării lui fierbinți, în timp Simon continuă să îi dezmierde sânii înfiorați sub mătasea subțire a rochiei. De fiecare dată când îi dezmierda sânii – ciupind ușor, până aproape de durere –, o căldură vicleană îi năvălea prin vene și îi înmuia picioarele.

Deși iureșul acela o făcu să închidă ochii ca să se concentreze doar pe senzațiile pe care el le trezea înăuntrul ei, Sophie își impuse să rămână atentă la iubitul ei. Dorința de a-l privi în acțiune era imorală, dar nu putea să se abțină. În orice caz, purtarea ei nu părea să fie scandaloasă pentru Simon, cel puțin nu în clipa aceea.

El îi studie trupul, cu o expresie fascinată, în vreme ce îi dezlegă panglicile din dantelă cu degete abile. Într-o clipită, îi trase în jos rochia și cămășuța și îi expuse sânii. Sophie începu să gâfâie, iar globurile delicate se înfiorară și sfârcurile se desenară într-un trandafiriu întunecat.

Un șuierat ascuțit se strecură printre dinții încleștați ai lui Simon. Liniile încordate de pe chipul lui și maxilarul aspru îl făceau să arate ca un cuceritor din vechime, un războinic pe cale să își revendice trofeul. Era un gând medieval, într-adevăr, dar ideea că ea era trofeul lui o făcu să se zvârcolească într-o încântare nerăbdătoare.

– Sophie...

Vocea lui păru sugrumată de un amestec de râs și dorință. Sophie nu putu decât să țipe surprinsă când el îi revendică posesiv sânul cu o mână fierbinte.

– Hai în dormitor, vrei?

– De ce? Ea se întinse pe urmele degetelor lui iscusite, în timp ce îi dezmierdau și îi masau carnea înfiorată. Mi-e așa de bine aici, lângă foc!

În plus, nu își dorea ca el să nu o atingă, nici măcar pentru o secundă. Nimic nu fusese atât de minunat precum mâinile bătătorite ale lui Simon pe cele mai moi părți ale trupului ei. Se simțea de parcă plutea pe un nor de căldură, care o făcea să își piardă puterile în iureșul dorinței. Ideea de a se ridica în picioare îi se păru imposibilă.

– Vrei să faci dragoste cu mine într-un fotoliu?

– De ce nu? Ea scoase un oftat senzual, fermecată de frământarea degetelor lui. Ai făcut dragoste cu mine pe o canapea.

Râsul lui păru mai degrabă un mormăit sălbatic.

– Ești o fată specială, Sophia Stanton, și sunt recunoscător pentru asta.

Sophie se așeză cu fundul pe mădularul lui rigid.

– Vai, Lord Trask, chiar că știu să măgulești o fată!

– Îți arăt eu ție măgulire.

Ea se cutremură la amenințarea erotică din vocea lui.

Spre surprinderea ei, Simon se ridică în picioare și o trase după el. Ea se clătină și s-ar fi prăbușit dacă nu o ținea strâns. Înainte să își mai exprime iritarea, el îi smulse hainele – doar ciorapii, jartierele și pantofii rămaseră la locul lor. O așeză înapoi în fotoliu. Sophie tresări la senzația provocată de pielea catifelată și rece în contact cu fundul și coapsele ei dezgolite.

– Simon! Ce faci?

El scoase un râset gutural, păcătos.

– Te măgulesc.

Ea răsuflă întretăiat când Simon îi apucă picioarele neputincioase și le așeză peste brațele ample ale fotoliului. Coapsele îi erau larg desfăcute, iar cele mai ascunse părți ale trupului, expuse în fața lui.

– Simon!

Sophie încercă să își retragă picioarele de pe fotoliu, dar mâinile lui necruțătoare le țintuiră cu hotărâre în loc.

– Nu te mișca! îi ceru el pe un ton plin de autoritate.

Lui Sophie i se puse un nod în gât, uluită de ferocitatea care îi sublinia trăsăturile.

– Serios, este scandalos ce faci! ripostă ea fără putere.

– Tu ai vrut să fii mângâiată. Ei bine, o să te mângâi cât pot de bine.

După cum făcuse cu puțin timp înainte, Simon îngenunche în fața fotoliului. Dar atunci nu fusese dezbrăcată, expusă pe deplin privirii lui, vulnerabilă într-un fel intim, tulburător și încântător.

Mâinile lui puternice, masculine alunecară pe pielea palidă a coapselor ei.

– Uită-te la tine, Sophie, șopti el. Uite cât ești de frumoasă. Atât de dulce, teribil de inocentă!

Ea coborî privirea spre pântecul neted, la cuibul de bucle din punctul în care coapsele îi erau atât de desfăcute, la Simon, care stătea în genunchi între picioarele ei, cu corpul lui musculos înveșmântat doar în pantaloni negri și o cămașă albă, făcând ca ea să pară cu atât mai grațioasă și mai feminină în comparație el. Contrastul uluitor, imaginile febrile a ceea ce urma să îi facă îi transformară pielea umedă în miere fierbinte și nerăbdătoare.

– Singurul lucru scandalos este cât de mult vreau să te gust, mormăi el, cu vocea sugrumată.

– S... să mă guști?

Ce voia să spună?

Mâinile lui alunecară sub fundul lui Sophie, o ridicară spre el și se aplecă pentru a-și apăsa gura pe buclele catifelate de la intrarea în trupul ei. Ea se cutremură, de parcă ar fi fost străfulgerată. Singura lui reacție fu să o fixeze în fotoliu și să își adâncească sărutul indecent.

Sophie se zvârcoli în strânsoarea lui, în timp ce el gustă din cele mai delicate părți ale trupului ei. Senzații frenetice îi luară cu asalt membrele. Când el îi iubi feminitatea, într-un dans cutremurător al limbii, senzațiile se unire într-o plinătate dureroasă chiar în centrul ființei ei. Erau mult mai puternice decât în noaptea în care făcuse prima dată dragoste cu ea, atât de puternice, încât nu se simți în stare să reziste.

– Simon, îl rugă ea, fără suflare și plină de dorință.

El nu o luă în seamă, își folosi limba, buzele, chiar și dinții ca să o arunce pe culmile unei agonii fermecătoare, ce amenința

să spulbere și ultima urmă de rațiune pe care o mai avea. Chiar când era pe punctul de a-l implora să se oprească, pe deplin tulburată de vederea lui între picioarele ei, de senzația gurii lui flămânde pe corpul ei, degetul lui alunecă în teaca feminității ei și îi supse cu delicatețe între buze mugurul îndurerat.

Ea strigă când fundul i se ridică brusc de pe fotoliu. El o urmă, mâinile lui îi cuprinseră pielea delicată, gura rămase fixată pe feminitatea ei. Contracțiile se întețiră, apoi îi năvăliră în pântec, iar Simon păru să absoarbă totul, în timp ce ea se zvârcoli sub el.

În cele din urmă, spasmele se transformară într-o cutremurare prelungă, apoi într-o vibrație blândă. Își veni în fire, într-o conștientizare a cărnii ude pe pielea alunecoasă, a absenței reci din locul peste care trecuse gura lui Simon. Ridică pleoapele grele și îl zări, stând în genunchi, cu mâinile odihnindu-se pe coapsele puternice, și deslușì cu ușurință satisfacția masculină de nestăpânit care plutea pe trăsăturile lui frumoase.

Abia dacă mai putea să gândească, dar trebuia să găsească o modalitate prin care să îi șteargă aroganța detestabilă și expresia cunoscătoare de pe chip. Ca de obicei, Simon i-o luă înainte.

– Ți-am spus că știu să măgulesc o doamnă.

Capitolul 20

Sophie se întinse să își ia ochelarii și se strâmbă când își dezlipi coapsele umede de pernele din piele ale fotoliului.

– Permite-mi.

Simon se ridică în picioare printr-o mișcare ageră. Apucă ochelarii de pe masă, îi puse atent pe nasul lui Sophie și îi aranjă ramele din metal pe după urechi.

– E mai bine așa, Puck?

El rânji, elegant și plin de sine, dar părând atât de mare și de chipeș, încât Sophie fu nevoită să își înăbușe un oftat nebunesc de apreciere.

Se chinui să se încrunte, în timp ce încerca din răsputeri să pară înfuriată.

– Oh, renunță, Simon! Nu a fost chiar atât de bine.

El își arcui sprâncenele.

– Pentru mine, asta sună ca o provocare.

Se așeză și o trase de pe fotoliul din piele, fără să îi bage în seamă scâncetul de împotrivire.

– Asta a durut, mormăi ea și se frecă în locul care o ustura.

El râse și o ridică în brațe. Când ea îl împinse în piept, el ripostă și o strânse mai aproape de un trup care era necruțător ca o stâncă.

– Lasă-mă jos, țipă ea și se zbătu un pic, încercând să se i se împotrivească.

Pantofii ei de dans se prăbușiră uitați pe podea când el intră cu pași mari pe ușa deschisă a dormitorului.

– E vina ta. O duse spre patul aranjat somptuos în centrul încăperii. Nu aș putea niciodată să rezist unei provocări.

O aruncă ușor peste salteaua foarte pufoasă. Ea își înăbuși un chicotit emoționat și se zbătu să se ridice. Abia dacă își revenise după prima partidă nebunească de dragoste, dar strălucirea din ochii lui sugera că episodul de pe fotoliu fusese pur și simplu începutul. Când el își deschise cămașa din pânză, rupând-o în grabă, Sophie se întrebă dacă urma să aibă suficient curaj pentru fanteziile lui sexuale – mai ales în fiecare noapte – pentru tot restul vieții.

Gândul îi tăie răsuflarea. O slăbiciune tremurătoare îi copleși membrele. Simon își azvârli cămașa pe podea și își concentră privirea – neagră ca tăciunii și la fel de fierbinte – asupra ei. Își sprijini o mână pe stâlpii patului și o studie, de data aceasta, cu toată răbdarea din lume. Sophie putea practic să simtă cum pielea îi sfârâia pe măsură ce privirea lui o cerceta în voie.

Sophie se privi și își dădu seama, cu o ușoară tresărire, că încă purta jartierele și ciorapii. Cele câteva urme de mătase și nodurile albastre ale panglicilor îi accentuau lipsa uluitoare de decență și vulnerabilitatea sub privirea lui înflăcărată.

Își întoarse iute privirea spre el și clipi. Contele sofisticat, disciplinat peste măsură, dispăruse și fusese înlocuit de un bărbat cuprins de o plăcere primitivă. Un războinic călit în luptă, un invadator. Care, fără îndoială, era pe cale să își revendice trofeul.

Sophie simți că trupul avea să îi ia foc din cap până în picioare. Își înălță capul și își ascunse chipul după părul ciufulit. Una era ca Simon să facă dragoste cu ea, chiar și într-un fotoliu, dar situația de față o făcea să se simtă cu atât mai neliniștită. Dădu

să se rostogolească într-o parte, hotărâtă să se strecoare sub cuvertura de din brocart cât putea de repede.

Cu un râs grav și păcătos, el întinse iute o mână și îi prinse glezna.

– Nu te mișca! îi ceru.

Ea încremeni, iar picioarele răspunseră instinctiv la porunca lui seducătoare. El ocoli patul și aprinse sfeșnicul așezat pe noptiera micuță. Licări o lumină discretă.

Pielea ei se înfioră când își dădu seama că fiecare parte din trupul ei era neîndurător de expus.

– Simon, ce vrei să faci?

– Vreau să te văd cu totul.

El se descotorosi de încălțări și, dintr-o mișcare, renunță la haine, fără să o scape o clipă din privire.

– Dar m-ai văzut deja în cealaltă cameră.

El se așeză în pat și o cuprinse în brațe, trupul lui teribil de puternic înfășurând-se în jurul ei.

– Vreau să-ți privesc chipul când mă primești înăuntrul tău... cu totul, mormăi el.

– Simon!

Încăperea se învârti preț de câteva secunde când se uită uluită în ochii flămânzi ai unui străin. Tremură, iar emoțiile ei începură să vibreze într-un amestec de neliniște și încântare.

Privirile li se întâlniră.

– Nu te ascunde de mine, Sophie. Niciodată!

Ea nu reuși decât să dea aprobator din cap.

El o recompensă cu un sărut gingaș al buzelor ferme. Ultimele șoapte ale împotrivirii ei se risipiră, înlocuite de o nevoie flămândă de a-i potoli setea – emoțională, sexuală, în fiecare mod în care putea. Tot ce mai conta era ce îi făcea lui plăcere și astfel oferindu-și plăcere sieși.

– Ce fată bună!

Un zâmbet îi arcui buzele, dar, în clipa imediat următoare, el o acoperi cu căldura lui primitivă.

Se întinse să îl atragă într-un sărut, dar îi alunecă printre mâini. Buzele lui desenară flăcări pe gâtul ei și pe umeri. Sophie se mișcă sub el, savurând senzația pe care o trezea barba lui aspră pe pielea ei fină.

Simon nici măcar nu ajunsese la sâni înainte ca sfârcurile ei, deja sensibile datorită mângâierilor lui din cealaltă cameră, să se încordeze în vârfuri fierbinți. Sophie își gemu dorința, îndemnându-l să sărute punctele tari. Dar el părea satisfăcut să lingă ușor pielea din jurul lor, să își frece nasul de coastele ei, să îi guste interiorul coatelor, să o muște ușor sub sâni... Peste tot, mai puțin acolo unde ea își dorea cel mai mult să îi simtă limba. Se arcui spre el și își împinse șoldurile spre mădularul care i se contura greu între coapse.

El înălță capul.

– Ce vrei, Sophie?

Vocea îi era răgușită.

– Știi ce vreau, gemu ea.

Ochii lui strălucira.

– Da, cred că știu.

Se aranjă mai bine între coapsele ei și doar îi atinse ușor sexul cu mădularul lui.

– Te rog! gemu ea și se zvârcoli sub el.

– Cum dorești, milady.

Își fixă gura pe sfârcul ei. Mângâierea înfometată a limbii și dinții lui care zgâriară delicat vârful încordat erau dulci agonii. Sophie îi cuprinse capul între mâini și își încleștă pumnii în părul lui des. Gura lui se jucă pe un sân, apoi pe celălalt. Plăcerea se desfășură înăuntrul ei ca o panglică strălucitoare și frumoasă.

Îi mai supse o dată cu înverșunare sfârcul, apoi se retrase. Sophie gemu și simți pierderea până în străfundul pântecului. Își desfăcu larg picioarele, disperată să îl simtă înăuntrul ei.

Buzele lui se întredeschiseră într-un zâmbet aprig și o pătrunse dintr-o mișcare puternică. Ea își simți pulsul vibrând nebunește în gât, în pântec, chiar și adânc, în feminitatea ei, acolo unde se încleștă în jurul lui.

– Oh, Doamne, gemu ea și se arcui spre pieptul lui.

Sfârcurile perlate se frecară de mușchii lui tari, iar durerea erotică pe care o simți până în străfunduri deveni cu atât mai aprigă.

– Așa este, Sophie. Eu sunt domnul tău... Îmi aparții mie, spuse el pe un ton răgușit, feroce ca un fulger îndepărtat.

Ea se cutremură uluită, dar nu răspunse, prea fascinată de alunecarea trupului lui. Simon era mare și o ducea până spre culmile durerii, dar nu îi mai păsa. Nimic nu mai conta, în afară

de încordarea mușchilor tari pe carnea ei delicată, ca să știe că el o poseda întru totul.

Privirea de prădător o întâlni pe a ei, dar atingerea lui era dureros de tandră. Își încetini ritmul și îi exploră obrazul și gâtul cu sărutări fierbinți și înfometate.

Degetele lui Sophie urcară pe brațul lui spre umărul lat. Mâna ei părea mică și delicată pe mușchii încordați ce coborau de pe gât spre biceps. Oftă, incapabilă să facă față fericirii care îi copleși trupul cu o greutate voluptuoasă.

– Mmm... Mă faci să mă simt...

I se tăie răsuflarea când el o pătrunse cu o mișcare lentă.

– Spune-mi cum te fac să te simți, scumpo!

– În siguranță, se bâlbâi ea și se cufundă în adâncimea hipnotizantă din ochii lui negri. Răspunsul sfida orice logică, din moment ce era atât de nesigură de el, dar *în siguranță* fusese prima reacție care se potrivea.

– *Ești* în siguranță, murmură el. Nimeni se atinge de ceea ce este al meu.

Vocea lui trăda nota de posesiune agresivă care o enerva întotdeauna, dar în clipa aceea o reducea la o stare de abandon desăvârșit. Epuizată, se cufundă în salteaua moale.

– Da, murmură Simon. Fii a mea, îngerul meu!

Își împinse mădularul și mai adânc și îi desfăcu larg picioarele cu mâini nerăbdătoare. Ea gemu și își arcui spatele când îi simți mădularul apăsat în centrul ei.

El răsuflă întretăiat și deodată se retrase, apoi se așeză în genunchi.

Uluită, ea înălță capul, surprinsă de neașteptata retragere. Făcuse ceva greșit?

– C... ce s-a întâmplat?

– Nu e de ajuns.

El se mișcă iute, își strecură mâinile sub trupul ei și o întoarse pe burtă. Ea scoase un țipăt, prea uluită și slăbită ca să se mai opună. În plus, tot ce își mai dorea era ca el să termine ce începuse, indiferent cum o făcea. Sophie înnebunea dacă nu o făcea.

Mâinile lui îi desfăcură larg genunchii.

– Vreau tot, Sophie, mormăi el și se mută între picioarele ei. Vreau absolut tot.

*

Doamne, Sophie era o bucățică înnebunitor de ademenitoare – atât de proaspătă și de dulce, ca un strat delicat de glazură gata să îi încânte gura. Simon încleștă din dinți, simțind dorința de a pătrunde în trupul lui Sophie atât de nebunește, încât ea să nu mai uite niciodată cui aparținea. Trase adânc aer în piept și își concentră simțurile pe imaginea seducătoare, întinsă în așternuturile mototolite.

Posteriorul ei înroșit se unduia ademenitor sub el, ca o invitație la un păcat pe care Simon nu avea să îl refuze. Apucă o pernă și i-o strecură sub pântec. După o scurtă examinare, el o ridică și îi mai împinse o pernă sub șolduri.

– Simon, se împotrivi ea și încercă să se ridice pe coate.

– Nu, iubire!

El își apăsă mâna pe spatele ei și o ținti delicat pe loc. Cu cealaltă mână, lovi ușor rotunjimile ferme fundului frumos, apoi degetele îi alunecară peste coapse. La contrastul senzual dintre puterea lui și delicatețea ei, mădularul lui se cutremură cu o dorință aproape dureroasă.

Simon îi ridică bazinul și îi depărtă picioarele. Feminitatea ei rozalie și strălucitoare era pe deplin expusă. Tentația de a o se cufunda din nou în îmbrățișarea ei fierbinte era copleșitoare.

Dar se abținu, știind că, dacă își prelungea agonia, eliberarea avea să fie cu atât mai dulce. Își trecu degetele peste carnea mătăsoasă și dezmierdă buzele catifelate deja umezite de atențiile lui anterioare.

Ea își înăbuși o geamăt și își întoarse fața în așternuturi.

– Oh, Simon. Este o tortură!

– Și pentru mine, draga mea. Cea mai dulce din câte am cunoscut vreodată.

O tachină cu degetele, savurând felul în care mădularul i se odihnea între coapsele pale. Fu cuprins de iureșul plăcerii și murea de dorință să îi penetreze feminitatea dintr-o mișcare prelungă. Dar imaginea cu Sophie așa – zvârcolindu-se în plăcere senzuală sub el – era mult prea frumoasă ca să nu profite.

Prin tachinarea degetelor lui, o purtase de două ori aproape de culmile plăcerii. A treia oară, își folosi mădularul ca să îi dezmierde mugurul excitat și se mai retrase o dată chiar în clipa în care ea atinse punctul culminant. Sophie începu să suspine cu o dorință

frustrată, dar el continuă să se abțină. Nu voia să lase nici o urmă de îndoială în mintea lui Sophie că ea era a lui și doar el putea să îi provoace extazul.

Ea se zvârcoli spre el, într-o încercare zadarnică de a se înfige în mădularul lui. El se retrase cu un râs sugrumat.

– Simon! se tângui cu frustrare.

El nu mai putea să reziste. Îi înălță șoldurile și mai sus pe perne, se avântă spre carnea ei fierbinte și își se cufundă înăuntrul ei. Sophie strigă când atinse orgasmul și îl țintui într-o înflăcărare vibrantă. Se împinse în coate, spre el, rotindu-și bazinul pe vintrele lui.

Simon își încleștă pumnul în părul ei des și îi trase ușor capul pe spate. Ea se întoarse, în căutarea sărutului lui și îi prinse limba.

Nevoia primară de a se împreuna le întrerupse sărutul. El se avântă într-un ritm feroce când Sophie se zvârcoli sub el. Parfumul ei de mosc dulce, senzația pielii ei, sunetul gemetelor adânci îi învăluiră simțurile într-o înflăcărare furioasă. Carnea ei fierbinte se încordă în jurul lui într-un val nou de convulsii, care atrase propria lui eliberare aprigă. În cele din urmă, Simon izbucni și scoase un urlet răgușit când se eliberă în adâncurile ei încleștate.

La o veșnicie după aceea, se prăbuși peste ea, absolut epuizat, copleșit de cel mai extraordinar orgasm simțit vreodată în viața lui. Ea răsuflă întretăiat sub el, ca o învăluire de piele satinată și umedă.

El încercă să își revină atât cât să se ridice de pe ea, dar pur și simplu nu găsi atâta putere încât să își retragă mădularul dinăuntrul ei. Și-ar fi petrecut restul nopții, la naiba, restul vieții chiar acolo unde se afla acum. Cufundat adânc înăuntrul celei mai atrăgătoare femei pe care o cimoscuse vreodată.

Gândul îl trezi la realitate cu o vigilență uluită. Sexul cu Sophie era extrem de diferit, iar Simon începea să își dea seama că ea putea prea bine să fie singura femeie de care nu avea să se satură niciodată.

Nu era o evoluție prea bună.

– Simon, nu pot să respir.

Un cot ascuțit i se înfipse într-o parte. El se retrase șovăitor de pe ea și se rostogoli pe spate, luând-o cu el. O așeză în îndoitura unui braț, își întinse cealaltă mână și trase pătura peste trupurile care să răceau cu iuțeală. Sophie își mormăi satisfacția în coastele lui când se ghemui mai aproape. Mâna ei îi pluti peste coapsă și îi atinse

în treacăt vintrele. În mod absolut incredibil, mădularul lui neputincios reveni interesat la viață.

„Nu este bine deloc."

Simon se întinse ca să se uite la ghemul care se odihnea cu seninătate în brațele lui. Cum se ajunsese la situația aceea? Cum Dumnezeu reușise să treacă de toate scuturile lui de apărare până ce se ajunsese acolo unde el nu își mai putea imagina viața fără ea? Ca de obicei, ea refuza să stea acolo unde își dorea el și la propriu, și la figurat. Dată fiind înclinația ei către necazuri și nou-descoperita lui slăbiciune pentru ea, cu siguranță că Sophie urma să îi aducă numai haos și belele.

Ba chiar mai îngrijorătoare era natura obsesiei lui crescânde pentru ea. Era în regulă ca Sophie să fie îndrăgostită de el – la urma urmei, fusese ani întregi înnebunită după de el. Desigur, avea să o prețuiască și să aibă grijă de ea toată viața, dar nu putea să devină atât de importantă pentru el încât să piardă controlul asupra ei sau asupra lui. Dacă Sophie afla vreodată cât de ușor putea să îi distragă atenția, sigur l-ar fi muncit până la epuizare.

Evident, cu cele mai bune intenții. Ea nu era Bathsheba și nu semăna nici pe departe cu vreuna dintre femeile din înalta societate. Dar, dacă i se permitea să recunoască indiciile, el urma să își petreacă tot restul vieții urmărind-o prin aziluri de săraci, fabrici de gin și Dumnezeu mai știa pe unde o mai purtau incursiunile ei nebunești.

Nu. El nu era bărbatul care să fie controlat de o femeie, nici măcar de Sophie. Cu cât ea își dădea seama mai curând de acel lucru, era cu atât mai bine.

Ea se agită în brațele lui, se întoarse cu fața și își lipi capul de pieptul lui. Doi ochi mari se ațintiră spre el, plini de atâta încredere și fericire, încât inima lui se strânse cu o uluire dulce-amăruie.

– Oh, Simon, te iubesc atât de mult!

El își înăbuși impulsul de răspunde în vreun fel; în schimb, o sărută pe învălmășeala de bucle care îi acopereau creștetul. Ea își frecă obrazul de pieptul lui și oftă teatral.

Simon cunoștea sunetul acela. Mai bine îl ignora, din moment ce, de obicei, era preludiul pentru ceva ce cu siguranță îi displăcea.

Mai trecură un minut, două de tăcere binecuvântată. Simon se relaxă treptat, incapabil să se împotrivească somnului liniștitor care îi îngreuna pleoapele. Poate că avea să se odihnească preț

de câteva clipe înainte să o posede din nou. La urma urmei, încă era devreme.

Deschise brusc ochii atunci când ea își înfipse degetele în coapsa lui și oftă din nou, de data aceasta cu atâta putere, încât îi înfioră părul de pe piept. El se uită lung în tavan și se abținu să nu blesteme. Era mai bine să termine odată, indiferent despre *ce* era vorba.

– Ce s-a întâmplat, Sophie? întrebă el și încercă să aibă răbdare.

Ea își adăposti capul sub brațul lui și îi evită privirea, semn clar al unei apocalipse iminente.

– Mi-aș dori să putem face mai mult pentru Becky și Toby. Mă tem că tatăl lor le va face rău, chiar dacă l-ai avertizat.

Așternuturile îi înăbușiră cuvintele, dar vocea ei trăda o îngrijorare sinceră. El o îmbrățișă încurajator.

– Taylor știe că eu vorbesc serios, Puck. Nu o să îndrăznească să mă supere. În plus, i-am spus clar lui Toby că trebuie să vină mai întâi la mine atunci când are probleme.

Ea ridică privirea, neliniștea umbrindu-i chipul frumos. Simon detesta gândul că ea își făcea atâtea griji.

– Dar lui Toby îi este așa de frică de tatăl lui, și pe tine nu te cunoaște prea bine. Ea șovăi. Totuși, pe mine mă știe. Poate dacă m-aș duce la el...

Se întrerupse din vorbit cu un strigăt speriat când el se rostogoli peste ea și o țintui dedesubt. Ochii rotunzi se făcură și mai rotunzi când el îi cuprinse chipul în mâini.

– Sophie. Cuvintele abia dacă mai puteau să se strecoare printre dinții încleștați. Dacă te mai duci vreodată la casa de toleranță, îți promit că o să plătești scump. O să mă asigur că nu poți să te așezi o săptămână!

Ea deschise gura și se pregăti să se avânte într-o tiradă. El îi închise buzele cu un sărut drept pedeapsă și îi ignoră complet încercările de a-l da la o parte. Își înfipse limba printre buzele ei și o exploră până când ea începu să geamă cu o plăcere reținută.

El se îndepărtă și îi observă mulțumit expresia pierdută.

– Vorbesc serios, spuse el încet. Să stai departe de Stejarul de Argint!

Sprâncenele ei subțiri se desenară într-o linie când enervarea șterse reacția uluită la sărutul lui.

„Și s-a dus toată strategia pe apa sâmbetei."

– Nu mă amenința, Simon! Nu sunt o fetiță care nu a renunțat încă la fustițe. O să fac tot ce cred că este bine și corect ca să îi apăr pe copiii ăia. În plus, adăugă ea și își ridică sfidător bărbia, nu ai putea să mă oprești.

El oftă și se ridică într-un cot. Aveau să se certe de fiecare dată când făceau sex? Viața alături de Sophie părea mai complicată cu fiecare secundă care trecea.

– Asta dacă nu te închid în pivniță, recunoscu el. Dar mă aștept totuși să dai dovadă de o gândire rațională. Taylor este un hărbat periculos, iar Stejarul de Argint este cea mai cruntă casă de toleranță. O să mă omori cu zile dacă trebuie să-mi fac tot timpul griji că ai putea să te strecori pe acolo ca să-i vezi pe copii.

Ea îi aruncă o privire scrutătoare, iar licărirea furioasă din ochii ei începu să se risipească. După o clipă, se întinse și îl sărută cu delicatețe.

– Înțeleg că vrei să fiu în siguranță, Simon. Te rog, lasă-mă! îl rugă ea.

El se chinui să își recapete stăpânirea de sine. Sophie trebuia să învețe să-i îndeplinească dorințele chiar în clipa aceea sau îl va omorî cu zile.

– Sunt soțul tău, Sophie, sau o să fiu peste câteva săptămâni...

Ea mijì ochii la auzul cuvintelor lui.

– ... și insist să mă asculți în privința asta. Îți dau cuvântul meu de onoare că totul o să fie bine. O să mă ocup ca lui Becky și Toby să le fie bine, și acum, și după ce plecăm din Bath. Trebuie să înveți să ai încredere în mine, iubita mea.

Ea se relaxă sub el.

– Bineînțeles că am încredere în tine, dar copiii mă știu mai bine pe mine. Tu poți fi destul de intimidant. De fapt, nu m-ar surprinde să aflu că l-ai speriat pe sărmanul copil când ai vorbit azi cu el.

El coborî capul.

– Nu l-am speriat, iar tu nu te duci acolo, mârâi Simon pe un ton cât putea de amenințător.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Exact la asta mă refer. Acum sunt convinsă că i-ai speriat de moarte.

– Sophie...

– Bine. Promit că nu mă mai duc acolo fără tine. Ești mulțumit?

Era limpede din expresia ei exasperată că doar îi făcea pe plac. Dar, cum Simon nu avea de gând să o ducă vreodată la Stejarul de Argint, se mulțumea cu capitularea ei reticentă.

– Îmi dai cuvântul tău? întrebă el, enervat pe sine că trebuia să se asigure.

Ea își dădu din nou ochii peste cap.

– Desigur, prostuțule. Îți promit.

Simon se chinui să zâmbească, chiar dacă nenumăraților ani în care avusese de-a face cu Sophie îi spuneau că promisiunea ei era, în cel mai bun caz, șovăitoare. Dar, după o clipă, ea îl luă de după gât și se arcui spre el ca să își apese pe gura lui buzele rozalii și umflate de la atâtea sărutări. Sfârcurile tari ce i se apăsară în piept îi trimiseră un iureș înflăcărat până în adâncuri. El gemu și o împinse ferm la loc în pat, hotărând că orice discuție despre Toby și Becky putea să aștepte.

Avu nevoie doar de câteva minute ca să o pregătească pentru el. Îi pătrunse alene trupul suav și delicios, abandonându-se în încântarea înflăcărării ei ademenitoare. Dar, înainte să renunțe la orice gând rațional, își aminti că mai era ceva de rezolvat între ei. Și, cum se părea că sexul o făcea pe Sophie să se supună ori să devină cât putea fi ea de supusă, el hotărî să bată fierul cât era cald.

– Sophie, murmură el și o sărută delicat pe obraz. Vreau să publicăm anunțul nunții ca să ne căsătorim până la sfârșitul lunii.

Ea oftă și își arcui spatele când el se retrase spre intrarea feminității ei strâmte. Cum ea nu răspunse imediat, el se trase înapoi dinspre trupul ei saturat, într-o alunecare lentă și sâcâitoare. Ea își răsuci capul în perne și gemu frustrată.

– Sophie... insistă el.

– Orice vrei tu, șopti ea. Numai nu te opri.

El o pătrunse din nou, renunțând la orice reținere, dorindu-și să simtă o dorință la fel de mare ca ea. Când se avântă spre uitarea fizică, Simon jubilă mulțumit la gândul că, în sfârșit, o avea pe Sophie acolo unde își dorea el.

Capitolul 21

În sfârșit, ploile mohorâte de octombrie se opriseră și se instalase vremea frumoasă. Locuitorii din Bath păreau să fi ieșit toți din case

în după-amiaza aceea, căci se îndreptau grăbiți spre magazine și se bucurau de plimbări prin Pump Room. Simon trase adânc în piept aerul rece de toamnă și se delectă cu o senzație stranie de satisfacție, în vreme ce se îndrepta pe Bond Street spre bijutier.

Sophie era a lui. Acel simplu gând îl făcea să clatine neîncrezător din cap, dar, până la Crăciun, urmau să fie soț și soție, iar ea avea să se instaleze la Kendlerood House, străvechiul conac din Lincolnshire al familiei lui. Și-o imagină pe spiriduș ca stăpână a moșiilor lui, potrivită de minune cu rolul ei de doamnă a casei. Zâmbi. Poate chiar rămânea însărcinată până la Crăciun. Era limpede că începuseră cu dreptul proiectul în ultimele câteva zile.

Imaginea cu Sophie moale și rotunjoară, cu copilul lui, era surprinzător de fermecătoare și nu doar pentru că ea îi oferea un moștenitor. Spre deosebire de majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea, Simon iubea copiii și abia aștepta să fie tată. Fii și fiice, își dorea doi sau trei din fiecare, și vor fi un avantaj bine-venit, menit să îi țină zâna năstrușnică ocupată și departe de necazuri. Dacă avea propriii copii de care să se îngrijească, nu mai avea timp să umble de colo-colo, prin case de toleranță și cârciumi ca să salveze mielușei și cauze pierdute.

Dar era mai mult de atât. Copiii aveau să o facă fericită pe Sophie. De la primul ei sezon, își văzuse prietenii și verii căsătorindu-se și așezându-se la casele lor. Apoi se căsătoriseră Robert și Annabel, iar temerile că avea să rămână doar mătușa fecioară deveniseră evidente, cel puțin pentru el. Simon nu reuși să înăbușe tresărirea vinovată pentru lucrul acela, fiindcă el *avea* o parte din vină. La urma urmei, dacă nu ar fi fost îndrăgostită de el, sigur era măritată de multă vreme.

Dar dorința lui Sophie de a avea familia ei urma să se împlinească pe deplin și, cu cât începeau mai repede, cu atât era mai bine. Fericirea ei era acum legată de a lui în cel mai elementar mod cu putință, după cum îi dovedise, cu o forță uluitoare, ultima noapte petrecută împreună. Acel adevăr îl făcu să se simtă îngrozitor de incomod, dar nu mai putea fi negat. Responsabilitatea pentru fericirea ei stătea pe umerii lui acum.

Simon ocoli două doamne vorbărețe când intrară la Bassnett, cea mai faimoasă bijuterie din Bath. Vânzătorul din spatele tejghelei magazinului pustiu ridică privirea și îl salută cu un zâmbet.

– Bună seara, domnule. Cu ce pot să vă ajut?

– Săptămâna trecută, secretarul meu, domnul Soames, a lăsat un inel la curățat și la reparat. Am înțeles că este gata.

Bărbatul păru nedumerit pentru o clipă, apoi fruntea i se netezi.

– Ah, da! Inelul cu inscripții. O piesă frumoasă, Lord Trask. L-am așteptat pe domnul Soames să vină să îl ia ieri. Mă duc în spate și îl împachetez.

– Aș dori să îl văd mai întâi.

– Desigur, milord.

Cu un zâmbet spășit, vânzătorul dispăru pe ușă spre camera din spate a magazinului. Simon își scoase mănușile și le aruncă pe tejghea. Poate că trebuia să îl lase pe Soames să se ocupe, dar voia să se asigure că inelul bunicii fusese curățat cum se cuvenea, iar zgârieturile de pe suprafața lui fuseseră reparate cum trebuia.

Inelul aparținuse familiei de pe vremea lui William și Mary. Unul dintre strămoșii lui îl oferise soției în ziua nunții, iar de atunci fusese transmis din tată în fiu. Ultima dată îl purtase bunica lui și rămăsese neatins, alături de alte bijuterii ale familiei, de la moartea ei, survenită în urmă cu cincisprezece ani. Deși era mult prea de modă veche pentru gustul lui, știa că logodnica lui avea să fie foarte mișcată de aerul său insipid și absolut încântată că îl primea ca inel de logodnă.

Vânzătorul reveni după câteva clipe cu o piesă așezată pe o tăviță acoperită de catifea. Simon îl ridică și îl examină minuțios.

Veriga simplă din aur fusese lustruită și strălucea superb. Aurarul care lucrase la ea știuse să își facă treaba, căci nici o urmă a reparației nu întina suprafața inelului sau inscripția din interior. O ridică în lumină și citi cuvintele gravate: *Fidel și ție, fidel și mie.*

Sophie avea să îl adore.

Cu un semn aprobator din cap, Simon dădu înapoi inelul. El ar fi preferat un inel cu un diamant sau un smarald pe degetul ei, dar putea să îi ofere mai târziu o dovadă adecvată pentru stima lui, poate chiar de ziua ei. Sau la nașterea primului lor copil.

Răsună clopoțelul de la intrare. Simon era cu spatele la ușă, dar, când parfumul greu de iasomie și trandafiri îi luă cu asalt nările, știu exact cine intrase.

Își înăbuși un geamăt și se întoarse. Bathsheba se afla în fața lui, învăluită într-o rochie de zi elegantă și mulată. Era uluitor de frumoasă, aspră și letală ca o sabie din oțel. Cu doar un an în urmă,

nu ratase nici cea mai mică ocazie de a fi în patul ei, dar acum nu putea să înțeleagă cum de o preferase lui Sophie.

Pentru un moment îndelungat, se priviră unul pe celălalt asemenea boxeurilor în ring. Când ea își arcui un colț al gurii într-un zâmbet întrebător, el se forță să facă o plecăciune politicoasă.

– Lady Randolph.

Ochii ei străluciră satisfăcuți la vederea mîncii lui concesii.

– Bună dimineața, milord. Am fost surprinsă să trec pe aici și să dau de tine. Alegi un cadou pentru logodnica ta? Îmi amintesc bine de toate dățile când ai făcut asta pentru mine.

Ea ridică grațios o mână ca să își îndepărteze o șuviță ce se desprinse de sub borul pălăriei elegante. Gestul intenționat dezvălui brățara de smaralde de la încheietură, cea pe care i-o oferise când pusese punct relației lor.

Vânzătorul aruncă pe furiș o privire spre chipul lui Simon și dispăru în camera din spate.

– Ce vrei, Bathsheba?

– Să vorbim. Obișnuiam să vorbim tot timpul, nu mai știi?

Simon nu se deranjă să răspundă. Ea îi aruncă o privire pe sub văl și se îndreptă spre una dintre vitrine, lovind cu degetul înmănușat o tăviță cu cutii emailate îngrămădite acolo. Un alt vânzător se grăbi să îi arate tăvița. Simon blestemă în gând. Cât Dumnezeu dura să împachetezi un ineluș?

– M-a întristat că nu te-am văzut în salonul lui Sir Geoffrey ieri-seară, dar nu am avut ce să fac, spuse Bathsheba. La fel și pe Sophie.

Simon se abținu să nu își încleștеze pumnii. Știa că putea să se întoarcă pe călcâie și să iasă pe ușă, dar ceva îl țintui pe loc.

– Scutește-mă, Bathsheba! Ce vrei să-mi spui?

Ea se întoarse dinspre tăviță, cu ochii mari, cu nevinovăție și numai înșelătorie, ambele împachetate în ispită.

– Vreau doar să te previn. Ca una dintre cele mai drage prietene, simt că este obligația mea să o fac.

Celălalt vânzător îi aruncă o privire surprinsă, iar Simon făcu un semn brusc din cap, într-o poruncă tăcută. Bărbatul se îndreptă spre ușă și i se alătură colegului, în camera din spate.

– În sfârșit singuri, dragă Simon.

– Orice ar fi, Bathsheba, spune odată și să încheiem povestea!

– Cât de rece ești, oftă ea. Cum s-au schimbat vremurile...

– Bathsheba...

Ea zâmbi, chipul ei de porțelan fiind acoperit de o mască malițioasă.

– Desigur, ești nerăbdător să afli despre micuța și scumpa Sophie. Îmi pare rău să-ți spun că logodnica ta iar s-a purtat nesăbuit. A avut o întrevedere teribil de privată cu domnul Watley azi-noapte, în sera lui Sir Geoffrey. Nu-ți voi dezvălui detaliile, dar este de ajuns să spun că pare să îi pese foarte puțin de reputația ei. Bathsheba se opri teatral. Sau, cel puțin, așa mi s-a spus.

El se împotrivi dorinței de a o apuca pe Bathsheba și a o scutura până ce nu mai rămânea nimic din ea.

– Cine ți-a spus asta?

Ea îi întoarse privirea, toată numai drăgălășenie senină.

– Domnul Watley, firește.

Gustul amar al mâniei îi luă gura cu asalt. Cum putuse Sophie să fie atât de naivă? Și de ce naiba nu putea să se țină departe de probleme?

El făcu un pas înainte și se aplecă spre Bathsheba. Ea păru brusc să nu se mai simtă prea comod. Chiar dacă nu făcu nici o mișcare, păru să se îndepărteze imperceptibil din calea lui.

Simon vorbi cu aceeași voce joasă și indiferentă:

– Ți-aș sugera, Lady Randolph, să-i spui domnului Watley să aibă grijă. Nu o să accept bârfe despre viitoarea mea soție.

Ea se îndreptă de spate și ochii i se făcură cu atât mai mari într-o panică batjocoritoare. Simon fu nevoit să o admire pentru că își reveni atât de repede.

– Bineînțeles că nu. Cum ai putea să te gândești vreodată la asta? Domnul Watley este cel mai discret bărbat din câți cunosc, te asigur.

– Ar face bine să fie, dacă își cunoaște interesul.

El își luă mănușile de pe tejghea, apoi se întoarse și trecu grăbit pe lângă ea. Soames putea la fel de bine să recupereze afurisitul de inel în ziua următoare.

Ieși pe ușă în stradă, mânia încordându-i tot corpul. Sophie îl mințise. Purtarea ei șovăitoare, agitată din noaptea trecută, precum și acordul ei rapid de a pleca odată cu el aveau sens acum. Trebuia ca tocmai să se fi întors din seră, de la întâlnirea lamentabilă cu Watley.

Era clar că își dorise să îl facă gelos. Dar de ce pretinsese că nu se întâmplase nimic? Ce îi făcuse Watley de îi fusese atât de greu să recunoască? Dacă îi atingea și un firicel de păr, Simon îl sugruma pe nemernic și îl arunca neînsuflețit în Avon.

Se strecură pe strada aglomerată, aproape fără să bage în seamă împrejurimile. Dacă Sophie voise să îl facă gelos, îi reușise. Gelozia îi sfârâi prin vene, brutală și înnebunitoare, copleșindu-l cu o senzație supărătoare de neajutorare. Indiferent ce făcea, nu părea să o stăpânească. Nu putea să își stăpânească nici propriile emoții, darămite pe ea.

Bathsheba, la naiba cu ea, avea dreptate în privința unui lucru. Sophie era un scandal ce stătea să explodeze în clipa în care el nu avea să mai fie atent. Viitorul lui partener, Russell, venise din Bristol și stătea la Pelican, pe Walcot Street, unde Simon urma să îl întâlnească la cină pentru o discuție despre noile fabrici. Ultimul lucru de care avea nevoie erau niște bârfe nocive care să le amenințe reputația lui și pe a lui Sophie. Russell era un tipicar obsedat, cel mai mare din toate timpurile. La primul semn de scandal sau piedică în presupusul lor parteneriat, precautul proprietar de fabrici nu avea nici o remușcare în a-și găsi un alt investitor. Simon trebuia să rezolve orice problemă ar fi provocat purtarea imprudentă a lui Sophie, iar asta cât mai repede.

O privire rapidă spre ceasul de buzunar îi confirmă că întârziase la întâlnirea cu bancherii. De data aceasta chiar înjură și se dojeni aspru că permisese să se ivească o asemenea încurcătură. De la moartea bunicului, își jurase că nimeni nu putea să mai aibă vreodată un asemenea control asupra vieții lui. Acela fusese motorul din spatele acțiunilor lui, iar acum înverșunata lui fostă amantă și logodnica lui aiurită amenințau să îi întoarcă lumea cu susul în jos. De planurile lui atent puse la cale și de toate lucrurile la care lucrase în ultimele luni avea să se aleagă praful doar pentru că Sophie nu avea suficientă minte încât să stea departe de unul ca Watley. Simon știuse de la bun început că ea avea capacitatea să dezlănțuie iadul în viața lui, dar nu se gândise că avea să se întâmple înainte să îi pună inelul pe deget.

Nu putea să facă prea multe lucruri în privința Bathshebei, dar clar putea să facă o grămadă în privința lui Sophie.

Capitolul 22

Sophie căscă și privi orologiul aurit de pe polița din salonul lui Lady Eleanor. Era aproape ora zece. Oricât de mult se bucura de *Guy Mannering*, rămăsese aplecată asupra acelorași trei pagini în ultimele ore și începea să se gândească cu jind la patul ei. Lady Eleanor, ca de obicei, se retrăsese mai devreme. Lady Jane plecase la o petrecere și nu se întorcea înainte de miezul nopții. Sophie își luase cartea ca să îi țină companie până când sosea Simon.

Zâmbi și își lăsă gândurile să plutească la noaptea trecută. Nu era de mirare că abia dacă mai putea să țină ochii deschiși. Simon făcuse de trei ori dragoste cu ea, fără să mai menționeze fericitul incident din fotoliu, înainte să o aducă acasă cu trăsura, la ivirea zorilor. O dureau șoldurile, o durea spatele, părțile ei feminine erau atât de sensibile, că abia dacă reușea să stea așezată. Dar abia aștepta ca el să vină, să o ducă înapoi în pat și să o ia de la capăt cu aceleași lucruri. Slavă Cerului, în curând avea să fie cu el în fiecare noapte, cu brațele lui puternice înfășurate în jurul ei și gura lui păcătoasă acoperindu-i trupul cu sărutări. Se întrebă dacă nu devenea o desfrânată, căci, numai când se gândea la toate acele lucruri, începea să i se strângă stomacul cu o nerăbdare delicioasă.

Ceasul bătu ora zece. Oftă și lăsă cartea deoparte, prea distrasă de gândurile ce îi zburau la Simon. Trebuia să sosească în curând, după cum spimea bilețelul pe care i-l trimisese mai devreme în ziua aceea.

Sophie scoase misiva succintă dintre paginile cărții. Nu era chiar un bilețel de dragoste, dar, oricum, Simon nu era genul de bărbat care să se exprime cu înfloriturí. Totuși, cuvintele, notate cu scrisul lui precis, păreau reci, chiar distante. Îi cerea să rămână în casă până când sosea el, imediat după ce termina cina cu domnul Russell. Era mai degrabă o poruncă decât o rugăminte, de parcă ea ar fi făcut ceva care îl supărase.

Își mușcă buza și încercă să ignore îngrijorarea care o încerca. Cu siguranță, nu fusese rece ultima dată când îl văzuse, indiferent ce sugera bilețelul de la el. Poate că era și el obosit, dar nu părea

verosimil. Simon avea o constituție de taur, după cum îi și demonstrase cu o noapte în urmă.

Ea ridică din umeri și băgă bilețelul la loc între paginile cărții. Simon avea să fie întotdeauna Simon, iar asta însemna că trebuia să îi accepte calitățile odată cu metehnele. Firește, putea să fie groaznic de enervant uneori, dar era un om bun. Îi păsa de familie și de prieteni și încerca mereu să le facă un bine. Dumnezeu îi era martor, Simon, loialul ei protector, îi fusese alături dintotdeauna, de fiecare dată când avusese nevoie de el.

În plus, bilețelul lui nu era singura scrisoare la care trebuia să se gândească. În după-amiaza aceea, poștașul îi adusese plicuri grele de la mama ei și de la bunici, cu felicitările transmise pentru logodna ei neașteptată.

De fapt, mama și bunica nu păruseră prea surprinse de veste, și își exprimaseră plăcerea cu o fericire discretă și cu sfaturi amabile. Bunicul, pe de altă parte, nici nu avusese cuvinte suficiente ca să își descrie bucuria. Bunicul Stanton fusese atât de încântat, că împrăștiase pete de cerneală pe toată scrisoarea.

Ea zâmbi crispată. Pentru prima dată în viață, își făcuse toată familia fericită. Cel mai incredibil lucru era că reușise și ea să fie fericită.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Ea clipi. Ratase bătaia lui Simon la ușa principală?

– Intră.

Se ridică și își netezi fustele.

Lacheul James făcu o plecăciune și intră în încăpere.

– Scuze că vă deranjez, nu am știut ce să fac, spuse tânărul cu o expresie deznădăjduită pe chip.

– Ce s-a întâmplat, James?

El șovăi. Lui Sophie îi sări inima din piept. I se întâmplase ceva lui Simon?

– Băiatul, domnișoară. Toby. Cel de la Stejarul de Argint.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Este în bucătărie. Nu am vrut să vă deranjez, a făcut deja atâtea probleme... Și nu am vrut să o deranjez pe Lady Eleanor... Lacheul aruncă o privire nervoasă peste umăr. Dar băiatul a insistat. Și-a făcut curaj să vină până aici și nu am știut ce altceva să fac.

Sophie se îndreptă spre uşă. Dacă Toby îşi făcuse curaj să o caute în St. James Square, trebuia să fie ceva foarte grav.

Coborî scările în grabă, spre subsol, cu James pe urmele ei. După câteva clipe, se opri brusc pe podeaua din piatră a bucătăriei. Toby era cocoţat pe un scaun lângă vatra mare, deschisă. Mary, fata de la bucătărie, era aplecată deasupra lui şi încerca să-l consoleze pe băiatul care îşi înăbuşea suspinele.

– Slavă Cerului, domnişoară, spuse Mary cu evidentă uşurare. Sărmanul băiat abia dacă poate să mai vorbească.

Sophie îngenunche în faţa lui Toby. El o privi lung, cu ochi plini de groază, şi se chinui să îşi stăpânească suspinele. Chipul îi era pătat de funingine şi de lacrimi, iar gura îi tremura.

– Domnişoară..., rosti el pe nerăsuflate.

Ea îi prinse mâinile subţiri într-o strânsoare hotărâtă.

– Gata, Toby. Orice s-ar fi întâmplat, o să te ajut.

– B... B... Becky, domnişoară. Tata şi doamna Delacourt vor s-o vândă în noaptea asta.

Sophie rămase fără suflare.

– Când?

– Bărbaţii sunt deja la Stejarul de Argint, aşteaptă. Tata a închis-o pe Becky în magazie. Nu am putut s-o scot! Am fugit să-l caut pe Lord Trask, dar nu era acasă şi portarul nu mi-a spus unde s-a dus.

El izbucni din nou în plâns.

– Domnişoară! Vocea lui James trăda o notă de avertizare. Dacă Lady Eleanor se trezeşte şi îl aude pe băiat...

Sophie încuviinţă din cap.

– Toby, o să-l oprim pa tatăl tău, promit. Dar trebuie să faci linişte. Becky are nevoie de ajutorul tău şi eu la fel.

Îi mângâie spatele uscăţiv prin cămaşa zdrenţăroasă, iar inima i se strânse în piept de milă şi de frică. Trebuiau să găsească o cale prin care să o salveze pe fată, nu? Îi promisese lui Simon că nu avea să intervină, dar avea de ales? Era clar că persoana care o cumpăra pe Becky, într-o asemenea tranzacţie dezgustătoare, urma să o violeze imediat după aceea. Trebuia să acţioneze numaidecât dacă voia să o salveze pe fată de la o soartă îngrozitoare.

– Toby, crezi că pot să intru în Stejarul de Argint, fără să mă vadă nimeni?

James mormăi ceva în spatele ei.

Toby se chinui să își stăpânească suspinele.

– Da, domnișoară. Am lăsat deschisă ușa din spate, cea dinspre alee. Tata nu ar trebui să observe la ora asta din noapte. Intri prin aleea din spate, iar magazia e prima ușă la stânga.

Sophie ridică privirea spre Mary, care rămăsese în picioare și își ținea strâns șorțul.

– Mary, tu și Toby trebuie să plecați și să îl găsiți pe Lord Trask. Spune-i să se vadă cu mine și cu James la Stejarul din Argint.

– Pentru numele Domnului, dommișoară Sophie! izbucni James. Lord Trask o să-mi ia gâtul dacă vă întoarceți în locul ăla infect.

Ea nu îl luă în seamă și se concentră pe slujnica alarmată.

– Știu că ți-e frică, Mary, dar nu avem de ales. Astă-seară, Lord Trask ia cina la Pelican, pe Walcot Street. Du-te acolo imediat și spune-i că te-am trimis eu.

Sophie căută portofelul în buzunarul rochiei și scoase o jumătate de guinee.

– Ia asta. Ia o trăsură de la colțul străzii!

Mary aruncă o privire îngrijorată spre James, care încuviință scurt din cap spre ea. Toby sări de pe scaun și o prinse pe Sophie de talie.

– O să-l găsesc pe Excelența Sa, domnișoară. Fii sigură de asta!

El o apucă pe Mary de mână și se îndreptă spre ușă, trăgând-o după el pe slujnica reticentă.

Sophie luă o pelerină cenușie din cuierul de pe perete, și-o puse iute peste umeri, apoi se întoarse spre ușă.

– Domnișoară, zise James cu o voce rău prevestitoare.

– James, trebuie să plecăm acum dacă vrem să o salvăm pe fată!

– Și cum o să facem asta, domnișoară? Vizitiul John și rândașul nu pot să ne ajute. Sunt cu Lady Jane la Sydney Place. Cum ajungem noi la magazia aia? Și dacă, la urma urmei, ușa este încuiată?

– Nu știu, James, dar ne gândim noi la ceva.

Ea porni pe coridor și majordomul i-o luă împleticit pe urme.

Ieșiră în stradă pe ușa servitorilor. Noaptea rece era cufundată în întuneric, sub un cer fără lună. Sophie tremura. Își trase pelerina peste umeri și se îndreptă iute spre Upper Church Street. Acolo sigur găseau o trăsură.

– Și dacă Lord Trask nu ajunge la timp?

– Nu-ți face griji, James. Lord Trask o să vină.

– O să mă ucidă dacă vi se întâmplă ceva, domnișoară!

– Atunci trebuie să am grijă să nu mi se întâmple ceva.

Partenerul ei de drum scoase o învălmășeală de înjurături. Ea încercă să își înăbușe râsetul uimit. Situația trebuia să fie chiar gravă dacă James își pierduse extraordinara stăpânire de sine.

– Gândiți-vă la scandal, domnișoară Sophie, dacă află cineva că ați fost la Stejarul de Argint... Chiar ar trebui să mergem mai întâi la Pelican. Excelența Sa...

– Gata, James! îl întrerupse Sophie. Pelicanul este în cealaltă parte a orașului și nu ne permitem să pierdem vremea. Este în joc viața unui copil. Te asigur că Excelența Sa nu o să dea nici doi bani pe scandal în situația asta.

„Cel puțin, sper că nu o să dea."

Sophie se mustră din cauza acelui gând. Simon nu și-ar face niciodată griji într-o asemenea situație. Da, poate urma să se supere pentru că se punea singură în pericol, dar avea să înțeleagă că nu avusese de ales. Chiar dacă asta însemna că trebuia să nu își țină promisiunile.

Clătină nerăbdătoare din cap. Nu își permitea să aibă asemenea griji. Nu acum. Nu când Becky era în pericol. Dacă nu reușeau să o salveze la timp...

Alungă din minte imaginile crunte cu un posibil viol și iuți pasul. Nu avea de ales. Simon urma să înțeleagă că nu avusese de ales.

Zări o trăsură chiar în colț de stradă, îl atinse pe James de braț și îl îndemnă să se grăbească. El se încruntă, dar îi făcu semn vizitiului. După câteva momente, erau înghesuiți unul lângă altul într-o trăsură umedă și îndurară o călătorie trepidantă spre orașul de jos. Lacheul rosti în șoaptă tot felul de blestemății de-a lungul drumului.

– Oh, taci din gură, James, mârâi ea!

– Veți fi moartea mea, domnișoară Sophie. Dacă nu mor de mâna lordului Trask, atunci mor de mâna lui Lady Eleanor.

Sophie fu cuprinsă de un val de remușcări când îl apucă de mână și sări din trăsură. Nașa ei avea să se înfurie crunt dacă afla vreodată, și se putea prea bine ca James și Mary să ducă greul furiei. Ei bine, urma să se îngrijească de asta mai târziu. În plus, cu puțin noroc, puteau să revină cu toții în St. James's Square într-o oră.

Vizitiul îi lăsase la depărtare de Stejarul de Argint. Ea își trase gluga din lână aspră peste față, atentă să se strecoare printre

grămezile de gunoi, în vreme ce îl urmă pe James de-a lungul aleii. Trecură pe lângă un grup de tineri bine îmbrăcați, evident beți și căutând belele. Unul dintre ei încercă să îi apuce gluga.

– Cauți probleme, amice?

Vocea lui James răsună gutural și amenințător când o trase pe Sophie în spatele lui.

Omul scoase un râset hârâit, dar îi lăsă în pace, luând-o pe urmele prietenilor lui.

– Mulțumesc, James.

El pufni.

– Am impresia să o să avem mari bătăi de cap înainte de ivirea zorilor.

Ea se repezi pe urmele lui pe aleea umedă, ce ducea în spatele bodegii. Abia dacă putea să vadă ceva. Singura lumină venea dinspre o fereastră acoperită de funingine, care se afla în spatele clădirii.

James se strecură spre ușa care ducea în cârciumă și întoarse privirea spre Sophie.

– Sunteți sigură, domnișoară? șopti el.

Ea trecu pe lângă el și puse mâna pe clanță. Ușa se deschise lesne sub degetele ei. James clătină dezaprobator din cap și o luă în față, alunecând în coridorul întunecat. Ea îl urmă și închise ușa cu grijă.

Pe coridor, lumina era aproape la fel de difuză ca pe alee. În semiîntuneric, putea doar să deslușească cele câteva butoaie lipite de perete și, mai departe pe coridor, o ușă deschisă care ducea spre bucătărie. Nările îi fură asaltate de mirosul de carne friptă și bere stătută. Fu nevoită să înghită în sec ca să nu i se întoarcă stomacul pe dos.

James șuieră când o chelneriță ieși din bucătărie încărcată cu o tavă mare plină cu boluri aburinde. El și Sophie se lipiră de perete, dar slujnica nici nu se uită la ei când se împinse prin ușa batantă din capătul opus al coridorului. Sunetul vocilor agresive de bărbați pluti prin aer când ușa se legănă în balamale.

Aceia erau bărbații care urmau să o cumpere pe Becky de parcă era o bucată de carne.

După vreo câteva clipe de agonie în care așteptară să vadă dacă slujnica se întorcea, ei continuară să înainteze spre ușa de la magazie, lipiți de perete. Pipăi pe lângă James în căutarea clanței.

Era încuiată.

„La naiba!" Sigur era prea mult să te aștepți ca Taylor să fi lăsat cheia în ușă.

– Sparge-o, îi șopti ea lui James.

El o privi lung, cu chipul aspru și sumbru, apoi încuviință din cap. Își legănă piciorul, apoi lovi. Ușa se cutremură și scârțâi, dar nu se clinti. Mai lovi zăvorul de două ori, înainte ca ușa să se deschidă cu o pocnitură. Sophie tresări la auzul sunetului, rugându-se ca zarva din sală și din bucătărie să fie suficient de mare încât să le ascundă acțiunile.

James o trase în magazie și închise la loc ușa spartă.

Un felinar pe o ladă răsturnată lumina mica încăpere, îndesată până în tavan cu butoaie cu bere și lăzi. Sophie clipi și studie o cutie deschisă pe podea. Era plină de batiste din mătase, bucăți din dantelă frumoasă, tabachere emailate... tot felul de fleacuri scumpe. Pe lângă toate păcatele pe care le avea, Taylor era și hoț.

Un sunet înăbușit îi atrase atenția.

James se îndreptă spre un colț întunecat al încăperii, iar Sophie îl urmă grăbită. Becky stătea pe un teanc de saci, înfășurată într-o bucată de pânză. Încheieturile îi erau legate cu o funie și era îmbrăcată doar într-o cămășuță subțire din bumbac. Sophie îngenunche lângă ea.

Ochii albaștri ca safirul ai fetei erau aproape negri, pupilele fiindu-i dilatate de groază. Sophie îi smulse din gură călușul îmbibat de salivă.

Becky trase adânc aer în piept și începu să tușească gâfâit.

– James, stai la ușă și vezi să nu vină Taylor, zise Sophie și începu să-i dezlege funiile de la mâini. Încearcă să nu te miști, Becky. Îți dau drumul într-un minut!

Fata încercă din răsputeri, dar tremura atât de tare, încât Sophie nu reuși să prindă cum trebuia nodurile. Funia era groasă și aspră, iar fibrele ei îi zgâriară degetele.

– Repede, domnișoară! Tata poate să vină în orice moment.

Groaza fetei o afectă pe Sophie, iar degetele ei deveniră și mai stângace și încete.

– James, strigă ea încet. Nu pot să desfac funiile.

Lacheul se grăbi spre ele și se puse în genunchi. Dădu la o parte mâinile lui Sophie și începu să tragă de noduri.

– Repede, repede! spuse Becky printre sughițuri.

Sophie auzi scârțâitul ușii și târșâitul de cizme, dar era prea târziu. Când Becky ridică privirea cu un geamăt speriat, un pumn greu coborî iute și îl nimeri pe James în tâmplă. Lacheul se prăbuși brusc pe podea.

Sophie țipă când un bărbat negricios – arătând ca un demon în lumina capricioasă – o ridică de pe podea. Degetele i se înfipseră adânc în brațe și o ridicară până ce flutură deasupra podelei.

– Tată, nu-i face rău domnișoarei! imploră Becky.

– Tacă-ți fleanca, fată, mârâi Taylor.

Sophie privi lung în ochii noroioși ai lui Taylor. I se tăie răsuflarea. Dacă Simon nu ajungea în scurt timp, ea urma să moară. Sau mai rău.

Panica o întări și se zvârcoli ca să se elibereze din strânsoare.

– Lasă-mă jos imediat! strigă ea și se chinui să își păstreze puterea din voce. O să-ți pară foarte rău dacă nu o faci.

Inima i se strânse de frică atunci când Taylor răspunse poruncii ei inutile cu un râs batjocoritor.

– Și cine ești dumneata, domniță? Ai venit să mi-o furi pe Becky chiar de sub nas, nu? Cine te-a trimis? Doamna Cummings? Vita aia a avut ocazia, dar nu am fost suficient de bun pentru căsuța ei elegantă. Așa că încearcă să-mi fure fata pentru clienții ei.

El o zdruncină atât de tare, încât lui Sophie îi clănțăniră dinții.

– Habar nu am despre ce vorbești, murmură ea.

– Ei n-ai!

– Nu știe, tată. Sunt sigură! Becky se uită la Sophie, cu ochii chinuiți de disperare. Doamna Cummings are un bordel pe Little Cron Street. Tata a încercat să mă vândă acolo, dar m-a refuzat.

– Așa a făcut. A zis că Becky e prea tânără. M-a făcut porc pentru că am încercat să obțin ce meritam. Acum știu care i-a fost strategia. Să o fure de la mine.

Corpul lui Sophie fu cuprins de un iureș de mânie.

– Ești nebun, mârâi spre chipul urât al lui Taylor. Dă-mi drumul și lasă-mă să o duc pe fiica ta la mine acasă sau o să înfunzi închisoarea!

Bărbatul masiv o plesni din plin peste față. Durerea îi explodă în cap. Se chinui să respire, prea uluită să plângă, iar steluțe negre începură să îi danseze în privire.

– Tată! urlă Becky.

– Ce se întâmplă aici?

Sophie încercă să pătrundă dincolo de steluțe ca să vadă cine intrase în cameră, dar lovitura lui Taylor îi strâmbase ochelarii. El o mai scuturâ o dată și o aruncă la podea. Ea aterizâ violent în fund și gemu când durerea îi urcă pe șira spinării.

– Jem, ce faci? se auzi vocea aspră a unei femei care i se alătură iute lui Taylor.

Sophie își îndreptă ochelarii și se uită lung la femeia prezentabilă și elegantă, îmbrăcată într-o rochie neagră, bine croită. Părul castaniu strălucitor era strâns într-un coc frumos și avea o înfățișare cuminte, calmă.

„Slavă Cerului!"

Sigur doamna aceea avea să îi ajute ajuta.

– Te rog, doamnă! Sophie se târî și luă pe Becky în brațe. Am venit să o iau pe fetița asta de aici. Tatăl ei vrea să o vândă unuia dintre bărbații de afară. Trebuie oprit!

Femeia își arcui sprâncenele subțiri și o studie pe Sophie. Apoi, scoase un hohot de râs răgușit.

– Oh, domnișoară, geamu Becky. E doamna Delacourt. Ea este matroana căreia mă vinde.

Sophie întâlni privirea amuzată și crudă a femeii. Un fior îngrozit începu să îi înghețe sângele în vene.

„Oh, Doamne!" Dacă Simon nu sosea la timp, totul se termina pentru ei.

– Cum te cheamă, dragă? întrebă doamna Delacourt cu o voce atât de plăcută de parcă s-ar fi întâlnit în Pump Room.

– Sophie Stanton, reuși ea să rostească.

– Păi, domnișoară Stanton, nu știu de ce tu – aruncă o privire spre corpul lui James – și prietenul tău vreți să ne-o luați pe Becky a noastră...

– Este una dintre fetele lui Cummings, o întrerupse Taylor.

Doamna Delacourt se încruntă.

– Nu. Le știu pe toate fetele ei. Și asta nu seamănă cu ea. Este prea inocentă.

– Sunt aici ca să o iau pe Becky din locul ăsta mizerabil, spuse Sophie cu o voce ascuțită. Logodnicul meu este contele de Trask. O să apară dintr-o clipă în alta ca să mă salveze. Vă sugerez să ne lăsați să plecăm înainte ca el să vină.

Doamna Delacourt păru neîncrezătoare.

– Sigur, draga mea, doar nu te aștepți să cred basmul *ăsta*. Nici o femeie respectabilă nu ar pune vreodată piciorul la Stejarul de Argint, darămite să se strecoare pe ușa din spate. Ce fel de lord i-ar permite logodnicei să umble aiurea prin oraș ca o târfă de rând?

– Clara!

Atenția lui Sophie se întoarse brusc spre Taylor. Uluitor, dar culoarea dispăru de pe fața lui roșcovană.

– Ce mai e acum? întrebă tăios doamna Delacourt.

– Este posibil ca târfulița să spună adevărul.

Doamna Delacourt încremeni.

– Trask a fost aici ieri. Ochii lui Taylor se îndreptară spre privirea tăioasă a femeii. M-a prevenit să nu-i facă vreun rău lui Becky. De aceea am crezut că trebuia să organizăm licitația de îndată. Termină povestea înainte ca el să se întoarcă!

Femeii îi zvâcni o venă la tâmplă.

– Și-mi spui asta *acum?*

Se aplecă și dădu la o parte pelerina cenușie a lui Sophie, scrutând din priviri rochia din batist albastru de dedesubt. Disprețul desenă o grimasă aspră pe chipul ei.

– Lord Trask este pe drum încoace chiar acum.

Sophie nu putu să își înăbușe tonul triumfător din voce.

Ochii doamnei Delacourt se îngustară când studie chipul lui Sophie. Pentru o clipă, păru să șovăie, apoi un zâmbet șiret îi arcui colțurile gurii.

– Mă îndoiesc. Poate că ești logodnica lui, dar nu cred că ți-ar permite să vii aici doar cu un... ei bine, un slujitor, la cum arată. Bănuiesc că Excelența Sa habar nu are că ești aici. Totuși, ești o pacoste, nu?

Sophie nu luă înseamnă valul de frică ce i se învolbură în pântec.

– Te asigur că...

– Tacă-ți gura! mormăi Taylor. El o privi pe doamna Delacourt. Ce facem cu ei?

– Îi omorâm, răspunse ea nepăsătoare.

Sophie simți că îi fuge pământul de sub picioare.

Taylor țipă:

– Ai înnebunit, femeie? Asta e de calitate!

– Exact. O să ne ducă la pieire, Jem. Uite ce i-ai făcut pe față!

Dintr-odată, Sophie conştientiză durerea surdă care îi vibra sub obraz. Îşi atinse faţa şi tresări la junghiul de durere. Când îşi retrase mâna văzu că era pătată de sânge.

– Ai atacat o lady, Jem. Nu am de gând să sfârşesc pe o corabie de transport ori să mă legăn spânzurată. M-am chinuit prea tare să ies din mizeria asta şi nu o să-i permit fetei ăsteia să mă oprească tocmai acum. Îi omori şi le arunci cadavrele în râu. Cu ceva noroc, o să se creadă că drăguţa a fugit cu lacheul. Ea râse. Sigur nu ar fi prima doamnă care o face.

Taylor îşi dădu panicat ochii peste cap.

– Şi dacă Trask vine să o caute la Stejarul de Argint?

Doamna Delacourt se aprinse de furie.

– Şi ce putem să facem, Jem? Să le dăm drumul? Pentru noi, s-a terminat treaba în Bath şi o ştii. Noul magistrat stă cu ochii pe Stejar de săptămâni întregi. Am făcut destule ca să o luăm de la capăt altundeva, mai ales după noaptea asta. Sigur luăm un preţ frumuşel pe Becky.

Taylor păru posomorât, dar scoase, în cele din urmă, un mormăit şi încuviinţă din cap.

– Bine. Doamna se aplecă şi o apucă pe Becky de umeri. Mă ocup eu de ea. Tu scapă de ei.

– Nu! urlă fata şi se agăţă de Sophie.

Mânia răbufni în inima lui Sophie într-un iureş nebunesc, dându-i o forţă disperată. O lovi pe doamna Delacourt, în timp ce încercă să nu o scape pe Becky. Piciorul ei ajunse în fluierul piciorului femeii. Doamna Delacourt se dădu înapoi, uluită, ţipând de durere.

– Gata!

Taylor o apucă pe Sophie de păr, o târî pe podeaua aspră şi o scoase din strânsoarea mâinilor lui Becky. Ochii îi fură năpădiţi de lacrimi când durerea îi străpunse ţeasta, de parcă bărbatul îi smulgea fiecare fir de păr.

Clipi de câteva ori şi încercă să îşi limpezească privirea. Când reuşi să vadă din nou, doamna Delacourt o scosese deja din cameră pe fata care plângea în hohote, trântind uşa în urma ei. O tăcere îngrozitoare se aşternu peste magazie, frântă doar de răsuflarea întretăiată a lui Taylor. Sophie ridică privirea ca să întâlnească ochii sălbatici ai celui care o ţinea captivă.

Bărbatul arăta ca un mistreț, cu un fir de salivă albă care i se prelingea în colțurile gurii. Taylor își schimonosi buzele subțiri și umede într-un rânjet batjocoritor. Era cel mai îngrozitor lucru pe care Sophie îl văzuse vreodată.

– Acum, fato, cred că avem destul timp să-ți desfac coapsele frumușele înainte să te omor.

Privirea i se opri asupra picioarelor ei. Sophie se uită în jos și văzu că rochia și cămășuța îi erau ridicate până la genunchi. Se chinui să le coboare, agitându-se să scape de mâinile musculoase care o țineau.

– Ai stricat totul, spuse el enervat. Acum o să iau ce mi se cuvine pentru toate problemele mele. Mădularul meu este ultimul lucru pe care o să-l simți înainte să-ți dai duhul!

Sophie se izbi de perete. Taylor râse și se îndreptă țanțoș spre ea. Ea aruncă o privire înnebunită spre James, care nu făcea nici o mișcare în celălalt colț. Și el avea să moară în curând.

„Oh, Doamne, Simon... unde ești?"

Își înghiți un suspin isteric când Taylor se aplecă deasupra ei. Mâna lui coborî spre pantaloni și începu să descheie nasturii. În timp ce bărbatul se desfăcea la pantaloni, Sophie simți o repulsie bruscă ce îi năvăli într-un iureș atroce prin vene. Nu se putea ca totul să se termine așa. Nu putea să renunțe. Nu fără să lupte!

Sophie se ridică brusc de jos și se repezi pe lângă picioarele lui Taylor. El mormăi surprins. Ea nu se uită în urmă și alergă spre ușă, dar bărbatul se ridică în picioare. Când degetele ei atinseră clanța, mâna lui cărnoasă o apucă de gât și o îndepărtă brusc de ușă. Ea țipă, răsuflând întretăiat într-un urlet de agonie.

– Gura, nemernico!

Taylor o întoarse și o prinse de umeri într-o strânsoare de fier. Cu chipul vânăt de mânie, arăta ca un diavol venit din inima iadului. Sophie se zvârcoli nebunește în prinsoarea lui și țipă din nou.

El o lovi în tâmplă și o trânti la podea. Sophie se prăbuși, înmărmurită de durere, incapabilă să se miște sau măcar să mai scoată vreun sunet.

Taylor îi desfăcu picioarele și se aruncă peste ea, iar corpul lui masiv îi luă și ultima brumă de aer. Mâinile lui neîndemânatice începură să bâjbâie peste fuste.

Ea încercă să îl împingă, dar o moleșeală îngrozitoare puse stăpânire pe trupul ei. Văzu negru în fața ochilor. Panica începu să dispară,

transformându-se în ceva mult mai rău – în certitudinea surdă că nu avea să îi mai vadă niciodată pe Simon și pe familia ei.

O bubuitură răsunătoare îi străpunse suferința de plumb. Deodată, trupul lui Taylor păru să zboare. Când se prăbuși la podea, ea răsuflă apăsat și începu să tușească, simțind că fusese eliberată de greutatea lui. După câteva clipă, îi reveni vederea și văzu un bărbat care stătea aplecat spre ea.

„Simon." Arăta ca un înger răzbunător!

– Sophie, ești bine?

Vocea îi era glacială, dar ochii negri scăpărau de mânie.

Ea reuși să încuviințeze din cap.

Simon își întoarse privirea spre Taylor, care gemea pe dalele podelei. Un zâmbet rece arcui buzele logodnicului ei.

– Și acum, nemernicule, o să te omor!

Capitolul 23

Simon se aruncă în cealaltă parte a camerei și se năpusti asupra lui Taylor chiar când masivul bărbat se ridicase în genunchi.

Sophie încercă să se ridice, trăgând aer în pieptul îndurerat. Fără ochelari și în lumina difuză, pâlpâitoare, abia dacă putea să vadă. Începu să bâjbâie după ramele aurii, încercând să ignore sunetele încăierării din spatele ei.

„Aici!"

Ochelarii ajunseseră pe o ladă. Îi apucă și îi puse repede pe nas, cu ramele îndoite, apoi se ridică în picioare împleticindu-se, când o bubuitură teribilă răsună în magazie.

Ea se întoarse. Simon și Taylor se rostogoleau pe podea, răsturnând lăzi și butoaie, în vreme ce își dădeau pumni unul altuia. Un butoi zbură în perete și se făcu țăndări, împrăștiindu-se într-o cascadă de bere peste dalele aspre ale podelei. Ambii bărbați alunecară în lichidul sfârâitor, nici unul nefiind în stare să se țină pe picioare.

Se luptară și, chiar dacă Taylor era mai masiv, Simon reuși să îl țintuiască la pământ. Dar bruta își eliberă un braț și își avântă pumnul uriaș spre capul lui Simon. Sophie scoase un strigăt sugrumat când Simon se răsuci cu un mormăit, evitând o lovitură cruntă.

Încăierându-se, se rostogoliră până la lada pe care se afla lampa cu ulei și o făcură să zboare peste marginea mesei improvizate. Sophie se întinse și o prinse înainte să se prăbușească la podea.

Cu grația ucigașă a unui prădător, Simon se ridică în poziție de luptă. Când Taylor se ridică în genunchi, Simon își înfipse pumnul în fața lui. Lovitura nimeri cu o precizie chinuitoare, iar matahala își lăsă capul pe spate. Sângele i se împrăștie din nasul zdrobit.

Disperată să ajute, dar fără să își dea seama cum, Sophie se apropie de el, în timp ce Simon continuă să trimită lovituri aprige în fața și corpul lui Taylor. Înjurând, bărbatul ripostă, nimerindu-l o dată sau de două ori. După efectul pe care îl aveau loviturile lui Taylor, ai fi zis că Simon era sculptat într-un bloc de marmură. Îl reduse numaidecât pe Taylor la o masă de carne plină de sânge, cu spatele lat apăsat în perete, și în timp ce își acoperi fața, cu o voce slăbită, îl imploră pe Simon să se oprească.

Sophie își dădu seama cu groază că Simon era hotărât să îl omoare pe celălalt bărbat. Trebuia să îl oprească. Taylor merita să moară, dar Dumnezeu știa ce avea să se întâmple dacă Simon îl omora. Chiar putea fi judecat pentru crimă.

Lăsă felinarul pe o cutie și înaintă cu atenție pe podeaua alunecoasă.

– Simon! strigă ea și îl apucă de braț.

El o respinse de parcă era doar o muscă. Își împlântă pumnul în maxilarul lui Taylor, iar omul se nărui la podea. Simon lovi trupul prăbușit la pământ și își flexă din nou brațul. Dar, înainte să mai aplice o lovitură, Sophie îl apucă de umeri și îl trase înapoi cu toată forța de care era în stare.

– Simon, nu! Te rog, oprește-te! Nu mi-a făcut nici un rău.

Orbit de furie, el încercă să scape de ea, dar Sophie se ținu strâns de el, rugându-l să se oprească, implorându-l s-o asculte. În cele din urmă, brațul îi încremeni în vreme ce corpul lui continuă să se cutremure în încercarea de a-și înăbuși furia. După o clipă chinuitoare, el coborî pumnul.

Sophie aruncă o privire spre Taylor, care zăcea inconștient pe podea. Slăbi prudentă strânsoarea cu care se ținea de umerii lui Simon și se îndepărtă, fiind gata să se arunce din nou asupra lui dacă era nevoie. Un ultim fior îi cutremură spatele, apoi el se ridică și se întoarse încet spre ea. Privirile li întâlniră, iar ei i se tăie răsuflarea.

Trăsăturile lui se desenau ciudat într-o mască încordată, dar ochii îi oglindeau un amestec de emoții brute – furie, frică și ceva sălbatic și evaziv, de parcă fusese dat la o parte un văl, iar bărbatul pe care credea că îl cunoștea – rece, calculat și mereu controlat – dispăruse pentru totdeauna. Gândul acela o înspăimântă, dar intensitatea disperată pe care o citi în privirea lui o umplu de o bucurie cutremurătoare.

– Am crezut că ai murit. Am crezut că te-a ucis!

Vocea lui era atât de scăzută și de aspră, că abia dacă o mai recunoscu.

– Am crezut că nu o să ajungi la timp, spuse ea cu glas tremurător, încercând să schițeze un zâmbet.

Atunci el se mișcă și o cuprinse într-o îmbrățișare atât de înflăcărată, că aproape îi frânse coastele. Abia dacă mai putea să răsufle, dar nu îi păsa.

– O să vin mereu după tine, Sophie. Să nu te îndoiești niciodată de asta!

Vocea lui tremură, iar ea izbucni într-un amestec de hohote de plâns și de râs când își îngropă fața în vesta lui moale.

– Trebuia să știu, șopti ea și se lipi de el.

Bineînțeles că ajunsese la timp. Mereu ajungea la timp.

El scoase un șir nesfârșit de blesteme în timp ce o strânse tare în brațe. Ea le ignoră, lăsând ca teroarea și șocul din ultima oră să se risipească, și inspiră parfumul de bărbat sănătos și mirosul de bere vărsată. Se cufundă în brațele lui, îi căută căldura, se bucură de senzația corpului puternic care o cuprindea.

După câteva minute, el o dădu cu grijă la o parte, ținând-o la distanță de un braț și o studie cu atenție. Mânia întunecată din ochii lui adânci începu să se risipească, deși o flacără se aprinse atunci când observă tăietura de pe obraz.

– Ești sigură că nu ți-a făcut nici un rău?

– Am fața umflată, altfel sunt teafără.

El încuviință din cap, dar mijii ochii, iar expresia de pe chipul lui deveni distantă și de nepătruns. Sophie clipi uimită în fața schimbării bruște, pe care o simți de parcă îi trântise ușa în nas.

– De ce nu m-ai ascultat, Sophie?

Vocea lui deveni la fel de aspră precum ochii.

Ea se uită lung la el, uluită de expresia severă, aproape critică de pe chipul lui.

– Simon, o să-ți explic totul când ajungem acasă, dar trebuie să o găsim pe Becky. Femeia aia îngrozitoare a luat-o cu ea!

– Becky este bine. Soames și Russell au dus-o în siguranță în sala mare.

– Oh, slavă Cerului! Ea se ghemui în brațele lui, ușurată. Mai bine vezi cum se simte sărmanul James. Taylor l-a lovit foarte tare.

Simon scoase un sunet nerăbdător și îi dădu drumul. Sophie se înfioră, căci simți lipsa căldurii lui chiar din clipa în care îi dădu drumul.

Simon se duse la James și se ghemui pe podea lângă el, întorcând cu blândețe spre lumină chipul lovit al lacheului.

– Este leșinat de mult timp?

Ea dădu să răspundă când un bărbat înalt și sobru, îmbrăcat simplu în negru, intră în încăpere. Aruncă o privire scrutătoare spre ea, înainte să se uite la Simon.

– Milord, ai nevoie de ajutor?

– Mulțumesc, nu, Russell. M-am ocupat de Taylor.

Gura lui Russell se schimonosi când se uită la cârciumarul întins pe podea.

– Văd. Să știi că omul tău l-a trimis pe băiat să cheme paza. Între timp, până când ajunge reprezentantul legii, am închis-o bine pe femeie.

James gemu și începu să se miște. Sophie scoase un oftat ușurat. Sărmanul fusese atâta vreme leșinat, că începuse să se teamă că nu mai avea să se trezească.

Russell întoarse privirea spre Sophie și schiță un semn scurt din cap.

– Bănuiesc că sunteți domnișoara Stanton.

Vocea lui răsună dezaprobator.

– Da, eu sunt, spuse ea minunată de tonul lui. Făcu o reverență, dându-și seama cât de neîngrijită și de murdară trebuia să arate. Mulțumesc că ați venit să mă ajutați, domnule.

Schiță spre un el un zâmbet grațios, dar fără nici un efect. El o studie cu o expresie sumbră pe chipul prelung înainte să îi întoarcă spatele.

Zâmbetul ei păli. După tot ce trăise în noaptea aceea, duritatea lui nu ar fi trebuit să afecteze, dar o duru. Obrajii îi fură cuprinși de o înflăcărare aprigă când fu cuprinsă de o senzație mult prea cunoscută de umilință.

– Russell, ți-aș fi recunoscător dacă i-ai spune lui Soames să vină în magazie, zise Simon peste umăr. Îți promit că nu mai trebuie să rămâi mult în locul ăsta mizerabil.

– Desigur, milord. O să aștept în sala mare să vină paza.

El trecu pe lângă Sophie și ieși din încăpere. Ea se uită lung după el, uimită de purtarea bărbatului.

– Simon, de ce a fost domnul Russell atât de teribil de nepoliticos cu mine?

El îi aruncă o privire mistuitoare.

– La naiba, Sophie, omul este metodist! Poți să-ți închipui cum s-a simțit când a intrat în magazia asta dezgustătoare? Am fost nevoit să îl rog să mă ajute să-mi salvez logodnica din mâinile unui cuplu de tâlhari. Dumnezeu știe ce o să creadă despre mine... și despre tine.

Până în clipa aceea, Simon îl ajutase pe James să se ridice în șezut. Pielea lacheului căpătase o nuanță ciudată de verde-deschis și o parte a feței se umflase din pricina unei vânătăi urâte, dar părea că își revenea. Se clătină când Simon îl ridică în picioare. Sophie se grăbi să îl sprijine și îl ajutară să așeze pe o ladă răsturnată.

James își înăbuși un geamăt, apoi își ațintи privirea neliniștită asupra lui Sophie.

– Domnișoară, sunteți bine?

– Da, James, nu-ți face griji. Totul o să fie bine.

Simon mormăi ceva în barbă și clătină dezaprobator din cap.

– Lord Trask, se aventură James, de parcă stătea față în față cu plutonul de execuție, vă rog să mă iertați că am permis să se întâmple așa ceva, dar – ridică privirea spre Sophie – nu am avut de ales.

– Sunt convins că nu ai avut de ales, James, răspunse Simon și se uită sumbru spre ea.

Ea îi înfruntă expresia, dar își aminti că Simon trebuia să se mai lupte cu rămășițele șocului și furiei. Își înăbuși replica pe care o avea pe buze, hotărâtă să își păstreze ultimele urme de calm.

– Nu trebuie să-ți faci nici o grijă, James, spus ea și îl bătu ușor pe umăr. O să vorbesc chiar eu cu Lady Eleanor. Totul o să fie...

Simon o întrerupse:

– Nu o să faci nimic, Sophie. De fapt, de acum mă aștept să îți coși buzele și să mă lași pe mine să mă ocup de asta. Și așa ai destule probleme. Nu ai ce să faci și nici ce să zici ca să îl ajuți pe James sau pe oricine altcineva.

Ea încremeni, iar obrajii i se aprinseră într-o înflăcărare bruscă. Înainte să apuce să răspundă la comentariile jignitoare ale lui Simon, Russell și Soames intrară în încăpere. Ochii lui Soames, plini de îngrijorare, se ațintiră asupra ei.

– Domnișoară Stanton, sunt foarte fericit să vă văd teafără.

Ea îi zâmbi cu grație. Măcar o persoană din încăperea aceea își păstrase bunele maniere.

– Lord Trask, spuse el, domnul Russell o să-l ducă pe James acasă cu trăsura. Cred că ar fi cel mai bine să plecăm acum, când străjerul este ocupat și înainte să ajungă polițistul.

Îi aruncă lui Simon o privire plină de înțeles.

Simon încuviință brusc din cap.

– Poți să stai în picioare, James?

– Da, milord. Nu vă faceți griji pentru mine.

Lacheul făcu o grimasă când Russell îl ajută să se ridice.

– Russell, spuse Simon și îi întinse mâna, nu am cuvinte să-ți mulțumesc. Ai recunoștința mea eternă!

Russell prinse mâna lui Simon într-o strânsoare scurtă, apoi îl ajută pe James să iasă.

– Milord, continuă Soames. Nu are rost ca tu și domnișoara Stanton să rămâneți. Mă ocup eu de totul. Și o să mă asigur că nici străjerul, nici polițistul nu menționează numele domnișoarei Stanton în raportul de la judecătorie. Cu puțin noroc, nimeni nu o să afle că ea a fost aici. Cel puțin, nu oficial.

Sophie era cât pe ce să întrebe cum avea să reușească așa ceva, dar expresia de pe chipul lui Simon o făcu să își înghită întrebarea.

– Ne vedem la apartamentele mele când terminăm, răspunse Simon.

– Cum vrei, milord. Aș sugera ca tu și domnișoara Stanton să plecați pe aleea din spate. Cealaltă trăsură încă așteaptă în stradă.

– Dumnezeule! Mulțumesc pentru indicațiile clare, Soames. Bineînțeles că o duc de aici pe aleea din spate!

Sophie tresări la auzul tonului sarcastic al lui Simon. Era limpede că ușurarea de a o vedea mai mult sau mai puțin rănită se risipise, transformându-se într-o stare de spirit foarte proastă. Nu era semn bun pentru nimeni când era Simon înfuriat.

Soames ignoră replica angajatorului lui cu o demnitate vrednică de laudă.

– Vă urez noapte bună, domnișoară Stanton. Sper să nu aveți probleme de pe urma acestui calvar.

– Mulțumesc, domnule. Pentru tot ajutorul.

Soames plecă și, cu excepția lui Taylor, încă inconștient la podea, rămaseră singuri. Tăcerea intensă deveni grea și tulburătoare.

Simon făcu din nou ochii mici și un mușchi îi zvâcni în maxilar. Sophie își înăbuși un oftat. Singurul lucru de care avea nevoie era să se ducă acasă, să facă o baie fierbinte și să se bage în pat. Totuși, se părea că, mai întâi, trebuia să îndure mustruluiala lui Simon. Era mai bine să încerce să prevină reacția lui.

– Ei bine, Simon, spuse ea și schiță un zâmbet conciliant, totul e bine când se termină cu bine.

El se uită lung la ea, cu o expresie de neîncredere pe chip.

– Dacă tu crezi asta, Sophie, atunci ești o zevzeacă... Cineva în care nu poți să ai încredere că o să spună adevărul bărbatului pe care pretinde că îl iubește sau cineva incapabil să stea departe de probleme.

Sophie fu cuprinsă de o stare de șoc.

– „Pretinde că îl iubește?" Despre ce vorbești?

– Ai idee cât de mare este problema pe care ai creat-o? i-o întoarse el, fără să îi ia în seamă întrebarea. Furia lui se aprinse ca tăciunii mocniți care iau foc. Mi-ai promis că nu vii aici fără mine. Ți-ai încălcat promisiunea, mi-ai trădat încrederea și, cu bună știință, te-ai pus în pericol. Puteai să fii omorâtă.

– Dar nu am fost. Toby și Mary te-au găsit la timp...

– Aproape, ripostă el. Au stat minute bune în bucătărie, la Pelican, să se certe cu un chelner nebun care nu a vrut să le dea drumul. Ar trebui să-i fii etern recunoscătoare lui Toby pentru că a avut curajul să treacă de el și să alerge prin han ca să mă caute. Îți dai seama ce zarvă a creat? Cine se poate să-l fi văzut? Și nici nu vreau să descriu reacția lui Russell când un golan micuț și murdar de pe stradă a dat buzna în sala de mese.

Sophie încercă să își potolească mânia care stătea să izbucnească.

– Simon, orice om din lume ar fi făcut ca mine. Când viața unui copil...

El o întrerupse:

– Orice om? Cine, dintre cunoștințele noastre, și-ar permite să se bage în așa ceva, Sophie? Cei mai mulți oameni dintre cei pe care îi cunosc ar fi îngroziți de purtarea ta.

– Mie nu-mi pasă de cei mai mulți dintre oameni, i-o întoarse ea. Îmi pasă doar de tine... să simți și să crezi la fel ca mine în legătură cu...

El o întrerupse cu un râset scurt și amarnic:

– Dacă să gândesc ca tine înseamnă să fiu naiv și nebun, atunci îi mulțumesc Domnului că nu-ți semăn deloc.

Ea tresări, dar el continuă sever:

– După cele întâmplate în noaptea asta, Dumnezeu știe de ce vreau să mă însor cu tine. O să-mi faci numai probleme. Totuși, dintr-un motiv straniu, o fac. Dar trebuie să înțelegi, Sophie, că viețile noastre vor curge după condițiile mele și numai ale mele!

– Simon, trebuie să înțelegi, nu puteam să aștept. Trebuia să încerc să o salvez pe Becky, spuse ea rugătoare, șocată de disperarea din propriul glas.

Cum putea Simon să se poarte așa cu ea? Cum de nu reușea să vadă că luase o decizie pe viață și pe moarte?

Gura lui senzuală rămase înțepenită într-o linie dură.

– Trebuia să trimiți după mine și să rămâi acasă, să nu vii aici ca o nebună impulsivă. Ai pus în pericol viața lui James și viața ta.

– Nu era timp. Nu am avut de ales!

Rămase fără suflare, sub efectul valului de durere care îi strânse inima în piept.

– Mi-e greu să cred asta. Acum este clar că îți lipsește partea rațională din gândire și că, dacă ți se permite, o să-ți petreci viața provocând numai bârfe și scandaluri. Și așa am fost nevoit să domolesc zvonurile despre întâlnirea ta nebunească de aseară cu Watley.

– Poftim? icni ea.

– Și acum asta.

Se îndreptă spre ea, cu ochii precum două fante înguste și furioase. Ea făcu grăbită un pas spre perete.

– Ascultă bine la mine, Sophie. De acum înainte, dacă nu ești însoțită de mine sau de una dintre rudele tale, o să pleci de acasă doar

în compania unui lacheu pe care îl aleg eu. El o să-mi dea raportul, iar eu o să știu ce faci în fiecare minut din fiecare zi. Iar dacă nu înveți să te porți cum trebuie, jur că te duc la conacul Kendlerood și o să rămâi acolo până când îți bagi mințile în cap!

Cuvintele lui o loviră cu o forță uluitoare. Își dori să fugă, să fie oriunde numai acolo nu, dar își impuse să îi întâlnească netulburată privirea.

– Simon, nu o să-mi spui tu cum să-mi trăiesc viața. Nu ai nici un drept.

Ochii lui se aprinseră.

– Ba chiar o s-o fac. Îți jur, Sophie, ori mă asculți, ori te închid în casă și arunc cheia!

Mintea lui Sophie se blocă. Se dădu brusc înapoi și se lovi cu capul de perete. Dar durerea provocată de lovitura ușoară nu însemna nimic în comparație cu suferința care îi copleși inima. Starea de spirit i se cufundă sub o greutate înfrigurată. Cum putea Simon să se poarte cu ea cu un asemenea dispreț, mai ales după toate întâmplările prin care trecuseră ea și copiii?

– Doamne, Sophie!

El o trase înapoi dinspre perete și o cuprinse în brațe.

Sophie se zvârcoli inutil în strânsoarea lui, înainte să se abandoneze pur și simplu.

– Dă-mi drumul, șopti ea.

Simon închise ochii pentru o clipă și o expresie de dezgust față de sine îi schimonosi trăsăturile.

– Doamne, Sophie. Nu am vrut să spun asta. Știi că nu ți-aș face niciodată vreun rău.

Fără tragere de inimă, îi dădu drumul, apoi își trecu o mână prin părul negru și încurcat.

– Nu contează, Simon. Ea își strânse pelerina din lână pe lângă corp, tremurând din cauza frigului care îi ajunse până în oase. Sunt foarte obosită. Te rog, du-mă acasă!

– Îmi pare rău, Puck. Doar că trebuie să... Trebuie să am grijă de tine. Mi-e teamă că o să ți se facă vreun rău dacă nu mă lași să am grijă de tine.

Nu mai putea să asculte și nici să vadă remușcările profunde pe care le citea pe chipul lui. Se întoarse, își trase gluga pelerinei peste cocul ciufulit și ieși pe ușă. El oftă și o urmă pe coridor.

Simon trecu pe lângă ea ca să deschidă ușa ce dădea spre alee. Ea ieși grăbită, vrând să meargă înaintea lui. El se ținu aproape de ea până când ajunseră în Avon Street, îndreptându-se spre trăsura care aștepta la câțiva pași. Stradă era plină de petrecăreții întârziați. Sophie coborî capul ca să evite privirile lungi ale bărbaților care se îndreptau spre una dintre numeroasele cârciumi sau spre casele de jocuri din orașul de jos.

Cât aștepta ca Simon să deschidă portiera trăsurii, o rafală de vânt îi smulse gluga pelerinei, dezvăluindu-i chipul. Simon scoase o înjurătură sugrumată și aranjă materialul aspru la loc. După o clipă, o înghesui în trăsură și se urcă și el.

Lovi în acoperiș și fură zdruncinați când trăsura o luă din loc pe caldarâmul denivelat. Tăcerea dintre ei îi vui în urechi, ca un ecou al durerii crunte din inima ei. Sophie privea pierdută în întuneric și în viitorul gol care se întindea înaintea ei.

Cum să facă așa ceva? Cum să se mărite cu un bărbat care ținea la reputația lui mai mult decât la orice altceva, inclusiv mai mult decât la dragostea ei?

Capitolul 24

– Sophie, draga mea, sigur nu vrei să rămân acasă?

Lady Jane rămase în pragul ușii salonului din spate, cu o încruntătură blândă pe chip.

După ce înghiți se o felie de pâine prăjită goală la micul dejun, Sophie se retrăsese acolo, căutând un refugiu la adăpostul salonului vesel al nașii ei. Un foc plăcut sfârâia în șemineul Rumford, dar mici măcar căldura flăcărilor nu reușea să topească frigul care îi copleșea trupul. Se împotrivi nevoii de a se ghemui mai mult în fotoliul moale pe care îl apropiase de foc și își acoperi umerii cu șalul din lână.

– Nu, mulțumesc, milady. Sunt bine.

Reuși să schițeze un zâmbet, sperând să alunge neliniștea lui Lady Jane.

Încruntarea nașei sale se accentuă. Zâmbetul ei părea la fel de neconvingător precum îl simțea.

– Draga mea, cred că ar fi mai bine să îl chem pe doctorul Miller. Arăți foarte rău.

Lady Eleanor o dădu pe sora ei la o parte și păși în încăpere, îmbrăcată cu o pelerină groasă, gata să plece la băi.

– Oh, lasă fata în pace, Jane! Ultimul lucru de care are nevoie sunt două bătrâne care să tot sporovăiască în jurul ei. Liniștea, pacea și o îmbrățișare de la Simon, astea o vor pune pe picioare.

Sophie lăsă să îi cadă în poală ultima sa broderie dezastruoasă, fiind incapabilă să mai spună ceva din cauza nodului care i se puse gât. Bunătatea lui Lady Jane și remarcabila răbdare a lui Lady Eleanor fuseseră unica formă de consolare de când Simon o adusese acasă de la Stejarul de Argint cu o noapte în urmă. Se așteptase să fie asaltată cu întrebări și mustrări când coborâse la micul dejun, dar se întâmplase exact contrariul. Tăcută, Lady Jane îi adusese o ceașcă de ceai tare, iar Lady Eleanor doar bombăni când îi văzu tăietura de pe obraz. Era adevărat, bătrâna se uitase urât când James intrase cu o farfurie de hering afumat – insistase să servească, în ciuda ochiului care se învinețise foarte tare –, dar Lady Eleanor se răstise la el doar de două ori, ceea ce era chiar o minune.

Sophie își drese glasul și mai încercă o dată:

– Lady Eleanor...

– Nu contează, copilă, o întrerupse ea. Nu trebuie să spui un cuvânt. Este mai bine să stai acasă câteva zile, până se mai duc vânătăile alea. O să spunem că ai răcit. S-au înregistrat o mulțime de îmbolnăviri sezonul ăsta, așa că nimeni nu o să fie surprins. Nici nu-mi vine să cred că eu nu am căzut la pat.

Sophie zâmbi recunoscătoare spre bătrâna nașă, al cărei chip ascuțit era umbrit de o grijă pe care manierele ei aspre nu reușiră să o ascundă.

Cu un gest delicat, Lady Eleanor o prinse pe Sophie de bărbie și îi întoarse chipul spre lumina limpede a dimineții care se strecura pe fereastră. Scoase un sunet disprețuitor când studie semnele de pe obraz.

– Căpșune zdrobite, asta îți trebuie pentru vânătăi. O să-l pun pe James să cumpere câteva de la piață. Desigur, el are nevoie de ele mai mult decât tine, dată fiind chelfăneala pe care a încasat-o. Dar să se considere norocos că nu l-ai aruncat în stradă. Este de ajuns să îl văd și mă trec fiorii.

Lady Jane chicoti.

– Oh, Eleanor, nu ai face așa ceva! Și de unde Dumnezeu să cumpere căpșune în perioada asta a anului? O compresă rece și niște loțiune pentru piele sunt perfecte pentru tenul lui Sophie. O să-i spun lui Sally să i le aducă.

– Sunt sigură că, dacă James caută bine, găsește căpșune. Măcar atât poate să facă după purtarea lui groaznică, ripostă Lady Eleanor în timp ce își puse mânușile. Sophie, spune-i nepotului meu că mă aștept să-l văd astă-seară la cină. Am o grămadă de lucruri pe care vreau să le discut cu el și nu accept nici un refuz.

Bătrâna ieși din cameră. Lady Jane o sărută ușor și în grabă pe Sophie, înainte să o urmeze pe sora ei.

Sophie se așeză la loc pe scaunul ei, recunoscătoare că rămăsese singură. Pe cât de mult își iubea nașele și le prețuia bunătatea, pe atât de tare avea nevoie de timp ca să se gândească la situația ei. Gândurile i se învârtiseră într-un iureș nebunesc de când se trezise dintr-un somn chinuit, foarte devreme în dimineața aceea. Simon urma să sosească în curând, iar ea încă nu știa cum să răspundă la acuzațiile uluitoare care i le adresase cu o noapte în urmă.

I se strânse inima când își aminti cu o claritate dureroasă cuvintele lui amare. I se înfipseseră ca niște alice în inimă și fusese tentată să rupă logodna pe loc. Dacă Simon nu ar fi părut că își regretă imediat comportamentul, ar fi făcut-o.

De îndată ce Simon o așezase în siguranță în trăsură, Sophie se pomenise că reacționează, în cele din urmă, la ororile crunte ale întregii seri. Începuse să tremure cu o violență care o zdruncinase până la oase. Simon o cuprinsese în brațe, murmurând vorbe drăgăstoase până când ea scăpase de toată încordarea și se prăbușise la pieptul lui vânjos. Întreaga călătorie spre casă se mustrase în tăcere pentru că era atât de slabă, dar nu reușise să își găsească forța să respingă siguranța îmbrățișării lui puternice.

Ajunseseră în St. James's Square și găsiseră toată casa luminată până la mansardă și într-o învălmășeală de nedescris. Lady Jane ajunsese acasă cu doar câteva minute înainte, chiar când domnul Russell îl scotea pe James din cealaltă trăsură. Lady Eleanor, trezită de întreaga zarvă, stătea la primul etaj și întreba cu o voce explozivă ce se întâmpla. Iguorându-i pe toți, Simon o luase pe Sophie și o dusese în pat.

– Dormi, iubire, îi murmurase el și o sărutase delicat pe frunte. Vorbim mâine.

Îi scosese pe toți din încăpere, mai puțin pe Sally. Slujnica o ajutase tăcută pe Sophie să se spele și să se dezbrace înainte să urce în pat ca un animal care tremura din toate încheieturile. Cuvertura din catifea fusese ca o greutate bine-venită peste picioarele ei epuizate.

Dormise – chiar dacă incomod –, dar acum trebuia să înfrunte lumina zilei și tot ce aducea ea. Senzația de gol din stomac era un semn că nu mai putea să ignore ceea ce se întâmplase. Pe cât de îngrozitor fusese atacul lui Taylor, pe atât de devastatoare se dovediseră cuvintele logodnicului ei. Simon nu avea încredere în ea. Nu o înțelegea. Și, în ciuda purtării lui afectuoase în drum spre casă, era limpede că nu o iubea.

Cu un oftat, își abandonă broderia și o aruncă în coșulețul de lângă fotoliu. Se ridică și se îndreptă spre fereastra cu priveliște spre grădină, apoi își lipi obrazul de sticla liniștitor de rece a ferestrei.

Întrebarea care o chinuise ore în șir îi reveni în minte. Cum să se mărite cu Simon? Va fi nevoită să renunțe la libertatea ei, chiar la voința ei pentru totdeauna, plasându-se sub jugul poruncilor lui. Desigur, cel mai rău lucru era că încă îl iubea cu disperare. Nu putea să își amintească vreo perioadă în care el să nu fi reprezentat totul pentru ea, când să nu fi făcut cu totul parte din zilele ei, din viața ei.

Dar felul în care se purtase cu ea cu o noapte înainte îi făcea stomacul să i se strângă într-o senzație ce semăna foarte tare cu furia. Chiar o desconsidera atât de tare? Și, dacă o făcea, cum să aibă vreo șansă să fie fericiți împreună? La prima problemă apărută, Simon îi făcea bagajele și o trimitea la moșia din nord, în vreme ce el rămânea în oraș ca să își vadă de afaceri și de celelalte plăceri pe care le mai căuta el, inclusiv...

Mintea lui Sophie respinse imaginile cu Simon și Lady Randolph împreună. Chiar prinsă în învolburarea mâniei, îl crezuse când îi spusese că relația lor se încheiase. Și știa, în adâncul inimii, că Simon avea să îi fie fidel de îndată ce... *dacă* se căsătoreau. Dar se anunța o căsnicie care distrugea inima și ucidea entuziasmul, căci avea să se clădească doar pe simțul obligației față de ea și al loialității față de familiile lor. Dragostea nu făcea parte din calculele reci ale lui Simon în privința vieții pe care urmau să o petreacă împreună.

Sau făcea?

Sophie scoase un mormăit încet și începu să se plimbe prin încăpere, mai frustrată decât fusese vreodată în viața ei. Simon *trebuia* să simtă pentru ea ceva mai mult decât un simț al obligației. La urma urmei, fusese întotdeauna alături de ea când avusese nevoie. Întotdeauna. În fiecare moment de criză din viața ei – fie că o scosese din lac ori călătorise ore întregi ca să o consoleze după moartea tatălui ei –, îi fusese mereu alături. Nu o părăsise niciodată. O salvase întotdeauna, așa cum făcuse și cu o noapte în urmă. Nu trebuia măcar să îl lase să își explice comportamentul?

Se plimba între un perete și celălalt, încercând să îl înțeleagă pe Simon, să găsească o cale să îl ierte. O voce plină de speranță în mintea ei, cea care refuza mereu să renunțe la el, insista că el se înfuriase pentru că o iubea și voia să o știe în siguranță.

La drept vorbind, admise Sophie cu o grimasă, acționase pripit cu o noapte în urmă. Poate că ar fi trebuit să îl caute mai întâi la Pelican, nu să se aventureze la Stejarul de Argint. Logica lui de bărbat ar fi considerat decizia aceea drept cursul firesc al lucrurilor. Dacă ar fi făcut întocmai, situația s-ar fi rezolvat cu mult mai puțină dramă.

Însă nu era o scuză pentru purtarea lui revoltătoare, firește. Și Dumnezeu era martor că Sophie nu își dorea să își petreacă restul vieții la cuțite de fiecare dată când nu cădeau de acord. Sau exilată la conacul Kendlerood de fiecare dată când se supăra pe ea... mai ales că părea să i se întâmple zilnic.

Oftă, fără să fi găsit încă vreun răspuns. Tot ce putea să facă era să găsească un răspuns împreună cu el și să spere că nu vorbise serios în privința amenințărilor lui îngrozitoare. Căci dacă vorbise, oricât de tare se supăra familia ei, nu avea să existe nici o nuntă.

Încuviință din cap mulțumită și se îndreptă spre ușă. La urma urmei, poate că era o idee bună să își pună o compresă rece pe obraz și să presare niște făină de orez peste vânătaie. Nu avea nici un rost să arate ca un boxeur bătut când venea Simon.

O bătaie îndepărtată răsună în ușa de la intrare. „La naiba!" Simon sosise deja. Sophie se îndreptă grăbită spre masa de scris cu oglindă a nașei și își aranjă câteva șuvițe rebele care i se desprinseseră din coc. Din păcate, nu avea ce să facă pentru a-și mai aranja chipul.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

– Intră.

Sophie își lipi un zâmbet luminos pe chip.

Intră James, singur. Expresia aspră de pe chipul lui umflat o sperie.

– S-a întâmplat ceva, James?

– Aveți un musafir, domnișoară. I-am spus doamnei că nu primiți vizite, dar a insistat să fie anunțată. Încruntarea i se accentuă. Nu vrea să plece până ce nu o anunț.

– Cine este?

– Lady Randolph, domnișoară.

Ea se lăsă pe un scaun tare din lemn, aflat lângă ușă. „De parcă dimineața nu era și așa destul de rea."

Ai fi zis că James văzuse moartea cu ochii.

– Domnișoară, a zis că vizita are de-a face cu ce s-a întâmplat azi-noapte. Ce s-a întâmplat la... a spus că sigur doriți să știți.

Înfrigurarea pe care o resimțea în oase deveni brusc înghețată. Ce trebuia să facă? Dacă Simon sosea și o găsea cu Lady Randolph, sigur lua foc. Acela era lucrul de care se temuse... ca nu cumva cineva să fi aflat despre incidentul de la Stejar și răspândească zvonuri peste tot prin Bath. Iar din Bath la Londra, apoi spre restul cunoștințelor lor. Înalta societate era puțin mai bună decât un sat când venea vorba de bârfe, iar zvonurile – exagerate, fără îndoială – aveau nevoie de doar câteva zile ca să ajungă la urechile mamei și bunicilor ei.

Cu mintea în pragul panicii, Sophie învinse dorința de a-l obliga pe James să o dea pe femeie afară din casă. Fără îndoială, asta și-ar fi dorit Simon ca ea să facă, apoi să lase problema în seama lui. Dar el era exact ca un elefant într-un magazin de porțelanuri și sigur nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Contesa nu se dusese să îl caute pe Simon. Venise să o vadă pe ea. Consecințele ignorării ei puteau să se dovedească dezastruoase. Sophie trebuia să afle ce voia blestemata aceea de femeie și să facă tot îi era cu putință ca să o îmbuneze. Și trebuia să o facă repede, înainte să îi apară logodnicul.

Se ridică în picioare. Își netezi fustele șifonate ale rochiei simple, blestemând în gând faptul că fusese atât de puțin atentă cu toaleta ei în dimineața aceea. Simți o durere în stomac la gândul

confruntării cu dușmanca ei de moarte, în timp ce arăta ca o femeie obișnuită.

– Condu-o înăuntru.

– Domnișoară...

– Acum.

El făcu o plecăciune și părăsi încăperea. După câteva secunde, auzi pașii ușori ai unor pantofi eleganți răsunând pe lemnul podelei.

– Domnișoară Stanton, Lady Randolph.

Sophie se aplecă într-o reverență și își înăbuși nevoia disperată de a tuși. Între greutatea parfumului de iasomie a lui Lady Randolph și propria ei anxietate crescândă, putea să jure că stătea să se sufoce.

Contesa o privi, iar un zâmbet ascuns i se jucă în colțurile gurii ei date cu ruj. Se uită lung și prudent la Sophie câteva clipe, apoi își arcui una dintre sprâncene, de parcă ar fi pus o întrebare.

– Se pare că dumneata și lacheul ați fost prinși într-o încăierare, domnișoară Stanton. Jur. Pare că duci o viață foarte interesantă.

Sophie o conduse spre unul dintre fotoliile de modă veche ale nașelor ei, simțindu-se țeapănă și stânjenită ca o școlăriță. Contesa pluti într-acolo și se așeză grațios pe margine, iar hainele ei desenară un val de mătase și muselină în jurul tălpilor micuțe. Chiar și într-un climat aspru și umed, femeia purta veșminte dintre cele mai subțiri și la modă.

– Doamne sfinte, spuse contesa, aruncând o privire amuzată prin salonul înghesuit. Ce salon bizar! Perfect pentru căminul unor fete bătrâne.

Sophie simți cum chipul i se înăsprește.

– Ce vrei, milady?

– Ah, ești directă. Foarte bine. Nu este de mirare că Simon te place... ai ceva din francheța lui. Ea zâmbi. Totuși, nu este o calitate foarte atrăgătoare la o soție.

O senzație chinuitoare i se strecură pe șira spinării. Când majoritatea femeilor zâmbeau, chipurile lor se îmblânzeau. Nu și chipul lui Lady Randolph. Zâmbetele ei erau atât de înghețate, de lipsite de emoție, că putea să o transforme și pe Meduza în statuie.

– Nu am nici un chef de jocuri cu tine, Lady Randolph. Logodnicul meu o să ajungă în scurt timp și o să fie foarte nemulțumit să te găsească aici.

Ochii de un verde-închis ai femeii rătăciră prin încăpere, înainte să revină spre Sophie. „Ce ciudat!" Pentru o clipă, ar fi putut să jure că Lady Randolph păru vulnerabilă, poate chiar speriată.

Sophie se uită atentă la ea, dorindu-și să își șteargă ochelarii, dar rată momentul. Zâmbetul rece și ucigător reveni cu fermitate.

– Prea bine, domnișoară Stanton. Trec la subiect. Ai fost văzută azi-noapte la Stejarul de Argint, o bine-cunoscută casă de toleranță și locul unor activități de nemenționat. Un prieten de-al meu era în trecere pe Avon Street și a observat că era agitație în zonă. Imaginează-ți cât de surprins a fost când l-a văzut pe logodnicul tău trăgându-te după el pe aleea întunecată, iar tu arătând de parcă tocmai te hârjonișeși prin fân. Prietenul meu l-a văzut și pe lacheul tău. James, nu? Părea să se fi hârjonit prin aceeași grămadă de fân. Sau mai degrabă fusese dat afară din fân... poate de către un iubit furios?

Vocea ei răgușită era străbătută de un amuzament malițios.

Sophie își încleștă pumnii.

– Cine ți-a spus asta?

– Nici nu mai contează. Ca să fiu mai directă, prietenul meu este un palavragiu. A venit direct la mine și numai după ce l-am implorat să-și țină gura – ca pe o favoare specială pentru mine, înțelegi tu – am reușit să opresc iureșul bârfelor. Pentru moment.

Sophie citise deja nenumărate cărți despre India și despre șerpii vrăjiți care își fermecau prada cu o privire care împietrea. În clipa aceea, se simți exact ca una dintre acele creaturi, prinsă de alta care deținea toată puterea.

– Ce vrei?

Lady Randolph își înclină capul și o studie cu o privire aproape înțelegătoare.

– Tu nu ești potrivită pentru el, știi asta. Are nevoie de o femeie mai sofisticată. O femeie capabilă să se ocupe de nevoile lui.

Schiță unul dintre zâmbetele sale mieroase, iar Sophie își dori cu ardoare să îi pălmuiască fața perfectă.

– Și să fie genul de amfitrioană pe care o merită un bărbat de importanța lui. Tu ești doar o fetiță, draga mea, iar pe deasupra, una ciudată. Și se pare că nici nu poți să te ții la distanță de scandaluri. Poți să-ți imaginezi ce zarvă o să se iște în lumea bună dacă

se află că nepoata generalului Stanton umblă prin cârciumi cu lacheul ei?

Sophie își încordă maxilarul, iar furia și disperarea amenințau să îi copleșească inima.

– Nimeni nu te-ar crede, i-o întoarse ea. Poate că eu sunt o fetiță ciudată, dar tu ești o nemernică.

Lady Randolph păru uluită, apoi râse... Un sunet disonant care îi zgârie auzul.

– Ai dreptate, draga mea. O aventurieră, mi-ar spune unii. Îți respect curajul cu care mă înfrunți, domnișoară Stanton, dar nu este de ajuns ca să mă răzgândesc. Lumea bună *chiar* o să creadă zvonurile sau, cel puțin, suficienți dintre membrii ei ca să izbucnească un scandal. Reputația ta este și așa precară. Nu îi trebuie mult ca să fie complet distrusă. Ea se opri. Amândouă știm cât de mult urăște Simon asta.

Femeia se ridică grațioasă într-o revărsare de mătase. Pentru o clipă, se uită la reflexia ei din oglinda de pe masa de scris și păru să se aranjeze.

– Serios, copilă, spuse ea, pe un ton ciudat de amabil, știi că nu ești soția potrivită pentru Simon. O să le aduci doar nefericire lui și familiei sale dacă insiști cu logodna asta nebunească.

– Poate că nu sunt, replică Sophie. Dar nici tu nu ești soția potrivită pentru el. Simon este un om bun. Ar ajunge să te disprețuiască, dacă nu o face deja.

Ceva ce semăna a durere licări în ochii lui Lady Randolph. Ridică brusc o mână înmănușată și își o duse la inimă.

– Nu. Avea vocea ascuțită și subțire. Își drese glasul și o luă de la capăt. Nu. Ne înțelegem unul pe altul. Eu și el suntem la fel. Doar că a uitat asta pentru o vreme. O să-l fac să-și amintească.

Se îndreptă grăbită spre ușă, fără ușurința obișnuită.

– Prietenul meu o să-și țină gura dacă îi spun s-o facă. Ai o zi la dispoziție, domnișoară Stanton, ca să iei o decizie. Până mâine, aștept un bilețel care să mă informeze că ai rupt logodna. Dacă nu – ridică din umeri –, eu nu sunt responsabilă de consecințe. Dar, sigur, pot să-mi închipui cum o să reacționeze Simon la bârfe. Cât despre generalul Stanton, nici să nu mai vorbim.

Sophie încercă să înghită nodul de durere care i se puse în gât. Se uită disperată cum Lady Randolph ajunge la ușă.

– De ce ne faci asta?

Contesa încremeni, cu mâna suspendată deasupra clanței. Se întoarse încet și o privi pe Sophie. Ochii îi erau ciudat de obosiți, iar pielea de pe trăsăturile ei delicate părea casantă ca un pergament uscat.

– Pentru că trebuie. Vocea ei părea golită de orice emoție. Îmi pare rău, dragă. Este spre binele... tuturor. Eu îl înțeleg pe Simon. Promit că o să-l fac fericit.

Sophie se încruntă și se chinui să înțeleagă schimbarea din comportamentul femeii.

Dar, o clipă după aceea, masca severă reveni. Un zâmbet cinic se desenă din nou pe buzele pline ale lui Lady Randolph.

– Nu te deranja să te ridici, domnișoară Stanton, sau să suni. Mă descurc singură.

Ușa se închise ușor în urma ei.

Sophie habar nu avea cât rămase acolo, privind pierdută în poală. Simon nu avea să se însoare niciodată cu Lady Randolph. Acela era singurul lucru care putea să străpungă învălmășeala înnebunitoare din mintea ei. Dar nici cu Sophie nu avea să se căsătorească vreodată. Sau, dacă o făcea, avea să regrete tot restul vieții.

Contesa era în stare să își transforme vorbele în fapte. Chiar dacă multă lume nu avea să creadă cele mai obscene dintre părțile poveștii, erau destule adevărate. Și se părea că existau suficienți martori care să confirme că fusese văzută la Stejarul de Argint într-o situație compromițătoare. Se anunța cel mai mare scandal pe care îl văzuse înalta societate în ultimii ani.

Simon nu avea să o ierte niciodată. Era clar că deja o învinuia pentru eșecul din noaptea trecută, iar noua situație nu făcea cât să îi confirme întru totul părerea. Fusese cât pe ce să îl ierte pentru felul în care se purtase cu ea, dar acum nu se mai punea această problemă. Trebuia să îl îndepărteze și să se asigure că el înțelegea cât de serioasă era în decizia ei. Căsnicia lor nu avea cum să reziste cruntului efect al unor bârfe atât de îngrozitoare, iar el era mult prea mândru ca să le suporte, fără ca reputația lui să sufere o lovitură teribilă. Avea să se simtă obligat să se însoare cu ea, dar exista puțină afecțiune care, cu timpul, urma să fie înlocuită de ranchiună.

Poate că Simon ar ajunge chiar să o urască. Nu putea să suporte așa ceva. Mai bine rămânea singură, cu rămășițele demnității ei distruse, decât să fie captivă în sterilitatea unei căsnicii fără iubire.

Se ridică și se îndreptă spre ușă. El urma să ajungă dintr-o clipă în alta, iar ea trebuia să se pregătească. Nu mai conta cu adevărat cum arăta, se gândi ea posomorâtă. La urma urmei, deja îl pierduse. Pentru totdeauna.

Capitolul 25

Clopotele de la Sf. Mihail anunțară ora amiezii, în timp ce Simon o luă în grabă pe Brock Street, înfuriat că pierduse timp la încă o întâlnire prelungită cu Russell. Avusese de gând să îi facă de dimineață o vizită lui Sophie, dar fusese obligat să își petreacă ultimele două ore convingându-și bătrânul partener de afaceri că dezastrul din noaptea trecută nu avea repercusiuni.

Nu fusese ușor. Russell se simțise groaznic de ofensat de incident. Totuși, Soames reușise să îl îmbuneze, explicându-i înfuriatului om de afaceri ce făcuse ca să distrugă eventualele bârfe. Inspiratul secretar reușise să îl convingă pe polițist – cu puțin ajutor din buzunarul lui Simon – că numai James fusese cel care se împrietenise cu Toby și Becky și încercase să îi ajute.

Acum că Taylor și partenera lui complice erau arestați, iar copiii plecaseră deja la mătușa lor din Londra, Simon avea motive întemeiate să creadă că scandalul se putea evita. Nimeni altcineva nu o văzuse pe Sophie în cârciumă, iar el intenționa să o scoată din Bath cât de repede se putea. Cum problema cu Becky și Toby se încheiase cu bine, nu se putea să mai aibă vreo obiecție în privința plecării din orașul acela blestemat. Sau cel puțin așa spera el.

Un strigăt îl făcu să revină la realitate. Sări într-o parte când o trăsură coti spre Upper Church, huruind chiar la câțiva centimetri de cizmele lui. Vizitiul înjură și își flutură mâna când trecu pe lângă el.

Simon făcu o grimasă, enervat de propria neatenție. Era atât de distras de problemele lui Sophie, că abia mai putea să gândească limpede, darămite să meargă pe stradă fără să fie călcat de trăsură.

Fiecare minut din dimineața aceea în compania lui Russell fusese un chin. Simon fusese tentat nu doar o dată să plece. Îngrijorat de grijă pentru Spiriduș, nu își dorise decât să se asigure că era teafără. Numai gândul că proprietarul fabricii ar fi lăsat totul baltă dacă Simon pleca de la întâlnire îl ținuse în fotoliul acela, departe de ea.

Și, admise el îndurerat, nerăbdarea lui fusese accentuată de o grijă sâcâitoare pentru felul în care urma să îi răspundă după cele petrecute cu o noapte în urmă. Fusese o brută care își revărsase asupra ei toată furia nesăbuită. Dar, când o văzuse întinsă pe spate pe podeaua magaziei, cu mâinile murdare ale lui Taylor căutând sub fustele ei, mânia distrusese orice gând rațional. I se strângea stomacul și acum când se gândea, iar ceva din el își dorea ca Sophie să nu-l fi oprit. L-ar fi ucis bucuros pe Taylor pentru ce îi făcuse și nu ar fi avut nici cel mai mic regret.

Se opri în fața casei din St. James's Square a mătușilor lui și trase aer în piept. „La naiba!" Îi tremurau mâinile. Cum de lăsase ca evenimentele să îi scape de sub control? De când o ceruse de soție pe Sophie, viața lui se transformase într-o serie de episoade haotice, fiecare apropiindu-l mai mult de dezastru. Cu cât o avea mai repede alături de el, cu atât mai bine.

El ciocăni, iar Yates deschise ușa.

– Cum merg lucrurile azi, Yates? întrebă el și îi întinse pălăria și mănușile majordomului posomorât.

– Așa cum ar fi de așteptat, Lord Trask. Lady Eleanor și Lady Jane sunt la băi, iar domnișoara Stanton în salon.

– Mă duc la ea.

Simon se îndreptă grăbit spre salon, apoi intră încet în încăpere.

Sophie stătea ghemuită pe canapea, învelită într-un șal alb gros și dormea. Păși cu grijă pe covorul gros, până ce ajunse în dreptul ei.

Dormea adânc, părea epuizată și palidă, cu cearcăne întunecate care i se desenau sub ochi ca niște pete. Când îi studie vânătaia vineție de pe obrazul drept, mușchii i se încleștară ca un pumn.

Probabil făcuse vreun zgomot pentru că ea se agită în somn și se întoarse pe spate. I se desfăcu panglica, iar părul i se întinse în valuri de chihlimbar strălucitor. Rotunjimea delicată a sânilor – cu catifea crem deasupra decolteului din dantelă a corsajului – se ridica și cobora într-un ritm lin. Simți încordarea cunoscută din vintre,

amestecată cu o dorință fierbinte de a o lua pe sus și a o duce departe, fără să o mai scape vreodată din ochi.

Simon oftă. Părea fragilă ca o floare, dar exteriorul ei delicat ascundea o voință puternică și un temperament de războinic. Ce făcuse cu o noapte în urmă fusese peste măsură de nebunesc, dar Simon nu putea să se îndoiască de curajul ei. Sau de faptul că ea nu mai era un copil, în ciuda acuzațiilor lui aspre. Prin ceea ce făcuse dăduse dovadă de o generozitate dezinteresată care era dincolo de capacitatea lui de înțelegere – o empatie extremă pentru doi copii năpăstuiți și sărmani, de care nu avea cine să se îngrijească, în afara unei tinere curajoase. Și Sophie nu șovăise nici măcar o secundă să îi ajute.

El își coborî capul și își acceptă soarta. Sophie nu avea să se schimbe niciodată și îl avea să îl scoată din minți, dar noaptea trecută îl făcuse, în sfârșit, să priceapă că nu putea să trăiască fără ea.

Îngenunche pe podea lângă ea și îi îndepărtă cu delicatețe părul de pe față.

– Trebuie să te trezești, iubito.

O sărută pe gura frumoasă.

– Simon, murmură ea, încă pe jumătate adormită. O mână micuță îi prinse gulerul hainei când ea îi întoarse sărutul.

El se ghemui lângă ea, bucurându-se de gustul dulce și somnoros al gurii ei, apoi se retrase.

– Da, iubire. Sunt aici.

Ochii ei, mari și speriați, se deschiseră în spatele lentilelor. Sophie se ridică și se așeză în celălalt colț al canapelei. Avea o expresie circumspectă.

El zâmbi, încercând să îi alunge îngrijorarea. Sigur credea că încă era supărat pe ea. Se întinse să îi mângâie chipul, dar ea îi îndepărtă mâna.

Simon începu să zâmbească forțat.

– Îmi pare rău că te trezesc, Puck. Sunt sigur că ești foarte obosită. M-am întâlnit cu Russell de dimineață și nu am putut să scap mai devreme.

– Ce surpriză!

Ea făcu o grimasă și se frecă la tâmpla dreaptă.

– Te doare capul?

Încercă din nou să îi atingă chipul, dar ea îi împinse mâna și se ridică.

El oftă și se ridică în picioare. Era clar că ea nu avea să simplifice în nici un fel lucrurile. Putea prea bine să i-o spună răspicat.

– Sophie, trebuie să-mi cer iertare. Azi-noapte, ți-am spus la supărare niște lucruri pe care le regret profund. Sper că o să mă poți ierta.

Ea pufni.

– Asta faci mereu, Simon. Îți ceri iertare după ce mă faci praf. Îmi pare rău, dar nu vreau să-mi trăiesc viața fără să știu vreodată când o să aibă loc următorul atac.

El își stăpâni enervarea.

– Nu crezi că ești un pic cam dramatică?

– Nu, nu cred. Ești mereu supărat pe mine...

– Mereu, Sophie? Chiar și când suntem împreună în pat?

Ea se încruntă și roșeața începu să îi coloreze obrajii.

– Azi-noapte a fost un exemplu perfect. Am încercat să-ți explic, dar nu ai vrut să mă asculți. După tot ce mi s-a întâmplat, prima ta reacție a fost să mă amenințI că mă trimiți de aici sau că mă închizi undeva. Nu o să accept asta, atât îți spun. Așa că poți să pleci, *Lord Trask*, și să mă lași în pace.

Ea era roșie în obraji și fără suflare, iar în ochi îi scăpăra un amestec de furie și lacrimi nevărsate. Mâinile ei tremurară când înșfăcă materialul fustei. Fiecare instinct dinăuntrul lui Simon se trezi deodată la viață.

– Știu, iubire, îmi pare rău, spuse el și o privi prudent. Nu ți-aș face niciodată asta. Șocul de a te vedea așa... Ei bine, să spunem că m-a dat peste cap.

Ea răsuflă încet și întretăiat, părând mai chinuită cu fiecare minut care trecea. Ce naiba se întâmpla cu ea? De ce o supărau atât de tare scuzele lui?

– Sophie, sigur înțelegi pericolul la care te-ai expus singură. Ca să nu mai vorbim de ceea ce putea să se întâmple cu reputația ta dacă cineva...

– Ducă-se naibii reputația mea! îl întrerupse ea brusc. Nu pentru reputația mea îți faci tu griji, ci pentru a ta. Ești obsedat de reputația ta și de afacerile tale. Te doare în cot de mine!

– Nu fi prostuță! i-o întoarse el în timp ce enervarea se aprinse înăuntrul lui. Bineînțeles că îmi pasă de tine. Trebuia să-mi cer iertare după felul nebunesc în care te-ai purtat azi-noapte. De ce nu poți să te porți ca o femeie cu capul pe umeri și să fii mulțumită cu viața pe care o ai?

Simon își dori să fi retras vorbele de îndată ce le rostise. Imediat, ochii ei se făcură mari de indignare.

El oftă.

– Sophie...

– Nu! M-am săturat, Simon. Nu ești tata și nu ești fratele meu. Nu ai nici un drept să-mi spui cum să-mi trăiesc viața. Nu vreau să mă mărit cu tine. Acum, pleacă de aici și lasă-mă în pace!

– Oh, pentru numele Domnului, Puck! Ce ai? Mi-am cerut iertare, nu? Spune-mi ce nu-ți convine de fapt.

Făcu un pas în față și se aplecă peste ea. Sophie se retrase în spatele canapelei, neîncrezătoare ca un iepuraș vânat. În ciuda mâniei lui, ea părea atât de nefericită, că Simon nu își dori decât să o cuprindă protector în brațe.

– Nu mă iubești, asta am, rosti ea. Nu-mi doresc un bărbat care nu mă iubește. Acum, te rog, lasă-mă în pace!

Vocea ei căpătă un ton strident, necunoscut.

El încremeni, șocat de intensitatea emoțiilor ei, uluit de dorința ei disperată de a scăpa de el. Sigur nu vorbea serios! Nu Sophie.

– Nu mă iubești, repetă ea când el nu îi răspunse. Nu așa cum am eu nevoie să mă iubești.

Ce era în neregulă cu el? De ce părea că era incapabil să se miște sau să scoată vreun cuvânt? Nu putea decât să se uite lung la ea stând în picioare, cu brațele înfășurate în jurul corpului, de parcă îi era teamă că ar fi putut să se frângă în mii de bucățele în orice clipă. Îi studie silueta măruntă și chipul de zână atât de expresiv și încercă să își imagineze viața fără Sophie. Ar fi calmă și ordonată, pragmatică și productivă. Lipsită de sentiment și goală ca naiba.

– Chiar te iubesc. Tot corpul lui vibră sub efectul impactului a trei cuvinte simple. Te-am iubit dintotdeauna. Și o să te iubesc întotdeauna.

Apoi scoase un râset uimit. Pentru prima dată în viața lui, habar nu avea ce să mai spună sau ce să facă în continuare. Se simțea de parcă cineva îl pusese într-o forjă fierbinte, îl topise, apoi îi dăduse

o formă. Doar că era o formă nouă și fiecare lucru din lumea lui se schimbase.

Sophie se uită lung la el, cu tenul la fel de alb ca șalul din lână, cu gura tremurătoare, de parcă încerca să își înăbușe suspinele.

– Mă iubești? reuși ea să spună în cele din urmă.

El ocoli canapeaua și rămase în fața ei.

– Oricât ți s-ar părea de incredibil, da, te iubesc.

Ea lăsă capul pe spate și se uită la el, cu ochii plini de vulnerabilitate și speranță și gura moale întredeschisă a surprindere. Corpul lui răspunse automat la reacția ei fragilă și teribil de feminină printr-un iureș înflăcărat și o nevoie aprigă ce semănau a bucurie.

Apoi ea clipi, iar emoția se risipi de pe chipul ei. Pupilele parcă i se contractară până ce lumina îi dispăru din privire.

– Așa cum bunicul tău a iubit-o pe bunica ta, Simon? Care nu a vărsat nici măcar o lacrimă la moartea ei? Așa mă iubești?

El auzi un zgomot răgușit și urât și își dădu seama că îi venea din gât. Sophie îl ignoră și continuă, pe un ton aspru, pe care Simon nu îl mai recunoștea.

– Nu te cred. Ești exact ca bunicul tău, Simon. Rece și nemulțumit. Spui orice ca să obții ce-ți dorești. Iar tu vrei pământul meu, nu pe mine. Bărbatul pe care îl iubeam nu mai există. A murit cu ani în urmă. Prefer mai degrabă să-mi petrec restul zilelor ca o fată bătrână și singuratică decât măritată cu tine.

Ea se îndreptă spre ușă, cu spatele delicat desenat într-o linie rigidă sub materialul subțire al rochiei.

– Poți să rămâi și să le explici mătușilor tale, dacă vrei, spuse ea, fără să se mai întoarcă. Mă duc în camera mea.

Când o privi plecând, mânia izbucni înăuntrul lui și i se învolbură în piept. Cum își permitea să îl compare cu bunicul lui? Ea, care știa mai bine ca oricine cum fusese bătrânul. Ce Dumnezeu se întâmplase cu ea?

Cât despre plecare... Sophie era a lui și nimeni nu putea să schimbe asta în vreun fel. Nici măcar ea. Și era naivă dacă avea impresia că putea vreodată să scape de el.

Sophie abia dacă putea să respire când ieși pe ușă. Îl acuzase de cel mai urât lucru la care fusese în stare să se gândească. Inima i se frânse cu totul când privi cum dragostea din ochii lui se transformă

în șoc. Cuvintele aspre îl făcuseră una cu pământul, iar Simon nu avea să o ierte niciodată.

„A fost mai bine așa." Cuvintele lui Lady Randolph îi răsunară în minte și își dori să urle la nedreptatea din ele. Trebuia să dispară din salon. Înainte să fie cuprinsă de disperare și înainte ca Simon să își revină din încremenirea uluită. Dintr-o clipă în alta, mânia lui avea să izbucnească.

Când degetele ei aproape apăsară clanța din alamă, auzi o mișcare grăbită în spatele ei. Simon o lipi de perete, pieptul lui din oțel devenind un stăvilar pe spatele ei. Efectul înflăcărării și forței bărbătești îi trimise un iureș vibrant de frică și dorință prin tot trupul.

El întoarse cheia în ușă și blocă ieșirea.

– Dă-mi drumul! spuse ea printre răsuflări întretăiate, zvârcolindu-se la adăpostul corpului lui.

El nu se clinti din loc. Brațele puternice o cuprinseră într-o strânsoare aprigă, în vreme ce își apăsă mădularul de nestăpânit pe conturul fundului ei.

– Crezi că sunt rece, Sophie?

Vocea lui îi răsună ca un mârâit fioros în ceafă.

Ea strânse din dinți, incapabilă să reprime fiorul excitației.

– Numai rece nu sunt în preajma ta. Limba lui se avântă fierbinte și umedă în urechea ei. Așa cum urmează să afli.

O mână mare se ridică și îi cuprinse sânul. Degetele lui lungi se strecurară în decolteul corsajului, găsiră un sfârc și îl transformară într-un mugur încordat.

– Du-te naibii!

Vocea ei era mai curând o rugăminte decât o ocară, în timp ce încercă să reprime înflăcărarea ce izbucnea înlăuntrul trupului ei.

– Probabil, dar mai întâi o să ne aprindem împreună.

Îi supse pielea delicată de pe gât, o linse și o mușcă înspre umăr. Degetele lui se jucară pe sân, iar ea simți o umezeală fierbinte între picioare.

Cum putea să îi permită așa ceva? Cum putea *ea* să facă așa ceva? Trebuia să țipe... să îi spună că îi făcea rău, să îl oprească. Dacă îl lăsa să o iubească, nu făcea decât să înrăutățească și mai tare lucrurile atunci când avea să îl respingă din nou.

Inima îi bătea nebunește în piept. Dumnezeule, îl dorea atât de mult! Fiecare părticică din corpul ei îi răspundea, tânjea după el.

Se pregătea pentru dulcea invazie care o făcea să tremure de nerăbdare.

Gura lui cercetătoare alunecă spre gât, apoi spre maxilar, desenând linii înfiorate în urma ei. Își frecă nasul de obrazul ei, cu o tandrețe în fața căreia nu putu să reziste.

Sophie gemu și lăsă capul pe umărul lui, predându-se cu totul. Putea, măcar pentru o clipă, să nu îi refuze nimic din ce își doreau nebunește amândoi.

El își murmură răgușit satisfacția când își luă mâna din corsaj și o așeză între coapsele ei. O cuprinse prin straturile subțiri ale hainelor și o trase mai aproape de mădularul rigid. Ea își mușcă buza și suspină, arcuindu-și fundul în mângâierea lui. Deodată, era înnebunită să îl simtă înăuntrul ei.

– Simon, gemu ea.

Mâinile lui nerăbdătoare îi ridicară fustele. Sophie răsuflă ușurată când degetele lui aspre găsiră mugurul feminității ei. Se jucă cu pielea fierbinte și o strânse iute când ea se zvârcoli în pieptul ei.

Era deja alunecoasă – putea să simtă cum degetele lui o dezmierdau și o frecau. Durerea din mijlocul ei se accentuă, pe măsură ce el îi mângâia și îi ciupea ușor mugurul întărit.

– Doamne, Sophie, o să mă înnebunești! gemu el și își frecă fața de gâtul ei.

Ea se înfioră, bucurându-se de senzația pielii lui aspre. O lipi de perete cu corpul lui ca un zid de fier în spatele ei. Sfârcurile ei, apăsate în corsaj, tremurau cu o intensitate dureroasă. Se arcui spre el, în încercarea de a elibera durerea.

Atunci degetul lui se apăsă în adâncurile feminității ei. Sophie își înăbuși un țipăt și se ridică pe vârfuri. El mai introduse un deget și împinse delicat, dându-i o senzație de nevoie lentă și fierbinte.

Ea își apăsă degetele pe peretele rece și se împinse spre el, în timp ce Simon continuă să se joace cu ea. Faptul că simțea în spatele ei corpul lui încordat de pasiune o făcu să se simtă slăbită și înfierbântată de dorință. Dacă nu o pătrundea curând, avea să ia foc.

– Simon, răsuflă ea întretăiat. Te rog, acum!

– Da, iubire. Acum.

Vocea lui era înfiorată de dorință.

Mâinile lui se îndepărtară, iar Sophie simți cum el își desfăcu pantalonii. O clipă după aceea, mâinile reveniră pe trupul ei și îi ridicară rochia și cămășuța până în talie. Degetele lui se răsfirară peste șoldul ei și o prinseră hotărâte, înainte să o ridice de pe podea. Vârful erecției atinse carnea ei umedă și, cu o mișcare ascuțită, el se avântă în căldura ei.

Sophie țipă, se împinse în perete într-o dezlănțuire disperată, în vreme ce Simon îi o pătrundea cu înflăcărare. Fiecare penetrare încordată îi dezmierda cea mai sensibilă parte a ei și o purta tot mai aproape de culmile eliberării. Își apăsă buzele pe urechea ei, iar răsuflarea lui era un gâfâit dogoritor. Tot corpul lui se încordă în dorința unei eliberări la fel de urgente precum a ei. Ea suspină, copleșită de forța iubirii pe care o simțea și de siguranța devastatoare că era ultima dată când erau împreună.

Îi lăsă vârfurile picioarelor să atingă podeaua când se împinse înapoi înăuntrul ei, cu altă penetrare agresivă, mădularul lui vibrant apăsându-se aprig pe mugurul trepidant. Ea strigă și își desfăcu larg brațele pe perete când atinse orgasmul. La o clipă după aceea, o urmă și el, pulsând în căldura ei lunecoasă. Trupul ei se mai încordă o dată în jurul lui, apoi Sophie se prăbuși, complet epuizată. Dacă nu ar fi ținut-o cu atâta siguranță în brațele lui puternice, ar fi alunecat de pe perete pe podea.

După câteva secunde de uluire, el o ajută să își găsească echilibrul și se retrase cu grijă dinăuntrul ei. Ea tresări, carnea delicată dintre coapse fiind îndurerată după clipele de dragoste și golul lăsat în urma lui.

Dar durerea era nimic în comparație cu rușinea chinuitoare care se strecură în ea. Cum putuse să i se ofere din nou așa? Se comportase atât de dizgrațios în plină zi, mai ales după ce îl respinsese. Lady Randolph nu avusese nici un efect asupra ei.

Disprețul pe care el trebuia să îl simtă față de ea o făcu să se revolte și își dori să se ascundă într-o peșteră adâncă și întunecată din care să nu mai iasă niciodată.

– Sophie...

– Nu. Nu spune nimic.

Ea tresări când își auzi vocea disprețuitoare care îl întrerupse.

Cu mâinile tremurânde, își netezi rochia și își aranjă corsajul. Când el încercă să o ajute, îl dădu la o parte și hâjbâi după mânerul ușii, refuzând să îi întâlnească privirea.

– Scumpo, nu trebuie să-ți fie rușine, îi spuse el. Nu poți să-mi spui nu, așa cum eu nu pot să-ți spun nu.

Glasul lui avea o undă de aroganță. Își întinse mâna ca să îi mângâie obrazul. Ea i-o respinse cu iuțeală, chipul fiindu-i aprins de groază.

– Pleacă, Simon! Nu vreau să vorbesc despre asta și nu vreau să te mai văd niciodată. S-a terminat!

Îl auzi scoțând un sunet nerăbdător și, cu coada ochiului, îl văzu încheindu-și în grabă nasturele de la pantaloni. Când încercă încă o dată să bâjbâie după mâner, el o prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el.

Privirile li se întâlniră. Ochii lui erau întunecați și necruțători.

– Asta nu s-a terminat, Sophie. Nu o să se termine niciodată..

O ridică în brațe și o sărută cu înflăcărare. Înainte ca ea să reacționeze în vreun fel, Simon îi dădu drumul și deschise larg ușa, plecând fără să îi mai arunce vreo privire.

Sophie se îndreptă clătinându-se spre fotoliul de lângă fereastră și se prăbuși în el. Scoase un râset sugrumat când își cuprinse capul între mâini. Întotdeauna el vedea lumea – și pe ea – drept ceva ce trebuia să se supună voinței lui. Dar nu de data asta, iar pentru ea, niciodată.

Viața lor împreună se încheiase înainte să înceapă, și cu cât Simon învăța lecția mai repede, era cu atât mai bine.

Capitolul 26

Simon nu putea să găsească cuvinte suficient de urâte ca să își descrie starea de spirit. Gândurile i se învălmășiră în minte precum mișcările alternative ale unui război de țesut din clipa în care părăsi reședința mătușilor lui. Reluase, de vreo zece ori în minte, cearta cu Sophie și încercă să-i înțeleagă purtarea stranie și frustrantă. La finalul unei zile foarte lungi, nu simți că se afla mai aproape de adevărata rădăcină a problemei. Ba, mai rău decât atât, nu putea

să scape de senzația că ea era într-o mare încurcătură și avea nevoie de el.

Sophie îl iubea, era absolut sigur. Nu s-ar fi abandonat niciodată în vâlvătaia pasiunii dacă nu îl iubea. Nu Puck. Ea era inocența și onestitatea în persoană și era incapabilă să își ascundă adevăratele sentimente.

Imaginile înflăcărate cu trupul ei subțiratic lipit de perete, topindu-se ca mierea sub mângâierile lui aspre îl făcură să se ridice de la birou. Îi răspunsese cu o intensitate dulce, dar el se purtase din nou ca o brută cu ea. Nu era de mirare că nu mai voia să discute cu el. Cu siguranță, era nebun de legat, cel puțin atunci când venea vorba de ea.

Se trânti în fotoliul din piele de lângă birou, același pe care ea se întinsese atât de senzual cu o noapte în urmă. Tot ce vedea sau atingea îi amintea de Sophie. Viața fără ea devenea, cu pași repezi, de neconceput, iar acum nu avea nici cea mai vagă idee cum să o recâștige. Nu se mai simțise atât de neajutorat din ziua în care bunicul lui îi poruncise să revină acasă de la Cambridge cu atâția ani în urmă.

Un ciocănit răsună în ușa de la intrare a casei lui. El oftă și își frecă mușchii îndureraţi de la ceafă. Cu puțin noroc, poate că era vizitatorul altui locatar. Ultimul lucru de care avea nevoie era o după-amiază de discuții ușuratice cu vreo cunoștință din Bath.

Se auzi o bătaie în ușa apartamentelor lui. Înjură încet în barbă când se ridică pentru a răspunde.

– Aveți o vizită, milord, îi spune portarul. Se opri în semn de rău augur. O doamnă.

– Cine e?

– Nu vrea să spună, milord. Și poartă un văl.

„Sophie." Slavă Cerului, îi venise mintea la cap!

– Invit-o sus.

Își slăbi lavaliera, ușurând apăsarea materialului scrobit. Dacă nu era atât de recunoscător că ea se îndupleca, ar fi fost tentat să o sugrume că îi provocase o asemenea suferință.

O femeie mică, purtând o pelerină cenușie și acoperită de un văl negru, păși în încăpere. Parfumul franțuzesc asaltă nările lui Simon, iar inima i se strânse în piept frustrată și dezamăgită.

Bathsheba își azvârli vălul negru. Chipul îi era liniștit, dar ochii străluceau cu un entuziasm agitat, aproape sălbatic.

– Ce naiba cauți aici, Bathsheba?

Ea se îndreptă spre fotoliu, își scoase mănușile, în timp ce se cufundă grațios pe scaunul din piele. Simon își încleștă pumnii ca să nu o ridice brusc de pe fotoliu.

– Așază-te, Simon! O să-mi dai dureri de ceafă.

El rămase în picioare.

– Indiferent de motiv, spune repede.

Buzele ei se arcuiră într-o linie seducătoare și mult exersată.

– Ce distant ești! Bănuiesc că este firesc după ceea ce s-a întâmplat azi.

Ea se opri, parcă în așteptarea răspunsului lui.

„Dumnezeule!" Era sătul de manipulările ei. Cum de putuse vreodată să o prefere în locul lui Sophie?

– Bine, fie. Ce s-a întâmplat azi?

Ea păru sincer uimită.

– Oh. Am venit să-mi prezint condoleanțele. Înțeleg că logodna cu domnișoara Stanton s-a încheiat. Desigur, nu sunt surprinsă. A fost o greșeală colosală și sunt atât de recunoscătoare că ai terminat cu prostiile!

Cuvintele năvăliră asupra lui ca o lovitură.

– Cine ți-a spus asta?

– Am sursele mele.

– Sursele tale se înșală. Logodna mea cu Sophie rămâne în picioare.

– Dar am primit un bilețel...

Cuvintele fură întrerupte de un șuierat ușor.

El se îndreptă iute spre ea și o trase de pe fotoliu. Ei i se tăie răsuflarea, făcu ochii mari, dar nu încercă să se elibereze din prinsoarea lui.

– Cine ți-a trimis bilețelul?

Bathsheba întoarse privirea. Mânia se dezlănțui, încordată și fioroasă în pieptul lui, pe măsură ce evenimentele de dimineață începeau să capete sens.

– Sophie, spuse el enervat. De ce ți-ar fi scris ție?

Ea înghiți în sec, de parcă i se uscase gâtul.

– Am aflat ceva de dimineață. Ceva foarte grav. Am știut că domnișoara Stanton sigur își dorea să fie la curent.

Simon îi dădu drumul atât de brusc că ea se prăbuși la loc în fotoliu. Dar nu rămase acolo, ci se ridică și îl urmă până la fereastră.

– Simon, am făcut-o pentru tine. Sophie o să-ți aducă doar bârfe și scandal. Sărăcuța nu se poate abține... Pur și simplu, nu are pic de disciplină. Dar ce a făcut acum, în comparație cu orice altceva, pălește.

El se uită absent la strada de jos și încercă să lupte cu furia vijelioasă care amenința să îl copleșească. Cine îi văzuse cu o noapte în urmă? Îi urmărise cineva până la Stejarul de Argint? Avusese grijă să o apere pe Sophie de...

„Watley."

El fusese la Pelican noaptea trecută, alături de o gașcă gălăgioasă de tineri. Simon fusese tentat să îl provoace la duel pe nemernic pentru libertățile pe care și le permisese cu Sophie, dar era așteptat de Russell.

– Ce ți-a spus Watley?

Mai degrabă o simți decât o zări tresărind. Își ascundea bine emoțiile, dar reacția îi dădu de înțeles că avea dreptate.

– Domnișoara Stanton a fost văzută la cârciuma Stejarul de Argint, împreună cu unul dintre lacheii lui lady Eleanor. Înhăitându-se cu tâlhari și femei ușoare. Și tu ai scos-o de acolo, răspunse ea încet.

– Nimeni nu o să creadă asta, îi spuse el răgușit.

Nici unul dintre ei nu voia să spună ce însemna „asta". Înțelesul cuvintelor ei era perfect clar.

– Simon, lumea bună ar ataca dur o femeie care îndrăznește să umble dincolo de White Street în mijlocul zilei. Ce crezi că o să facă dacă se află ce a făcut Sophie? Poate nu o să creadă totul, dar va fi îndeajuns. Reputația ei atârnă deja de un fir subțire după isprăvile din ultimele săptămâni. Vrei să o distrugi de tot? Dacă îți pasă cu adevărat, o să faci ce trebuie ca să o protejezi. În voce i se strecură un ton lingușitor. Dar eu pot să te ajut. Lasă-mă să vorbesc cu Watley. Sunt singură că pot să-l conving să-și țină gura.

– Și eu ce trebuie să-ți dau la schimb pentru ajutorul ăsta?

O mână mică se strecură pe mâneca lui. Prin ceața mâniei lui, Simon observă că unghiile îi erau roase din carne.

– Vreau să te întorci la mine, Simon. Vrea să te însori cu mine. Tu ai uitat cât de bine ne era împreună, dar eu pot să-ți amintesc. Suntem făcuți unul pentru altul... O să vezi. Vocea ei deveni o șoaptă seducătoare. Lasă-mă să-ți arăt!

Un tremur cuprinse corpul lui Simon. El îi îndepărtă smucit mâna și se mută în spatele biroului.

– Ești nebună, Bathsheba! Nu o să mă însor niciodată cu tine. Și *chiar* o să mă însor cu Sophie.

Ceva care semăna teribil cu panica deformă trăsăturile frumoase ale femeii. Dar, după o clipă, voința ei de fier reapăru.

– Ești dispus să înfrunți un asemenea scandal? Și toate astea pentru fata aia ridicolă? Mereu am crezut că ai mai multă minte. Ce vor spune mătușile tale? Privirea ei înșelătoare se îngustă, având un aer tăios de speculație. Și cum rămâne cu generalul Stanton? Cum crezi că o să se simtă când o să afle că ai refuzat să domolești bârfele despre nepoata lui?

El făcu un pas înainte.

– Să nu îndrăznești să mă șantajezi, Bathsheba! O să-ți meargă foarte rău dacă faci asta.

Ochii ei se aprinseră înfuriați, dar, sub mânie, se ascundea frica. Emoțiile se revărsau dinspre silueta ei minionă, sfârâind în aer ca un roi furios de albine.

– Nu mă respinge, Simon! Jur că o să regreți toată viața. Și Sophie la fel.

El o privi lung, zăpăcit și copleșit de o furie neajutorată. Bathsheba îl băgase la colț, iar ea o știa prea bine.

Capitolul 27

Trecuseră cinci zile de când Lady Randolph își făcuse apariția în salonul din St. James's Square și dăduse peste cap viața lui Sophie. Întâlnirea aceea și întâlnirea cu Simon fuseseră cutremurător de groaznice, dar atunci i se păruse că lucrurile nu aveau cum să se înrăutățească. În mod evident, ce era cel mai rău urma să înceapă.

Lady Eleanor intră în salon. Fu o apariție uimitoare, într-o rochie de un maroniu roșcat și cu un turbat uriaș asortat.

– Gata cu fețele posomorâte, Sophie! izbucni ea. Nu mai accept. Ne ducem acolo cu capul sus și să îi ia naiba pe toți!

– Câteva fețe posomorâte sigur sunt permise, Eleanor, o mustră Lady Jane, în timp ce prinse fișiul de rochia lui Sophie. După tot ce a trăit sărmana copilă în ultimele câteva zile, nu-mi dau seama de ce o obligi să treacă prin șarada asta.

Se așternu tăcerea. Scandalul se dezlănțuise peste ele, iute și letal ca o furtună de iarnă pe mare. Lady Randolph nu se ținuse de promisiune. Cu câteva zile înainte, zvonuri despre aventura lui Sophie de la Stejarul de Argint începuseră să se strecoare prin cercurile înaltei societăți din Bath. Bârfele se răspândiseră cu viteza luminii – cu totul imprecise, firește, și surprinzător de răutăcioase – și nimic din ce le spuseseră nașele ei prietenilor lor nu făcuse vreo diferență. Și ele erau afectate din moment ce vizitele matinale și invitațiile la cină scăzuseră vizibil.

Ba, mai rău decât atât, Simon nu era prin preajmă ca să le apere. Plecase din Bath în ziua în care Sophie pusese punct logodnei lor, fără să fi dat de înțeles când avea să se întoarcă.

Lady Eleanor își drese glasul.

– Ne ducem pentru că familia Stanton nu dă bir cu fugiții și nu se ascunde.

– Această Stanton ar da bir cu fugiții și s-ar ascunde cu mare bucurie, mai degrabă decât să fie umilită de lumea bună, mormăi Sophie.

Se împotrivise planului nașei de a participa la balul de la Assembly Room, care avea loc în acea după-amiază, știind că avea să fie doar un prilej pentru și mai multe bârfe. Totuși, mătușa Eleanor fusese de neclintit și insistase că onoarea familiei nu permitea altă soluție. În cele din urmă, Sophie se conformase. Nașa ei era în stare să o tragă de păr până acolo dacă nu accepta.

– În plus, adăugă bătrâna, vin Robert și Annabel. Nu putem să îi lăsăm să înfrunte singuri, fără sprijinul nostru, toată mizeria asta. Trebuie să o faci pentru familie, Sophie. Nu ai făcut nimic de care să-ți fie rușine – asta, dacă nu crezi că părerile tale romantice despre viață sunt rușinoase, ceea ce eu cu siguranță nu cred. Rupi pisica

în două odată pentru totdeauna, apoi poți să pleci la moșia bunicului tău cu conștiința împăcată.

– Știu. Doar că...

Sophie se opri și înghiți nodul care i pusese în gât.

– Oh, Sophie!

Lady Jane o strânse iute în brațe.

Lady Eleanor le privi pe amândouă cu o înțelepciune tristă. Toate erau conștiente de felul în care avea să arate viitorul lui Sophie și de singurătatea pe care trebuia să o suporte. Fără să aibă măcar o soră alături de care să îmbătrânească.

– Ești o fată curajoasă, Sophie, și îmi pare rău că trebuie să treci prin asta. Măcar dacă te gândeai să mă trezești în noaptea aia, puteam să fac ceva ca să te ajut. Mi-ar fi plăcut să mă ocup chiar eu de lașul ăla și de târfa lui!

Sophie izbucni în râs la gândul că Lady Eleanor ar fi intrat valvârtej în Stejarul de Argint. Povestea chiar le-ar fi dat bârfitorilor un subiect de discuție.

– Așa e mai bine. Lady Eleanor zâmbi. Gata cu supărarea! În orice caz, în seara asta. Hai să o luăm din loc, nu vrem să lăsăm publicul să aștepte.

Lady Jane scoase un pufnet discret.

– Să ne ferească Domnul!

În scurt timp, trăsura opri în fața Assembly Room. Își lăsară pelerinele la garderobă, își neteziră fustele și se pregătiră să înfrunte potopul.

– Curaj, iubirea mea! Lady Jane o strânse pe Sophie de cot. Mâine la ora asta o să fii departe.

Departe de toți cei pe care îi iubea, exilată din proprie inițiativă în cea mai din nord moșie a generalului Stanton. Robert și Annabel urmau să i se alăture după câteva zile, dar era posibil ca Sophie să nu își vadă mama și bunicii câteva săptămâni bune, dacă nu mai mult. Iar pe Simon... nu avea nici cea mai vagă idee când avea să îl revadă.

Ea clipi apăsat și încercă să își alunge din mine imaginea lui. Dacă se gândea la el sau la felul în care ar fi reacționat la auzul veștii scandalului, s-ar fi întors pe loc și ar fi fugit mâncând pământul. Nu avea să o ierte niciodată. Cum să o ierte? Să piardă cărbunele de pe moșia ei era un lucru destul de rău, dar ca el să își piardă reputația din cauza unei povești atât de scandaloase precum aceea...

– Eşti gata, draga mea?

Întrebarea lui Lady Eleanor întrerupse gândurile descurajatoare care o copleşiseră.

Flancată de naşele ei, Sophie îşi îndreptă spatele şi porni spre salonul octogonal. Mulţimea se dădu la o parte, făcându-le loc cât să se strecoare nestingherite spre celălalt capăt al încăperii, mai puţin aglomerat. Din când în când, Lady Eleanor schiţa câte un semn din cap spre câte o cunoştinţă, dar altfel ignoră strâmbăturile şi rânjetele, şoaptele şi remarcile tăioase pe care le auziră în urma lor. Sophie îşi văzu sumbră de drum, fiecare părticică din pielea ei fiind aprinsă de o căldură nebunească.

Chiar în faţă, văzu cum domnul Puddleford vorbea cu una dintre surorile Heathcote. Scoase un oftat recunoscător. Designr, urma să o observe. Nu fuseseră prea multe întâlniri sau petreceri la care altcineva, în afară de ea, să îi fi adresat vreun cuvânt.

– Bună seara, domnule Puddleford. Schiţă spre el cel mai frumos zâmbet de care fu în stare. Cât mă bucur să vă văd!

– Eu... eu...

Bărbatul mic şi durduliu se uită panicat spre tovarăşa lui.

– Haideţi, domnule Puddleford! Vocea stridentă a Louisei Heathcote se auzi peste zumzetul mulţimii. Compania de aici este de neacceptat. Deloc respectabilă.

Un filfizon dat cu pomadă din spatele Louisei se hlizi şi repetă remarca spre alt bărbat. În doar câteva minute, riposta necuviincioasă avea să ajungă în toate colţurile încăperii.

– Hai, draga mea, murmură Lady Jane. Îi văd pe Robert şi Annabel în capătul sălii.

Privirea lui Sophie se înceţoşă, dar îşi sili picioarele să se mişte. Se simţi cuprinsă de un amestec arzător de emoţii, asemenea oţetului turnat peste o rană deschisă – simţi furie, pentru că toată lumea avea să îi jignească naşele, şi o ruşine bolnăvicioasă, pentru că atrăsese acea problemă asupra familiei ei.

Clipi ca să îşi alunge lacrimile, înfuriată că îşi dorea să plângă. Ajutase la salvarea lui Toby şi a lui Becky şi ar face-o din nou dacă era nevoie. Din partea ei, Louisa Heathcote şi toată adunătura de acolo puteau să se ducă la naiba.

– Sophie, draga mea.

Vocea blândă a lui Annabel și îmbrățișarea călduroasă o ajutară să își revină.

– Aici, surioară. Robert apăru lângă soția lui. Am reușit să găsesc niște scaune libere. Mi se pare că ți-ar face bine să te odihnești un pic. De fapt, spuse el și o studie atent, arăți ca naiba.

– Simt bine, răspunse Sophie, așa cum făcuse de atâtea ori în ultimele câteva zile.

– Firește. Cumnata ei o bătu ușor pe mână. Doar ai nevoie să pleci din locul ăsta oribil. La fel ca noi toți.

În timp ce se așezară pe scaunele lor, Annabel se avântă, cu o veselie sumbră, în relatarea corespondenței avute cu diferiți membri ai familiei și prieteni. Sophie zâmbi vag și se prefăcu a o asculta. Dar, așa cum se întâmpla de fiecare dată când nu avea cu ce să își ocupe mintea, singurul lucru la care putea să se gândească era Simon.

Doamne, îi era dor de el! Un dor care o sfredelea până la oase. Suferința din ultimele câteva zile abia dacă ar fi fost ca o înțepătură de țânțar dacă l-ar fi avut alături, protejând-o așa cum făcuse atâția ani. Dar acum... nu avea de ales decât să meargă înainte fără el. Poate că durerea avea să dispară, iar viața urma să intre pe un făgaș normal. În cele din urmă.

Dacă nu s-ar fi simțit atât de singură, la fel de singură ca în perioada aceea groaznică de după moartea tatălui ei...

Schiță o grimasă, iritată de autocompătimirea răsuflată. Hotărâse să își protejeze familia și respectase partea ei de înțelegere. În ceea ce o privea pe Sophie, Lady Randolph era vinovată pentru tot ce se întâmpla. Din păcate, nu contesa era cea care urma să sufere consecințele.

– Oh, Doamne sfinte, mormăi Robert de pe scaunul de lângă ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Uită-te acolo.

Fratele ei, arătând de parcă mâncase ceva stricat, arătă spre arcada care marca intrarea în încăpere.

Sophie își întinse gâtul și încercă să vadă pe deasupra mulțimii.

– Pare să fie mare agitație, nu? Și nici măcar nu este provocată de noi.

– Nu băga mâna în foc, spuse el morocânos.

– Generalul Stanton și Lady Stanton, anunță maestrul de ceremonii în liniștea bruscă ce se așternu în încăpere.

Sophie se ridică în picioare, la fel făcură Annabel și Robert. Firicele de sudoare i se prelinseră pe ceafă, în timp ce privi cum demnul cuplu înainta încet prin mulțime. Ce Dumnezeu căutau acolo?

Simți un gol în stomac. Pentru o clipă, se temu că avea să leșine de față cu jumătate din locuitorii orașului Bath. Își înăbuși un chicotit nebunesc la absurditatea imaginii și se forță să tragă adânc aer în piept când bunicii ei se apropiară.

Annabel făcu iute o reverență, apoi se aruncă în brațele lui Lady Stanton.

– Bunico, bunicule, mă bucur atât de mult să vă văd!

Robert își drese glasul și schiță un zâmbet neliniștit spre bunicul lui.

– Bună seara, domnule.

Vocea lui răsună mai strident ca de obicei.

Generalul Stanton îi întoarse o privire încruntată.

– Ei bine, nepoate, nu-mi spui cât de mult te bucuri să mă vezi? Dă-mi raportul numaidecât!

Robert păli. Generalul veni mai aproape, până ce se treziră nas în nas.

– Doamne sfinte, băiete! Ce tot faci de o lași pe sora ta să intre în atâtea belele? Se presupune că trebuie să ai grijă de ea. Iar pentru că tu nu ți-ai făcut datoria, eu și bunica a trebuit să ne părăsim căminul liniștit, să venim în locul ăsta afurisit și să ne înhăităm cu cele mai vulgare lichele pe care le-am văzut în ultimii ani.

– Serios, domnule, știi la fel de bine ca mine... Au!

Robert o privi încruntat pe Annabel, care îi întoarse o privire plină de inocență.

Generalul Stanton schimbă o privire cu Sophie, cu o expresie la fel de înduplecată ca a unui sfânt gotic.

– Ei bine, domnișoară? Ce ai de spus în apărare ta?

Liniștea din încăpere îi vuia în urechi. Parcă toată lumea aștepta răspunsul ei. Sophie făcu o reverență adâncă, se menținu aplecată câteva clipe, apoi se îndreptă.

– Bună seara, bunicule. Îi întâlni privirea scrutătoare cu toată stăpânirea de sine de care era în stare. Mă bucur foarte tare să văd că ești așa de bine.

El își arcui buzele subțiri, apoi scoase un râset răgușit.

– Asta e fetița mea. Vino și ia-l în brațe pe bunicul!

Ea se uită lung la el, nevenindu-i să creadă. El o trase în brațe. Sophie avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu izbucnească în lacrimi când el o îmbrățișă furtunos.

– Hai, hai, dommișorico! Ai dat cu bâta în baltă, ca de obicei, dar bunicul o să aranjeze toate lucrurile. El se uită încruntat spre lumea teribil de curioasă și înghesuită. Și o să fie vai de capul celor care cred că nu am puterea să fac asta!

– Da, dragul meu, sunt absolut convinsă. Dar dă-i drumul lui Sophie. Îi mototolești rochia.

Lady Straton o trase pe Sophie din brațele lui și o îmbrățișă călduros.

Sophie răspunse îmbrățișării, încă prea uimită ca să mai pună vreo întrebare. De jur împrejurul lor, învălmășeala devenise tot mai gălăgioasă, dar, încă o dată, o tăcere uluită se așternu peste tot în încăpere.

– Acum ce s-a mai întâmplat? oftă Robert.

– Oh, Doamne, Dumnezeule! exclamă Annabel. Sophie, uite!

Lady Stanton îi dădu drumul, iar Sophie se întoarse. Inima aproape că îi sări din piept când văzu cine stătea în pragul ușii cu arcadă.

„Simon." Arătând imposibil de chipeș în haina neagră impecabilă și cu lavaliera de un alb imaculat, emanând atât de multă putere și încredere, încât Sophie le simți din celălalt capăt al încăperii.

El înaintă cu ușurință prin mulțime, fără să ia în seamă comentariile șoptite care se revărsau în urma lui asemenea unui val unduitor pe un țărm bătut de vânturi. Se opri în fața ei. Sophie se uită lung în ochii lui negri, răsuflând atât de greu, că începu să i se încețoșeze privirea.

Simon clătină din cap, cu un zâmbet jucăuș pe buze.

– Sophie, îți aburești ochelarii.

El îi scoase cu grijă, luă batista întinsă de Annabel și îi șterse.

– Mulțumesc, șopti ea când Simon îi întinse înapoi.

– Bravo, nepoate! bombăni Lady Eleanor. Era și timpul să-ți faci apariția. Ne-am chinuit al naibii de tare pe aici.

– Iartă-mă, mătușă! M-am întors cât de repede am putut. Zâmbi spre Sophie. Ți-am spus că nu o să te părăsesc niciodată, scumpo! Știi că mă țin mereu de promisiune.

Sophie încă era incapabilă să vorbească. Putea doar să se uite lung la chipul de o gravitate aristocratică, dar atât de drag, pe care crezuse că nu avea să îl revadă vreodată.

El își înclină capul.

– Ce s-a întâmplat, Puck? Ți-a mâncat pisica limba? Trebuie să am grijă să te iau mai des prin surprindere.

Ea dădu să deschidă gura.

– Simon! Cum poți să mă tachinezi așa într-un moment ca ăsta? Nu...

– Îmi acordați următorul dans, domnișoară Stanton? El o întrerupse cu un umor afurisit în privire. Dacă nu v-a invitat altcineva deja. L-am văzut pe domnul Puddleford prin preajmă când am intrat în salon.

Sophie simți că era mai bine să ignore remarca și îi întinse mâna, păstrând o tăcere plină de demnitate. El zâmbi larg și o conduse pe ringul de dans din cealaltă încăpere.

De fapt, lui Sophie îi era teamă să deschidă gura. Nu știa care ar fi fost reacția – erau foarte posibile un râs isteric, lacrimi sau chiar o încruntare, iar familiile Stanton și James dăduseră apă la moară bârfitorilor din Bath cât pentru o viață.

Vreme de câteva minute, se ocupară de mișcările de dans. Simon ignoră pe oricine altcineva în afară de ea, cu o expresie relaxată și senină, cu ochi zâmbitori și plini de iubire. Lui Sophie aproape că nu îi venea să creadă. Unde era arogantul ei conte? Cum se putea să nu îi pese că ea îl transformase în subiectul celor mai crunte aluzii și scandaluri? Nu putea să înțeleagă, dar ideea că el se afla acolo și îi convinsese bunicul – al doilea om din Anglia căruia îi era groază de scandaluri – să își exprime sprijinul public vorbea despre o iubire care era gata să depășească orice piedică îi stătea în cale.

Se întâlniră, împletindu-și mâinile și brațele.

– Nu ești supărat pe mine? șopti ea.

El clătină întristat din cap, ochii lui negri strălucind ca abanosul în licăririle miilor de lumânări.

– Nu, iubire. Este vina mea. Trebuia să-mi dau seama că era ceva în neregulă. Că aveai probleme. Dacă nu eram un prost fudul, mi-ai fi spus.

– Povestea din seara asta face parte din planul tău de a para scandalul?

– Nu am avut un plan, Sophie. Nici nu eram sigur că o să vrei să mă revezi vreodată, ținând cont de felul în care m-am purtat. Totuși, bunica ta părea foarte sigură că o s-o faci.

– De unde a știu... Nu contează. Continuă.

Simon schiță un zâmbet în grabă.

– Singurul lucru pe care îl știam era că trebuia să ajung la bunicii tăi înaintea zvonurilor despre scandal. A fost ideea bunicii tale să înfruntăm bârfele cu capul sus. În public și chiar aici, unde a început totul. O să mai fie puțină zarvă, dar după ce lumea o să-și dea seama că eu și generalul te susținem, zvonurile se vor stinge numaidecât. Mai ales după ce ne căsătorim. El zâmbi strengărește. Ceea ce o să se întâmple cât de curând, te asigur.

Ea îi întoarse zâmbetul, incapabilă să reziste în fața fericirii lui evidente. Nodul din gât o împiedică să vorbească, dar era unul de bucurie, nu de suferință. Totuși, mai era un lucru care nu îi dădea pace.

– Și cum rămâne cu domnul Russell și cu toate planurile lui?

El ridică din umeri, chiar părând că nu îi pasa.

– Russell o să ia deciziile lui, iar eu pe ale mele. Tu ești tot ce vreau sau ce-mi trebuie, Sophie. Nici avere sau fabrici, nici Russell și prelegerile lui afurisite și dezaprobatoare.

Nu părea ceva ce ar fi spus Simon, cel pe care îl cunoștea ea. Sophie își arcui uimită sprâncenele.

– Ei bine, vreau fabrici și o să găsesc o cale ca să le construiesc, se corectă el. Dar toate astea nu înseamnă nimic fără tine, iubirea mea. Și mi-a luat prea mult timp ca să-mi dau seama de asta.

Bucuria îi copleși tot corpul.

– Serios?

El ridică privirea spre tavan, într-o exasperare amuzată. Și se opri. Chiar în mijlocul ringului. Încurcă toți dansatorii din rând cu el și mai multe doamne scoaseră țipete stridente când Sophie se lovi de partenerul ei.

Lui Sophie i se tăie răsuflarea când Simon puse un genunchi în pământ.

– Ce faci?

– Îți cer mâna, răspunse el solemn.

Scoase ceva din buzunarul de la piept, îi prinse mâna tremurătoare și îi puse un inel simplu din aur pe deget.

– Sophie Stanton, te iubesc, și vreau să mă căsătoresc cu tine. Și nu mă ridic de pe podeaua asta până ce nu spui da!

Fața ei se aprinse stânjenită, chiar dacă inima îi era dincolo de fericire.

– Oh, Simon, nebunule! Ridică-te! Se uită toată lumea la noi.

El arăta de parcă era pregătit să stea în genunchi toată noaptea.

– Nu până ce nu spui da!

Ea îl apucă de mâini și îl trase în sus.

– Nu-mi vine să cred că faci asta. Bine, mă mărit cu tine... numai ridică-te odată! Înainte ca toată lumea să spună că ai înnebunit de-a binelea!

El râse și se ridică în picioare, o luă în brațe și o trase din rândul dansatorilor.

– Foarte bine, scumpa mea. Să nu cumva să le dăm motive de bârfit.

Epilog

Kendlerood House, conacul contelui de Trask,
ianuarie 1816

Simon deschise ușa dormitorului principal. Pendula de pe coridor tocmai bătuse miezul nopții, dar Sophie era trează, proptită în pat într-o învălmășeală de perne comode și așternuturi și înfășurată într-un șal gros din lână ca să îi țină cald. Ochelarii aurii licăriră la lumina focului. Bucle moi și ciufulite străluciră într-un roșu înflăcărat când își înclină capul peste teancul de documente ținute în poală. Arăta tânără și nevinovată, dar oh, atât de serioasă!

El se sprijini de tocul ușii, o privi și se bucură de mulțumirea senină a gândului că ea se afla în siguranță în patul lui – în viața lui. Prea multă vreme fusese un nebun. Făcuse atâtea greșeli în privința ei, dar ea îl iertase și continua să îl iubească. Era o adevărată minune că fusese iertat.

Ea ridică privirea și zâmbi în semn de bun venit. Și, speră el, lansând o invitație. O avusese deja de trei ori în ziua aceea, dar era ferm convins că trebuiau să o facă din nou. Când venea vorba despre Sophie, nu era niciodată de ajuns.

El se îndreptă agale spre pat și se așeză lângă ea.

– E frumos să avem casa din nou pentru noi, nu-i așa, Puck? Îi luă mâna într-a lui o sărută în palmă. Credeam că mica armată a rudelor tale nu o să mai plece niciodată.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Da, pentru că reședința asta este atât de înghesuită, că nu avem cum să nu ne lovim unii de alții. Simon, eu tot mă mai pierd o dată pe săptămână, încercând să-mi croiesc drum dintr-o parte a casei în cealaltă.

– Poate, dar nu poți să nu te saturi de ciondănelile dintre Robert și general. Cum a rezistat Lady Stanton în povestea asta este un adevărat mister. În plus, îmi place mai mult când suntem doar noi doi.

Îi lăsă palma în pace și se avântă alene spre linia gingașă a gâtului ei, croindu-și drum cu mușcături ușoare spre lobul urechii.

Ea chicoti și se îndepărtă de el.

– Simon, oprește-te! Încerc să lucrez. Ai făcut deja de trei ori dragoste cu mine azi. Și a fost mai mult decât scandalos din partea ta să insiști să o și facem în salonul mic în toiul zilei. Mai că era să leșin când l-am auzit pe general pe coridor.

– Eu credeam că altceva era cât pe ce să te facă să leșini.

El o urmă în pat și încercă să îi împingă documentele din poală.

– Nu acum, spuse ea.

Simon oftă, căci îi recunoscu tonul.

– Ce faci? întrebă el când se așeză lângă ea și se sprijini de tăblia patului masiv.

Entuziasmul aprinse licăriri de chihlimbar în ochii ei.

– Sunt planurile pentru un nou spital pentru femei și copii în Bath. Domnul Crawford tocmai mi le-a trimis, împreună cu o listă a celor care ar accepta să doneze pentru construirea lui.

Simon se încruntă.

– Crawford, zici? Iar îți scrie? Se pare că îți cam ocupă din timp.

Timp pe care își dorea ca Sophie să îl petreacă alături de el, nu cu cel mai zelos dintre clerici.

Sophie îi aruncă o privire neînduplecată peste rama ochelarilor.

– Simon, nu fi așa de nătărău!

El zâmbi larg și se simți ca un nătărău.

Sophie îl lovi ușor în bărbie.

– Lasă-mă să termin de citit scrisoarea, apoi putem să vorbim.

El își aranjă câteva perne în spate și se relaxă, acceptând, pentru moment, să o lase să lucreze. Dar avea clar de gând să facă mai mult, nu doar să vorbească, de îndată ce Sophie termina cu ale ei.

Când ea se întinse după alte câteva foi, el o prinse de încheietură, mângâind brățara de coral pe care o purta.

– Mă bucur că ți-ai recuperat brățara, Puck. Pipăi mărgelele delicate. Știu cât înseamnă pentru tine.

Ea încremeni brusc. Instinctele lui, atât de conectate la tot ce avea legătură cu ea, se treziră deodată la viață. Îi privi atent chipul. Ea părea... vinovată.

– Sophie, ce s-a întâmplat?

– Ei bine, este vorba de brățara mea, Simon...

Vocea ei rămase suspendată în aer. Schiță spre el un zâmbet suspect de împăciuitor.

El oftă.

– Spune-mi pur și simplu și gata.

Ea așeză cu grijă hârtiile într-o parte și se întoarse spre el. Arăta de parcă stătea în fața unui pluton de execuție.

– Nu ți-am spus întocmai adevărul despre furt. Nu brățara mea de coral, ci brățara mea de aur a fost furată – moștenirea familiei Stanton. O duceam la bijutier când Toby mi-a înhățat săculețul. Becky l-a pus să mi-o dea înapoi în noaptea în care am fost la teatru.

Își rosti în grabă cuvintele, de parcă le ținuse în ea luni întregi.

Ceea ce și făcuse.

– De ce nu mi-ai spus?

Ea tresări la tonul lui.

„La naiba!" Simon nu voia să pară supărat, dar pur și simplu încremenea de fiecare dată când se gândea la primejdiile pe care le riscase pentru brățara ei. Măcar acum purtarea ei aparent nebunească la Bath avea un sens.

– Am vrut, spuse ea, și regretul i se simți în glas. Dar nu puteam să suport ce o să credeți despre mine tu și toată familia. Toți credeau că sunt neatentă și înclinată spre necazuri. Trebuia să o găsesc înainte să afle cineva că dispăruse. Îmi pare rău, dar nu am putut să-ți spun.

În spatele licăririi ochelarilor, ochii îi erau sfidători, dar trădau o urmă de vulnerabilitate care reușea întotdeauna să îi atingă sufletul.

El o trase în brațele lui.

– Iubire, nu ai pentru ce să-ți ceri iertare. Vina este a mea. Dacă nu aș fi fost așa un îngâmfat țâfnos, ai fi avut destulă încredere în mine încât să-mi ceri ajutorul.

Ea se gheimui mai aproape de el, toată numai dulceață și feminitate. Dorința lui năvalnică de a o proteja – niciodată foarte ascunsă – se ivi cu toată forța. La fel și altceva, care răspunse cu înflăcărare la apăsarea sânilor moi și a șoldurilor subțiri în trupul lui ce se încorda.

O rostogoli pe spate.

– Dar gata cu secretele, Sophie! Vorbesc serios. Dacă aflu că îmi mai ascunzi ceva, te pedepsesc.

Ea zâmbi, iar o arcuire strengărească de neastâmpăr i se desenă pe buzele pline.

– Și cum ai de gând să-ți duci la bun sfârșit pedeapsa, milord?

– În mai multe moduri, milady, murmură el și începu să o gâdile.

Ea izbucni în râs și îi dădu peste mâini. Încăierarea lor se transformă curând în alt fel de joacă, cea mai plăcută joacă pentru adulți.

După un timp – un foarte fericit timp –, el se retrase dinăuntrul ei și se lăsă pe spate, apoi o strânse în brațe. Îl epuizase, dar nu putu să nu își lase mâna să plutească peste sânii ei, în jos, peste pântecul fin...

El își întinse gâtul ca să îi privească trupul.

– Sophie, mi se pare mie sau te-ai făcut mai rotofeie? Din câte îmi amintesc, ai mâncat cam multe dulciuri de sărbători.

Ea îl ciupi de braț.

– Simon, ești o bestie!

– Au! Doamnă soție, îți jur că mă învinețești. El se ridică deasupra ei și șterse încruntarea de pe chipul ei cu un sărut. Sophie, te-aș iubi și dacă te-ai face la fel de mare ca soția lui Jack Spratt.

– Nimeni nu ar zice că tu ești prea subțire, cel puțin nu aici jos, mormăi ea și se zvârcoli sub el.

După cum era de așteptat, mădularul lui se trezi la viață.

El coborî și îi sărută conturul generos al pântecului.

– Ești cu atât mai moale aici, și aici la fel. Îmi place.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Simon, mai am să-ți spun un secret.

El încremeni.

– E de bine sau de rău?

– Cred că e de bine. Ea șovăi. Aștept un copil.

Ceva i se dezlănțui în minte, apoi se simți cuprins de o senzație asemănătoare cu bulele de șampanie. Se ridică peste trupul ei.

– Ești sigură?

Ea încuviință din cap.

– Foarte sigură.

Simon îi cuprinse chipul între mâini și se uită atent în cei doi ochi care îl priviră înapoi cu o încredere și o dragoste perfecte. Nu știa dacă inima lui putea să facă față unei asemenea fericiri fără să explodeze, dar avea o viață întreagă la dispoziția alături de Sophie ca să afle.

– Acum, şopti ea când îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, asta nu e mai plăcut decât o grămadă de cărbuni murdari?

Simon voia să râdă, dar bucuria îi puse un nod în gât.

– Este mai plăcut decât orice altceva, reuşi el să spună.

Şi vorbea foarte serios.

Mulțumiri

Această carte îi este dedicată prietenei mele Beryl CoteJohnson și partenerei mele de critici, Teresa Wilde.

Cu dragoste și recunoștință, numeroase mulțumiri din suflet soțului meu, Randy.

Mulțumiri nenumărate lui Liz Sykes pentru sprijinul ei din ultimul an.

Și prietenelor mele din comunitatea de scrieri romantice, Debbie Mazzuca, Manda Collins și Kris Kennedy, care îmi oferă mereu un feedback inspirat și o susținere incredibilă. Voi, fetelor, faceți ca totul să fie distractiv!

Mulțumiri speciale lui Janga, pentru lectura didactică și sensibilă a acestei cărți atunci când am avut mare nevoie.

În cele din urmă, îi mulțumesc editorului, John Scognamiglio, pentru susținerea lui necondiționată.